KEN FOLLETT

AZ ÉDEN KALAPÁCSA

GABO

KEN FOLLETT

Az Éden Kalapácsa

ELSŐ RÉSZ

1

Négy hét

Ha álomra hajtja a fejét, a kép mindig megjelenik előtte.

A domboldalakat medvebundához hasonló, sűrű fenyvesek borítják. A kristálytiszta hegyi levegőben az égbolt olyan kék, hogy még a szeme is káprázik, ha fölfelé veti tekintetét. Az út egy több kilométernyire lévő, meredek hegyoldalakkal koszorúzott, eldugott völgybe vezet, melynek alján jéghideg vizű folyócska kanyarog. Kíváncsi idegenek pillantásától rejtett, a vadontól visszahódított, napsütötte déli lejtőkön, szabályos egymásutánban gondosan megművelt szőlősorok húzódnak. Ha erre a gyönyörűségre gondol, úgy érzi, hogy menten megszakad a szíve.

Férfiak, nők, gyerekek sürgölődnek a szőlősorok között, féltő gonddal ápolják a jövendő termést. Mindnyájan a családot, a barátokat, szeretőket jelentik egymásnak. Egy asszony hangosan felkacag. Különös melegség önti el szívét, ha erre a termetes, hosszú, fekete hajú asszonyra gondol. A nő hátracsapja fejét, szélesre tátja a száját, s csilingelő hangja madárdalként árad szét a völgyben. A férfiak közül többen is egy-egy mantrát mormolnak munka közben, a völgy és a szőlő istenéhez fohászkodnak a gazdag termésért. Lábaiknál néha egy-egy hatalmas rönk emlékezteti őket a huszonöt évvel ezelőtt végzett kegyetlen és emberpróbáló munkára, mellyel megteremtették ezt a paradicsomot. A köves talaj még jó is a szőlőnek, hiszen a kövek magukba gyűjtik a napfényt, s melegükkel óvják a tőkéket a kemény fagyoktól.

Az ültetvényen fából készült épületegyüttes húzódik; egyszerű, de jól megépített, az időjárás viszontagságai ellen megbízható védelmet nyújtó épületek. A főzőház kéményéből füst száll a magasba. A közeli tisztáson egy asszony éppen a hordókészítés fortélyaira tanítja a gyerekeket.

Istentől megáldott világ ez!

Az elzártságnak és az imáknak köszönhetően ez a hely megőrizte tisztaságát, az emberek megóvták szabadságukat a völgyön túli világ romlottságától és képmutatásától, annak minden kapzsiságától és mocskától.

Aztán a kép hirtelen megváltozik.

Valami történhetett a völgyben szeszélyes kanyarokkal tarkított, gyors folyású, hideg vizű folyócskával. Csobogása mintha lecsendesedett volna, majd hirtelen el is némult. A játékosan tajtékzó felszínről eltűntek a fehér tarajú hullámok, s helyüket most egy sötét vizű, csendes és mozdulatlan tó foglalja el. A víz széle is mozdulatlannak tűnik, de alig észrevehetően a sötét víztükör egyre terebélyesedik. Hamarosan fel kell húzódnia előle a lejtőre.

Egyszerűen nem érti, hogy a többiek miért nem veszik észre az állandóan emelkedő vízszintet. A fekete víztömeg már elérte a szőlősorok szélét, de a többiek a vízben gázolva továbbra is folytatják a munkát. A víz körbeveszi, majd elárasztja az épületeket is. Afőzőházban a tűz kialszik, üres hordók hánykolódnak az egyre terebélyesedő tó tükrén. Miért nem menekülnek? – teszi fel magának a kérdést, és érzi, hogy lassan rajta is eluralkodik a torokszorító félelem.

Az égboltot már acélszürke fellegek borítják, hideg szélrohamok tépázzák az emberek ruháit, de ők továbbra is a sorok között hajladoznak, mosolyognak egymásra, s csendesen, nyugodtan folytatják a beszélgetést. Ő az egyedüli, aki látja a közelgő veszélyt, s az jut eszébe, hogy fel kellene kapnia két-három gyereket, s ezzel megmenteni őket a fulladástól. Kislányához akar szaladni, de rájön, hogy lába annyira beleragadt az iszapba, hogy megmozdítani is képtelen; páni félelem keríti hatalmába.

A szőlőtőkék között dolgozóknak a térdükig, majd derekukig, aztán már nyakukig ér a víz. Szeretne odakiáltani nekik, mindazoknak, akiket szeret, hogy tegyenek már valamit, és nagyon gyorsan, mert pillanatok alatt eléri őket a végzet, de bármilyen nagyra tátja is a száját, bármennyire erőlködik, egyetlen hang sem hagyja el a torkát. A rémület teljesen hatalmába keríti.

A víz közben már az ajkáig emelkedik, fulladozni kezd.

Ilyenkor felébred.

A Priest nevű férfi szemére húzta széles karimájú cowboykalapját, és végighordozta tekintetét az asztalsima, poros, dél-texasi sivatagon.

Amerre csak szem ellátott, mindenfelé alacsony, tüskés mesquito és zsályacserje zöld foltjai tarkították a vidéket. A csenevész bokrok közé azonban egy három méter széles, kitaposott szélű nyiladékot vágtak. A nyílegyenes sávokat készítő buldózerek spanyolul beszélő sofőrjei ezeket a nyiladékokat senderóknak nevezik.

A teherautó lassan araszolt a senderón.

Priestnek el kellett lopnia ezt a teherautót.

Az első járművét tizenegy éves korában lopta el. A Los Angeles-i South Broadwayn, a Roxy Színház előtt parkoló, vadonatúj, 1961-es hófehér Lincoln Continentalban benne hagyták a kulcsot. Priest, akit akkor még Rickynek hívtak, alig látott ki a kormánykerék rései között. Annyira meg volt rémülve, hogy majdnem összepisilte magát, de mégis elgurult vagy tíz háztömbnyire a kocsival, és ott büszkén átadta a kulcsokat a rá várakozó „Disznóképű” Jimmy Rileynek, aki a kezébe nyomott öt dollárt, majd elvitt egy lányt kocsikázni a Pacific Coast Highwayn, ahol össze is törte az autót. Ricky így került be a Disznóképű bandájába.

A teherautó viszont nem számított közönséges járműnek.

Figyelte, ahogy a hatalmas szerkezet leemeli róla a masszív, kétszer kétméteres acéltáblát. Kis szünet után tompa moraj hallatszott, és amikor az acéltábla ütemesen a földhöz csapódott, hatalmas porfelhő vette körül a járművet. Érezte, ahogy talpa alatt a talaj megremeg.

Ez volt az a szeizmikus vibrátor, mely lökéshullámokat továbbított a földkéregbe. Priestnek ugyan nem volt sok iskolája, kivéve az autólopásét, de ennek ellenére még nem találkozott magánál okosabb emberrel, így a vibrátor működését is azonnal megértette. A radarhoz vagy a szonárhoz tudta volna hasonlítani. A lökéshullámokat a föld mélyében rejtőző anyag – kőzet vagy valamilyen folyadék – visszaverte, melyeket aztán a köcsögöknek is nevezett geofónokkal felfogtak.

Priest éppen egy ilyen köcsögöket telepítő részlegnél dolgozott. Pontosan meghatározott rácsszerkezetnek megfelelően több mint ezer geofónt telepítettek a környéken. Amikor a vibrátor működésbe lépett, a köcsögök felfogták a rezgéseket, melyeket a kutyaháznak elnevezett lakókocsiban dolgozó felügyelő gondosan összegyűjt és rögzít. Később ezeket az adatokat Houstonban egy szuperszámítógépbe táplálják, mely háromdimenziós térképet készít a föld mélyének kincseiről. A térképet aztán eladják valamelyik olajtársaságnak.

A rezgések hangmagassága egyre emelkedett, s most már leginkább olyan zajra emlékeztetett, melyet egy hatalmas óceánjáró hajtóműve kelt, amikor a hajó fokozza a sebességet. Priest futólépésben in dúlt el a senderón a teherautó felé, s kutató tekintetét a még mindig kavargó porfelhő felé meresztette. A teherautóhoz érve kinyitotta az ajtaját, s bemászott a fülkébe. Egy harmincas éveiben járó, zömök, fekete hajú férfi ült a kormánykeréknél.

– Hello, Mario! – üdvözölte a férfit, s becsúszott mellé az ülésre.
– Hello, Ricky!
Priest B kategóriájú, hivatásos gépkocsivezetői jogosítványát Richard Granger névre állították ki. A jogosítvány hamis, a név igazi volt.
– Itt van. Hoztam neked valamit – dobta oda a nála lévő karton Marlborót a műszerfal tetejére. Mario is ezt szívta.
– Hé, ember! Minek veszel te nekem cigarettát?
– Mindig a tiédből potyázom – nyúlt Priest az ablakban lévő bontott csomag felé, majd kivett belőle egyet, s a szájába dugta.
– Miért nem veszel saját magadnak cigarettát? – mosolyodott el Mario.
– A francba vele! Nem engedhetem meg magamnak, hogy rendszeresen szívjam.
– Tiszta őrült vagy! – kacagott fel Mario.
Priest rágyújtott. Mindig is könnyen kapcsolatot tudott teremteni emberekkel, és hamar el tudta velük hitetni, hogy ő is közéjük tartozik. Az utcán, ahol nevelkedett, könnyen behúztak egyet annak, akinek nem tetszett a képe, ő pedig különben is csak egy kis vakarcsnak számított. Ösztönösen kialakította magában azt a képességet, hogy megérezze, mit várnak el tőle mások – tiszteletet, hűséget, humort vagy bármit –, s ezeket az elvárásokat igyekezett is gyorsan teljesíteni. Az olajmezőkön az embereket a humor tartja össze, ez a humor gyakran egymás ugratásában, szellemes megjegyzésekben vagy trágárságban jut kifejezésre.
Bár még mindössze két hete volt ezen a helyen, Priestnek sikerült munkatársai bizalmát megnyernie. Azt viszont még mindig nem tudta kitalálni, hogyan lopja el a szeizmikus vibrátort. Pedig ezt az elkövetkező néhány órában meg kell tennie, hiszen a teherautót holnap már más munkahelyre, ezer kilométernyire innen, az új-mexikói Clovísba vezénylik.
Halványan már kezdett összeállni benne a terv, melynek első lépése az lett volna, hogy felkéredzkedik Marióhoz. Az utazás két-három napot vesz igénybe – a húsztonnás monstrum hetven kilométeres sebességgel haladhat az országúton. Mariót majd valahol leitatja, vagy valamit kitalál, aztán majd lelép a teherautóval. Bízott benne, hogy később valami jobb terv is eszébe jut, de eddig nem volt egyetlen épkézláb gondolata sem.
– A kocsim már kezdi kilehelni a lelkét – közölte Priest. – Holnap elvinnél San Antonióig?
– Nem jössz velünk Clovisba? – csodálkozott rá Mario.

– Nem – rázta meg a fejét, és körbemutatott a kopár sivatagi tájon. – Csak szét kell itt nézni – sóhajtotta. – Texas pedig olyan gyönyörű, haver, hogy nem szívesen hagyja ott az ember.

Mario csak megvonta a vállát. Nem talált semmi rendkívülit az ügyben, hiszen ebben a szakmában nagyon sok a helyét nem találó, nyugtalan vándormadár.

– Persze, elviszlek – biccentett, bár a cég szabályai szerint tilos volt utast felvennie, de a sofőrök ezt szinte soha nem tartották be. – A szeméttelepnél találkozunk.

Priest is csak biccentéssel nyugtázta a megállapodást. A legközelebbi városka, Shiloh határában a szeméttelepül szolgáló jókora, elhagyatott gödröt rozsdás autóroncsok, összetört tévékészülékek és tetves matracok töltötték meg. Ott a .22-es kispuskájukkal kígyókra lövöldöző kölykökön kívül senki nem veszi észre, ha Mario felveszi a kocsijába.

– Hánykor? – kérdezett rá Priest.

– Mondjuk, hatkor.

– Majd hozok egy kis kávét.

Priestnek nagy szüksége volt erre a teherautóra. Úgy érezte, hogy az élete függ tőle. Máris nagyon viszketett a tenyere, hogy Mariót megragadja, kidobja a kocsiból, s elhajtson a géppel. Ez viszont nem látszott egyszerű megoldásnak. Először is Mario húsz évvel volt fiatalabb nála, és talán nem is hagyná magát olyan könnyedén kidobni. Másodszor, a lopást néhány napig nem szabad, hogy felfedezzék. Priestnek le kellett menni a teherautóval Kaliforniába, s ott valahol el kellett rejtenie, még mielőtt az egész ország rendőrsége neki nem lát keresni az ellopott szeizmikus vibrátort.

A rádióban egy éles sípolás jelezte, hogy a kutyaházban lévő felügyelő ellenőrizte az utolsó vibráció adatait, és nem talált semmi problémát. Mario felemelte az acéltáblát, sebességbe tette a teherautót, és előregurult pontosan ötven métert a legközelebbi rózsaszínű jelzőzászlóig. Ismét leengedte a táblát, s rádión keresztül jelezte, hogy készen áll. Priest – mint korábban már több alkalommal – ezúttal is gondosan figyelte minden mozdulatát, s igyekezett emlékezetébe vésni, hogy Mario milyen sorrendben húzza meg a karokat és nyomja meg a különböző kapcsolókat. Ha valami most elkerülné a figyelmét, akkor később már nem lesz kitől megkérdeznie.

Várták a kutyaházból érkező rádiójelet, hogy beinduljon a következő vibráció. Ezt a vezetőfülkéből is el lehetett indítani, de a felügyelők általában jobban szerették ezt a folyamatot távirányítóval maguk vezényelni. Priest csonkig szívta cigarettáját, s a csikket kipöckölte az ablakon. Mario a kétsávos, aszfaltozott út mentén vagy négyszáz méternyire parkoló kocsija felé biccentett.

– A te csajod?

Priest felpillantott, s látta, hogy Star éppen akkor száll ki egy világoskék, piszkos Honda Civicből, s a motorháztetőre támaszkodva szalmakalapjával az arcát legyezi.

– Aha – bólogatott, s továbbra is az asszonyt nézte.

– Mutatok neked valamit – húzott elő farmerje zsebéből Mario egy viharvert bőrtárcát. Kivett belőle egy fényképet, s átadta Priestnek. – Ő Isabella – közölte büszkén.

– Szép és fiatal, – nézte a képet Priest – és bizonyára nagyon hiányzol neki.

A csikket kipöckölte az ablakon.

– Hosszú az út, talán beleférne, hogy néhány órára hazaugorj. – magyarázta Priest, s közben egyre azt mondogatta magának, hogy nem szabad túlzottan is készségesnek látszania. – De azt hiszem, hogy ez még sem fog menni – tette még hozzá olyan hangon, mint aki maga sem adna egy fabatkát se az ötlet sikeréért.

– Nem, jóember, ez lehetetlen!

– Én is úgy látom, hogy bajos lenne megoldani. Mert, mondjuk, holnap korán reggel elmennénk San Antonióba, ott letennélek a repülőtéren, akkor már délben El Pasóban is lehetnél, játszanál egy kicsit a gyerekekkel, megvacsoráznál az asszonnyal, együtt töltenétek az éjszakát, s másnap már újra repülőgépen is lehetnél... Én pedig felvennélek a lubbocki repülőtéren... Milyen messze van Lubbo Clovistól?

– Százharminc-százötven kilométernyire...

– Még azon az estén, vagy legkésőbb másnap korán reggel Clovisba is érnénk... senki nem tudná meg, hogy nem te vezetted végig az utat.

– De te San Antonióba akarsz menni!

A szarba! Priest erről teljesen meg is feledkezett; most, menet közben rögtönözve kellett helyesbítenie.

– Még én sem jártam soha Lubbockban – mondta kicsit merengő tekintettel. – Ott született Buddy Holly!

– Ki a fene az a Buddy Holly? – csodálkozott rá Mario.

– „Szeretlek Peggy Sue...” – dúdolta Priest átszellemülten. – Buddy Holly már azelőtt meghalt, hogy te világra jöttél volna, Mario. Jobban szerettem, mint Elvist! Csak azt ne kérdezd meg ezek után, hogy ki volt az az Elvis!

– Végigvezetnéd helyettem az egész utat?

– Hát persze! – felelte Priest készségesen s magában nyugtalankodva, mert azt nem tudta még eldönteni, hogy Mario gyanút fogott, vagy pedig csak hálás az ajánlatáért. – Ha megengeded, hogy közben szívjam a te Marlboródat!

– Francos egy fickó vagy te, Ricky! – csóválta meg Mario csodálkozva a fejét. – De nem is tudom...

Tehát semmire sem gyanakszik! Még aggodalmaskodik, de nem szabad a döntést kierőszakolni belőle. Enyhe csalódottságát közömbös nemtörődömséggel próbálta palástolni.

– Mindenesetre gondold át a dolgot!

– Ha valami probléma adódik... Nem szeretném elveszíteni a munkámat...

– Igazad is van – válaszolta türelmetlenségét leküzdve Priest. – De mondok neked valamit. Beszéljünk még róla később! Este lejössz a bárba?

– Persze.

– Majd akkor megmondod, mire jutottál.

– Oké. Megbeszéltük.

A rádió sípolása közben a munka befejeztét jelezte, Mario pedig meghúzta a kart, mely az acéltáblát felemelte a talajról.

– Vissza kell mennem a köcsögös csapathoz – szólalt meg Priest. – Még estig fel kell csavarnunk néhány kilométernyi kábelt – magyarázta, majd visszaadva Mariónak a családi fotót, már ki is nyitotta a vezetőfülke ajtaját. – Megmondom őszintén, ha ilyen csinos feleségem lenne, akkor ki sem tenném a lábamat a házból. – tette még hozzá, mielőtt becsapta volna a kocsi ajtaját.

A teherautó már el is indult a következő zászló felé, Priest pedig cowboycsizmájával a port rugdalva az ellenkező irányba fordult.

A sendero mentén kocsija felé haladva észrevette, hogy a le s föl járkáló Star türelmetlennek és nyugtalannak látszik.

Star egy alkalommal, igaz, rövid időre még híresnek is mondhatta magát. A hippikorszak csúcsán, Haight-Ashbury környékén, San Franciscóban

lakott. Priest akkor még nem találkozott vele – a hatvanas évek második felében éppen az első egymillió dollár összehozásán fáradozott –, de hallomásból ismerte a történetét. A magas, fekete hajú, darázsderekú lány legendás szépség hírében állott. A Friss Százszor-szépek Özöne nevű zenekar kíséretével valami megzenésített, mély értelmű verset adott elő. A dalt lemezre is felvették, ami még kisebbfajta sikert is eredményezett, így Star néhány napon keresztül ünnepelt személyiségnek számított.

Legendássá viszont kielégíthetetlen szexuális étvágya tette. Mindenkivel összefeküdt, aki egy pillanatra is vonzónak találta, kezdve a kíváncsiskodó tizenkét éves gyerektől a meglepett hatvanévesekig, olyan srácoktól, akik homokosnak tartották magukat az olyan lányokig, akik leszbikus hajlamaikról maguk sem tudtak; olyan emberekkel, kiket évek óta barátai között tartott számon egészen az utcáról felszedett idegenekig.

Mindez régen volt. Most már csupán néhány hét választotta el ötvenedik születésnapjától, s hajába is már szürke csíkok vegyültek. Még mindig jó alakja volt, igaz nyolcvan kilójával már nem számított kifejezetten darázsderekúnak. Még ebben a korban is hallatlan szexuális vonzerővel rendelkezett. Ha belépett egy bárba, azonnal a férfipillantások kereszttüzébe került.

Továbbra is valami ellenállhatatlan, szexi vonzerő áradt belőle. Ahogy izzadtan és idegesen föl s alá sétálgatott olcsó, viharvert kocsija mellett, egyszerű kartonruhája alatt annyira hívogatóan mozgott a teste, hogy Priest a legszívesebben ott a helyszínen ledöntötte volna a lábáról.

– No, mi van? – kiáltotta, amikor Priest hallótávolságra ért.

– Nem néz ki rosszul – válaszolta Priest, aki mindig hajlamos volt kicsit eltúlozni a dolgokat.

– Nem hangzik valami jól – tamáskodott az asszony, aki már rég megtanulta, hogy nem kell maradéktalanul hitelt adnia Priest kijelentéseinek.

– Az egészben az a legszebb, hogy Mario viszi el a balhét – tette még hozzá, miután Starnak is elmondta Mariónak tett ajánlatát.

– Ezt hogy érted? – kérdezte a nő.

– Gondolj csak bele! Megérkezik Lubbockba, és elkezd utánam keresgélni. Se engem, se a kocsiját nem találja. Rájön, hogy palira vették. Mit tehet ilyenkor? Visszamegy talán Clovisba, és ott közli a céggel, hogy elvesztette a kocsijukat? Ezt nehezen tudom elképzelni. Legjobb esetben is azonnal kirúgnák. Ha nincs szerencséje, akkor ráfogják, hogy ellopta a

kocsit, és börtönbe zárják. Fogadok, hogy vissza sem megy Clovisba. Helyette inkább azonnal visszarepül El Pasóba, felpakolja a kocsira az asszonyt és a kölyköket, aztán eltűnik valahova.

A rendőrség így végképp meggyőződik arról, hogy ő lopta el a kocsit. Ricky Granger neve szóba sem kerül az ügyben.

– Jól hangzik, csak ráharap-e a csalira? – ráncolta össze homlokát az asszony.

– Azt hiszem, hogy beveszi.

Star nyugtalansága láthatóan tovább fokozódott.

– A francba! Meg kell szereznünk azt az átkozott teherautót! – csapott tenyerével egy nagyot a kocsi poros motorháztetőjére.

Priest legalább annyira nyugtalan volt, mint Star, de ezt a magabiztosság látszatával igyekezett palástolni.

– Megszerezzük. – nyugtatgatta az asszonyt. – Ha nem így, akkor másképpen.

– Bárcsak ennyire biztos lehetnék én is benne – tette fel Star a szalmakalapját, s lehunyt szemmel nekidőlt a kocsi oldalának.

– Elvigyem valahova, hölgyem? – simogatta meg Priest a nő arcát.

– Igen, jó lenne. Vigyél el a légkondicionált szállodai szobámba!

– Annak az árát is meg kell ám fizetni!

– Azt akarja talán, hogy valami csúnya dolgot tegyek, uram? – nézett rá Star tettetett ártatlansággal a képén.

– Valami olyasmit – sürgette Priest, s tenyere máris mélyen benne volt a nő ruhájának kivágásában.

– Tömd akkor be a lyukat – mondta Star, s máris derekáig felhúzta a szoknyáját.

Alsóneműt nem viselt.

Priest elvigyorogta magát, s kigombolta farmerét.

– Mit fog Mario szólni, ha meglát bennünket? – kérdezte a nő.

– Féltékeny lesz – közölte Priest, s máris Star testébe hatolt. Majdnem egyforma magasak voltak, és a hosszú gyakorlat és összeszokottság is megkönnyítette számukra a műveletet.

Star szájon csókolta Priestet.

Néhány pillanattal később közeledő autó zaja ütötte meg a fülüket. Mindketten felpillantottak, anélkül hogy abbahagyták volna, amit éppen csináltak. Kisteherautó haladt el mellettük, a vezetőn kívül még két segédmunkás ült elöl. A nyitott ablakon kihajolva, üdvrivalgással és lelkes

bíztatással köszöntötték őket, amikor meglátták, hogy mivel vannak elfoglalva.

– Hello, fiúk! – integetett Star a kocsiban ülők felé. Priest annyira röhögött, hogy menten el is élvezett.

A válsághelyzet pontosan három héttel ezelőtt lépett végső és döntő szakaszába.

A főzőház hosszú asztala mellett ülve ebédeltek. Frissen sült, meleg kenyérrel ették a finom lencsefőzeléket zöldséggel, amikor Paul Beale borítékkal a kezében belépett a helyiségbe.

Maga Paul palackozta azokat a borokat, melyeket Priest kommunája készített... de ennél azért többet is tett. Ő volt az összekötő kapocs, ő tette lehetővé, hogy kapcsolatot tartsanak a külvilággal, de azért mégis elzártak maradjanak. A bőrdzsekit viselő kopasz, szakállas Beale-t Priest barátjának mondhatta azóta, hogy még a hatvanas évek elején tizennégy éves suhancokként részegen együtt lődörögtek Los Angeles leghírhedtebb negyedeiben.

Priest feltételezte, hogy Paul azon a reggelen kaphatta meg a levelet, aztán azonnal kocsiba is vágta magát, s Napából egyenesen ideautózott. Azt is sejtette, hogy mi lehet a levélben, de megvárta Paul magyarázatát.

– A Földhivataltól érkezett, és Stella Higginsnek címezték – nyújtotta a levelet az asztal másik végén ülő Star felé, akinek Stella Higgins volt a becsületes neve, és még 1969 őszén ezen a néven bérelt egy darab földet a belügyminisztériumtól.

Az asztal körül mindenki elhallgatott. Még a gyerekek is befogták a szájukat; megérezték a mindenkire hirtelen ránehezedő döbbenetet és rémületet.

Star feltépte a borítékot, és egy papírlapot húzott elő belőle. Egyetlen pillantással kiolvasta belőle a lényeget.

– Június hetedike – közölte a többiekkel.

– Mostantól számítva öt hét és két nap – jegyezte meg Priest reflexszerűen. Az ilyen számításokat szinte automatikusan végezte.

Az asztalnál ülők közül néhányan kétségbeesetten felhördültek. Egy Song nevű asszony csendesen elsírta magát.

– De miért, Star, miért? – kérdezte Priest egyik gyereke, a tízéves Ringó.

Priest elkapta a legutoljára érkezett Melanie tekintetét. A magas, vékony, huszonnyolc éves nő döbbenetesen jól nézett ki; világos bőre, paprikavörös

haja egy szépségkirálynő alakjával párosult. Ötéves fia, Dusty is ott ült mellette.

– Micsoda? – kérdezte Melanie meglepetten. – Egyáltalán miről van szó?

Mindenki tudta, hogy ez be fog következni, de még beszélni is túl nyomasztó volt róla, így Melanie-nek nem is mondtak róla semmit.

– El kell hagynunk a völgyet – szólalt meg Priest. – Sajnálom Melanie!

– „A fönt nevezett földterület június hetedike után veszélyessé vá lik az emberi életre, így a bérleti szerződés második paragrafusa B fejezetének kilencedik pontja értelmében a bérlemény ezennel fel mondásra kerül" – olvasta Star fennhangon a levelet.

Melanie felpattant a helyéről, fehér bőre szinte bíborvörösbe váltott, s csinos arcocskája eltorzult a méregtől.

– Nem! – ordította magából kikelten. – Nem! Ezt nem tehetik velem... Alighogy rátok találtam! Nem hiszem el, az egész csak hazugság! – kiabálta, s dühét most Paulra zúdította. – Hazug disznó! – kiáltotta szinte visítva. – Menj az anyádba...

Melanie kisfia sírva fakadt.

– Hagyd abba a hülyeséget – szólt rá Paul ingerülten. – Én csak egy szarházi postás vagyok ebben az ügyben.

Az asztal körül mindenki egyszerre kezdett el ordítozni. Priest néhány lépéssel Melanie mellé húzódott, átkarolta a vállát, és csendesen a fülébe suttogott.

– Megijeszted Dustyt. Ülj vissza a helyedre! Tudom, hogy ki vagy borulva, de ezzel mindnyájan így vagyunk.

– Mondd, hogy nem igaz! – könyörgött Melanie.

– Igaz, Melanie – nyomta le Priest finoman a helyére az asszonyt. – Sajnos, igaz.

Mikor mindenki valamelyest megnyugodott, ismét Priest vette át a szót.

– Most pedig indulás! Mindenkinek... Mossuk el az edényeket, s folytassuk a munkát!

– Minek? – szólalt meg Dale, a pincemester. Ő nem tartozott az alapítók közé. Az üzleti világból teljesen kiábrándulva és csalódottan csak a nyolcvanas években érkezett. Priest és Star után ő volt a harmadik legfontosabb ember a csoportban. – Már úgysem takaríthatjuk be a termést – folytatta. – Öt hét múlva el kell mennünk innen. Minek már dolgozni?

Priest rávetette a tekintetét, azt a pillantást, mellyel csak a legelszántabbakat nem tudta megijeszteni. Megvárta, míg a terem

elcsendesedett, mert szerette volna, ha mindenki hallja a szavát.

– Mert csodák mindig történhetnek – jelentette ki fennhangon a többiek előtt.

Egy helyi rendelet betiltotta a texasi Shilohban az alkoholos italok árusítását, de a város hivatalos határvonalának pontosan a túloldalán volt a Doodleburg nevű bár, ahol olcsó, csapolt sört mértek, country-western zenekar játszott, a pincérnők pedig feszes farmernadrágban és magas sarkú cowboycsizmában szolgálták ki a vendégeket.

Priest egyedül indult el. Nem akarta, hogy Start is meglássák, és ezzel azt kockáztassa, hogy esetleg valaki később is emlékezzen rá. Már azt kívánta, hogy az asszony bárcsak be se tette volna a lábát Texasba. Valakire viszont szüksége volt, aki segít neki a szeizmikus vibrátort hazahozni. Éjjel-nappal felváltva kell vezetniük, s még valami gyógyszert is be kell venniük, hogy ébren tudjanak maradni. Haza kellett érniük, mielőtt még keresni kezdik a gépet.

Már bánta is a délutáni feltűnősködést, noha Mario négyszáz méterről láthatta az asszonyt, az a három segédmunkás pedig csak kocsival ment el mellettük. De Star így is elég feltűnő jelenség volt, és valami személyleírást azért ennek alapján lehetett róla adni: magas, termetes, fekete hajú...

Priest külsejét is elváltoztatta, mielőtt elindult volna Shilohba. Bozontos szakállat és bajuszt növesztett, hosszú haját szorosan fejére fésülte és kalapja alá gyömöszölte.

Ha az események tervei szerint alakulnak, akkor senkit sem fog érdekelni se az ő, se pedig Star személyleírása.

Doodleburgba megérkezve Mario a köcsögös csapatban dolgozó öt vagy hat emberrel és Lenny Petersennel, az egész szeizmikus kutatócsoportot irányító felügyelővel már ott ült az egyik asztalnál.

Priest nem szeretett volna túlságosan türelmetlennek látszani, ezért odalépett a bárpulthoz, rendelt magának egy hosszú nyakú Lone Start, s mielőtt odaült volna Mario asztalához, sörét az üvegből kortyolgatva leállt beszélgetni a mixernővel.

A piros orrú, kopaszodó Lenny két héttel ezelőtt vette fel Priestet a csapatba. Priest eltöltött egy estét a bárban, mérsékelten ivott, barátságos volt a munkásokkal, megtanult valamicskét a szeizmikus kutatás tolvajnyelvéből, és nagyokat nevetett Lenny tréfáin. Másnap reggel a területen lévő irodájában megkereste Lennyt, és munkát kért tőle.

– Próbaidőre felveszlek – közölte vele Lenny a döntését.

Priestnek nem is kellett több ennél.

Keményen dolgozott, pillanatok alatt megértette, mit várnak el tőle és mindenki könnyen ki tudott vele jönni, így néhány nap elteltével már teljes jogú tagja volt a csapatnak.

Leült a többiek közé, s elnyújtott, texasi akcentusával először Lenny szólította meg.

– Tehát nem jössz velünk Texasba, Ricky?

– Nem, én maradok itt – válaszolta Priest. – Túlságosan is szeretem az itteni klímát ahhoz, hogy elmenjek innen.

– Nos, nagyon őszintén csak annyit szeretnék mondani, hogy igazán nagy megtiszteltetés és szerencse volt számunkra, hogy ha rövid ideig is, de együtt dolgozhattunk veled.

Az asztalnál ülők elvigyorodtak. Ez a fajta ugratás mindennaposnak számított. Most mindenki Priest riposztjára volt kíváncsi.

– Lenny – kezdte Priest ünnepélyes képpel –, olyan édes és aranyos voltál hozzám, hogy még egyszer szeretném megkérdezni: hozzám jössz feleségül?

A társaság hangosan felnevetett, Mario pedig barátságosan hátba veregette Priestet.

– Nem mehetek hozzád, Ricky – felelte Lenny gondterhelt arccal. – Már azt is megmondtam, hogy miért – folytatta, s a drámai hatás fokozásáért még egy kis szünetet tartott. A többiek is közelebb hajoltak, hogy egy szavát se mulasszák el. – Leszbikus vagyok.

Az asztalnál ülők hatalmas hahotával nyugtázták a hallottakat. Priest bánatos képpel ismerte el, hogy alul maradt a szópárbajban, és mindenkinek rendelt egy korsó sört.

Ezután a baseballról folyt a beszélgetés. Legtöbben a Houston Astrosnak szurkoltak, de Lenny Arlingtonból érkezett, így neki a Texas Rangers volt a kedvence. Priestet egyáltalán nem érdekelte a sport, így türelmetlenségét palástolva hallgatott, s csak időnként kockáztatott meg egy-egy semleges megjegyzést. Általános volt az emelkedett hangulat. A munkát időben befejezték, mindenkit rendesen megfizettek, és különben is péntek este volt. Priest lassan kortyolgatta a sörét. Soha nem vitte túlzásba az ivást, utálta, ha elveszíti a fejét. Észrevette, hogy Mario egyre nagyobb bajban van. Mikor Tammy, a társaságot kiszolgáló pincérnő a következő körrel az asztalukhoz lépett, Mario vágyakozva bámulta a nő dekoltázsából elővillanó mellét.

Vágyakozz csak Mario, vágyakozz... holnap este már ágyba bújhatsz a feleségeddel!

Egy óra elteltével Mario kiment a mosdóba.

Priest a nyomába szegődött. Az ördögbe ezzel a várakozással; eljött a döntés ideje!

– Azt hiszem, Tammy ma fekete alsóneműt visel – jegyezte meg a mosdóban Mario mellé állva.

– Ezt meg honnan tudod?

– Bekukkantottam a blúzába, amikor az asztal fölé hajolt. Imádom a csipkés melltartókat!

Mario nagyot sóhajtott.

– Te is szereted a fekete alsóneműt viselő nőket? – érdeklődött Priest.

– A pirosat szeretem – vágta rá határozottan Mario.

– Igen, a piros is szép. Azt szokták mondani, hogy ha egy nő tényleg kíván valakit, akkor piros alsóneműt vesz fel.

– Tényleg így van? – kérdezett rá Mario, és sörszagú lehelete érezhetően felgyorsult.

– Igen, hallottam valahol – válaszolta Priest gombolkozás közben. – Figyelj, nekem már mennem is kell. A csajom ott vár a motelben.

– Láttalak benneteket ma délután, jóember – törülgette meg izzadó szemöldökét Mario.

– Ez az én gyengeségem – csóválta meg fejét Priest tettetett sajnálkozással. – Egyszerűen nem tudok ellenállni egy jó nőnek!

– Ott csináltátok azon az átkozott útfélen.

– Igen. Ha az ember egy ideig nem találkozik a nőjével, akkor a nő már majd megőrül érte... tudod mire gondolok? Rajta, Mario, vedd már észre azt a rohadt célzást!

– Igen, tudom. Különben a holnapi nappal kapcsolatban... Priest a lélegzetét is visszafojtotta.

– Ha továbbra is szívesen megtennéd, amit délután említettél... Igen! Igen!

– Nos, én benne vagyok.

Priest alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy át ne ölelje.

– Nem gondoltad meg magad? – nézett bizonytalanul Priest arcába.

– Á, dehogy! – karolta át Priest Mario vállát, mikor kiléptek az ajtón. – Különben mit érne a barátság? Tudod, hogy mire gondolok.

– Köszönöm, jóember. – hálálkodott Mario, és könnyek szöktek a szemébe. – Rendes fickó vagy, Ricky.

Egy meleg vízzel megtöltött kádban elmosták cserépedényeiket és fakanalaikat, majd egy régi munkásingből készült konyharuhával eltörölgettek.

– Valahol ismét újra kell kezdenünk – fordult Melanie Priesthez. – Szerezni kell egy újabb darab földet, fel kell építeni a faházakat, szőlőt kell ültetni és bort kell készíteni belőle. Miért is ne? Ti is ezt tettétek sok évvel ezelőtt.

– Igen, azt tettük – felelte Priest, majd feltette tányérját a polcra, s egy dobozba beledobta a kanalát. Egy pillanatra ismét visszafiatalodott, vad erőt érzett magában, s úgy tűnt, hogy határtalan energiájával az élet bármilyen problémáját meg tudja oldani. Emlékeibe idézte a régi időket; a frissen fűrészelt rönkök illatát, a földet ásó Star megizzadt, fiatal testét, a maguk termelte marihuána sajátos zamatát, a kipréselt, szinte kábítóan édes must aromáját. Aztán visszatért a jelenbe, és leült az asztal mellé.

– Sok-sok évvel ezelőtt... – ismételte az előbb hallott szavakat – szinte a semmiért béreltük a kormánytól ezt a darab földet, aztán teljesen meg is feledkeztek rólunk.

– A huszonkilenc év alatt egyszer sem emelték a bérleti díjat – kapcsolódott be Star is a beszélgetésbe.

– Harminc-negyven olyan fiatalember munkájával sikerült kiirtanunk az erdőt, akik hajlandóak voltak minden fizetség nélkül napi tizenkét-tizennégy órát is dolgozni, csupán egy álom kedvéért – folytatta Priest.

– Még mindig fáj a hátam, ha rágondolok – mosolyodott el Paul Beale.

– A szőlővesszőket ingyen kaptuk a Napa-völgy egyik kedves szőlősgazdájától, aki bátorítani, segíteni akarta az olyan fiatalokat, akik az egész napos narkózás helyett szerettek volna alkotni valamit.

– Az öreg Raymond Dellavalle – emlékezett vissza Paul. – Már meghalt ő is, az Isten nyugosztalja!

– És ami a legfontosabb... öt éven át, amíg be nem takarítottuk az első, eladható termést, szívesen éltünk a nyomor küszöbén, vállaltuk az éhezést, a földön aludtunk, és lyukas cipőben jártunk.

– És akkor még nem voltak gyermekeink, akik miatt aggódnunk kellett volna – emelt fel Star a padlóról egy négykézláb mászkáló kisgyereket, és megtörülte az orrát.

– Így van – szólalt meg ismét Priest. – Ha képesek lennénk megteremteni ugyanazokat a feltételeket, akkor ismét elkezdhetnénk.

– Lenni kell valami megoldásnak – mondta Melanie érezhető elégedetlenséggel a hangjában.

– Van is – jelentette ki Priest. – Paul már ki is találta a módját.

– Alapíthatnánk egy céget – bólogatott Paul –, valamelyik banktól felvennénk negyedmillió dollárt, munkásokat alkalmaznánk, aztán a többi telhetetlen étvágyú kapitalistához hasonlóan nekünk is csak a hasznot kellene számolnunk.

– És ez egyben mindennek a feladását is jelentené – fejezte be Priest a gondolatot.

Szombaton még nem is hajnalodott, amikor Priest és Star Shilohban felébredt. Priest azonnal hozott is egy kávét a motel tőszomszédságában lévő étkezdéből. Egy olvasólámpa fényénél Star már a térképet böngészte.

– Mariót tehát délelőtt fél tíz-tízkor a San Antonio Nemzetközi Repülőtéren kell letenned – magyarázta az asszony. – Ezután a 10-es autópályán kell haladnod.

Priest rá se nézett az atlaszra. A térképek csak megzavarták. A 10-es utat mindenképpen tudja követni.

– És hol találkozunk? – kérdezte az asszonyt.

– Egyórás előnyöm lesz veled szemben – számolta hangosan Star. – Húsz kilométernyire a repülőtértől van itt a 10-esen egy León Springs nevű hely – bökött ujjával a térképre. – Majd olyan helyen parkolok, ahol biztosan észreveszel.

– jónak tűnik.

Mindketten feszültek és izgatottak voltak. Mario kocsijának ellopása csak tervük első, igaz, létfontosságú lépését jelentette. Minden további ennek az első lépésnek sikerén múlott.

– És mi lesz a Hondával? – érdeklődött Star most már a gyakorlati apróságok felől.

Priest három héttel ezelőtt ezer dollár készpénzért vette a kocsit.

– Nem lesz könnyű eladni. Ha látunk valahol egy használtautókereskedést, akkor talán ötszázat megkaphatunk érte. Ha nem sikerül, akkor az út mentén találunk valami kis erdőt, ahol megszabadulunk tőle.

– Megengedhetjük ezt magunknak?

– A pénz szegénnyé tesz – idézte Priest az Öt Paradoxon egyikét Baghram gurutól, kinek tanításait követték.

Priest az utolsó centig tisztában volt azzal, hogy mennyi pénzük van, de ezen a téren mindenkit tudatlanságban tartott. A kommuna tagjainak többsége még azt sem tudta, hogy bankszámlájuk van. Arról a vészhelyzetre tartalékolt tízezer dollárról pedig aztán végképp senkinek sem beszélt, melyet húszdolláros címletekben a kunyhója falán, egy szögön lógó régi, viharvert gitár belsejébe ragasztva tartott.

– Huszonöt éve nem érdekel, miért kezdenék éppen most a pénz miatt idegeskedni – vonta meg vállát Star, és levette a szemüvegét.

– Aranyos vagy ebben a szemüvegben – mosolygott rá Priest.

– Nagyon várod már, hogy Melanie-val találkozz? – tette fel Star váratlanul a kérdést egy oldalpillantás kíséretében.

Priest és Melanie egymás szeretői voltak.

– Nagyon – felelte Priest, és megfogta Star kezét.

– Szeretlek együtt látni benneteket. Látom, hogy boldoggá tesz.

Priest képzeletében hirtelen Melanie alakja jelent meg. Hason fekve aludt az ágyon, s a reggeli nap sugarai ferdén tűztek a kis faházba. Ő kávéját kortyolgatva ült, és csak bámulta; élvezte bőrének rugalmasságát, feneke vonalának tökéletes ívét, az ágyon rendezetlenül szétterülő, hosszú, égővörös haját. Néhány pillanat múlva megérzi a kávé illatát, megfordul, kinyitja a szemét, ő pedig visszabújik mellé az ágyba, és szeretkezni fognak. Egyelőre még a várakozás izgalmát élvezte. Előre megtervezte, hogyan fogja megérinteni, hogyan izgatja fel, s már úgy ízlelgette ezt a gyönyörteli pillanatot, mintha egy pohár kitűnő bort kortyolgatna.

A kép hirtelen eltűnt, s az olcsó kis texasi motelben újra a negyvenkilenc éves Star jelent meg előtte.

– Nem haragszol Melanie miatt, ugye? – kérdezte az asszonytól.

– A házasság a legnagyobb hűtlenség – idézte Star is a Paradoxonok egyikét.

A férfi csak bólintott. Soha nem követelték meg egymástól a hűséget. Régebben Star nem tudta elképzelni, hogy életét egyetlen szeretőhöz kösse. Aztán a harmincas éveibe lépve egy kicsit már lehiggadt, akkor pedig Priest tette próbára engedékenységét azzal, hogy egy sor lánnyal a szeme láttára szűrte össze a levet. Bár továbbra is mindketten a szabad szerelem hívei maradtak, az elmúlt években egyikük se használta ki túl gyakran annak előnyeit.

Starnak Melanie megérkezése ugyan apróbb megrázkódtatást okozott, de egyikük számára sem jelentett igazi problémát. Kapcsolatuk már túlságosan is lecsendesedett. Priest különben sem kedvelte, ha valaki úgy érzi, hogy képes kiszámítani lépéseit. Start szerette, de az asszony tekintetében megjelenő, rosszul palástolt nyugtalanság azzal a kellemes érzéssel töltötte el, hogy még mindig uralkodik fölötte.

– Szeretném tudni, hogy Flowernek milyen érzései vannak ezzel kapcsolatban – kérdezte az asszony a műanyag kávéspoharával játszadozva.

Lányuk, a tizenhárom éves Flower volt a legidősebb gyerek a kommunában.

– Nem zárt családban nőtt fel – vonta meg vállát Priest. – Nem vetettük a burzsoá konvenciók rabságába. Éppen ez a lényege a kommunának.

– Igaz – bólogatott Star, de számára ez láthatóan nem volt elég. – Nem szeretném, ha téged elveszítene. Csupán erről van szó.

– Ilyesmi nem történhet meg – simogatta meg Priest az asszony kezét.

– Kösz – szorította meg Star hálás tekintettel a férfi ujjait.

– Itt az ideje, indulnunk kell! – állt fel Priest a helyéről. Néhány apróság könnyen elfért három nejlonzacskóban. Priest felkapta a zacskókat, s kivitte a Hondába. Star követte lépteit.

Számlájukat már előző este kifizették. Ilyenkor az iroda is még zárva volt, és senki sem láthatta, amikor Star beült a volán mögé, s elindultak a hajnali szürkületben.

Shiloh kétutcás városka volt, s az egyetlen közlekedési lámpát a két utca kereszteződésében állították fel. Szombaton reggel, ebben a korai órában valóban nem sok járművet lehetett látni a környéken. Star maga mögött hagyta a lámpát, s kifelé tartott a városból. Hat óra előtt néhány perccel értek a szeméttelephez.

Az út mentén semmi sem jelezte, nem volt se kapuja, se kerítése, csupán a teherautók nyoma a letaposott bozótosban árulta el létezését. Star egy enyhe emelkedőn követte a nyomot. A szeméttelep egy útról nem látható gödörben volt. Az asszony megállt egy rakás füstölgő szemét mellett. Mario és a szeizmikus vibrátor még nem volt sehol.

Priest jól látta, hogy Star még mindig zaklatott. Meg kell nyugtatnom, bosszankodott. Az asszony nem engedhette meg magának, hogy valami egész nap elvonja a figyelmét a munkáról.

– Flower nem fog elveszíteni – jelentette ki magabiztosan.

– Az jó lesz – válaszolta Star óvatos bizonytalansággal.

– Együtt maradunk... mind a hárman. És tudod miért?
– Majd megmondod.
– Mert szeretjük egymást.
– Köszönöm – mondta Star, s arcáról mintha lecsapolták volna a feszültséget, könnyeit is csak nehezen tudta visszafojtani.
Priestnek is visszatért a magabiztossága. Megadta az asszonynak, amire szüksége volt. Most már minden rendben lesz.
– Mario minden pillanatban itt lehet – csókolta meg Priest az asszonyt. – Indulnod kellene. Legyél néhány kilométerrel előttünk.
– Oké!
Priest kiszállt a kocsiból.
– Hé! – kiáltott utána Star. – Ne felejtsd itt Mario kávéját! – nyújtotta feléje a papírzacskóba csomagolt kávéspoharat.
– Kösz – vette át Priest a zacskót, és becsapta a kocsi ajtaját.
Az asszony nagy ívben megfordult, s már tovább is hajtott. Nyomát csak a texasi sivatag kavargó porfellege mutatta.
Priest körülnézett. Egyszerűen hihetetlennek tartotta, hogy egy ilyen aprócska város ennyi szemetet képes termelni. Volt ott elgörbült kerékpár, újnak látszó babakocsi, foltos heverő, régi hűtőszekrény és legalább tíz bevásárlókocsi. Itt volt a csomagolóanyagok temetője is, sztereóberendezések dobozai, modern szobroknak látszó, könnyű polisztiroldarabok, papír-és nejlonzacskók, valamint rengeteg kisebb-nagyobb műanyag üveg, melyben valaha olyan dolgokat tartottak – öblítőszert, arckrémet, hajsampont, faxhoz való festéket –, melyekre Priestnek soha nem volt szüksége. Egy rózsaszínű műanyagból készült tündérvár, feltehetően valami gyerekjáték maradványai is ott hevertek a nagy összevisszaságban, finom megmunkálásukkal valahogy nem illettek ebbe a környezetbe.
A Silver River valleyben soha nem volt sok szemét. Nem használtak gyermekkocsit, hűtőszekrényt, és ritkán vettek csomagolt árut. A gyerekek a képzelőerejük segítségével fából, hordóból vagy farakásból építettek maguknak tündérvárat.
A vörös fátyolba öltözött napkorong széle lassan felkúszott a környező hegyek gerincére, s Priest alakja hosszú árnyékot rajzolt egy rozsdásodó ágykeretre. Azonnal a Sierra Nevada hófödte csúcsai mögött felkelő Nap, az ottani hajnalok jutottak eszébe, s a tiszta hegyi levegő emléke.
Hamarosan, hamarosan!

Valami megcsillant a lába előtt. A fényes fémtárgyat a föld már félig betakarta. Csizmája orrával ráérősen lerugdalta róla a keményre száradt földet, majd lehajolt érte, s felemelte. Egy nehéz Stillson franciakulcsot tartott a kezében. Teljesen újnak látszott. Mariónak talán jól jöhet, gondolta Priest. Méreteit tekintve alkalmasnak is látszott a szeizmikus vibrátorhoz hasonló nehéz gépek szerelésére. Természetesen a teherautó is el volt látva szerszámkészlettel, minden apró kiscsavarhoz való különleges kulcsokkal. Nem valószínű, hogy Mariónak éppen erre az elhagyott franciakulcsra lenne szüksége. Ez már csak ilyen, mindent kidobáló társadalom.

Priest maga elé ejtette a franciakulcsot.

Közeledő autó zúgását hallotta, de nem úgy tűnt, mintha valami nehéz teherautó keltette volna a zajt. Felpillantott. Néhány pillanattal később egy barna kisteherautó jelent meg az emelkedő tetején, és billegett lassan feléje a durván kitaposott úton. Repedt szélvédőjű Dodge Ram volt: Mario kocsija. Priestnek kellemetlen érzései támadtak. Ez vajon mit jelenthet? Mario érkezését a szeizmikus vibrátort szállító teherautóval várta. Az ő kocsiját egyik haverjának kellett volna felvinnie északra, hacsak nem úgy tervezte, hogy ezt a roncsot itt eladja, s Clovisban vesz magának egy másikat. Valami nincs rendjén.

– A francba – sziszegte a fogai között. – A francba! Önuralomra volt szüksége, hogy ne látsszon rajta a düh és a csalódás, amikor Mario kikászálódott a kocsiból.

– Hoztam neked kávét – nyújtotta feléje a papírzacskót. – Mi újság? Mario csak bánatosan csóválta a fejét, és ki sem bontotta a csomagot.

– Sajnos, nem megy, jóember! A francba!

– Tényleg nagyon rendes volt tőled, hogy felajánlottad ezt a szívességet – folytatta Mario –, de sajnos nemet kell mondanom.

Mi az ördög folyik itt?

– Mi történt, hogy ilyen gyorsan megváltozott a véleményed? – harapta össze a fogát Priest, hogy megpróbáljon közömbös hangot megütni.

– Tegnap, miután a bárból elmentél, Lenny tartott egy hosszú prédikációt arról, hogy mennyibe kerül ez a teherautó, és hogy nem szabad senkit magammal vinnem, meg stoppost se vehetek fel, aztán hogy mennyire megbízik bennem, meg ilyesmi – magyarázta Mario.

El is tudom képzelni Lennyt, ezt a szarpofájú, részeg barmot... biztosan téged is majdnem megkönnyeztetett Mario, te rohadék állat!

– Tudod, hogy van ez, Ricky! Jó ez a munkahely... Sokat és keményen kell dolgozni, de jól meg is fizetnek. Nem szeretném elveszíteni az állásomat.

– Ugyan, semmi probléma – vonta meg vállát Priest tettetett könnyedséggel. – San Antonióba azért még el tudsz vinni. Útközben majdcsak kitalálok valamit.

– Azok után, amit az este Lenny mondott, jobb, ha ezt sem teszem – rázta meg a fejét Mario. – Senkit nem szabad felvennem a kocsira. Azért is jöttem ide a saját autómmal, hogy visszavigyelek a városba.

Az isten szerelmére, most mitévő legyek?

– Hát... erről lenne szó. Velem jössz akkor? – kérdezte Mario. Most mi legyen?

Gondosan felépített magának egy légvárat, melyet Mario bűntudatának könnyű szellője azonnal romokba is döntött. Két hetet eltöltött ebben a forró, poros sivatagban, ostoba, értelmetlen munkát végzett, több száz dollárt elköltött repülőjegyre, szállodára és azokra a gusztustalan gyorsétkezdékre.

Már nem lesz ideje ezt megismételni.

Két hét és egy nap múlva jár le a határidő.

– Gyerünk, jóember, indulás! – sürgette homlokát ráncolva Mario.

– Nem adom fel ezt a helyet – közölte Star Priesttel azon a napon, amikor a levél megérkezett. A déli pihenő idején hideg vizet kortyolgatva, mazsolát csemegézve ott ültek egymás mellett a szőlő végénél kezdődő puha, tűlevél szőnyegen.

– Ez nem csupán egy borgazdaság, nem csupán egy völgy a sok közül, vagy egy szokásos kommuna... ez az egész életem! Sok-sok évvel ezelőtt azért jöttünk ide, mert az volt a véleményünk, hogy szüleink egy kifacsarodott, korrupt és mérgezett társadalmat teremtettek maguk körül. És az Isten szerelmére, igazunk is volt! – magyarázta szenvedélytől kipirult arccal, s Priestnek akaratlanul is az jutott eszébe, hogy az évek múlása ellenére még mindig milyen szép az asszony.

– Nézd csak meg, mi folyik körülöttünk a világban! – folytatta Star kicsit emeltebb hangon. – Erőszak, környezetszennyezés, törvénysértő és hazudozó elnökök, zavargások, bűnözés és nyomor! Közben mi itt évek hosszú során át pénz, szexuális féltékenység és konformista szabályok nélkül békességben és harmóniában éltünk. Azt vallottuk, hogy csak

szeretetre van szükség, és ezért naivnak tartottak bennünket, de nekünk volt igazunk és nem nekik. Mi tudjuk, hogy megtaláltuk az igazi életet, és ezt be is bizonyítottuk. – folytatta, s pontos fogalmazása azt is elárulta, hogy nem akármilyen közegben nevelkedett. Apja nagyon gazdag családból származott, de ennek ellenére orvosként egész életében a nyomornegyedek lakóit gyógyította. Star az ő idealizmusát örökölte.

– Mindent megteszek, hogy megvédjem otthonunkat és életmódunkat. Ha kell, meghalok azért, hogy gyermekeink is folytathassák ezt az életet! – jelentette ki most már nyugodtan és világosan ejtve a szavakat, de hangja tele volt rendíthetetlen eltökéltséggel. – Ölni is hajlandó vagyok érte – tette még hozzá. – Megértetted, Priest? Mindent megteszek!

– Figyelsz te egyáltalán? – szólalt meg ismét Mario kicsit értetlenül bámulva. – Akarod, hogy bevigyelek a városba vagy sem?

– Hát persze – felelte Priest. Hát persze, te tisztakezű szarházi, te rühes, gyáva kutya, te átkozott görény! Persze, hogy akarom!

Mario megfordult, s egy lépést tett a kocsija felé.

Priest tekintete a néhány perccel ezelőtt a földre ejtett Sulison kulcson akadt meg.

Pillanatok alatt megfogant és kialakult agyában az új terv.

Mario még három lépést tett a kocsija felé, amikor Priest lehajolt, és felemelte a franciakulcsot.

Majdnem fél méter hosszú volt, s legalább két-két és fél kilót nyomott. Súlypontja a hatlapfejű csavarok megfogására szolgáló, állítható fejre esett. Tömör acélból készült a szerszám.

Elnézett Mario mellett az úthoz vezető kitaposott keréknyom irányába. Néptelen volt a környék.

Tanú nincs.

Priest egy lépést tett előre, Mario pedig már a kocsi ajtaját nyitotta.

Hirtelen zavaró kép villant az agyába: egy sárga ruhás, csinos mexikói asszony, karján egy kisgyerekkel, mellette egy nagyobbacskával. Elszántsága egy másodperc tört részére mintha megingott volna, amikor belegondolt, mekkora gyászt zúdít szerencsétlenek életére.

Aztán még rémesebb látomás jelent meg előtte: a fekete tócsa szintje egyre emelkedik, körbeveszi a szőlőültetvényt, s lassan ellepi az ott szorgoskodó nőket, férfiakat és gyerekeket.

Gyors lépésekkel Mario mögé került, s magasra emelte a franciakulcsot.

Mario éppen a kocsi ajtaját nyitotta. Szeme sarkából valamit megpillanthatott, mert amikor Priest már éppen lesújtani készült, hirtelen rémült ordítás hagyta el a torkát, s szélesre tárva maga előtt a kocsi ajtaját félig sikerült elbarikádoznia magát támadója elől.

Priest nekivetette magát az ajtónak, mely visszacsapódott Marióra. A széles, súlyos ajtó oldalra lökte Mariót. Mindketten botladoztak. Mario elvesztette egyensúlyát, s arccal a kocsi oldala felé fordulva térdre esett. Houston Astros baseballsapkája lehullott mellé a földre. A köves talajon Priest is fenékre huppant, s a franciakulcs kiesett a kezéből. Egyenesen egy üres, kétliteres kólásüvegre hullott, s majd egyméternyire elpattant róla.

– Te őrült... – hördült fel Mario. s a kocsi ajtajának kilincse felé nyúlt, hogy nehéz testével könnyebben fel tudjon tápászkodni. Bal kezével a kocsi ajtajának peremébe kapaszkodott. Már majdnem kiegyenesedett, amikor a még mindig fenéken ülő Priest csizmája sarkával teljes erővel belerúgott az ajtóba. Az rácsapódott Mario ujjaira, majd ismét kinyílt. Mario felordított fájdalmában, féltérdre esett, s nekizuhant a kocsi oldalának.

Priest közben gyorsan talpra ugrott.

A franciakulcs megcsillant a reggeli napsütésben. Azonnal felkapta. Marióra pillantott, s szíve azonnal megtelt gyűlölettel és haraggal, amiért így tönkretette gondosan felépített tervét, és ezzel veszélybe sodorta egész életformáját. Közelebb lépett hozzá, és felemelte a szerszámot.

Mario félig feléje fordult. Fiatalos arcvonásaira valami határtalan értetlenség ült ki, mintha fogalma sem lett volna, hogy mi zajlik körülötte. Éppen szólásra nyitotta a száját, amikor Priest lesújtott.

– Ricky... – nyögte Mario szinte kérdő hangsúllyal.

A franciakulcs súlyos vége hányingerkeltő tompasággal csattant, amikor Mario koponyájába hatolt. Sűrű, fényesen csillogó fekete haja mit sem fogott fel a csapás erejéből. Fejbőre felhasadt, koponyacsontja beszakadt, s a szerszám feje az alatta lévő lágy agyvelőbe vágódott.

Nem halt meg azonnal.

Priest félni kezdett.

Mario nyitott szeme egyenesen az arcába meredt. A csodálkozó, értetlen és csalódott tekintet alig változott valamit. Úgy tűnt, mintha be akarná fejezni az elkezdett mondatot. Egyik kezét bizonytalanul felemelte, mintha csak valaki figyelmét akarná felhívni magára.

– Nem! – kiáltott fel Priest, s egy lépésnyit hátratántorodott.

– Jóember... – nyögte ki Mario.

Priest érezte, hogy úrrá lesz rajta a pánik. Újra magasba emelte a franciakulcsot.

– Dögölj már meg, az anyádat! – ordította, s újra lesújtott.

A szerszám ezúttal már mélyebben hatolt az agyvelőbe. Mikor visszahúzta, olyan érzése támadt, mintha a sárból emelné ki. Amikor megpillantotta a szerszám állítható fejére kenődött élő, szürke anyagot, hányinger vett rajta erőt. Gyomra görcsbe rándult, nagyokat nyelt, és az ájulás környékezte.

Mario lassan hátrahanyatlott, majd a hátsó keréknek dőlve mozdulatlanságba merevedett. Karjai elernyedtek, álla leesett, de még mindig maradt benne élet. Tekintetét továbbra is Priestre meresztette. Vér öntötte el a fejét, lecsorgott az arcára, s befolyt kockás ingének nyitott gallérja mögé. Tekintete elborzasztotta Priestet.

– Halj már meg! – könyörgött neki. – Az Isten szerelmére, Mario, halj már meg, kérlek!

Semmi nem történt.

Priest hátralépett. Mario mintha könyörgött volna tekintetével, hogy fejezze már be, amit elkezdett, de Priest képtelen volt ismét felemelni a franciakulcsot. Nem volt benne semmi logika, egyszerűen nem tudta megemelni a szerszámot.

Mario akkor megmozdult. Kinyílt a szája, teste megmerevedett, s torkából a haláltusa elfojtott hörgése tört fel.

Ezt már Priest sem bírta tovább. Ő is felordított, Marióra vetette magát, majd a rémülettől elborult tekintetével áldozatát szinte nem is látva újra és újra ugyanarra a helyre lesújtott.

Az ordítás abbamaradt, túl volt a hisztériás rohamon.

Hátralépett, s maga mellé ejtette a franciakulcsot.

Mario teste lassan oldalra csúszott, egészen addig, amíg az a véres massza, ami valamikor a feje volt, el nem érte a földet. Szürke agyveleje kezdett beszivárogni a száraz talajba. Priest térdre zuhant, s behunyta a szemét.

– Mindenható Isten, bocsáss meg nekem! – suttogta.

Tovább térdelt, s minden ízében remegett. Attól félt, ha kinyitja a szemét, akkor Mario felszálló lelkét pillantja meg.

Hogy agyát kikapcsolja, mantráját kezdte ismételgetni:

– Ley, tor, pur-doy-kor... – Ennek nem volt semmi jelentése, ezért is volt nyugtató hatással, ha erősen koncentrált ezekre a szavakra. Lüktetése

gyermekkorának egyik óvodás versikéjének ritmusára emlékeztette:

Egy, kettő, három, négy, Te kis cica hová mégy? Nem megyek én messzire, Csak a világ végire.

Kántálása közben a mantráról többször is átváltott erre a versikére. Ez is volt annyira hatékony.

Mikor az ismerős szótagok megnyugtatták, arra kezdett koncentrálni, milyen úton halad végig az orrán beszippantott levegő: orrlyukain keresztül bejut az orrüregbe, onnan a torokba, majd a garaton át a mellkasba, onnan pedig a tüdő legtávolabbi zugaiba. Innen kezdi meg visszaútját: tüdő, garat, torok, orrüregek, orrlyuk, szabad levegő. Amikor a levegő útjára összpontositotta figyelmét, akkor semmi más nem jutott az eszébe... nem voltak látomásai, rémálmai, emlékei.

Néhány perc elteltével talpra állt, szívébe valami jeges érzés költözött, arcvonásai határozottakká, elszántakká váltak. Sikerült megtisztítani magát az érzelmektől. Nem érzett se sajnálatot, se megbánást. A gyilkosság már a múlt történése volt, Mario sem volt több egy kupac szemétnél, amit el kellett tüntetnie.

Széles karimájú kalapját felemelte a földről, leverte róla a port, s a fejére tette.

A kisteherautó vezetőülése mögött megtalálta a szerszámosládát. Kivett belőle egy csavarhúzót, majd leszerelte az első és hátsó rendszámtáblát. Beballagott a szeméttelep közepére, s ott egy füstölgő szemétkupac alá rejtette. A csavarhúzót ezután visszatette a szerszámosládába.

A holttest fölé hajolt. Jobbjával megragadta Mario farmernadrágjának övét, baljával pedig marokra fogta a kockás inget. Felemelte a földről a holttestet. Nagyot nyögött, amikor kiegyenesedett vele. Mario a vártnál is súlyosabbnak bizonyult.

A kocsi ajtaja még most is nyitva volt. Priest néhányszor meglengette, lendületbe hozta Mario tehetetlen, súlyos testét, majd egy nagy nekirugaszkodással belódította a vezetőfülkébe. A hulla elnyúlva feküdt az ülésen, csizmasarka kilógott a nyitott ajtón, feje lecsüngött az utasülés előtti térbe. Vér csöpögött belőle a kocsi padlójára.

A franciakulcsot a holttest után dobta.

Benzint akart leszívni a kocsi tankjából. Ehhez egy hosszabb, vékony csőre volt szüksége.

Felnyitotta a motorháztetőt, megtalálta az ablakmosó-folyadék tartályát, s letépte róla a szórófejhez vezető vékony, hajlékony műanyag csövet.

Felvette a földről a már korábban észrevett kétliteres kólásüveget, a kocsi oldalához lépett, és lecsavarta a tanksapkát. Becsúsztatta a csövet az üzemanyagtartályba, s addig szívta, amíg a benzin ízét meg nem érezte a szájában. A csővéget ezután a kólásüvegbe dugta, melyet lassan kezdett megtölteni a vékonyan csordogáló üzemanyag.

A benzin akkor is csorgott tovább a földre, amikor odalépett a kocsi ajtajához, és az üveg tartalmát Mario holttestére ürítette.

Autózúgást hallott.

Priest a vezetőfülkében heverő, benzinnel átitatott holttestre pillantott. Ha valaki most itt megjelenik, akkor semmit sem tud neki mondani, semmit sem tud tenni, semmivel sem tudja leplezni az elkövetett bűnt.

Nyugalma egy csapásra tovaszállt. Remegni kezdett, a műanyag palack kicsúszott ujjai közül, ő pedig, mint egy ijedt kisgyerek leguggolt a kocsi mellé. Reszketve bámulta az út felé vezető keréknyomot. Vajon egy korán kelő érkezik, aki egy elavult mosogatógéptől, egy gyerekek által már kinőtt játékkunyhótól, vagy a rég meghalt nagyapa ódivatú ruháitól szeretne megszabadulni? A motorzúgás egyre erősödött, egyre közelebbről hangzott, és Priest behunyta a szemét.

– Ley, tor, pur-doy-kor...

A zaj távolodni kezdett. A jármű elhagyta a szeméttelep bejáratát, és továbbhaladt az úton. Csak a szokásos forgalom kezdődött.

Ismét megtöltötte a kólásüveget benzinnel, és gyorsan átitatta vele az üléseket és a vezetőfülke belsejét, a maradékkal csíkot húzott a földön a benzintartályig, az utolsó csöppeket pedig a nyitott benzintanknál a kocsi oldalára loccsantotta. Az üres üveget bedobta a vezetőfülkébe, és hátralépett.

Észrevette Mario földön heverő Houston Astros sapkáját. Azt is felvette, s az üveg után dobta a fülkébe.

Farmernadrágja zsebéből elővett egy doboz gyufát, kivett belőle egy szálat, meggyújtotta, majd azzal lángra lobbantotta az egész dobozt, bedobta a vezetőfülkébe, ő pedig amilyen gyorsan csak tudott, eltávolodott a kocsitól.

Robbanásszerűen csaptak fel a lángnyelvek, fekete füstfelhő emelkedett a magasba, s a következő másodpercben a vezetőfülke egy izzó kazánhoz hasonlított. Néhány pillanattal később a lángnyelvek végigkígyóztak a földön ellocsolt benzinen egészen odáig, ahol a benzin még mindig csöpögött az üzemanyagtartályban hagyott csőből. Újabb robbanás

következett, melynek ereje az egész kocsit megrázta. Tüzet fogtak a hátsó gumiköpenyek, majd a lángnyelvek továbbterjedtek az olajjal átitatott alvázra is. Undorító, az égő hús szagára emlékeztető bűz töltötte be a környéket. Priest nagyokat nyelt, és még távolabbra húzódott a lángokban álló járműtől.

Néhány másodperc elteltével a tűz ereje csökkenni látszott. A kerekek, az ülések és Mario teste már lassabban égett.

Priest néhány percig még várt, a lángnyelvek játékát bámulta, aztán közelebb merészkedett, s igyekezett aprókat lélegezni, hogy minél kevesebbet szívjon be a terjengő bűzből. Benézett a kis teherautó vezetőfülkéjébe. A hulla és az ülések valami ronda, hamuból és szétfolyt műanyagból álló, fekete masszává olvadtak össze. Ha majd lehűl, akkor a jármű egyike lesz azoknak az ócskaságoknak, melyet a gyerekek szórakozásból felgyújtottak.

Azzal is tisztában volt, hogy Mario minden nyomától nem sikerült megszabadulnia. A felületes szemlélő talán nem vesz észre semmi különöset, de ha a rendőrök átvizsgálják a kiégett járművet, akkor minden bizonnyal megtalálják Mario övcsatját és a fogaiból kihullott töméseket. Néhány elszenesedett csontmaradványra is rábukkannak. Az is könnyen meglehet, gondolta Priest, hogy Mario egyszer visszatér és kísérteni fogja. Ennek ellenére úgy látta, hogy mindent megtett a nyomok eltüntetése érdekében.

Most pedig el kell lopnia a szeizmikus vibrátort.

Hátat fordított az égő holttestnek, és elindult.

A Silver River Valleyben élő kommunán belül volt egy Rizsevőknek nevezett külön csoport is. Heten voltak, akik túlélték az 1972-73-as kegyetlen telet, amikor a hóviharok elzárták őket a külvilágtól, és három héten keresztül csak a megolvasztott hóban kifőzött rizs volt az egyedüli táplálékuk. A levél megérkezésének napján a Rizsevők este sokáig fent maradtak; ott ücsörögtek a főzőházban, borozgattak, és szívták a marihuánát.

Song, aki 1972-ben még egy tizenöt éves, otthonról megszökött csellengő gyerek volt, most gitáron egy blues melódiáját pengette. Télen a csoport tagjai közül többen is foglalkoztak gitárok készítésével. A legjobban sikerülteket megtartották, a többit pedig Paul Beale bevitte San Franciscóba egy üzletbe, ahol jó áron eladták őket. Star halk, érzelemdús, mély hangon

énekszóval kísérte a melódiát; „Nem ülök fel arra a rossz vonatra...” Neki volt a világon a legszexisebb hangja... mindig is az övé volt.

Melanie is ott üldögélt velük, bár ő nem tartozott a Rizsevők közé, de Priest nem küldte el a társaságból, a többiek pedig nem kérdőjelezték meg döntéseit. Csendesen sírdogált, s kövér könnycseppek gördültek végig az arcán.

– Éppen hogy megtaláltalak benneteket – ismételgette állandóan.

– Még nem adtuk fel – vigasztalta Priest. – Kell lenni valamilyen módszernek, mellyel rákényszeríthetjük Kalifornia kormányzóját, hogy megváltoztassa ezt az átkozott döntést.

– Tudjátok, nem is olyan nagy dolog egy nukleáris bombát előállítani – szólalt meg elgondolkodva Oaktree, a Priesttel egykorú, fekete bőrű, izmos asztalos. Valamikor a tengerészgyalogosoknál szolgált, de gyakorlat közben megölt egy tisztet, s azóta ő is itt van velük. – Egy nap alatt el tudom készíteni, ha van plutóniumom. Megzsarolhatnánk a kormányzót... ha nem teszik azt, amit mondunk, akkor Sacramentót eltüntetjük a föld színéről.

– Nem – jelentette ki határozottan a gyerekét szoptató Aneth. A kisfiú már hároméves volt, Priest szerint már régen el kellett volna választani, de Aneth úgy érezte, hogy addig kell szoptatnia, amíg az a gyereknek jólesik. – A világot nem lehet bombákkal megmenteni!

– A világot nem is próbáljuk megmenteni – hagyta abba az éneklést Star. – Én erről már 1969-ben letettem, amikor a sajtó az egész világon kigúnyolta a hippimozgalmat. Én csupán ezt akarom megmenteni, ezt, ami itt a miénk, az életünket, és azt szeretném, ha gyermekeink békében és szeretetben nőnének fel.

– Pontosan a plutónium megszerzése a legnehezebb feladat – szólalt meg Priest is, aki már maga is foglalkozott a nukleáris bomba elkészítésének gondolatával, de aztán elvetette az ötletet.

Aneth levette melléről a gyereket, s gyengéden megpaskolta hátacskáját.

– Felejtkezzetek el erről a bombáról! – mondta. – Nem szeretném, ha bármi közöm is lenne hozzá. Túlságosan veszélyes.

– „Vonat, vonat, rossz ez a vonat...” – kezdett bele Star újra az énekbe.

– Elhelyezkedhetnék egy atomerőműnél – ragaszkodott Oaktree továbbra is makacsul az ötletéhez –, és kitalálnám, hogyan lehet áttörni a biztonsági rendszerüket.

– Biztosan életrajzot is kérnének tőled – jegyezte meg Priest. – Mit mondanál, mit csináltál az elmúlt huszonöt évben? Atomkutató voltál

Berkelyben?

– Megmondanám nekik, hogy egy furcsa bandával éltem együtt, akiknek most fel kell robbantaniuk Sacramentót, és azért jöttem, hogy valami radioaktív szart szerezzek.

A többiek felnevettek, Oaktree pedig hátradőlt, s kezdett Starnak aláénekelni:

– „Nem, nem, nem ülök fel arra a rossz vonatra...”

Priestnek nem tetszett ez a komolytalanság. Mosolyogni sem tudott. Tele volt indulattal és haraggal. Azzal is tisztában volt viszont, hogy a nagyszerű ötletek néha éppen az ilyen könnyed csevegések során születnek, ezért hagyta, hogy tovább folytatódjon a beszélgetés.

– El is rabolhatnánk valakit – szólalt meg ismét Aneth, és megpuszilta a kisfia feje búbját.

– Ugyan kit? – kérdezte Priest. – A kormányzónak legalább hat testőre van.

– És a kormányzó jobbkeze, az az Albert Honeymoon nevű fickó? – kérdezett Aneth tovább, s a név említésére szavait egyetértő mormogás kísérte. Mindnyájan gyűlölték Honeymoont. – Vagy a Coastal Electric elnökét?

Priest csak bólogatott. Ez talán még sikerülhetne.

Jól ismerte az ilyen dolgokat. Már rég volt, amikor az utca életét élte, de még mindig emlékezett egy balhé előkészítésének aranyszabályaira: tervezz meg minden lépést gondosan, őrizd meg a nyugalomnak legalább a látszatát, az áldozatot döbbentsd meg annyira, hogy meg se tudjon szólalni, cselekedj gyorsan, és tűnj el a lehető leggyorsabban. Valami azért továbbra is nyugtalanította.

– Ez az egész túlságosan... túlságosan földhözragadt – szólalt meg elgondolkodva. – Tegyük fel, sikerül valami fejest elrabolni. És akkor mi van? Ha meg akarsz rémíteni valakit, akkor nem lehet óvatoskodni! Azt úgy kell végrehajtani, hogy még a szar is kiessen belőle!

Visszafogta magát, hogy ne folytassa ezt a gondolatmenetet. Ha a fickó már letérdel előtted, bőg és összehugyozza magát, s úgy könyörög, hogy ne bántsd tovább, akkor kell megmondani, hogy az ember mit akar tőle; ezért annyira hálás lesz, hogy még szeretni is fog, amiért megmondtad neki, mit kell tennie, hogy a fájdalom megszűnjön. Ez a beszéd viszont nem nyerte volna el az Anethhez hasonlók tetszését.

Melanie kapcsolódott be ismét a beszélgetésbe.

Háttal Priest székének támaszkodva a földön ült. Anethtől egy körbejáró, félig szívott marihuánás cigarettát vett át. Letörölte könnyeit, mélyet szívott a cigarettából, majd továbbadta Priestnek.

– Tudjátok – eregette ki a füstöt az orrán keresztül –, Kaliforniában legalább tíz vagy tizenöt olyan törésvonal húzódik a földkéregben, melyek alatt olyan hatalmas nyomás halmozódik fel, hogy elég csupán egy apró lökés vagy valami egyéb, hogy a tektonikus lemezek megcsússzanak, és akkor jön a nagy bumm. Olyan ez, mint amikor egy óriás elcsúszik egy kavicson. Csupán egy apró, gömbölyű kavicsról van szó, de az óriás akkora, hogy ha elesik, abba a föld is beleremeg.

Oaktree már korábban abbahagyta az éneklést, s értetlen tekintettel az asszony szavait követte.

– Melanie, kicsikém – szólalt meg végül –, mi a francról magyarázol te itt?

– Egy földrengésről beszélek – válaszolta Melanie.

– „Utazz, utazz azon a rossz vonaton...” – kacagott fel Oaktree. Priest nem nevetett. Valami belső hang azt súgta neki, hogy itt valami fontos dologról van szó.

– Miről beszélsz, Melanie? – fordult feléje érdeklődéssel.

– El kell felejteni az emberrablást, és el kell felejteni a nukleáris bombát is – folytatta Melanie. – Miért ne fenyegethetnénk meg a kormányzót egy földrengéssel?

– Senki sem tud földrengést csinálni – jelentette ki Priest. – Hatalmas energia kellene ahhoz, hogy a földet meg lehessen mozgatni.

– Te talán a Marsról érkeztél?

Egyáltalán tudatában van ez az asszony, hogy mit beszél? Arca már eléggé elmerevedett, de nagyon sok embernek éppen a narkó hatására születnek a legnagyszerűbb, alkotó gondolatai.

– Ha ez ennyire egyszerű, akkor hogyhogy nem csinálta már meg valaki? – tette fel Priest a kérdést.

– Óh, azt egyáltalán nem állítottam, hogy egyszerű lenne. Ahhoz szeizmológusnak kell lenni, hogy valaki pontosan tudja, a törésvonal mely pontjain halmozódott fel ez a kritikus feszültség.

Priest gondolatai meglódultak. Ha valaki igazán nagy bajba kerül, akkor az egyedüli kiutat néha valóban valami teljesen szokatlan és váratlan lépés jelentheti, mely megbénítja az ellenfelet.

– És hogy lehetne vibrációt okozni a földkéregben? – tette fel a következő kérdést az asszonynak.

– Ez a dolog nehezebb része – hangzott a válasz. Utazz, utazz, utazz...

Elutazom azon a rossz vonaton...

Útban vissza Shiloh felé, Priest azon kapta magát, hogy még mindig az elkövetett gyilkosság részletein gyötrődik: ahogy a franciakulcs behatolt Mario puha agyvelejébe, az áldozat arckifejezése, a szétzúzott fejből a kocsi padlójára csöpögő vér...

Ez nem tetszett neki. Nyugodtnak és ébernek kellett maradnia. Még mindig nem tudta megszerezni a szeizmikus vibrátort, mellyel a kommunát meg akarja menteni. Mario meggyilkolása a feladat könnyebb részét jelentette, próbálta meggyőzni magát. A következő lépés Lenny elkábítása lesz. De mivel, hogyan?

Egy közelgő autó zúgása zökkentette vissza a jelenbe.

Háta mögül közeledett, s a város felé tartott.

Ezen a környéken senki sem járt gyalog. A legtöbben azt gondolnák, hogy kocsija valahol lerobbant. Többen meg is állnának s felajánlanák, hogy beviszik a városba.

Most nagyon gyorsan valami magyarázatot kellett kitalálnia, hogy szombaton reggel, fél hétkor miért igyekszik gyalogszerrel a város felé.

Semmi nem jutott eszébe.

Tanácstalanságában már ahhoz az istenhez fohászkodott, bármelyik is volt az, aki Mario meggyilkolásának ötletét adta, de az istenek most hallgattak.

Nyolcvan kilométeres körzetből sehonnan sem jöhetett, kivéve egy helyet, melyről viszont nem beszélhetett, mert ott, a szeméttelepen, Mario elszenesedett holtteste hever a kiégett kocsi roncsai között.

Közelebb érve az autó lassítani kezdett.

Priest nehezen tudott ellenállni a csábításnak, hogy szemébe ne húzza a kalapját.

Mit keresek én itt?

– Kimentem a sivatagba, hogy gyönyörködjem a természetben. Igen, a tüskés bozótban és a csörgőkígyókban.

– Lerobbant a kocsim. Hol? Nem is vettem észre.

– Kijöttem pisilni. Ilyen messzire?

Hűvös volt a reggel, de érezte, hogy kiveri a veríték.

A kocsi lassan elgördült mellette. Texasi rendszámtáblát viselő, új típusú, metálzöld Dodge Neon volt. Egy férfi ült benne egyedül. Látta, hogy a visszapillantó tükörben a férfi alaposan szemügyre veszi, tetőtől talpig végigméri tekintetével. Akár egy szolgálaton kívüli rendőr is lehet...

Érezte, hogy a pánik kezd újra elhatalmasodni rajta; legjobban szeretett volna hátat fordítani és futásnak eredni.

A kocsi megállt, s visszafelé kezdett gurulni. A vezető lehúzta az ablakot. A fiatal, ázsiai származású férfi elegáns öltönyt viselt.

– Hé, öregem, akarja, hogy elvigyem? – szólt ki a kocsiból. Most mit válaszoljak? „Nem, köszönöm, szeretek sétálni!”

– Egy kicsit poros vagyok – felelte Priest, és a nadrágját kezdte ütögetni. Seggre estem, amikor egy embert akartam megölni.

– Ki nem poros ezen a környéken?

Priest beszállt a kocsiba. Kezei remegtek. Hogy valamivel elfoglalja magát és leplezze idegességét, bekapcsolta a biztonsági övet.

– Mi az ördögöt sétálgat ilyen korán errefelé? – kérdezte a férfi az indulás után.

Éppen most öltem meg Mario barátomat egy Stillson franciakulccsal. Az utolsó pillanatban mégis sikerült kigondolnia egy mesét.

– Összevesztem a feleségemmel – mondta. – Megálltam, kiszálltam a kocsiból, és elindultam. Nem hittem, hogy elmegy mellettem és itthagy – magyarázta, és magában hálát adott az istennek – bármelyik is volt –, aki az ötletet újra, időben leszállította. Már a keze sem remegett.

– Nem egy jó kinézetű, sötét hajú nő volt kék Hondával, aki vagy harminc kilométernyire innen elment mellettem?

jézus Krisztus? Ki vagy te? Memóriagép?

– Ha az ember ebben a sivatagban autózik, akkor minden autó érdekes – jegyezte meg mosolyogva a férfi.

– Nem, nem ő volt – rázta meg a fejét Priest. – A feleségem az én kocsimat, azt az átkozott kisteherautót vezeti.

– Ilyet nem láttam.

– Az jó! Akkor nem mehetett messzire.

– Biztosan leállt valamelyik bekötőútnál, hogy kibőgje magát, és most már azt szeretné, ha ott lenne mellette.

Priest megkönnyebbülten elmosolyodott. A fickó bevette a mesét.

– És maga mi járatban? – kérdezte Priest, amikor a kocsi már elérte a város szélét. – Hogy kerül ide szombaton reggel ilyen korán?

– Én nem veszekedtem a feleségemmel, éppen hozzá igyekszem haza. Laredóban lakom. Modern kerámiával ügynökösködöm... dekorációs lapok, figurák, különböző jelek, feliratok, mint például „Gyerekszoba”... nagyon jópofa dolgok.
– Valóban? Így is elfecsérelheti valaki az életét.
– Többségüket a kisebb üzletek vásárolják fel.
– Shilohban nem lesz nyitva az üzlet.
– Ma különben sem dolgozom. Reggelire viszont megállhatnánk. Van valami javaslata?
Priest legjobban azt szerette volna, ha az ügynök megállás nélkül végighajt a városon, hogy még véletlenül se tehessen senkinek említést arról a szakállas fickóról, akit a szeméttelep környékén felszedett. Abban is biztos volt viszont, hogy ha az ügynök végighajt a Main Streeten, akkor biztosan észreveszi a „Lazy Susant”, ezért semmi értelme nem lett volna a hazugságnak.
– Van ott egy kis étkezde.
– Milyen a koszt?
– A búzadara egész jó. Azonnal a lámpa után. Ott ki is tehetne. Egy perc sem telt bele, s a kocsi már be is állt a „Susan” ferdén felfestett parkolójába. Priest megköszönte a fuvart a kerámiaügynöknek, s kiszállt a kocsiból.
– Jó étvágyat! – mondta még búcsúzóul, és már tovább is állt. Csak az isten szerelmére, ne álljon le beszélgetni egyetlen helybélivel se!
Az étkezdétől egy háztömbnyire volt a helyi irodája annak a Ritkin Seizmex nevű kis szeizmikus kutatócégnek, melynél az utóbbi két hétben ő is dolgozott. Az iroda egy üres telken álló lakókocsiban volt berendezve. Mario szeizmikus vibrátora is ott parkolt Lenny bordó Pontiac Grand Amje mellett.
Megállt, s egy ideig a teherautó-monstrumot bámulta. A tízkerekű járművön a terepgumik olyanok voltak, mint valami dinoszaurusz páncélzata. Alatta a texasi agyagtalaj szinte kékes színben játszott. Nagy volt a csábítás, hogy beugorjon a vezetőfülkébe és elhajtson vele. Egy ideig elnézte a platóra szerelt hatalmas gépezetet, a nagy teljesítményű motort, a vastag, masszív acéltáblát, az üzemanyagtartályokat, a csöveket, a szelepeket és a műszereket. Kulcs nélkül is be tudnám indítani egy perc alatt! Ha viszont most lopná el, akkor Texas egész közúti rendőrsége perceken belül csak őt keresné. Türelmesnek kell lennie. Megrengetem a földet, és ebben senki nem akadályozhat meg!

Odaballagott a lakókocsihoz.

Az irodában zajlott az élet. A köcsögösök két felügyelője a számítógép mellett állt, a nyomtatóból pedig lassan a környék színes térképe csúszott ki. Ma a terepen ők is összeszedik a műszereiket, s elindulnak Clovisba. Egyik kutató telefonon keresztül spanyolul vitatkozott valakivel, Lenny titkárnője, Diana pedig éppen egy listát ellenőrzött.

Priest a nyitott ajtón keresztül belépett a belső helyiségbe. Fülén telefonkagylóval Lenny éppen kávézott. Szeme véres, arca pedig püffedt volt az éjszakai ivászattól. Alig észrevehető biccentéssel üdvözölte Priestet.

Priest megállt az ajtónál, s várta, hogy Lenny befejezze a telefonálást. Szíve a torkában dobogott. Nagyjából már azt is tudta, hogy mit fog mondani. Vajon ráharap-e Lenny a csalira? Minden ezen múlott.

Lenny még egy percig telefonált, majd helyére tette a kagylót.

– Hello, Ricky! Nem láttad Mariót ma reggel? – kérdezte, s hangjában könnyen felfedezhető volt az ingerültség. – Már fél órája el kellett volna indulnia.

– De láttam – mondta Priest. – Nem szeretek ilyen istenverte korán rossz hírrel sehova beállítani, de meg kell mondanom, hogy alaposan átvágott.

– Mit beszélsz?

Priest elmondta neki azt a történetet, ami villámgyorsan akkor állt össze benne, amikor felkapta a franciakulcsot, s Mario után lépett.

– Annyira hiányzott neki a felesége, meg vágyott a gyerekei után, hogy beült abba az öreg csotrogányba, és elhajtott, mintha itt sem lett volna.

– Mi a szart! Hát ez nagyszerű! Te honnan tudod?

– Korán reggel elhajtott mellettem, és közölte, hogy El Pasóba megy.

– De miért nem hívott fel engem?

– Nagyon kellemetlenül érezte magát, hogy cserben hagyott.

– Remélem, hogy átmegy a határon, és meg se áll addig, amíg bele nem zuhan abba a mocskos óceánba! – dörzsölte meg Lenny ökleivel a szemét.

– Hallgass ide, Lenny! – kezdett Priest rögtönözni. – Fiatal a felesége, kicsi gyerekei vannak, ne legyél túl kemény vele!

– Kemény? Komolyan mondod? Ő máris el van felejtve!

– Szüksége van erre a munkára.

– Nekem meg szükségem van valakire, aki leviszi ezt az átkozott szerkentyűt Új-Mexikóba.

– Arra spórol, hogy házat és úszómedencét építsen a családjának.

– Hagyd abba, Ricky – vágott közbe gúnyosan Lenny –, mert menten elsírom magam!

– Mit szólnál a következőkhöz – szólalt meg ismét Priest, de előtte nyelt egy nagyot, hogy hangja közömbös maradjon.

– Leviszem azt a vacak teherautót Clovisba, ha megígéred, hogy visszaadod Mariónak a munkáját – mondta el egy szuszra, majd lélegzet-visszafojtva várt.

Lenny némán Priest arcába bámult.

– Mario nem rossz fiú, ezt te is tudod – folytatta Priest. Ne hadarj! Idegesnek látszol, próbálj kicsit lazább lenni!

– Van B kategóriás hivatásos jogosítványod? – kérdezte Lenny.

– Huszonegy éves korom óta – vette elő Priest az irattárcáját, majd előhúzta belőle a jogosítványát, és Lenny elé az asztalra dobta. Hamisítvány volt. Star is ugyanilyet szerzett be magának. Természetesen az övé is hamisítvány. Paul Beale tudja, hogy hol lehet az ilyesmit megvásárolni.

Lenny alaposan megnézte, majd gyanakvóan méregette Priestet.

– Mire megy ki a játék, Ricky? Úgy tudtam, hogy nem akarsz Új-Mexikóba jönni.

Ne baszakodj, Lenny! Igen vagy nem?

– Hirtelen nekem is jól jönne az ötszáz dollár.

– Nem is tudom...

Ezért kellett megölnöm egy embert, te szarházi! Gyerünk már, gyerünk!

– Kétszázért is megcsinálnád? Igen! Köszönöm! Köszönöm!

– Kétszáz azért egy kicsit kevés háromnapi munkáért – szabódott Priest, s igyekezett bizonytalannak látszani.

– Az csak két nap... mondjuk két és fél. Rendben van, kapsz kettő-ötvenet!

Bármennyit, csak add már ide a kulcsokat!

– Figyelj ide, Lenny! Akármennyit fizetsz, úgyis megteszem, mert Mario rendes fiú, és szeretnék neki segíteni. Fizess nekem annyit, amennyit őszintén jogosnak tartasz!

– Rendben van, te dörzsölt disznó. Legyen háromszáz.

– Meg is állapodtunk. És megszereztem a szeizmikus vibrátort!

– És kösz, hogy kisegítettél – tette még hozzá Lenny. – Nem felejtem el.

– Majd meghálálod – válaszolta Priest, s nagy erőfeszítésébe telt, hogy örömét palástolja.

Lenny kihúzta a fiókját, elővett belőle egy űrlapot, s az asztalon keresztül Priest elé tolta.

– Csak ezt kell kitöltened a biztosítónak. Priest megdermedt.

Nem tudott se írni, se olvasni. Rémülten bámulta a papírlapot.

– Gyerünk, vedd már el, az ég szerelmére! Nem esz meg, nem csörgőkígyó – szólt rá Lenny türelmetlenül.

Sajnos nem értek hozzá. Ezek a görbék, meg a vonalak csak úgy táncolnak, ugrálnak a papíron. Nem tudom leállítani őket!

– Egy perccel ezelőtt meg mertem volna esküdni, hogy ez az ember teljesen ébren van – szólalt meg Lenny a fal felé fordulva, mintha csak valami láthatatlan hallgatóság előtt beszélne.

Ley, tor, pur-doy-kor...

Priest lassan a papír után nyúlt, és elvette az asztalról.

– Mi volt ebben olyan nehéz? – nézett rá Lenny csodálkozva.

– Hűha! Kicsit elgondolkoztam. Mario jutott az eszembe. Mit gondolsz, rendben van minden körülötte?

– Felejtkezz el róla! Töltsd ki a papírt, és indulás! Már Clovisban szeretném látni azt a gépet.

– Rendben van – állt fel Priest a helyéről. – Odakint majd kitöltöm.

– Rendben, én is szeretnék a saját ötvenhét szaros elintéznivalómmal foglalkozni.

Priest kilépett Lenny szobájából a nagyobb helyiségbe.

Már százszor is kerültél ilyen helyzetbe, nyugodj meg, pontosan tudod, hogy ilyenkor mi a teendő.

Kívül megállt Lenny ajtaja előtt. Rá se hederített senki; mindenki a saját dolgával volt elfoglalva.

Ránézett a nyomtatványra. A nagybetűk úgy emelkednek ki a többi közül, mint fák a bozótosból. Ha lefelé mutatnak, akkor ez azt jelenti, hogy fordítva tartod a kezedben.

Valóban fordítva tartotta. Nyomban meg is fordította.

Néha egy vastagon szedett nagy X-szel, ceruzával vagy piros tollal jelölték azt a helyet, ahova a nevét kellett aláírnia; ezen a nyomtatványon viszont ilyen jel nem szerepelt. Priest a nevét még nagynehezen le tudta írni. Igaz, ez is időt vett igénybe, és olyan volt, mint a macskakaparás, de erre még képes volt.

Másra viszont már nem futotta a tudományából.

Gyerekkorában annyira okos és dörzsölt volt, hogy se írásra, se olvasásra nem volt szüksége. Fejben mindenkinél gyorsabban adott össze, még akkor is, ha a számokat nem tudta papírra vetni. Memóriája is csalhatatlannak bizonyult. Mindig rá tudott beszélni másokat, hogy azt tegyék, amit ő szeretne, anélkül hogy valamit is leírt volna. Az iskolában annak a módját is megtalálta, hogy elkerülje az olyan helyzeteket, amikor hangosan kell valamit olvasnia. Ha valami írásbeli feladatot kapott, akkor egy másik gyereket mindig rá tudott venni, hogy készítse el helyette, de ha ez valamiért nem sikerült, akkor is volt ezernyi kifogása. A tanárok csak megvonták a vállukat, és azt mondták, hogy ha a gyerek valóban nem akar dolgozni, akkor ők nem kényszeríthetik. Általában lustának tartották, s amikor látta, hogy valami vészhelyzet közeledik, akkor elbliccelte az iskolát.

Később egy virágzó ital-nagykereskedést működtetett. Soha nem írt levelet, mindent telefonon keresztül vagy személyesen intézett. Tucatszámra tartotta fejében a telefonszámokat mindaddig, amíg meg nem engedhette magának, hogy titkárnőt vegyen fel, aki bonyolította helyette a hívásokat. Pontosan tudta, hogy mennyi pénze van a kasszában és mennyi a bankban. Ha egy eladó elé tett egy rendelési űrlapot, akkor általában azt mondta, hogy „majd én megmondom magának, hogy mire van szükségem, maga pedig szépen kitölti a papírokat”. Volt könyvelője és jogásza, akik intézték a hivatalos adminisztrációt. Huszonegy éves volt, amikor az első millió dollárját megkereste. Mikor Starral összehozta a sors, és csatlakozott a kommunához, akkorra már el is vesztette az összes vagyonát. Nem azért, mert analfabéta volt, hanem mert becsapta a vevőit, nem fizetett adót, és a maffiától vett fel kölcsönt.

Egy biztosítási űrlap kitöltése nem jelenthet komolyabb nehézséget.

Leült Lenny titkárnőjének asztala elé, és rámosolygott Dianára.

– Fáradtnak látszol ma, drága – nézett rá részvéttel.

Az asszony felsóhajtott. A harmincas éveiben járó, tenyeres-talpas nő egy háromgyerekes segédmunkáshoz ment férjhez. Gyorsan és határozottan tudta visszaverni a lakókocsiban megjelenő férfiak durva közeledését, de Priest tudta, hogy a kedves udvariasságnak nehezen tud ellenállni.

– Ricky, képzeld, annyi a munkám, hogy legalább két fejre lenne szükségem hozzá – panaszkodott Diana is mosolyogva.

– Ez nem jó hír – bólogatott Priest elszontyolodott képpel. – Én is éppen meg szerettelek volna kérni valamire.

– Miről van szó? – kérdezte az asszony pillanatnyi habozás után megadóan Priestre mosolyogva.

– Nagyon csúnya a kézírásom, és szerettem volna, ha kitöltöd helyettem ezt az űrlapot. Nagyon szégyellem, hogy ilyenkor zavarlak, amikor ennyi a munkád.

– Rendben. Kössünk egy üzletet! Kitöltöm helyetted az űrlapot, te pedig kiviszed azokat az iratokat abba a Chevy Astro mikrobuszba – mutatott Diana először a fal mellé feltornyozott, gondosan felcímkézett kartondobozokra, majd a lakókocsi előtt álló zöld mikrobuszra.

– Meglesz – mosolygott rá Priest hálásan, és átadta az asszonynak az űrlapot.

– Te viszed le a szeizmikus vibrátort? – nézett fel rá Diana, miután belepillantott a nyomtatványba.

– Igen, Mariónak honvágya támadt, és hazament El Pasóba.

– Ez pedig nem jellemző rá – vonta fel csodálkozva a szemöldökét Diana.

– Biztos, hogy nem. Remélem, nincs semmi baj!

Az asszony megvonta a vállát, majd kezébe vette a tollat.

– Először is szükségem van a teljes nevedre, a születési dátumodra és helyére.

Priest megadta a szükséges válaszokat, s az asszony gyorsan kitöltötte az űrlapot. Minden ment, mint a karikacsapás. De miért kellett ezért pánikba esni? Egyszerűen arról lehetett szó, hogy nem számított a nyomtatvány kitöltésére. Lenny meglepte, és ő egy pillanatra utat engedett a félelemnek.

Pedig komoly tapasztalatokat szerzett már hiányosságainak eltussolásában: még a könyvtárban is elboldogult valahogy. Így sikerült a szeizmikus vibrátornak is a nyomára bukkannia. Sacramento belvárosában felkereste az Első utcában lévő Központi Könyvtárat. A nagy, forgalmas épületben biztosan senki sem jegyezte meg az arcát. Az eligazítóban megtudta, hogy a tudományos művek az első emeleten találhatók. Amikor megpillantotta az egymás mellett sorakozó, hosszú könyvespolcokat és a számítógépek képernyői előtt ugyancsak hosszú sorban ülő embereket, akkor egy pillanatra belenyilallt a nyugtalanság. Aztán elkapta az egyik vele egykorú könyvtárosnő barátságos pillantását.

– Szeretnék valami információt kapni a szeizmikus kutatásokról – lépett oda meleg, barátságos mosollyal az asszonyhoz. – Tudna esetleg segíteni nekem?

A könyvtárosnő odavezette a megfelelő polchoz, levett róla egy könyvet, és egy kis bizonytalankodás után meg is találta benne a kérdéses fejezetet.

– Az érdekelne engem, hogy mivel keltik azokat a rezgéshullámokat – magyarázta Priest. – Nem tudom, van-e ebben a könyvben valami erről a témáról.

Együtt lapozták át a könyvet.

– Azt hiszem, három módszer segítségével – mondta az asszony. – Az egyik a földalatti robbantás, másik a leejtett súly, a harmadik pedig a szeizmikus vibrátor.

– Szeizmikus vibrátor? – rebbent meg egy villanásnyira Priest tekintete. – Az meg micsoda?

A könyvtárosnő egy fényképre mutatott. Priest ámuldozva bámulta a képet.

– Nagyon hasonlít egy hatalmas teherautóhoz – magyarázta a könyvtárosnő.

Priest úgy nézett rá, mint valami csodára.

– Lehetne ezekről az oldalakról fénymásolatot készíteni? – érdeklődött szerény mosollyal.

– Természetesen.

Ha valakinek elég esze van, akkor mindig elvégeztetheti mással az írást és az olvasást.

Diana közben befejezte a nyomtatvány kitöltését, és egy jókora X-et tett az egyik kipontozott vonal elé.

– Itt írd alá! – nyújtotta át Priestnek a nyomtatványt.

Priest átvette az asszonytól a tollat, és nehézkesen hozzálátott az íráshoz. A Richardot jelölő R betűje úgy nézett ki, mint egy előrelépő, nagymellű táncosnő. A Granger G kezdőbetűje egy kerek pengéjű, rövid nyelű kertészollóra hasonlított. Az RG után egy kígyózó, rövid vonalat húzott. Nem festett valami jól, de mindenütt elfogadták. Azt már ő is észrevette, hogy nagyon sokan csak odakaparnak valamit a nevük helyett: az aláírásnak – hála istennek – nem kell olvashatónak lenni.

Hamisított jogosítványát is ezért kellett az ő nevére kiállítani, mert ez volt a teljes írástudománya.

Felpillantva észrevette, hogy Diana kíváncsian nézi, miért ír olyan lassan. Mikor elkapta a tekintetét, az asszony elpirult, és azonnal mással kezdett foglalkozni.

– Köszönöm szépen, Diana – nyújtotta vissza a kitöltött űrlapot a titkárnőnek. – Meghálálom!
– Nagyon szívesen – mosolygott rá az asszony. – Amint Lenny leteszi a kagylót, el is kérem tőle a kulcsokat.
A kulcsokat tehát a főnök szobájában tartották.
Priestnek eszébe jutott a Dianának tett ígérete, hogy kiviszi helyette a dobozokat. Egyet megfogott, s kilépett vele az ajtón. A zöld mikrobusz nyitott hátsó ajtóval ott állt az udvaron. Betette a dobozt, és indult vissza a másikért.
Amikor elment Diana asztala mellett, minden alkalommal vetett rá egy pillantást. A kitöltött űrlap továbbra is ott hevert, s a kulcsoknak még nyomát sem látta.
A dobozok berakása után ismét leült a titkárnő asztala elé. Diana telefonálgatott, valami motelfoglalást intézett Clovisban.
Priest a fogát csikorgatta. Már majdnem célhoz ért, a kulcsok már majdnem ott voltak a kezében, és most kénytelen végighallgatni ezt a fecsegést holmi motelfoglalásról. Erőszakot kellett vennie magán, hogy nyugodtan bírjon ülni.
Diana végre letette a kagylót.
– Bemegyek Lennyhez, és elkérem a kulcsokat – állt fel az asztaltól, s a papírokkal együtt bement a belső szobába.
Egy Chew nevű kövér buldózeres lépett be a lakókocsiba. Az egész alkotmány megremegett, amikor fellépett a lépcsőn.
– Hello, Ricky – üdvözölte Priestet. – Nem is tudtam, hogy nős vagy – nevette el magát, s az irodában lévők is érdeklődve tekintettek fel munkájukból.
Ez meg mi a szar akar lenni?
– Hol hallasz te ilyesmit? – kérdezte Priest.
– Láttam, hogy nemrég szálltál ki egy kocsiból „Susan” előtt. Aztán együtt reggeliztem azzal az ügynökkel, aki elhozott idáig.
A francba! Vajon mit mondhatott neki?
Közben karikán lógó kulcsokkal a kezében Diana lépett ki Lenny irodájából. Priest szerette volna azonnal kikapni a kulcsokat a kezéből, de úgy tett, mintha jobban érdekelné a Chew-val folytatott csevegés.
– Te is tudod, hogy Susan westernomlettje az aztán valami – folytatta a nagydarab dózeres, majd egyik lábát kicsit megemelve fingott egy nagyot. Körülnézett, s meglátta az ajtóban álló, és a beszélgetést figyelő Dianát. –

Bocs, Diana! Elég az hozzá, a gyerek elmesélte, hogy a szeméttelepnél szedett össze.

A francba!

– Elmondta, hogy fél hétkor ott kószáltál a sivatagban, mert összevesztél a feleségeddel, megálltál és kiszálltál a kocsiból – folytatta Chew, majd körülnézett, hogy a többiek is figyelik-e a beszámolóját. – Az asszony is felkapta a vizet, beült a volán mögé, téged meg otthagyott – fejezte be széles vigyorral az elbeszélést, mire a többiek is hangosan felnevettek.

Priest felállt a helyéről. Nem szerette volna, ha a többiek megjegyzik, hogy Mario eltűnésének napján a szeméttelep környékén járt. Véget kell vetnie ennek a beszélgetésnek. Sértett arccal szólalt meg.

– Nos, Chew, mondok én neked valamit. Ha valaha is megtudok valamit a magánéletedről, különösen, ha az egy kicsit kellemetlen lesz a számodra, akkor megígérem, hogy nem ordítozom vele tele az irodát. Ehhez mit szólsz? – nézett Priest kérdően a dózeresre.

– Nem kell annyira érzékenykedni – válaszolta Chew.

Úgy tűnt, hogy a többiek is szégyellni kezdik magukat. Már senki sem akarta folytatni a témát.

Kínos csend ülte meg az irodát. Priest nem akart rossz hangulatban távozni, így még odaszólt Chew-nak:

– Azért nem haragszom, nincs semmi baj.

– Nem akartalak megbántani – vonta meg a vállát Chew. A feszültség egy pillanat alatt feloldódott.

Diana átadta a szeizmikus vibrátor kulcsait Priestnek.

– Köszönöm – fonta rá ujjait a kulcscsomóra Priest, s próbálta hangjából elűzni a megkönnyebbülést. Alig várta már, hogy kívül legyen az ajtón és beüljön a volán mögé.

– Viszlát mindenkinek! Új-Mexikóban találkozunk.

– Óvatosan vezess, hallod! – szólt még utána Diana.

– Nem lesz semmi baj – válaszolta Priest már az ajtóból. – Számíthatsz rám.

Kilépett az ajtón. A nap már magasan járt, és egyre melegebben sütött. Nehezen tudott ellenállni a csábításnak, hogy diadaltáncot ne lejtsen a teherautó körül. Bemászott a vezetőfülkébe, és beindította a motort. Ellenőrizte a műszereket. Mario még az előző este megtankolhatott. A kocsi készen állt az útra.

Képtelen volt fékezni magát, és elmosolyodott, amikor kikanyarodott az udvarról. Maga mögött hagyta a várost, és egyre magasabb sebességi fokozatba váltva elindult északi irányba, amerre Star is haladt a Hondájával.

Amikor elérkezett a szeméttelep bejáratához, furcsa érzés fogta el. Maga előtt látta az út szélén heverő Mariót, ahogy a fején lévő lyukból csorog ki az agyveleje. Sehogy sem tudott megszabadulni az ostoba, babonás gondolatoktól. Gyomra görcsbe rándult. Egy pillanatra gyengének, nagyon gyengének érezte magát ahhoz is, hogy tovább vezessen. Aztán végre sikerült összeszednie magát.

Nem Mario volt az első ember, akit megölt.

Jack Kassner a közeli rendőrőrsön teljesített szolgálatot, és kirabolta az anyját.

Priest anyja kurva volt. Tizenhárom éves korában szülte meg Priestet is. Ricky tizenöt éves volt, amikor az anyja két másik nővel együtt Los Angeles rossz hírű, belvárosi negyedében, a Hetedik utcában egy koszos kis könyvesbolt fölötti lakásban dolgozott. A körzeti rendőr, Jack Kassner havonta egyszer megjelent a „razziapénzért". Ilyenkor rendszerint egy szabad fuvarra is igényt tartott. Egy alkalommal észrevette, hogy Priest anyja a hátsó szobában lévő dobozból veszi elő a kizsarolt pénzt. Még azon az éjszakán rajtaütöttek a lakáson, és Kassner ellopott ezerötszáz dollárt, ami a hatvanas években csinos kis összegnek számított. Priest anyja nem bánta, hogy néhány napot a rács mögött kell töltenie, de teljesen összetört, amikor megtudta, hogy minden megtakarított pénze elúszott. Kassner megfenyegette a nőket, hogy ha panaszt tesznek, akkor kábítószer-kereskedelem miatt begyűjti őket, és néhány évre börtönbe záratja az egész társaságot.

Kassner úgy gondolta, hogy nem kell tartania a három prosti és egy tizenöt éves kölyök bosszújától. Másnap este viszont, amikor éppen a Broadwayn lévő Blue Light bár mosdójában igyekezett megszabadulni az elfogyasztott néhány korsó sörtől, a kis Ricky Granger a hátába döfött egy tizenöt centi hosszú, borotvaéles kést, mely könnyedén hatolva keresztül a vékony mohairzubbonyon és az alatta lévő fehér ingen végül a veséjében kötött ki. Kassnernek olyan iszonyatos kínjai voltak, hogy fegyvere után sem tudott nyúlni. Amikor a rendőr vért okádva elterült a mosdó nedves betonpadlóján, Ricky még néhányszor belemártotta a kését, majd lemosta róla a vért, és nyugodtan kisétált a mosdóból.

Visszatekintve Priest maga is csodálta tizenöt éves önmagának akkori hideg magabiztosságát. Az egész nem tartott tovább tizenöt vagy húsz másodpercnél, de közben bárki beléphetett volna a mosdóba. Ezzel együtt sem érzett se félelmet, se szégyent, se bűntudatot.

Az eset után viszont félni kezdett a sötétben.

Igaz, abban az időben nem is kellett olyan sokat sötétben lennie. Anyja lakásában rendszerint egész éjjel égett a villany. Néha viszont előfordult, hogy egy-egy csendesnek ígérkező hétfőn reggel, virradat előtt felébredt. A lakásban már leoltották a villanyokat, minden elcsendesedett, és ilyenkor valami teljesen értelmetlen, páni félelem kerítette hatalmába; kiugrott az ágyból, s támolyogva, botladozva, mindenféle szőrös szörnyetegbe ütközve, furcsa, hideg felületeket érintve nagy nehezen megtalálta a villanykapcsolót. Lihegve, izzadtan rogyott le az ágya szélére, s amikor lassan kezdett magához térni, akkor jött rá, hogy az a furcsa, hideg felület a tükör, a szőrös szörnyeteg pedig a báránybőr béléses dzsekije volt.

Mindaddig félt a sötétben, míg Start meg nem találta.

Még az a dal is eszébe jutott, mely a legnagyobb sláger volt abban az időben, amikor találkoztak. Dalolni is kezdte: „Füst száll a víz fölött...” Még arra is emlékezett, hogy a Deep Purple együttes játszotta. Abban az évben minden zenekar az ő albumukból merítette a tudományát.

Egy szeizmikus vibrátor kormánykerekénél ülve most eléggé apokaliptikusan hangzott a dal.

Füst száll a víz fölött, Tűzgolyó űz égen...

Maga mögött hagyta a szeméttelep bejáratát, és északnak tartott.

– Ma este megtesszük – jelentette ki Priest. – Közöljük a kormányzóval, hogy mához négy hétre földrengés lesz.

Starnak kétségei támadtak.

– Még azt sem tudjuk, hogy ilyesmi egyáltalán lehetséges. Talán először mással kellene próbálkozni. Ki kellene játszani az összes kártyánkat, s csak azután előállni az ultimátummal.

– A fenét, szó sem lehet róla – jelentette ki Priest határozottan. Már a javaslat is dühítette. Tudta, hogy a csoportot vezetni kell. Elkötelezettekké kellett tenni őket. Vészhelyzetbe kell kerülniük, vállalniuk kell a kockázatot, és érezniük kell, hogy nincs számukra visszaút. Különben másnap már okot találnak a félelemre és meghátrálnak.

Most mindenki fel van tüzelve. A levél ma érkezett, s most mindnyájukat düh és kétségbeesés tölti el. Star kíméletlenül elszántnak látszott, Melanie tajtékzott, Oaktree készen állt a hadüzenetre, Paul Beale ismét visszavedlett utcai vagánnyá. Song alig szólalt meg, de ő volt a csoport tehetetlen kisgyereke, aki vakon követi a többieket. Csak Aneth ellenezte a tervet, de az ő ellenkezése is csupán erőtlen próbálkozás marad, mert alapjában véve gyenge ember. Nagyon hamar talál ellenérveket, de ugyanolyan gyorsan meg is hátrál.

Priest hideg fejjel felmérte, hogy ha ez a hely megszűnik létezni, akkor az ő életének is vége.

– De egy földrengésnél emberek is meghalhatnak – aggodalmaskodott Aneth.

– Elmondom, hogyan tervezem az egészet – szólalt meg ismét Priest. – Azt hiszem, először valahol a sivatagban egy gyenge, ártalmatlan rengést kell előidéznünk, hogy bebizonyítsuk, képesek vagyunk ezt megtenni. Ezután, majd amikor a második rengéssel fenyegetőzünk, akkor a kormányzó is leül tárgyalni.

Aneth figyelmét ezután már ismét a kisgyermek kötötte le.

– Én Priesttel értek egyet – jelentette ki Oaktree határozottan. – Ma este kell megtennünk.

– És hogy kellene eljuttatni a fenyegetést? – adta be Star is a derekát.

– Azt hiszem, hogy egy névtelen telefonnal vagy levéllel – felelte Priest. – Mindenesetre olyannak kell lennie, hogy ne tudják nyomon követni.

Feladhatjuk az Internet Bulletinbe is – szólalt meg Melanie. – Itt van a hordozható számítógép és a mobiltelefon, így senki sem tudhatja meg, hogy honnan jött.

Melanie megérkezéséig Priest még nem látott számítógépet. Kérdő pillantást vetett Paul Bealere, aki ismerte ezeket a dolgokat.

– Jó ötlet – bólogatott Paul.

– Rendben van – döntötte el a kérdést Priest. – Szedd elő a holmidat!

Melanie kiment a főzőházból.

– Hogy írjuk alá az üzenetünket? – kérdezte Star. – Kell valami nevet választanunk.

– Jó lenne olyasmit kitalálni – szólalt meg Song –, ami azt jelképezi, hogy egy békeszerető csoport szélsőséges lépésre kényszerül.

– Már tudom is a megoldást – jelentette ki Priest. – Az Éden Kalapácsának nevezzük magunkat.

Mindez május elsején, nem sokkal éjfél előtt történt.

San Antonio külvárosát elérve Priesten ismét eluralkodott a feszültség. Az eredeti terv szerint Mario az itteni repülőtérig vezette volna a kocsit. Most viszont, amikor egyedül maradva bekerült a várost körülvevő forgalmas autópályák útvesztőjébe, azonnal kiverte a veríték.

A térképolvasásról fogalma sem volt.

Ha valami ismeretlen útvonalon kellett mennie, akkor navigátorként Start is mindig magával vitte. Ő és a többi Rizsevő tisztában volt vele, hogy nem tud olvasni. Utoljára 1972 őszén autózott ismeretlen útvonalon, amikor teljesen tönkremenve kénytelen volt Los Angelesből elmenekülni, és végül – teljesen véletlenül – itt kötött ki a Silver River Valley kommunájánál. Akkor egyáltalán nem érdekelte, hogy merre és hová megy. Tulajdonképpen legjobban meg szeretett volna halni. Most viszont élni akart.

Még a közlekedési táblák is nehézséget jelentettek számára. Ha megállt s egy ideig erősen koncentrált, akkor meg tudta állapítani, hogy mi a különbség a „Kelet”, „Nyugat” vagy az „Észak” és „Dél” táblák között. Valóban rendkívülinek mondható fejszámolási képessége ellenére is csak akkor tudta elolvasni a számokat, ha hosszan nézte őket és erejét megfeszítve gondolkozott. Nagy nehezen fel tudta ismerni a 10-es számú autópályát, amit egy bot és egy kör jelölt. Ezenkívül pedig rengeteg, számára semmitmondó útjelző tábla volt mindenfelé, ami megzavarta a képet.

Megpróbált nyugodt maradni, de ez igen nehezen sikerült. Szerette ellenőrzése alatt tartani az eseményeket. Amikor eltévedt, egyszerűen megőrjítette a tehetetlenség és tanácstalanság. A nap járásából azt meg tudta állapítani, hogy merre van észak. Mikor úgy érezte, hogy esetleg rossz irányba halad, akkor beállt a legközelebbi benzinkúthoz vagy egy bevásárlóközpontba, és ott útbaigazítást kért. Utálta ezt a megoldást, mert a szeizmikus vibrátort mindenütt észrevették – a hatalmas teherautó platóján egy érdekes szerkezetet láttak –, és ez azzal a veszéllyel fenyegetett, hogy valaki emlékezni is fog rá. Mindenesetre vállalnia kellett a kockázatot.

Előfordult, hogy az útbaigazításnak sem vette sok hasznát. A töltőállomásoknál a kutas rendszerint ilyeneket mondott, hogy „Óh, nagyon egyszerű! Haladjon csak a Corpus Christi autópályán egészen addig, amíg meg nem látja a Légierő Brooks légibázisát jelző táblát.”

Priest ilyenkor nyugalmat erőltetve magára tovább kérdezett, s megpróbálta palástolni csalódottságát és nyugtalanságát. A barátságos, de

végtelenül ostoba sofőr szerepét játszotta, igyekezett olyan ember bőrébe bújni, akit már másnapra elfelejtenek. Végül is a helyes úton jutott ki San Antonióból, s hálaadó imákat küldött az istenek közül annak, aki éppen meghallotta. Néhány perccel később, egy kisvároson áthaladva megkönnyebbülve pillantotta meg az egyik McDonald's előtt várakozó kék Hondát.

Hálás örömmel ölelte magához Start.

– Mi az ördög történt? – kérdezte nyugtalanul az asszony. – Már vagy két órája várok rád.

– Eltévedtem San Antonióban – felelte, mert úgy döntött, nem mondja el, hogy megölte Mariót.

– Ettől féltem – bólogatott Star. – Amikor átmentem rajta, magam is csodálkoztam, hogy mennyire bonyolult itt az autópálya-hálózat.

– Szerintem San Franciscóé kétszer bonyolultabb, de azt legalább ismerem.

– Nos, fő az, hogy itt vagy. Igyunk egy kávét, s akkor kicsit megnyugodhatsz.

Priest vett magának egy babbal töltött hamburgert, s ajándékba kapott hozzá egy kis műanyag bohócot, melyet azonnal zsebre is tett, hogy elvigye hatéves fiának, Smilernek.

Ismét nekivágtak az útnak, de most már Star ült a teherautó kormányánál. Megállás nélkül akarták keresztülszelni Kaliforniát. Ez legalább két napot és éjszakát vesz igénybe, de az is lehet, hogy többet. Felváltva vezetik végig az utat. Amphetamint is hoztak magukkal álmosság ellen.

A Hondát a McDonald's parkolójában hagyták.

– Kapsz tőlem ajándékot – nyújtott át Star egy papírzacskót Priestnek azonnal az indulás után.

A zacskóban egy olló és egy elemről működő villanyborotva volt.

– Most már megszabadulhatsz attól az átkozott szakálltól – jegyezte meg az asszony.

Priest elvigyorodott. Maga felé fordította a visszapillantó tükröt, s azonnal munkához is látott. Sűrű haja nagyon gyorsan megnőtt, bozontos szakálla és bajsza kikerekítette az arcát. Lassan kezdte visszanyerni eredeti formáját. Haját egészen rövidre vágta, majd a borotvával fejezte be a műveletet. Végül fogta cowboykalapját, és kisimította rajta a gyűrődéseket.

Kidobta a kalapot az ablakon és megnézte magát a tükörben.

A magas homlokáról hátrafésült haj hullámos keretbe foglalta csontos arcát. Orra vékony, arca beesett, de szája érzéki volt; ezt már sok nő mondta neki. Legtöbbet mégis a szeméről beszéltek. Sokan azt állították, hogy sötétbarna, majdnem fekete szemével úgy tudott nézni, hogy erejével szinte bénítóan hatott másokra. Priest tudta, hogy ennek titkát nem a szemében kell keresni, hanem tekintetének intenzitásában, mellyel rabul ejtette a nőket; olyan érzetet keltett bennük, mintha erőteljesen csak rájuk összpontosítaná a figyelmét és semmi másra. Ezt a férfiakkal is meg tudta csinálni. Most is éppen ezt a tekintetet gyakorolta a tükörben.

– Jóképű ördög! – jegyezte meg Star kedvesen nevetve, s érződött rajta a bensőséges vonzalom.

– És okos – tette hozzá Priest.

– Azt hiszem, igazad van. A gépet megszerezted.

– És még semmit sem láttál – bólogatott Priest.

2

Hétfőn, korán reggel San Franciscóban, a Golden Gate Avenue 450. alatt lévő Szövetségi Épület 14. emeletén Judy Maddox FBI-ügynök a bírósági tárgyalóteremben ülve várakozott.

A tárgyalótermet világos fából készült bútorokkal rendezték be. A belsőépítészek derűsebb színek alkalmazásával próbálják világosabbá tenni ezeket a többnyire ablaktalan helyiségeket. Ez volt az ő elmélete. Az igazságszolgáltatás és a bűnüldözés területén dolgozókhoz hasonlóan már ő is sok időt töltött várakozással a bírósági tárgyalótermekben.

Nyugtalankodott. A bíróságokon ez gyakran előfordult vele. Hónapokon, néha éveken keresztül készítik elő a vádemelést, de azt már senki sem tudja megmondani, hogyan végződik az eljárás. A védelem lehet briliáns vagy felkészületlen, a bíró is lehet éles szemű, bölcs ember, de kifoghatnak egy szenilis, vén bolondot is; az esküdteket is választhatják intelligens, felelősséggel ítélő állampolgárok közül, de olyan kisstílű szélhámosokból álló társaság is összeverődhet, akik többségének szintén rács mögött lenne a helye.

Négy férfi – John Parton, Ernest „Taxman” Dias, Fung Li és Fung Ho – sorsa dől el ma ezen a helyen. A Fung testvérek nagystílű bűnözőknek számítottak, a másik kettő pedig csak szolgálatukba szegődött végrehajtó volt. A hongkongi maffiával közösen pénzmosó-hálózatot működtettek,

hogy szalonképessé tegyék az észak-kaliforniai kábítószer-kereskedelemből befolyt pénzeket. Judynak egy év kellett hozzá, mire sikerült megismerni a módszereiket, és újabb egy évet töltött a bizonyítékok összegyűjtésével.

Ha ázsiai bűnözők nyomába szegődött, óriási előnyt jelentett számára az, hogy maga is keletinek nézett ki. Apja egy zöld szemű ír volt, de Judy többet örökölt elhunyt, vietnami származású anyjától.

A karcsú, fekete hajú lány szeme is ferdevágású volt. A középkorú kínai gengszterek, akik után nyomozott, nem is gyanították, hogy ez a csinos kis félázsiai lány kemény FBI-ügynök is lehet.

Szorosan együtt dolgozott egy szövetségi ügyésszel, akit a szokásosnál is jobban ismert. Don Rileynek hívták, és egy évvel ezelőtt még együtt élt vele. A tapasztalt, energikus, borotvaéles eszű Don vele egykorú, szintén harminchat éves volt.

Judy úgy érezte, hogy cáfolhatatlan bizonyítékokat sikerült az ügyben a vád rendelkezésére bocsátaniuk. A vádlottak viszont felfogadták a város legnevesebb, bűnözők védelmére szakosodott ügyvédi irodáját, melynek képviselői okos és erőteljes védekezési taktikát alkalmaztak. Ügyvédeik erősen megkérdőjelezték a tanúk szavahihetőségét, akik természetszerűleg maguk is az alvilághoz tartoztak. A Judy által összegyűjtött bizonyítékokat is igyekeztek az esküdtek megzavarására és elbizonytalanítására felhasználni.

Most már se Judy, se Don nem merte volna megjósolni a per kimenetelét.

Judynak még külön oka is volt az idegeskedésre. Közvetlen főnöke, az Ázsiai Szervezett Bűnözés Osztályának vezetője nyugdíjba készült, s ő megpályázta az állását. Tudta, hogy a San Franciscó-i FBI-kirendeltség igazgatója támogatja a kérelmét. Volt viszont egy vetélytársa is, a vele egykorú és mutatós eredményeket produkáló Marvin Hayes. Marvin szintén erős embert tudhatott a háta mögött: legjobb barátja éppen az az igazgatóhelyettes volt, aki közvetlenül felelt a szervezett és fehérgalléros bűnözéssel foglalkozó csoportok munkájáért.

Az előléptetésekről egy külön bizottság döntött, melyben az igazgató és az igazgatóhelyettes szava nagyon sokat nyomott a latban. Esélyeiket tekintve most fej fej mellett álltak a versenyben.

Judy szerette volna megkapni ezt a beosztást. Gyorsan és minél magasabbra akart emelkedni az FBI ranglétráján. Kitűnő ügynök volt, nagyszerű osztályvezető lett volna belőle, és majd egyszer az FBI legjobb

helyi igazgatójává nőtte volna ki magát. Büszke volt az FBI-ra, de azt is tudta, hogy még eredményesebbé tudná tenni az ott végzett munkát a korszerűbb irányítási rendszerek bevezetésével és mindenekelőtt azzal, hogy megszabadul a Marvin Hayes típusú ügynököktől.

Hayest igazi régi vágású rendőrnek, lustának, brutálisnak és gátlástalannak tartotta. Nem küldött annyi rossz fiút a rács mögé, mint Judy, de letartóztatásait mindig látványosan intézte. Nagyon ügyesen tudott a mutatós eredményeket ígérő ügyek közelébe furakodni, de egy pillanatig sem habozott, amikor el kellett ugrani a nehezebb vagy vesztésre álló esetek közeléből.

Az igazgató már célozgatott is Judynak, hogy ha a mai ügyből győztesen kerül ki, akkor ő és nem Marvin kapja meg az állást.

A bíróságon szinte majdnem mindenki megjelent, aki Judyval együtt dolgozott a Fung-féle ügyön; ott volt az osztályvezetője, ott voltak a vele együttműködő ügynök kollégái, a nyelvi szakértő, az osztály titkárnője és még két nyomozó a San Franciscó-i rendőrségtől. Legnagyobb meglepetésére, se az igazgató, se az igazgatóhelyettes nem jött el a tárgyalásra, holott a nagy horderejű per kimenetele mindkettejük számára fontos volt. Egy pillanatra kellemetlen érzések támadtak Judyban. Arra gondolt, hogy talán olyasmi történt az irodában, amiről neki nincs tudomása. El is határozta, hogy kimegy a teremből és betelefonál a központba. Még mielőtt az ajtóhoz ért volna, belépett a terembe a bírósági hivatalnok, s bejelentette az esküdtek érkezését. Judy visszaült a helyére.

Néhány pillanat múlva Don is visszaérkezett. Dohányfüst érződött rajta, szakításuk után újra rászokott a cigarettára. Bátorítóan megszorította Judy vállát, ő pedig rámosolygott. Rövidre nyírt hajával, sötétkék öltönyében, a fehér inghez kötött, bordó Armani nyakkendőjével most is nagyon jól nézett ki. Ennek ellenére sem pezsdült meg a vére, már nem akart beletúrni a hajába, nem akarta meglazítani nyakkendőjét, s nem vágyott rá, hogy tenyerét a fehér ing gombjai között a mellére csúsztassa.

A védelem ügyvédjei is megjelentek, a vádlottakat is bevezették, az esküdtek elfoglalták helyüket, végül a bíró is kilépett a szobájából, és fellépett a pulpitusra.

Judy babonásan összefonta ujjait az asztal alatt.

A bírósági hivatalnok fennhangon feltette a kérdést:

– Az esküdtszék meghozta a döntését?

Teljes csend ülte meg a termet. Judy észrevette, hogy lábát idegesen rázogatja. Abba is hagyta azonnal.

Az esküdtszék elnöke, egy kínai boltos felemelkedett a helyéről. Judy már sokat gondolkozott azon, hogy vajon az esküdtszék elnöke szimpátiával viseltetik-e a vádlottak iránt, mert ketten közülük kínaiak, vagy éppen ellenkezőleg, mélységesen megveti őket, amiért szégyent hoztak fajtájukra.

– Meghozta – közölte nyugodt hangon az esküdtszék elnöke.

– Milyen döntést hozott a vádlottak ügyében? Bűnösnek vagy ártatlannak ítélte őket?

– Minden vádpontban bűnösnek.

Míg az elhangzott szavak leülepedtek, egy pillanatra újra csend lett a teremben. Judy háta mögött a vádlottak padján felhördült valaki, ő pedig alig bírta visszafogni magát, hogy fel ne kiáltson örömében. Donra pillantott, aki szélesen rámosolygott. A méregdrága védőügyvédek papírjaikkal matattak, s igyekeztek még egymás tekintetét is elkerülni. Két újságíró felugrott a helyéről, s gyors léptekkel a telefonfülkék felé sietett.

Az ötven év körüli, vékony, savanyú képű bíró megköszönte az esküdtek munkáját, majd ítélethozatalig egy hétre elnapolta az ülést.

Sikerült, gondolta Judy. Megnyertem a pert, rács mögé juttattam a rossz fiúkat, az előléptetést már a tarsolyomban érezhetem. Judy Maddox osztályvezető különleges ügynök, mindössze harminchat éves, emelkedő csillag!

– Mindenki feláll – hallatszottak a bírósági tisztviselő szavai. Don átölelte Judyt.

– Kitűnő munkát végeztél – mosolygott rá a lány. – Köszönöm.

– Nagyszerű bizonyítékokat adtál a kezembe – válaszolta Don. Judy körbejárta kollégáit, mindenkivel kezet fogott, átölelte őket, s megköszönte a munkájukat. Ezután a védőügyvédek léptek oda hozzá. Kettejük közül a vezető pozíciót az a Dávid Fielding töltötte be, aki egyben társtulajdonosa is volt a Brooks Fielding Ügyvédi Irodának. A tekintélyes külsejű férfi hatvan év körül járhatott.

– Gratulálok a jól megérdemelt győzelemhez, Ms. Maddox! – nyújtotta Judy felé a kezét.

– Köszönöm – felelte a lány. – Egy kicsit szorosabb volt a küzdelem, mint amilyenre számítottam. Amíg meg nem szólalt, azt hittem, hogy sikerült minden szálat elvarrnom.

Az ügyvéd gondosan ápolt fejének enyhe biccentésével nyugtázta az elismerést.

– Az ön előkészítése tökéletes volt. Talán jogi képzettsége is van?

– Stanfordban végeztem a jogi egyetemet.

– Gondoltam is, hogy biztosan jogász. Nos, ha majd valamikor belefárad az FBI-nál végzett munkába, akkor kérem, hogy keressen fel.

A cégemnél egy éven belül háromszorosát keresi a mostani fizetésének.

Judynak hízelgő volt az ajánlat, de nem tetszett neki az enyhén leereszkedő stílus, ezért meglehetős éllel válaszolt.

– Megtisztelő az ajánlata, de én jobban szeretem a rossz fiúkat börtönbe juttatni, mintsem attól megmenteni.

– Csodálom az idealizmusát – hangzott az ügyvéd udvarias válasza, majd megfordult, s Donnal kezdett beszélgetni.

Judy maga is rájött, hogy válasza elég fullánkosra sikerült. Maga is tisztában volt ezzel a hibájával, de az ördögbe is, nem akar ő a Brooks Fielding Ügyvédi Irodánál dolgozni!

Felvette a táskáját. Már nagyon szerette volna megosztani a győzelem örömét az igazgatóval. Az FBI San Franciscó-i központja egy épületben volt a bírósággal, csak annak két alsóbb emeletét foglalta el. Már éppen távozni készült, amikor Don megfogta a karját.

– Velem vacsorázol? – kérdezte. – Ezt meg kell ünnepelnünk.

– Persze – válaszolta Judy, hiszen nem volt senkivel randevúja.

– Foglalok asztalt, aztán majd felhívlak.

A tárgyalóteremből kifele menet Judynak eszébe jutott, hogy korábban olyan érzése volt, mintha Don meg akarta volna csókolni, s már bánta, hogy valami kifogással nem mondta le a ma esti vacsorát.

Mikor belépett az FBI irodák előcsarnokába, ismét az kezdte foglalkoztatni, hogy vajon az igazgató és helyettese miért nem jött el a mai tárgyalásra. A környéken rendkívüli eseménynek nyomát sem látta, a szőnyeggel borított folyosókon béke és nyugalom uralkodott. A robotkézbesítő, egy motorral meghajtott kiskocsi, alig hallható zümmögéssel gördült az előre beprogramozott irodák ajtaja elé. A többi bűnüldöző szervezethez képest luxuskörülmények között dolgozhattak. Az FBI és a rendőrség munkakörülményei között legalább akkora volt a különbség, mint egy multinacionális nagyvállalat igazgatósága és egy üzemcsarnok között.

Egyenesen az igazgató irodája felé tartott. Milton Lestrange-nak mindig volt egy kedves szava hozzá. Korábban is támogatta a női ügynökök munkáját, akik csupán tíz százalékát alkották a testületnek. Voltak olyan igazgatók, akik úgy ordítozták a parancsokat, mint a hadseregben a tábornokok, de Milt mindig nyugodt és udvarias volt.

Amint belépett a titkárságára, már azonnal tudta, hogy valami baj van. Titkárnője éppen most hagyhatta abba a sírást.

– Linda, mi történt? Jól vagy? – aggodalmaskodott Judy. A középkorú, hideg fejjel és óramű pontossággal dolgozó titkárnő zokogásban tört ki. Judy odalépett hozzá, hogy vigasztalja, de Linda egy kézmozdulattal elhessegette, és a főnöki szoba ajtajára mutatott.

Judy belépett a főnöki irodába.

A hatalmas szobát drága bútorokkal, nagy író-és tanácskozóasztallal rendezték be. Lestrange asztalánál most zakó nélkül, meglazított nyakkendővel helyettese, a robosztus termetű, hordó mellkasú, rövidre vágott, sűrű, ősz hajú Brian Kincaid ült.

– Gyere be, Judy! – nézett fel Kincaid az irataiból.

– Mi az ördög folyik itt? – kérdezte Judy elképedve. – Hol van Milt?

– Rossz hírem van – jelentette be Kincaid, de valahogy egyáltalán nem látszott bánatosnak. – Milt kórházban van. Hasnyálmirigyrákot állapítottak meg nála.

– Jézus isten! – rogyott le Judy a legközelebbi székre.

Lestrange tegnap ment el a kórházba, azt mondta, hogy csak a szokásos ellenőrző vizsgálatról van szó, de biztosan érezhette, hogy valami nincs rendjén.

– Meg fogják operálni – folytatta Kincaid –, valami áthidalást akarnak végezni rajta. Legjobb esetben is csak hosszú idő múlva állhat munkába.

– Szegény Milt – sóhajtott fel döbbenten Judy. Úgy nézett ki, mint aki élete teljében elérte a csúcsot, jó karban lévő, életerős, kitűnő főnök volt. Most pedig kiderül róla, hogy halálosan beteg. Szeretett volna valahogy segíteni rajta, de teljesen tehetetlennek érezte magát. – Gondolom, Jessica mellette van – mondta, mert mást nem tudott mondani. Jessica volt Milt második felesége.

– És a bátyja is ma érkezik Los Angelesből. Itt a hivatalban...

– És mi van az első feleségével?

– Semmit nem tudok róla – felelte Kincaid, s ingerültnek látszott. – Én csak Jessicával tárgyaltam.

– Valakinek meg kell mondania neki is. Majd megnézem, hátha meg van a száma valahol.

– Ahogy akarod – vonta meg türelmetlenül a vállát Kincaid, mert szeretett volna már túl lenni ezeken a személyes dolgokon, s a munkáról váltani néhány szót. – Itt a hivatalban is feltétlenül sor kerül néhány változásra. Milt távollétében engem neveztek ki ügyvezető igazgatónak.

– Gratulálok – köszöntötte Judy, s megpróbálta megőrizni hangjának semlegességét, de szíve elszorult egy pillanatra.

– Téged áthelyezlek a belső terrorizmussal foglalkozó részleghez.

– De miért? – kérdezte Judy, s először valóban nem értette, miről van szó.

– Azt hiszem, hogy ott eredményesen tudsz dolgozni – felelte Kincaid, majd felemelte a telefonkagylót, és kiszólt Lindának. – Szólj Matt Petersnek, hogy azonnal jöjjön be hozzám! – Matt Peters osztályához tartozott a belső terrorizmussal foglalkozó részleg is.

– De hiszen éppen ma zártam le sikeresen az egyik ügyemet – tiltakozott Judy felháborodottan. – Rács mögé dugtam a Fung testvéreket.

– Szép munka volt, de ez nem változtat a döntésemen.

– Várj egy kicsit! Tudod, hogy megpályáztam az ázsiai szervezett bűnözéssel foglalkozó osztály vezetését. Ha elhelyezel arról az osztályról, akkor úgy fog kinézni, hogy valami probléma volt velem.

– Szerintem szükséged van arra, hogy más területeken is tapasztalatokat szerezz.

– Én pedig azt gondolom, hogy fe Marvint szeretnéd annak az osztálynak az élén látni.

– Igazad van. Szerintem Marvin a legalkalmasabb erre a posztra. Milyen aljas, gondolta Judy, s majdnem szétvetette a méreg. A botcsinálta főnöknek első dolga az, hogy a haverját előléptesse.

– Ezt nem teheted! Az egyenlő esélyek szabálya még mindig érvényben van.

– Menj és panaszolj be – vonta meg a vállát Kincaid. – Marvin képzettebb nálad.

– Sokkal több rossz fiút zárattam be, mint ő.

– De ő két évet a washingtoni központban is eltöltött – játszotta ki Kincaid önelégült mosollyal a legnagyobb aduját.

Igaza van, gondolta Judy elkeseredetten. Ő még soha nem dolgozott az FBI Központban. S bár ez egyáltalán nem volt követelmény, de az

osztályvezetői kinevezés előtt kívánatosnak számított valamennyi időt ott is eltölteni. Így semmi értelme nem volt, hogy az egyenlő esélyek szabályára hivatkozva panasszal éljen bárhol is. Mindenki tudta, hogy ő a jobb és képzettebb ügynök, de Marvin papírjai mutatósabbak voltak.

Alig sikerült visszafojtani a könnyeit. Két éven keresztül lejárta a lábát, jelentős eredményt sikerült felmutatnia a szervezett bűnözés elleni harcban, s most ez a nyomorult megfosztja a megérdemelt jutalomtól.

Matt Peters lépett be az irodába. A negyvenöt év körüli, kopasz, tagbaszakadt férfi rövid ujjú inget s nyakkendőt viselt. Marvin Hayeshez hasonlóan ő is Kincaid baráti köréhez tartozott. Judy úgy érezte, hogy be van kerítve.

– Gratulálok a győzelemhez – üdvözölte Judyt. – Örülök, hogy az osztályomra kerülsz.

– Köszönöm – felelte Judy, s valóban nem volt egyéb mondanivalója.

– Mattnek van egy új feladata számodra – vette át ismét a szót Kincaid.

– A kormányzót megfenyegette egy magát Éden Kalapácsának nevező terroristacsoport – nyújtotta át Peters a hóna alatt lévő dossziét Judynak.

Kinyitotta a dossziét, de alig értette a benne lévő szavakat. Remegett a dühtől, és magát teljesen feleslegesnek, munkáját pedig hiábavalónak érezte. Hogy érzelmeit palástolja, megpróbált inkább az ügyről beszélni.

– És mi a követelésük?

– Hogy állítsák le az új kaliforniai erőművek építését.

– Atomerőművekről van szó?

– Bármiről szó lehet. Négy hetet adtak követelésük teljesítésére. Azt állítják, hogy a Zöld Kalifornia Kampány egyik radikális csoportját alkotják.

Judy próbált koncentrálni. A Zöld Kalifornia Kampány egy teljesen törvényesen működő környezetvédelmi szervezet volt, melynek San Francisco volt a központja. Nehezen hihető, hogy ilyesmire szánták volna el magukat. Az is igaz, hogy ezek a szervezetek mágnesként vonzzák magukhoz a zavaros fejű őrülteket.

– És mivel fenyegetőznek?

– Földrengéssel.

– Viccelsz velem – pillantott fel Judy a dossziéból. Matt tagadóan rázta meg kopasz fejét.

Judy dühös és zavart volt, így nem is fárasztotta magát azzal, hogy tompítsa szavainak élét.

– Ez egyszerűen hülyeség – mondta ki kerek perec a véleményét. – Senki sem tud földrengést előidézni. Ilyen erővel akár méteres hóakadállyal is fenyegetőzhetnének.

– Ellenőrizd! – vonta meg Peters a vállát.

Judy azzal is tisztában volt, hogy a magasabb beosztású politikusok naponta kapják a fenyegetéseket. Az őrültektől érkező üzeneteket az FBI nem vizsgálja, hacsak nincs bennük valami különlegesség.

– Hogy juttatták el az üzenetüket? – érdeklődött tovább.

– Az internet Bulletinen jelent meg május elsején. Benne van a dossziéban.

Judy mereven Peters szemébe nézett. Semmi hangulata nem volt a hülyéskedéshez.

– Van valami, amit elhallgattok előlem. Ennek a fenyegetésnek nincs semmi elfogadható alapja – mondta határozottan, s az órájára pillantott. – Ma huszonötödike van. Három és fél héten keresztül tudomást sem vettünk a fenyegetésről. Most pedig négy nappal a határidő lejárta előtt idegeskedni kezdünk?

– Azt hiszem, hogy John Truth talált rá a Bulletinben szörfözés közben. Talán nagyon szeretett volna valami új témát találni. Mindenesetre most pénteken este beszélt róla a műsorában, és nagyon sok hívást is kapott utána.

– Értem.

Az ellentmondásos egyéniség hírében álló John Truth egy San Franciscóban sugárzott rádiós beszélgetőműsor házigazdája volt, de műsorát több kaliforniai rádióállomás is átvette.

– Tehát John Truth sürgette a kormányzót, hogy tegyen valamit a terrorista fenyegetéssel kapcsolatban – vonta le a következtetést Judy, és egyre dühösebb lett. – A kormányzó erre azzal válaszolt, hogy felhívta az FBI-t, hogy nyomozzon az ügyben. Ezek szerint le kell folytatnunk az eljárást egy olyan ügyben, melyben valójában senki sem hisz.

– Nagyjából így fest a helyzet.

Judy mély lélegzetet vett, s most már Kincaidhez intézte szavait, mert tudta, hogy mindez az ő műve volt.

– Ez az iroda húsz éven keresztül próbálkozott azzal, hogy elkapja a Fung testvéreket. Ma én bezárattam őket! – emelte meg a hangját. És erre most egy ilyen nagy rakás szarral akarjátok betömni a számat?

– Ha továbbra is az irodánál akarsz maradni – szólalt meg Kincaid, és látszott, hogy nagyon elégedett önmagával –, akkor meg kell tanulnod elfogadni a jót és a rosszat is.
– Megtanultam, Brian.
– Ne ordíts!
– Megtanultam – ismételte meg Judy most már csendesebben. – Tíz évvel ezelőtt, amikor még újonc és tapasztalatlan voltam, amikor az osztályvezetőm nem tudhatta, hogy mennyire bízhat meg bennem, akkor kaptam ilyen feladatokat... Örömmel fogadtam azokat is, lelkiismeretesen végigcsináltam mindegyiket, s bebizonyítottam, hogy átkozottul megérdemlem a bizalmat és az igazi munkát!
– Tíz év az semmi – jegyezte meg Kincaid. – Én már huszonöt éve itt vagyok.
– Nézd – próbált Judy értelmesen beszélni újdonsült főnökével –, éppen most lettél ennek a hivatalnak a főnöke. Első dolgod az, hogy egyik legjobb ügynöködnek olyan feladatot adsz, amit egy újonc posztosrendőr is képes elvégezni. Mindenki tudni fog róla, hogy mit tettél. Az emberek azt fogják hinni, hogy személyes ellentétek húzódnak meg a döntésed mögött.
– Igazad van, éppen most kaptam meg ezt a munkakört. Te pedig máris elmagyarázod nekem, hogyan kell ezt a munkát végezni. Menj vissza a munkádhoz, Maddox!
Judy mereven az arcába bámult. Talán csak nem küldi el így!
– A megbeszélésnek vége – közölte Kincaid nyomatékosan. Judy ezt már nem bírta tovább. Elöntötte az agyát a düh.
– Nem csak ennek a megbeszélésnek van vége – állt fel a helyéről. – És menj a fenébe, Kincaid!
Az ügyvezető igazgató arcára kiült a döbbenet.
– Felmondtam – közölte Judy, és kiviharzott a szobából.
– Ezt mondtad neki? – kérdezte Judytól az apja.
– Igen. Tudom, hogy te ezt nem helyesled.
– Mindenesetre igazad volt.
A konyhában ülve kortyolgatták a zöld teát. Judy apja nyomozó volt a San Franciscó-í rendőrségnél. Sokszor dolgozott beépített ügynökként is. Erőteljes testalkatával korához képest nagyon jó kondíciónak örvendett, világoszöld szeme volt, szürkülő haját hátul lófarokba fogta össze.
Közel állt már a nyugdíjhoz, és rettegett a visszavonulástól. A rendőri munka jelentette számára az életet. Szeretett volna hetvenéves koráig

rendőr maradni. Még a gondolattól is elborzadt, hogy a lánya otthagyja a munkáját, amikor pedig nincs is rákényszerítve.

Judy szülei Saigonban találkoztak. Apja még abban az időben teljesített szolgálatot a hadseregben, amikor az amerikai csapatokat „tanácsadóknak" nevezték. Anyja egy vietnami középosztályhoz tartozó családból származott: Judy anyai nagyapja könyvelő volt az ottani pénzügyminisztériumban. Apja hazahozta menyasszonyát, s kislányuk is San Franciscóban született. Judy kisbaba korában Bónak és Mének hívta szüleit, ami vietnamiul papát és mamát jelent. Apján rajta is maradt a név, így mindenki csak Bo Maddoxként emlegette.

Judy imádta az apját. Tizenhárom éves volt, amikor anyja autószerencsétlenség áldozata lett. Judy azután még közelebb került Bóhoz. A Don Rileyvel történt szakítása után Judy apjához költözött.

– Azért el kell ismerned, hogy nem szoktam gyakran elveszíteni a türelmemet – sóhajtotta Judy.

– Csak amikor valóban fontos lenne megőrizni.

– Azt mondtam Kincaidnek, hogy felmondok, és azt hiszem, meg is fogom tenni.

– Azok után, amit mondtál neki, szerintem valóban kénytelen leszel megtenni.

Judy felállt, s mindkettejüknek töltött még teát. Még mindig forrt benne a méreg.

– Ez az ember egy átkozott bolond.

– Biztosan az lehet, mert elveszítette egy jó ügynökét – kortyolt bele Bo a teájába. – Te viszont még bolondabb vagy, mert elveszítetted az állásodat.

– Ma egy jobb állást kínáltak.

– Hol?

– A Brooks Fielding Ügyvédi Irodánál. Az FBI-nál kapott fizetésemnek háromszorosát is megkereshetem.

– Azért, hogy megmentsd a gazembereket a börtöntől? – kérdezte Bo ingerülten.

– Mindenkinek joga van a hatékony védekezésre.

– Miért nem mentél férjhez Don Rileyhez, és szültél inkább neki gyereket? Nyugdíjas koromra legalább elfoglaltságot adtak volna az unokák.

Judy arca megvonaglott. Soha nem mondta el Bónak a Donnal való szakításuk valós történetét. Egyszerűen arról volt szó, hogy Donnak

viszonya támadt valakivel. Bűntudatot érzett, és bevallotta Judynak. Csupán egy futó kalandról volt szó egyik kolléganőjével, s Judy próbált is megbocsátani neki, de kapcsolatuk eztán már soha nem volt a régi. Ezután már soha nem kívánta, hogy lefeküdjön vele. Más iránt sem érzett ilyesfajta vonzalmat. Valami kattant benne, s szexuális vágyai egy csapásra megszűntek. Bo minderről semmit sem tudott. Tökéletes férjjelöltnek tartotta Don Rileyt: jóképű, okos, sikeres, ráadásul a bűnüldözés területén is dolgozik.

– Don kérte, hogy ünnepeljük meg a sikert egy vacsorával, de azt hiszem, hogy le fogom mondani – közölte Judy az apjával.

– Nekem is több eszem lehetett volna annál, semhogy tanácsokat osztogassak neked házassági ügyben – jegyezte meg Bo szomorkás mosollyal az arcán. – Nekem most mennem kell. Ma éjszaka lecsapunk valakire.

Judy nagyon nem szerette, ha apja éjszaka dolgozott.

– Ettél már valamit? – kérdezte aggodalmaskodva. – Süssek neked néhány tojást, mielőtt elmennél?

– Nem, köszönöm, kicsikém. Majd később bekapok valahol egy szendvicset – mondta, majd bőrdzsekijét felvéve arcon csókolta a lányát. – Szeretlek, drágám.

– Szervusz, apa!

Alig zárult be mögötte az ajtó, máris csörgött a telefon. Don jelentkezett a vonal másik oldalán.

– Másánál foglaltam asztalt ma estére – újságolta Judynak.

A lány felsóhajtott. Mása étterme a legelegánsabbak közé tartozott.

– Don, igazán lelkiismeretfurdalásom van miatta, de ma nem szívesen mennék sehova.

– Komolyan mondod? Én meg már a húgom testét is felajánlottam a teremfőnöknek, hogy asztalt biztosítson ilyen rövid idő alatt.

– Nincs hangulatom az ünneplésre. Kellemetlen dolgok történtek odabent. Otthagyom az irodát – közölte, miután részletesen beszámolt Donnak Lestrange betegségéről és arról, hogy milyen ostoba feladattal akarja Kincaid megbízni.

– Egyszerűen hihetetlen – döbbent meg az ügyész. – Hiszen te szeretsz az FBI-nál dolgozni.

– Valamikor szerettem.

– Ez borzasztó!

– Nem is annyira borzasztó. Különben is, éppen itt az ideje, hogy valami pénzt is keressek. Emlékszel, hogy milyen tehetségesnek tartottak az egyetemen. Sokkal eredményesebb voltam, mint néhányan azok közül, akik most vagyonokat keresnek.

– Hát persze! Megmenteni egy gyilkost a börtöntől, írni róla egy jó kis könyvet, s máris megvan az egymillió dollár... Judy, te lennél ez? Egyáltalán Judy Maddoxszal beszélek? Halló?

– Nem is tudom, Don, de annyira tele van a fejem, hogy semmi kedvem ma kimozdulni.

A beszélgetés néhány pillanatra megszakadt. Judy tudta, hogy Don megpróbál kibékülni a döntésével.

– Oké – szólalt meg újra a férfi. – De így még tartozol nekem. Holnap megfelel?

– Biztosan – válaszolta Judy, mert már nem volt energiája a további ellenkezéshez.

– Kösz.

Judy letette a kagylót.

Bekapcsolta a tévét, majd a vacsorára gondolt, s belenézett a hűtőszekrénybe. Egyáltalán nem volt éhes. Kivett egy doboz sört, s kinyitotta. Leült a tévé elé, s három vagy négy perc is eltelt, mire rájött, hogy éppen egy spanyol nyelvű műsort néz. Úgy döntött, hogy mégsem issza meg a sörét. Kikapcsolta a tévét, és beleöntötte a sört a mosogatóba.

Arra gondolt, hogy lemegy az Evertonba, az FBI-ügynökök törzshelyének számító bárba. Szerette azt a helyet, jókat lehetett sörözni, kitűnő volt a hamburger, és nagyszerűen el tudtak trécselni a kollégákkal mindenféle háborús témáról. Most viszont egyáltalán nem volt biztos benne, hogy szívesen látnák azon a helyen, különösen, ha Kincaid is ott van. Máris kezdte magát kívülállónak érezni.

Úgy döntött, hogy megírja az önéletrajzát. Bemegy a hivatalba, és ott számítógépen megcsinálja. Jobb is lesz, ha most elmegy valahova, mert itthon a bezártság érzésétől megbolondul.

Felvette fegyverét, de azon nyomban el is bizonytalanodott. Az ügynökök a nap huszonnégy órájában szolgálatban vannak, és kötelező számukra a fegyverviselés, kivéve a bíróságon, a börtönben és bent az irodában. De ha már nem vagyok ügynök, akkor fegyvert sem kell viselnem. Aztán mégis meggondolta magát. Az ördögbe is, ha valahol

éppen valami rablásba keveredek, akkor ostobán érezném magam, ha csak azért nem mennék oda, mert otthon hagytam a fegyveremet.

Az FBI-nál rendszeresített, szokásos SIG-Sauer P228-as fegyvere volt. Általában tizenhárom darab, 9 milliméteres lőszer járt bele, de Judy mindig hátrahúzta a zárszerkezetet, az első lőszert a csőbe csúsztatta, és csak ezután töltötte fel a tárat, így pisztolyában mindig tizennégy lőszert tartott. Volt egy ötlövetű Remington 870-es sörétese is. A többi ügynökhöz hasonlóan havonta egyszer ő is részt vett lőgyakorlaton, amit általában Santa Ritában, a Seriff-lőtéren tartottak. Évente négy alkalommal kellett számot adniuk lőtudásukról. Ez soha nem jelentett számára problémát, jó szeme, biztos keze volt, reflexei is kiválóan működtek.

A legtöbb ügynökhöz hasonlóan a lőgyakorlatokon kívül még ő sem sütötte el fegyverét.

Az FBI ügynökei magasan képzett és jól megfizetett nyomozók. Nem a harchoz öltözködnek. Az is teljesen normális dolognak számít, hogy valaki az irodánál eltöltött huszonöt év alatt egyszer sem keveredik tűzharcba, de még verekedésbe sem. Viszont állandóan készen kell rá lenniük.

Judy becsúsztatta fegyverét a válltáskájába. Hagyományos vietnami öltözéket, hosszú blúzhoz hasonló, magasított gallérú, két oldalt felsliccelt ao dait viselt, amit általában bő, fekete nadrággal hordanak. Ez volt a kedvenc hétköznapi öltözete, mert egyrészt kényelmes volt, másrészt tudta, hogy nagyon jól áll neki. A blúz fehér anyaga remekül kiemelte vállig érő fekete haját, mézszínű bőrét, szabása pedig hagyta érvényesülni nagyszerű alakját. A hivatalba általában nem szokta felvenni, de már késő este volt, és különben is már felmondott.

Kilépett a házból. Chevrolet Monte Carlója a ház előtt, a járdaszegélynél parkolt. Ez is az FBI autója volt, de egyáltalán nem sajnálta, hogy meg kell válnia tőle. Mint védőügyvéd vesz majd magának valami izgalmasabb, európai kiskocsit, egy Porschét, vagy talán egy MG-t.

Apja háza Richmondban volt, ami nem tartozott a legelegánsabb negyedek közé, de egy becsületes rendőr soha nem gazdagodik meg. Judy rátért a belvárosba vezető Geary autópályára. A csúcsforgalom már véget ért, nem voltak sokan az úton, így néhány perc múlva már ott is volt a Szövetségi épület előtt. Beállt a föld alatti garázsba, és lifttel felment a 11. emeletre.

Most, hogy elhagyni készült az irodát, szobájának ismerős hangulata kis nosztalgiával töltötte el. A szürke szőnyegpadló, az elegánsan számozott

ajtók, az íróasztalok, szekrények, számítógépek mind egy hatalmas, jól ellátott, magabiztos és elkötelezett szervezet légkörét árasztotta. Néhányan még ilyen későn is dolgoztak. Belépett az ázsiai szervezett bűnözéssel foglalkozó részleg irodájába. A szoba üres volt. Felkattintotta a villanyt, és bekapcsolta a számítógépét.

Mikor arra gondolt, hogy meg kell írnia az önéletrajzát, egyszerűen semmi sem jutott az eszébe.

Az FBI előtti időszakról nem sok írnivalója volt. Az egyetem, aztán két unalmas év egy nagy biztosítótársaság jogi főosztályán. Világos képet kellett volna adnia az irodánál eltöltött tíz évről, össze kellett volna foglalnia eredményeit, ismertetni előrehaladását. Összefogott beszámoló helyett viszont csak töredékek, emlékképek villantak be az agyába. Maga előtt látta azt a sorozatos nemi erőszakot elkövető bűnözőt, aki ítélethozatal után a vádlottak padjáról köszönetet mondott azért, hogy börtönbe juttatta, és így nem árthat többet másoknak. Eszébe jutott az a Szent Biblia Befektetési Alap is, mely idős özvegyek tucatjait fosztotta meg az életük során megtakarított kis pénzecskéjüktől. Felidézte azt is, amikor egy szobában egyedül maradt egy két kisgyermeket elrabló, fegyveres férfival, s rá tudta venni, hogy adja át a fegyverét...

A Brooks Fieldingnél aligha állhat elő ezekkel a történetekkel. Nekik Perry Masonra és nem Wyatt Earpre volt szükségük.

Úgy döntött, hogy először a hivatalos felmondását írja meg.

Leírta a dátumot, majd hozzálátott a szöveg gépeléséhez: „Az ügyvezető igazgató különleges ügynöknek.”

„Kedves Brian! Ezúton kívánom megerősíteni szóbeli felmondásomat” – írta.

Minden betű leütése fájdalmat okozott neki.

Életéből tíz évet áldozott az FBI-ra. Más nők ezalatt férjhez mennek, gyerekeket szülnek, saját üzleti vállalkozásba fognak, megírnak egy könyvet vagy körbevitorlázzák a földet. Ő egyszerűen csak kitűnő ügynök akart lenni. Most pedig mindent eldob magától. Már a távozás gondolatára is könnyek szöktek a szemébe. Milyen idióta vagyok, itt ülök egyedül az irodámban, és telebőgöm ezt az átkozott számítógépet!

Simon Sparrow lépett a szobába.

A rendkívül izmos férfi elegánsan rövidre nyírt hajat és bajuszt viselt. Egy-két évvel idősebb lehetett Judynál. Hozzá hasonlóan ő is könnyedén volt öltözve, világosdrapp nadrágot és rövid ujjú, sportos inget viselt. A

nyelvészeti tudományok doktora volt, és öt évet töltött el a virginiai Quanticóban, az FBI Akadémia Magatartástudományi Részlegénél. Szakterülete a fenyegetések elemzése volt.

Kölcsönösen kedvelték egymást. Simon a férfiakkal általában az őket érdeklő témákról, a futballról, fegyverekről és kocsikról beszélgetett, de ha egyedül maradt Judyval, akkor észrevette, ha valami új ruhadarabot vagy ékszert viselt, s ilyesmiről is jól el lehetett trécselni vele.

Egy dossziét tartott a kezében.

– Ez a földrengéses fenyegetéssel kapcsolatos ügyed egyszerűen csodálatos – közölte lelkesen csillogó szemekkel.

Judy trombitálva fújta ki az orrát. Simon nyilvánvalóan látta, hogy valami nincs rendjén, de úgy tett, mint aki nem veszi észre.

– Ezt itt akartam hagyni az asztalodon, de örülök, hogy még itt találtalak – folytatta a férfi.

Simon biztosan későig dolgozott a jelentésén, s Judy nem akarta lelohasztani a lelkesedését azzal, hogy közli vele is a felmondását.

– Foglalj helyet – mondta, s nagyjából sikerült is összeszednie magát.

– Gratulálok a mai sikeredhez.

– Kösz.

– Most biztosan jól érzed magad?

– Jól kellene magamat éreznem, de közvetlenül a tárgyalás után összevesztem Brian Kincaiddel.

– No aztán ő is... – intézte el Simon egyetlen legyintéssel újdonsült főnöküket. – Ha szépen bocsánatot kérsz tőle, akkor elfelejti. Nem engedheti meg magának, hogy téged elveszítsen, ahhoz túl jó vagy.

Ez váratlanul érte Judyt. Simon általában ennél sokkal együttérzőbb szokott lenni. Úgy tűnt, mintha már értesült volna az ügyről. Ha viszont tud a veszekedésről, akkor tudnia kell arról is, hogy felmondott. Akkor pedig miért hozta most ide a jelentést?

– Mondd, mit tudtál kihozni ebből a fenyegetésből? – kérdezte, mert most már kíváncsi volt a dologra.

– Egy ideig törnöm kellett rajta a fejemet – nyújtotta át Judynak az Internet Bulletinben megjelent szöveg kinyomtatott példányát.

– Quanticóban sem tudtak sokat kezdeni vele – tette még hozzá Simon. Judy tisztában volt azzal is, hogy ilyenkor automatikusan konzultál a Magatartástudományi Részleggel.

Már ismerte az üzenet szövegét, az is benne volt abban a dossziéban, melyet Matt Peters adott át neki a nap folyamán. Ismét belepillantott.

Május 1.
Az állam kormányzójának!
Hello!
Önök azt állítják, hogy harcolnak a környezetszennyeződés ellen, és védik a természetet, de valójában sohase nem tesznek érte semmit; mi most rákényszerít jük önöket!
A fogyasztói társadalom túlzott mohóságával megmérgezi bolygónkat. Éppen ideje abbahagyni!
Mi, az Éden Kalapácsa Csoport, a Zöld Kalifornia Kampány egyik radikális oldalága vagyunk.
Követeljük, hogy azonnal állítsák le az erőművek építését. Nem kellenek új erőművek! Szünet! Különben!
Különben, mi lesz, kérdezhetnék!
Különben pontosan mához négy hétre földrengést idézünk elő!
Figyelmeztettük! Komolyan gondoljuk!
– az Éden Kalapácsa

A szöveg nem sokat mondott, de azt is tudta, hogy Simon minden szót, minden vesszőt gondosan elemzett.

– Te ezt hogy értelmezed? – tette fel Simon a kérdést. Judy egy pillanatra elgondolkodott.

– Egy szegény, zsíros hajú, agyonmosott Guns and Roses-trikót viselő egyetemistát látok magam előtt, aki a számítógépe előtt ülve arról ábrándozik, hogy engedelmességre kényszeríti a világot, mely soha nem volt hajlandó tudomást venni róla.

– Nos, ez annyira rossz, hogy ennél rosszabb már nem is lehetne – mosolyodott el Simon. – Egy képzetlen, alacsony jövedelmű, negyvenes éveiben járó férfiről van szó.

Judy hitetlenkedve rázta meg a fejét. Mindig is csodálkozott azon, hogy Simon olyan következtetéseket képes levonni bizonyos tárgyi bizonyítékokból, melyeknek ő még a létezését sem gyanítja.

– Ezt meg honnan tudod?

– A szóhasználatából és a mondatok szerkezetéből. Nézd meg mindjárt az üdvözletet. Képzett és tehetős emberek nem kezdik „Hellóval” a

levelüket, helyette inkább azt írják, hogy „Tisztelt Uram!”. Az egyetemet végzett ember pedig általában elkerüli az olyan többszörös tagadást, mint a „sohase nem”.

– Tehát egy negyvenöt éves, kékgalléros foe-t keresel. Ez meglehetősen határozottan hangzik. És mi okozza a problémát?

– Az ellentmondások. Az üzenet bizonyos elemei egy fiatal, középosztályból származó nőre utalnak. A helyesírás hibátlan. Az első mondatban egy pontosvessző is található, ami már bizonyos képzettséget is jelez. A felkiáltójelek száma is nőre utal... ne haragudj, Judy, de ez az igazság.

– És honnan veszed, hogy fiatal?

– Nagyon valószínű, hogy az idősebb tollforgatók az „állam kormányzóját” nagy kezdőbetűvel írnák. A fiatalok arra is hajlamosak, hogy egybemossák a szavakat is. A számítógép és az Internet használata is egyértelműen fiatalabb korosztályra és bizonyos képzettségre utal.

Judy most már Simon tanulmányozásával volt elfoglalva. Talán szándékosan akarja felkelteni az érdeklődését, hogy ezzel eltérítse felmondási szándékától? Ha ez lenne a célja, akkor ez nem fog neki sikerülni. Ha egyszer elhatározott valamit, akkor nem szerette megváltoztatni a döntéseit. Azt viszont ő is csodálta, hogy Simon milyen titkok tudója.

– Azt akarod tehát mondani, hogy egy kettős személyiséggel rendelkező ember küldte az üzenetet?

– Nem. Ennél sokkal egyszerűbb a helyzet. Ezt két ember írta: a férfi diktálta, a nő leírta.

– Ügyes – bólogatott Judy, és már maga előtt is látta a fenyegetés mögött megbúvó két embert. Olyan volt, mint a vad szagát megérző vadászkutya, feszült, éber és már a vérében pezsgett az üldözés izgalma. Érzem a szagát ezeknek az embereknek, meg akarom tudni, hol vannak, biztosan el tudom kapni őket!

De már beadtam a lemondásomat!

– Azt a kérdést is feltettem magamnak, hogy vajon miért diktálta az üzenetet – folytatta Simon. – Ez természetesnek vehető egy vezérigazgató esetében, aki hozzászokott ahhoz, hogy titkárnője van, de itt egy mindennapi, egyszerű fickóról van szó.

Simon mindezt olyan természetesen adta elő, hogy valaki akár üres fantáziálásnak is felfoghatta volna, de Judy nagyon is jól tudta, hogy ezek a

megérzések a legtöbb esetben megállják a helyüket.

– Van valami elképzelésed? – kérdezte Judy most már fokozott érdeklődéssel.

– Nem lehet, hogy esetleg írástudatlan?

– Egyszerűen lusta is lehet.

– Ez is igaz – vonta meg Simon a vállát. – Ezt csupán a hatodik érzékem diktálta.

– Rendben van – szólalt meg ismét Judy. – Van tehát egy szép kis egyetemista leányzónk, akit egy utcai vagány a rabságába ejtett. A szende kis Piroska és a nagy, csúnya Farkas története. Előfordulhat, hogy a lány veszélyben van, de vajon jelente veszélyt ez mások számára is? A földrengéssel való fenyegetőzés egyáltalán nem tűnik reálisnak.

– Azt hiszem, komolyan kell venni az ügyet – rázta meg a fejét Simon enyhe szemrehányással a tekintetében.

– De miért? – tette fel a kérdést Judy, s már igazán nem tudta palástolni kíváncsiságát.

– Te is nagyon jól tudod, hogy a fenyegetéseket három szempontból vizsgáljuk. Elemezzük a motivációt, a szándékot és a cél megválasztását.

Judy bólogatva hallgatta. Ezek valóban alapfogalmaknak számítottak.

– A motiváció lehet érzelmi és gyakorlati. Más szóval, a tettes vagy azért követi el, mert ettől érzi jól magát, vagy pedig akar valamit.

– Az adott esetet tekintve ezeknek az embereknek valami céljuk is van – mondta ki Judy a kézenfekvő választ. – Azt akarják, hogy ne épüljön több erőmű.

– Így van. Ez pedig egyben azt is jelenti, hogy tulajdonképpen senkit sem akarnak bántani. Abban reménykednek, hogy fenyegetéssel elérhetik a céljukat.

– Az emocionális típusok pedig inkább embert akarnak ölni.

– Pontosan. Most nézzük a következőt, a szándékot. Ennek lehet politikai indíttatása, lehet bűncselekmény elkövetése, és származhat mentálisan zavart elmétől is.

– Látszólag ez politikainak tűnhet.

– Így van. A politikai eszmék ürügyül szolgálhatnak alapvető őrültségek elkövetésére is, de az az érzésem, hogy ebben az esetben nem erről lehet szó.

Judy már kezdte látni, hogy Simon hova akar kilyukadni.

– Azt akarod nekem bebizonyítani, hogy ezek az emberek képesek racionálisan gondolkodni? – tette fel a kérdést. – De hisz földrengéssel fenyegetőzni önmagában is őrültség!

– Erre majd még visszatérünk, oké? Végül itt van a cél megválasztásának a kérdése. Az is lehet konkrét vagy véletlen. Az elnök meggyilkolásával próbálkozni meglehetősen konkrétnak számít. Géppisztollyal végigkaszálni Disneylandet, az véletlen. Ha komolyan vesszük a földrengéssel való fenyegetést, akkor annak minden válogatás nélkül sokan áldozatául esnek, tehát véletlen.

– Rendben van – hajolt előre Judy a karosszékében. – Tehát gyakorlati szándékkal, politikai motivációval és véletlen célmegválasztással állunk szemben. Számodra mindez mit jelent?

– A szakirodalom szerint ezek az emberek vagy tárgyalni akarnak, vagy nyilvánosságot szeretnének. Véleményem szerint tárgyalni akarnak. Ha a nyilvánosságot keresnék, akkor nem a viszonylag szűk kör számára hozzáférhető Internet Bulletint választották volna, hanem a tévéállomásokhoz és az írott sajtóhoz fordulnak. Nem ezt tették. Azt hiszem, hogy egyszerűen a kormányzóval akarják felvenni a kapcsolatot.

– Nagyon naivak, ha azt hiszik, hogy a kormányzó elolvassa az ilyen üzeneteket.

– Ezzel egyetértek. Az is igaz viszont, hogy ezeknél az embereknél a kifinomult tudás és a tudatlanság furcsa kombinációja figyelhető meg.

– Mindenesetre komolyan gondolják.

– Igen, és még más okom is van arra, hogy ezt higgyem. Követelésük – az erőmű építések leállítása – nem olyan dolog, amit ürügyként szoktak használni. Ez nagyon is földön járó dolog. Ha komolytalan ügyről lenne szó, akkor valami látványosabb követeléssel állnának elő, például azzal, hogy Beverly Hillsen tiltsák meg a légkondicionálók használatát.

– Ki az ördög lehet ez a társaság?

– Nem tudjuk. A tipikus terrorista lépésről lépésre halad. Fenyegető telefonhívásokkal, névtelen levelekkel kezdi, aztán ír a rádió-és tévéállomásoknak, aztán az állami épületek körül kezd lófrálni, és közben egyre a lehetséges megoldásokon töri a fejét. Mire aztán műanyag szatyorral a kezében bejelentkezik egy egy fehér házbeli különleges szombat esti látogatásra, akkor már az FBI számítógépei nagyon sokat tudnak arról, hogy miben sántikálhat. Ezek nem olyanok. Quanticóban a

nyelvi sajátságok szempontjából összevetették az összes eddig érkezett fenyegetéssel, de köze sincs egyikhez sem. Valami új társaságról van szó.

– Tehát semmit sem tudunk róluk?

– Már eddig is sokat megtudtunk. Nyilvánvalóan Kaliforniában élnek.

– Ezt meg honnan tudod?

– Az üzenetüket „az állam kormányzójához” intézték. Ha egy másik államban laknának, akkor azt írták volna, hogy „Kalifornia Állam Kormányzójának”.

– Mi van még?

– Amerikaiak, és nincs semmi arra utaló jel, hogy valamelyik meghatározott etnikai csoporthoz tartoznának: a fenyegetés nyelvezete nem tartalmaz semmi érzékelhető fekete, ázsiai vagy spanyolos jellegzetességet.

– Egy dolgot kihagytál – jegyezte meg Judy.

– Mit?

– Azt, hogy őrültek.

Simon tagadóan rázta meg a fejét.

– Ugyan már, Simon! – háborgott Judy. – Ha azt hiszik, hogy földrengést tudnak előidézni, akkor nem lehetnek normálisak.

– Én semmit nem értek a szeizmológiához – makacskodott Simon –, a pszichológiáról viszont elég sokat tudok, és egyáltalán nem nyugtat meg az a válasz, hogy ezek az emberek egyszerűen őrültek lennének. Normálisak, komolyak és összefogottak. Ez pedig egyben azt is jelenti, hogy veszélyesek.

– Erre én nem vagyok vevő.

– Akkor vereséget szenvedtem – állt fel Simon a helyéről. – Megiszunk egy sört?

– Ma este nem, Simon. Mindenesetre köszönöm. És köszönöm a jelentést is. Ebben te vagy a legjobb.

– Így is van. Viszlát!

Judy feltette lábát az asztalra, s cipője orrát kezdte vizsgálgatni. Biztos volt abban, hogy Simon a felmondástól akarta visszatartani. Kincaid esetleg azt gondolhatja, hogy ez az egész ügy egy nagy lószar, de Simon azt akarta érzékeltetni, hogy az Éden Kalapácsa valós veszélyt is jelenthet, s olyan csoportról van szó, melynek nyomára kell bukkanni, és semlegesíteni kell.

Ebben az esetben pályafutásának az FBI-nál nem feltétlenül kell véget érnie. Akár eredményt is elérhet ebben az ügyben, melyet személyes sértésnek szántak. Ezzel egyrészt saját briliáns képességeit is újra

bebizonyíthatja, másrészt pedig hülyét csinálhat Kincaidből. Csábító lehetőség!

Levette a lábát az asztalról, s a monitor képernyőjére pillantott. Mivel már régóta nem nyúlt a billentyűkhöz, elindult rajta a képernyőkímélő program. Hétéves korában készült fényképe volt feltéve a gépre, amikor még feltűnőek voltak a foga közötti rések, és haja egy műanyag hajpánttal volt leszorítva. Apja térdén lovagoltatta. Bo akkor még posztos rendőrként dolgozott, és a San Franciscó-i rendőrök egyenruháját viselte. Ő levette az apja sapkáját, és a saját fejére próbálta. A képet még az édesanyja készítette róluk.

Elképzelte magát, amint a Brooks Fieldingnél dolgozik, Porschével jár a bíróságra olyan embereket védeni, mint a Fung testvérek.

Megérintette a szóközt jelentő billentyűt, s a képernyőkímélő ábra azonnal eltűnt. Helyébe az utoljára írásba foglalt szavak jelentek meg: „Kedves Brian! Ezúton szeretném megerősíteni szóbeli felmondásomat." Ujjai tétován táncoltak a billentyűk fölött.

– A francba – sóhajtott fel hosszabb szünet után, aztán kitörölte a mondatot, s helyette írni kezdte: „Szeretnék elnézést kérni a mai gorombaságomért..."

3

A kedd délelőtti nap már az I-80-as autópályán érte. Priest 1971-es Plymouth Cudája San Francisco felé tartott. Átalakított kipufogórendszere kilencven kilométeres sebességnél olyan hangot adott, mintha százötvennel száguldott volna.

Üzleti karrierjének csúcsán vette a kocsit. Amikor ital-nagykereskedelme összeomlott, és az adóhivatal emberei már le akarták tartóztatni, akkor ezzel az autóval, egy szál ruhában, abban a bőszárú, széles hajtókájú, tengerészkék öltönyében volt kénytelen menekülni, amiben felállt az asztalától. Még mindkettő meg volt neki.

A hippikorszak idején egyedül a bogárhátú Volkswagen számított szalonképesnek. Világossárga Cudájának volánja mögött Star szerint Priest úgy nézett ki, mint valami selyemfiú, ezért egy kis kézimunkával kellett elfogadhatóvá tenni. A tetejére ráfestették a bolygókat, a csomagtartót színes virágok díszítették, a motorháztetőn lévő kép pedig valami nyolckarú indiai istenséget ábrázolt, mely átkarolja az első lökhárítót. A díszítés során kedvenc színeiket, a lilát, a rózsaszínűt és a türkizkéket alkalmazták. A huszonöt év során a színek tompa barnára fakultak, de közelebbről nézve a rajzok még így is kivehetők voltak. A gyűjtők számára a kocsi különben már muzeális értéknek számított.

Hajnali háromkor indult. Melanie végigaludta az utat. Ölébe hajtotta a fejét, mesésen hosszú lábait felhúzta a kopott, fekete ülésre. Vezetés közben Priest az asszony hajával játszott. Melanie akkor született, amikor már a Beatles zenekar is feloszlott, de haját mégis a hatvanas évek divatjának megfelelően hosszúra növesztette és középen elválasztotta.

A gyerek hosszan elnyúlva, nyitott szájjal aludt a hátsó ülésen. Priest németjuhász kutyája, Spirit mellette hevert. A kutya nyugodt volt, de minden alkalommal, amikor Priest hátrapillantott, észrevette, hogy egyik szemét nyitva tartja.

Priest nyugtalan volt.

Próbálgatta magát meggyőzni, hogy jól kellene magát éreznie. Olyan volt minden, mint a régi időkben. Fiatal korában mindig zajlott az élet körülötte, mindig volt valami terve, elképzelése, hogyan keressen vagy lopjon egy kis pénzt, milyen buliba menjen el, vagy milyen zűrzavart keltsen a környéken. Aztán felfedezte a nyugalmat. Néha mégis az volt az érzése, hogy az élet

már-már túlságosan is nyugalmas. A szeizmikus vibrátor ellopása során régi énje újjászületett. Egy csinos nővel maga mellett, a találékony agyak csatája előtt élénkebbnek érezte magát, mint az elmúlt években bármikor.

Ennek ellenére nyugtalan volt.

Túlzottan is magabiztosnak mutatta magát korábban. Váltig állítgatta, hogy Kalifornia kormányzója meghajlik az akarata előtt, és mindenkinek megígérte a földrengést. Ha nem sikerül, akkor kész, és ez egyben a bukását is jelenti. Mindent elveszít, ami kedves és drága a számára. Ha elkapják, akkor ráadásul élete végéig börtönbe kerül.

De őmás, ő különleges embernek számított. Mindig is tudta, hogy nem hasonlít másokra. A szabályok rá nem vonatkoznak. Olyan tettekre képes, melyekre mások még csak nem is gondolnak.

Különben is, a siker felé vezető út felét már maga mögött tudhatja. Ellopta a szeizmikus vibrátort. Meg kellett ölnie érte egy embert, de a gyilkosságot is megúszta minden következmény nélkül, kivéve azokat a rémálmokat, amikor Mario égő ruhában, szétzúzott, vérző fejjel kiszáll a kocsiból, és tántorogva elindul felé.

A teherautó most a Sierra Nevada lábainál egy elhagyatott völgyben pihen. Priestnek ma kell megtudnia, hol kell pontosan leállítania, hogy földrengést tudjon vele kelteni.

Melanie férje fogja megadni az ehhez szükséges információkat.

Melanie szerint Michael Quercus mindenkinél többet tudott a Szent András-törésvonalról. Az erről összegyűjtött adatokat számítógépében tárolta. Priest ezeket a lemezre kimentett adatokat akarta ellopni.

Úgy kellett intéznie a dolgot, hogy Michael soha ne tudja meg, hogy mi történt.

Ezért volt szüksége Melanie-ra, és ezért volt nyugtalan. Még csak néhány hete ismerte az asszonyt, de tudta, hogy máris központi szerepet játszik az életében, de még nem tette ki igazi próbának. Hat évig volt Michael felesége. Hirtelen akár meg is bánhatja, hogy elhagyta férjét, rájöhet, hogy mennyire hiányzik neki a mosogatógépe és a tévékészüléke; megrettenhet a veszélytől és annak a törvénytelenségétől, amit Priesttel együtt el akar követni. Senki sem tudta volna biztonsággal megjósolni, hogy milyen lépésre szánhatja el magát egy olyan megkeseredett, zavart és zaklatott egyéniség, mint Melanie.

A hátsó ülésen alvó ötéves kisfiú felébredt.

Spirit mozdult meg először. Priest hallotta körmeinek kaparászását a műanyag borítású ülésen, utána egy gyerekes ásítás hallatszott.

A Dustynak becézett Dustint nem lehetett szerencsés kisgyereknek mondani. Számos dologra erősen allergiás volt. Priest még nem volt tanúja egyetlen rohamának sem, de Melanie már sokat mesélt róluk. Dusty ilyenkor megállíthatatlanul tüsszögött, szemei kidülledtek, bőrén erősen viszkető kiütések keletkeztek. Az asszony állandóan magánál tartotta az allergia elleni erős gyógyszereket, de azokkal is csak részben tudta enyhíteni a tüneteket.

Dusty nyűgösködni kezdett.

– Mama, szomjas vagyok – jelentette be panaszos hangon. Melanie azonnal felébredt. Felült, kinyújtózott, s Priest jól megfigyelhette a szűk trikó alatt kirajzolódó mellének vonalait.

– Igyál egy kis vizet, Dusty, ott van az üveg melletted – fordult hátra Melanie az ülésen.

– Nem kérek vizet – makacskodott a gyerek. – Narancslevet akarok!

– Nincs semmiféle narancslé – csattant fel az anyja. Dusty azonnal elbőgte magát.

Melanie idegeskedő anya volt, mindig attól félt, hogy nem jól tesz valamit. Betegesen aggódott gyermeke egészségéért, ezért még a széltől is igyekezett megóvni, de az állandó feszültség ingerlékennyé tette a gyerekkel szemben. Biztosra vette, hogy férje majd egyszer megpróbálja elvenni tőle, ezért rettegett mindentől, amiért rossz anyának mondhatták volna.

Priest vette át az irányítást.

– Hé, mi az ördög követ bennünket – szólalt meg olyan hangon, mintha valóban meg lenne ijedve.

– Csak egy teherautó – nyugtatta meg Melanie hátrapillantva.

– Te csak azt hiszed. Csak annak álcázza magát! Valójában az egy fotontorpedókkal felszerelt, és a Kentaur csillagképből érkezett harci űrhajó. Dusty! Szükségem van a segítségedre. Tenyereddel üsd meg háromszor a hátsó ablakot, hogy a láthatatlan mágnespajzs kinyíljon! Gyorsan!

Dusty megütögette az ablakot.

– Ha a lökhárítóján sárga fény villan, akkor azt jelenti, hogy kilőtte a torpedóit. Jó lesz, ha azt figyeled, Dusty!

A teherautó gyorsan közeledett, s egy perc elteltével bal oldali irány-jelzője villogni kezdett, s az út közepére kanyarogva előzésbe kezdett.

– Kilőtte, kilőtte! – kiáltott fel Dusty.

– Oké. Amíg te visszalősz, én próbálom tartani a mágnespajzsot. Az a vizesüveg valójában egy lézerpisztoly.

Dusty a teherautó felé tartotta az üveget, és a lövés hangját utánozta. Spirit is csatlakozott hozzá, s veszettül ugatni kezdte a mellettük elhaladó teherautót. Melanie elnevette magát.

A teherkocsi megelőzte őket, és visszaállt a haladási sávra.

– Hűha! Ez meleg volt. Örüljünk, hogy épségben megúsztuk. Azt hiszem, többször már nem próbálkoznak.

– Jön még több harci űrhajó is? – érdeklődött Dusty lelkesen.

– Te és Spirit csak figyeljetek hátra, és szóljatok, ha újra megjelenik valamelyik! Oké?

– Oké!

– Kösz. Olyan kedves vagy hozzá – súgta oda Melanie Priestnek mosolyogva.

Én jó vagyok mindenkivel, férfivel, nővel, gyerekkel és állattal egyaránt. Karizmatikus a személyiségem. Nem velem született... megtanultam. Ezzel lehet az embereket rávenni, hogy az akaratomat végrehajtsák. Mindent, amit csak akarok. A hűséges feleséget, hogy megcsalja férjét, egy nyűgös kisgyereket, hogy abbahagyja a sírást. Mindehhez csak egy kis kedvesség szükséges.

– Szólj majd, hogy melyik kijáratnál kell letérnünk! – kérte Priest Melanie-t.

– Csak a Berkley felé mutató jelzést kell követned.

– Biztosan több is van belőle – jegyezte meg Priest, mert Melanie még nem tudta, hogy analfabéta. – Majd szólj, hogy hol térjek le!

Néhány perccel később már el is hagyták az autópályát, és az árnyas egyetemi város utcáin haladtak. Priest érezte, hogy Melanie-ban egyre nő a feszültség. Tisztában volt azzal, hogy az asszony társadalomellenes haragjának és az élettől elszenvedett csalódásainak középpontjában valahol az a férfi áll, akit fél évvel ezelőtt elhagyott. Priestet sok kereszteződésen keresztül elirányította az Euklidesz Avenue-ra. Itt szerény családi házak és végzős diákok, vagy fiatalabb tanárok részére kiadott bérházak sorakoztak.

– Azt hiszem legjobb lesz, ha egyedül megyek be – szólalt meg Melanie.

Erről szó sem lehetett. Melanie ehhez nem volt elég erős egyéniség. Még akkor sem támaszkodhatott rá minden fenntartás nélkül, amikor mellette volt, hogy tehetné meg ezt, ha egyedül marad.

– Nem – jelentette ki határozottan.

– Talán én...

– Már megmondtam, hogy nem! – közölte Priest, s ezúttal hagyta, hogy kis ingerültség is vegyüljön a hangjába.

– Oké, oké – felelte sietősen Melanie, és összeharapta az ajkait.

– Hé! Itt lakik a papa! – kiáltott fel Dusty izgatottan.

– Így van, édesem – bólogatott Melanie, és egy díszvakolattal borított, alacsony bérházra mutatott. Priest leparkolt a ház előtt.

– Ő a kocsiban marad – figyelmeztette Priest Melanie-t, amikor az asszony a gyerek felé fordult.

– Nem biztos, hogy...

– A kutya itt lesz mellette.

– Félni fog.

Priest hátrafordult az ülésén.

– Hé, hadnagy! Ön és Spirit közlegény az űrhajón fog őrködni, amíg mama, az első tiszt és én bemegyünk az űrrepülőtérre.

– Találkozni fogok a papával?

– Természetesen, de előbb én szeretnék vele egy kicsit beszélni. Gondolod, hogy tudod vállalni az őrséget?

– Biztosan.

– Az űrflottánál ilyenkor azt válaszolják, hogy „Igen, uram!” és nem azt, hogy „Biztosan”.

– Igen, uram!

– Nagyszerű! Csak így tovább! – mondta Priest, s kiszállt a kocsiból. Melanie is becsapta maga mögött az ajtót, de továbbra is nyugtalannak látszott.

– Az isten szerelmére, csak Michael meg ne tudja, hogy a gyereket az autóban hagytam – szólalt meg remegő hangon.

Priest nem válaszolt. Felőlem, kisanyám, aggódhatsz Michael miatt, de ez engem egyáltalán nem érdekel!

Melanie benyúlt a kocsiba a táskájáért, és a vállára akasztotta. Elindultak a kapuhoz vezető járdán. Az ajtóhoz érve megnyomta a kaputelefon gombját.

Férje éjszakai bagoly volt, és ezt Priestnek is elmondta. Esténként tudott belelendülni a munkába, és későn szokott felkelni. Ezért is tervezték úgy, hogy reggel hétre ideérjenek. Priest abban bízott, hogy Michael még túl álmos lesz ahhoz, hogy látogatásuk mögött valami hátsó indítékot is keressen. Ha gyanút fog, akkor nehéz lesz a floppyt ellopni.

Melanie azt is elmondta, hogy férje a munka megszállottja. Napokat töltött azzal, hogy végigautózta egész Kaliforniát, ellenőrizte a műszereket, a Szent András-és a többi törésvonal mentén mérte az apró geológiai elmozdulásokat, majd éjszakánként számítógépre vitte a nappal összegyűjtött adatokat.

Melanie végül is egy Dustyval kapcsolatos összezördülés miatt hagyta el a férjét. Az asszony és a kisfiú már két éve vegetáriánusok voltak, csak növényi eredetű táplálékot és biotermékeket fogyasztottak. Az asszonynak meggyőződése volt, hogy ezzel a szigorú étrenddel csökkenteni lehet Dusty allergiás rohamainak számát és intenzitását, Michael pedig ebben erősen kételkedett. Egy alkalommal az asszony észrevette, hogy Michael hamburgert vett Dustynak. Számára ez olyan volt, mintha megmérgezte volna a gyereket. Még mindig remegett a dühtől, ha néhanapján felelevenítette a történetet. Azon az estén elment otthonról, s magával vitte Dustyt is.

Priest véleménye szerint az asszonynak talán igaza volt akkor, amikor összefüggésbe hozta az allergiás rohamokat és a táplálkozást. A kommuna már a hetvenes években – amikor az még különcködésnek számított – áttért a vegetáriánus étrendre. Priest akkor kétségbe vonta ennek előnyeit, de minden olyan rendszabályt nagyon támogatott, mely elválasztotta Őket a külvilágtól. A szőlőt egyszerűen azért művelték vegyszerezés nélkül, mert nem volt pénzük a permetezésre, s így a szükségből erényt kovácsolva kijelentették, hogy bioterméket állítanak elő, mely megsokszorozta az áru értékét. Azt viszont akaratlanul is észre kellett vennie, hogy negyedszázad elteltével a kommuna tagjai mind kitűnő egészségnek örvendtek. Nagyon ritkán fordult elő, hogy esetleges problémáikat ne tudták volna maguk megoldani, és valakinek orvosi segítségre lett volna szüksége. Most már ő is meggyőződéssel vallotta a vegetáriánus étrend előnyeit, de Melanie-tól eltérően ő nem volt megszállottja ennek a kérdésnek. Még mindig szerette a halat, és egy levessel vagy egy szendviccsel időnként akaratlanul is evett húst, de ez egyáltalán nem érdekelte. Melanie viszont, ha észrevette, hogy a gombás omlettet szalonnazsírban sütötték ki, akkor azonnal kidobta.

– Ki az? – szólalt meg egy mogorva hang a kaputelefonon keresztül.

– Melanie.

Rövid zúgás után kinyílt az ajtó. Melanie-t követve Priest is belépett az épületbe, és követte a lépcsőn az első emeletre. Egyetlen lakás ajtaja volt nyitva, s Michael Quercus állt előtte.

Priestet nagyon meglepte a férfi külseje. Valami barna ruhás, esetleg kopasz, göthös professzorra számított. A magas, atlétatermetű Quercus harmincöt év körüli lehetett, rövidre nyírt fekete, göndör haja volt, arcán világosan kirajzolódott erős szakállának árnyéka. Csak egy törülköző volt a csípője köré tekerve, s Priest akaratlanul is észrevette széles, izmos vállát és lapos hasát. Szép pár lehettek.

Mikor Melanie az utolsó lépcsőfokon is fellépett, Michael szólalt meg először.

– Nagyon nyugtalan voltam miattad... merre jártál?

– Felvennél valamit magadra? – szólt rá Melanie.

– Nem mondtad, hogy nem vagy egyedül – felelte a férfi hűvösen, és továbbra is az ajtóban maradt. – Válaszolnál a kérdésemre?

Priest látta rajta, hogy alig tudja féken tartani felgyülemlett indulatait.

– Azért vagyok itt, hogy megmagyarázzam – felelte Melanie, és láthatóan élvezte Michael dühét. – A barátom, Priest. Bemehetnénk?

Michael dühösen nézett az asszonyra, majd sarkon fordult, és elindult befelé.

Melanie és Priest követte az apró előszobába. Michael kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, levett a fogasról egy sötétkék fürdőköpenyt, s lassan, ráérősen belebújt. Ledobta magáról a törülközőt, s derekán megkötötte az övet, majd bevezette őket a nappaliba.

Nyilvánvalóan ezt használta dolgozószobának is. A heverőn és a tévén kívül az asztalon volt még a számítógép monitorja és klaviatúrája is, egy mélyebb polcon pedig villogó elektronikus szerkezetek álltak. Valahol, azokban az ízléses világosszürke dobozokban lapulhatnak azok az adatok, melyekre Priestnek szüksége volt. Pokoli kínokat állt ki. Segítség nélkül semmiképpen sem tudja megszerezni őket. Teljesen Melanie-ra volt utalva.

Az egyik falat egy hatalmas térkép foglalta el.

– Ez meg mi az ördög? – csodálkozott rá Priest.

Michael csupán egy „te-meg-ki-a-fasz-vagy” pillantást vetett rá, és nem válaszolt.

– Ez a Szent András-törésvonal – magyarázta Melanie. – Százötven kilométernyire északra, Mendocino körzetben, a Point Arénánál kezdődik, déli és keleti irányban halad, elmegy Los Angeles mellett a szárazföld belsejéig, San Bernardinóig. Több mint 1100 kilométeres törés a földkéregben.

Michael munkájának lényegét Melanie már elmagyarázta Priestnek. A különböző szeizmikus töréspontok közötti feszültségek mérése volt a szakterülete. Ez részben a földkéreg apró mozgásainak pontos méréséből, részben pedig az utolsó földrengés óta eltelt idő alatt felgyülemlett energia hozzávetőleges pontosságú becsléséből állt. Kutatásait már eddig is számos akadémiai díjjal ismerték el. Egy évvel ezelőtt otthagyta az egyetemet, és saját üzleti vállalkozásba fogott. Nagyobb építőipari cégeknek és biztosítótársaságoknak adott szakvéleményt és tanácsot a rengésveszélyes helyekkel kapcsolatban.

Melanie boszorkányos ügyességgel kezelte a számítógépet, és ő segített férjének kiépíteni a rendszert. Úgy programozta be a gépet, hogy az mindennap hajnali négy és hat óra között – amikor Michael már úgyis aludt – háttérlemezre másolta át a felgyülemlett anyagot. Minden számítógépében lévő adat lemezre kerül, magyarázta Melanie Priestnek. Michael reggel bekapcsolja a készüléket, kiveszi a lemezt a meghajtóból, és beteszi az egyik tűzbiztos dobozba. Így, ha a számítógépet valami baj éri, vagy kigyullad a ház, az értékes adatok akkor is megmaradnak.

Priest számára csoda volt, hogy a Szent András-törésvonalról szóló adatokat egy ilyen aprócska korongon lehet tárolni, de a könyvek ugyanilyen misztikumot jelentettek számára. Ebben a kérdésben egyszerűen el kellett fogadnia, amit mondtak neki. Michael lemezei csak abból a szempontból érdekelték, hogy Melanie pontosan meg tudja neki mondani, hova állítsa le a szeizmikus vibrátort. Most már csak az maradt hátra, hogy Michaelt legalább annyi időre távolítsa el a szobából, amíg Melanie kiveszi a lemezt a meghajtóból.

– Mondja, Michael, ettől az egész mindenségtől, hogy érzi magát?

– szólalt meg Priest, s egy mozdulattal körbemutatott a térképen és a számítógépen, majd rávetette a tekintetét a férfire.

A legtöbben zavarba jöttek, ha Priest rájuk szegezte a tekintetét, és valami személyes kérdést tett fel nekik. Ilyenkor néha annyira megzavarodtak, hogy teljesen kitárulkoztak. Michael viszont teljesen közömbös maradt a tekintettel szemben.

– Sehogy sem érzem magam tőlük, használom őket – válaszolta egy semmitmondó pillantás kíséretében, majd Melanie felé fordult.

– Elmondanád végre, hogy hová tűntél el?

Arrogáns faszkalap!

– Nagyon egyszerű – válaszolta az asszony. – Egyik barátnőm egész nyárra ideadta nekem és Dustynak a házát a hegyek között. – Priest előre figyelmeztette, hogy ne mondja meg, milyen hegyekről van szó.

– Valaki későn mondta le a bérleményt, s már nem tudta senkinek kiadni – folytatta az asszony olyan hangon, mint aki nem érti, hogy egy ilyen egyszerű dolog miért szorul magyarázatra. – A nyaralást nem engedhetjük meg magunknak, így kaptam az alkalmon.

Priest akkor találkozott vele. Melanie és Dusty az erdőben kóborolt és teljesen eltévedt. Az asszony városi lány lévén még a nap állásából sem tudott tájékozódni. Priest azt a napot éppen egy kis kikapcsolódásra szánta, és lazacra horgászott. Csodálatos napfényes, langyos, tavaszi délután volt. A folyócska partján ülve szívta a marihuánát, amikor meghallotta a gyereksírást.

Tudta, hogy a gyerek nem jöhetett a kommunából, mert akkor biztosan felismerte volna. A hangot követve talált rá Dustyra és Melanie-ra. Már az asszony is közel állt a síráshoz.

– Hála istennek! – sóhajtott fel megkönnyebbülten, amikor Priestet megpillantotta. – Már azt gondoltam, hogy mindketten itt pusztulunk el!

Priest néhány hosszú pillanatig csak némán bámult rá. Hosszú, vörös hajával, zöld szemével furcsa látványt nyújtott, de rövid szárú farmernadrágjában, a melleit alig takaró blúzában nagyon gusztusosan festett. Egyszerűen hihetetlen volt számára, hogy amikor elvonul egyedül a vadonba, akkor egy ilyen kétségbeesett kisasszonykával hozza össze a sors. Ha nem lett volna ott a gyerek, akkor Priest biztosan megpróbálja ott, azonnal a csörgedező folyócska partján, a puha tűlevelekre lefektetni.

Ekkor kérdezte meg tőle, hogy talán csak nem a Marsról érkezett.

– Nem – válaszolta az asszony. – Oaklandből jöttünk.

Priest pontosan tudta, hogy merre vannak a hétvégi házak. Összeszedte horgászbotját, és a jól ismert ösvényeken és gerinceken keresztül vezette az asszonyt és a gyereket. A hosszú úton végig beszélgettek, kedves kérdéseket tett fel az asszonynak, időnként egy-egy lebilincselő mosolyt vetett feléje, és lassacskán mindent sikerült megtudnia róla.

Az asszony valóban nagy bajban volt.

Elhagyta férjét, és összeköltözött az egyik rockzenekar basszusgitárosával, de a zenész néhány hét után egyszerűen kidobta. Nem volt senkije, akihez segítségért fordulhatott volna: az apja meghalt, anyja pedig New Yorkban együtt élt egy fickóval, aki azonnal ágyba akarta vinni, amikor egy éjszakát a lakásukban töltött. Már barátai vendégszeretetét is kimerítette, és annyi pénzt kért tőlük kölcsön, amennyit csak nélkülözni tudtak. Karrierje zsákutcába futott, s akkor éppen egy szupermarketben dolgozott; egész nap a polcokat rámolta, Dustyt pedig a szomszédra hagyta. Olyan mocskos nyomornegyedben lakott, hogy a gyereknél az allergiás rohamok is állandósultak. Valami olyan helyre kellett volna költöznie, ahol tisztább a levegő, de a városon kívül sehol sem talált magának munkát. Nem látott kiutat, s minden reményét elveszítette. Már éppen azt számolta, hogy mennyi altatót kellene bevenniük, hogy az biztosan végezzen velük, amikor egyik barátnője felajánlotta neki ezt a hétvégi házat.

Priest kedvelte a bajba jutott embereket. Tudta, hogyan kell bánni velük. Csupán azt kell megígérni nekik, amire szükségük van, és így azonnal a rabszolgáivá teheti őket. Kellemetlenül érezte magát a magabiztos, önálló emberek társaságában; őket sokkal nehezebb volt irányítani.

Éppen vacsoraidőben értek el a házhoz. Melanie tésztát főzött ki, és salátát készített hozzá, majd lefektette Dustyt. Mikor a kisgyerek elaludt, Priest ott a szőnyegen elcsábította Melanie-t, aki fantasztikus szeretőnek bizonyult. A hosszú idő alatt felgyülemlett minden feszültséget a szexben adta ki magából; úgy szeretkezett, mintha utoljára lenne rá alkalma, s mintha menten fel akarná falni a férfit. Priestnek még életében nem volt nővel ilyen izgalmas találkozása.

Most pedig ennek a fölényesen magabiztos, jóképű férjnek különböző kifogásai támadtak.

– Ez öt héttel ezelőtt történt. Egyszerűen nem teheted meg, hogy fogod a fiamat, és egyetlen telefonhívás nélkül eltűnsz!

– Te is felhívhattál volna!

– Azt sem tudtam, hogy merre jársz.

– Van mobiltelefonom.

– Megpróbáltam. Ki volt kapcsolva.

– Kikapcsolták, mert nem fizetted ki a számlát. Abban állapodtunk meg, hogy te fizeted.

– Csak néhány napot késtem. Utána vissza kellett, hogy kapcsolják.

– Biztosan akkor hívhattál, amikor ki volt kapcsolva.

Priestet bosszantotta ez a családi perpatvar, mert így egy lépéssel sem került közelebb a floppyhoz. Valahogy, bárhogy el kell távolítanom Michaelt a szobából.

– Ihatnánk egy kávét – szakította félbe a házaspár vitáját, mert azt szerette volna, ha Michael kimegy a konyhába, s ő készíti el nekik.

– Szolgálja ki magát – vetette oda Michael, és hüvelykujjával a háta mögé bökött.

A francba!

– Nem érdekel, hogy miért nem tudtalak elérni – szólalt meg ismét a férj. – Lényeg az, hogy nem értelek el. Ezért kellett volna neked felhívnod, mielőtt Dustyt elviszed nyaralni.

– Hallgass meg, Michael – kezdett bele Melanie a mondókájába –, van valami, amit még nem mondtam el neked.

– Ülj le, miért ácsorogsz? – sóhajtott fel ingerülten Michael, és leült az íróasztala mögé.

Melanie lehuppant a heverő sarkába, s olyan természetes mozdulattal húzta maga alá a lábát, hogy Priest azonnal tudta, hogy az volt a megszokott helye. Ő a heverő karfájára ült, mert nem akart alacsonyabban lenni Michaelnél. Még azt sem tudom, hogy a sok gép közül melyik a lemezmeghajtó. Gyerünk már, Melanie, szabadulj már meg ettől az átkozott férjtől!

Michael stílusa arra engedett következtetni, hogy nem első alkalommal zajlik le ilyen jelenet köztük.

– Rendben van, add elő magad! – szólalt meg fáradtan. – Ezúttal mit találtál ki?

– Végleg elköltözöm a hegyek közé. Együtt élek Priesttel és egy kisebb csoporttal.

– Hol?

Priest válaszolt a kérdésre, mert nem akarta, hogy Michael megtudja, merre él a kommuna.

– A Del Norte körzetben – mondta. Ez egy mamutfenyős terület volt Kalifornia északi csücskében. Valójában a kommuna Sierra körzetben, a Sierra Nevada lábainál, közel az állam keleti határaihoz telepedett meg. Mindkettő jó távol volt Berkeleytől.

– Nem szakíthatod el Dustyt száz kilométerekre az apjától! – dühöngött Michael.

– Okom is van rá – próbált érvelni Melanie. – Az utóbbi öt hétben Dustvnak nem volt egyetlen allergiás rohama sem. A hegyek között teljesen egészséges.
– Biztosan a tiszta levegő és a tiszta víz teszi. Nem szennyezett a környezet – avatkozott be Priest is a beszélgetésbe.
– Normális körülmények között a sivatag és nem a hegyvidék kedvez az allergiásoknak – jegyezte meg kétkedve Michael.
– Ne beszélj nekem itt normális körülményekről! – csattant fel Melanie. – Nem tudok a sivatagba menni... nincs semmi pénzem! Ez az egyetlen hely, melyet megengedhetek magamnak, és még Dusty is egészséges marad.
– Priest fizeti a bérleti díjat?
Folytasd csak seggfej! Sértegess nyvgodtan! Beszélj úgy, mintha itt sem lennék.
– Egy kommunában élek – közölte Melanie.
– Jézusom, Melanie! Milyen emberekkel keveredtél össze? Először egy narkós gitáros...
– Állj meg egy pillanatra, először is Blade nem volt narkós...
– ...most meg ez az istenverte hippikommuna!
Melanie annyira belemelegedett a veszekedésbe, hogy már el is felejtette, hogy miért is vannak itt. A lemez, Melanie, az az átkozott lemez!
– Miért nem kérdezi meg Dustyt, hogy erről mi a véleménye? – szólalt meg ismét Priest.
– Meg is fogom kérdezni.
Melanie kétségbeesett pillantást vetett Priestre, de ő rá sem hederített.
– Dusty lent van a kocsimban – közölte Michaellel.
– Lent hagyták a fiamat a kocsiban? – öntötte el Michaelt ismét a méreg.
– Nem lesz semmi baja. A kutyám vele van.
– Mi az ördög ütött beléd? – vetett a férfi egy bősz pillantást a feleségére.
– Miért nem megy érte? – kérdezte Priest.
– Nincs szükségem a maga kibaszott engedélyére, hogy elhozzam a fiamat. Adja ide a kulcsot!
– Nincs bezárva – közölte Priest szelíden. Michael kiviharzott a lakásból.
– Kértelek, ne mondd meg neki, hogy Dusty lent van a kocsiban! – siránkozott Melanie. – Miért mondtad meg?
– Hogy kimenjen már ebből az átkozott szobából – válaszolta Priest. – Kapd ki gyorsan azt a lemezt!

– Nagyon feldühítetted.
– Már előtte is dühös volt – mondta Priest, s nem tetszett neki a helyzet. Melanie esetleg annyira megijed, hogy nem meri megtenni, amit terveztek. Felállt a heverő karfájáról, odalépett az asszonyhoz, megfogta a karját, felemelte és rávetette a tekintetét. – Nem kell félned tőle. Velem vagy. Majd én vigyázok rád. Nyugodj meg! Mondd a mantrádat!
– De...
– Mondd!
– Lat hú, dat szú.
– Mondd tovább! Ismételgesd!
– Lat hú, dat szú, lat hú, dat szú, lat hú, dat szú – darálta Melanie, és kicsit valóban megnyugodott.
– Most pedig vedd ki a lemezt!
Melanie csak bólintott, s még mindig a mantrát mormolgatva lehajolt a polcon sorakozó gépekhez. Megnyomott egy gombot, és egy lapos, négyzet alakú műanyag lap csúszott ki egy résből.
Priest már eddig is tudta, hogy a diszknek emlegetett valami a számítógépesek világában mindig azt a négyzet alakú kis műanyagot jelenti.
Melanie kinyitotta a táskáját, és kivett belőle egy hasonló lemezt.
– Az ördögbe! – kiáltott fel bosszankodva.
– Mi történt? – kérdezte Priest rosszat sejtve. – Mi baj van?
– Már másfajta lemezt használ.
Priest a két lemezre bámult. Egyformának látta őket.
– Mi a különbség a kettő között?
– Nézd, az enyém Sony, Michael pedig most már Philipset használ.
– Észreveszi?
– Lehetséges.
– A francba! – Nagyon fontos volt, hogy Michael ne vegye észre az adatok ellopását.
– Ahogy elmegyünk, biztosan azonnal leül dolgozni. Kiveszi a lemezt, s beteszi az egyik tűzbiztos dobozba. Ha ránéz, azonnal észreveszi a különbséget.
– És biztosan kapcsolatba hozza velünk a cserét – jegyezte meg Priest, s érezte, hogy a pánik kerülgeti. Így minden szarrá válik!
– Vehetnék egy Philips lemezt, s egy más alkalommal visszajöhetnénk.

– Nem akarom ezt még egyszer végigcsinálni – rázta meg a fejét Priest. – És az sem biztos, hogy akkor sikerülni fog. Ráadásul kifutunk az időből. Már csak három napunk van. Nincsenek tartalék lemezei?

– Kell, hogy legyenek. Néha akadnak selejtes darabok is – nézett körül Melanie. – Nem tudom, hol tarthatja őket – állt meg tanácstalanul a szoba közepén.

Priest legjobban szeretett volna felordítani a tehetetlenségtől. Mindig valami ilyesmitől rettegett. Melanie láthatóan teljesen szétesett, s neki már csak egy-két perce maradt. Először is őt kell megnyugtatnia.

– Melanie! – szólalt meg, s minden erejét összeszedte, hogy hangja nyugodt és magabiztos maradjon. – Két lemezt tartasz a kezedben. Tedd szépen mindkettőt a táskádba!

Az asszony gépiesen engedelmeskedett.

– Most pedig csukd be a táskádat! Melanie ezt is megtette.

Priest lentről hallotta a bejárati ajtó csapódását. Michael útban volt visszafelé. Érezte, hogy tarkóján végigfolyik az izzadság.

– Gondolkozz! Amikor még itt éltél, volt valami szekrénye Michaelnek, ahol az írószereit tartotta?

– Igen, egy fiókos.

– Nos? Ébredj már fel! Hol az a fiókos szekrény?

Melanie a fal mellett álló, olcsó, fehér szekrénykére mutatott.

Priest kirántotta a legfelső fiókot. Egy csomag sárga jegyzetlapot, egy doboz olcsó golyóstollat, írógéppapírt, néhány borítékot... és egy megbontott doboz lemezt látott benne.

Odakintről Dusty hangja hallatszott. Mintha a bejárat felől, az előszobából hangzott volna.

Remegő kézzel szedett ki egy lemezt a dobozból, s adta át Melanie-nak.

– Ez jó lesz?

– Igen, ez Philips. Priest visszatolta a fiókot.

Ölében Dustyval Michael lépett be a szobába. Melanie csak megkövülten állt a lemezzel a kezében. Az isten szerelmére, Melanie, csinálj már valamit!

– És tudod mit, papa? A hegyek között egyáltalán nem tüsszögtem.

– Hát ez meg hogy lehet? – kérdezte csodálkozva Michael, és látszott, hogy figyelmét teljesen leköti a kisfiú.

Melanie végre kezdett magához térni. Mikor Michael lehajolt, hogy Dustyt a heverőre tegye, megállt a meghajtó mellett, és becsúsztatta a résbe

a lemezt. A gép halkan rövidet berregett, s úgy húzta be a lemezt, mint ahogy egy kígyó szokott egy patkányt lenyelni.

– Nem tüsszögtél? – kérdezett rá Michael még egyszer. – Egyszer sem?

– Nem, nem.

Melanie már felegyenesedett, s Michael nem vett észre semmit. Priest behunyta a szemét. Valami határtalan megkönnyebbülést érzett. Ezt megúszták. Sikerült megszerezniük Michael adatait... és ő soha nem fog rájönni!

– És a kutyától sem tüsszögsz? – kérdezte Michael.

– Nem. Spirit tiszta kutya. Priest meg szokta fürdetni a folyóban. Amikor kijön és megrázza magát, akkor olyan, mintha esne az eső – magyarázta Dusty, s az emlékek hatására hangosan felkacagott.

– Valóban így van? – kérdezte Michael.

– Én megmondtam neked, Michael – szólalt meg Melanie. Hangja kicsit még remegős volt, de úgy látszott, hogy férje semmit sem vett észre rajta.

– Rendben van, rendben – mondta Michael most már kicsit békülékenyebb hangon. – Ha ez valóban ilyen sokat jelent Dusty egészsége számára, akkor majd kigondolunk valamit.

– Kösz – mondta Melanie megkönnyebbülten.

Egy halvány mosolyt Priest is megengedett magának. Vége! Ismét megtett egy nagyon fontos lépést tervei megvalósítása felé.

Most már csak abban bízott, hogy Michael számítógépe nem fagyott le. Ha ez történt, akkor csak egy üres lemezt találnak majd, amikor megpróbálják előhívni az adatokat. Melanie viszont azt is mondta, hogy ilyesmi csak nagyon ritkán fordul elő. Minden valószínűség szerint ez nem ma következett be. Ma éjszaka a számítógép ismét bekapcsol, elmenti az adatokat, és ráviszi Michael adatait az új lemezre. Holnap ilyenkor már senki sem mondhatja meg, hogy csere történt.

– Legalább végre eljöttél, és megbeszélhetjük a dolgokat. Ezt azért becsülöm – jegyezte meg Michael.

Priest tudta, hogy Melanie sokkal szívesebben beszélt volna férjével telefonon keresztül. Csatlakozása a kommunához tökéletes ürügyül szolgált arra, hogy felkeresse Michaelt. Melanie-val soha nem tehettek volna nála udvariassági látogatást anélkül, hogy gyanút ne fogjon. Így viszont eszébe sem jutott megkérdezni, hogy miért is jöttek.

Priest érzése szerint Michael különben sem volt gyanakvó típus. Okos volt, de naiv és jámbor. Egyszerűen képtelen volt a dolgok mélyére látni és

felfedezni, hogy mi zajlik egy másik ember belsejében.

Priestben lapátszámra volt ebből a képességből.

– Olyan gyakran elhozom hozzád Dustyt látogatóba, amilyen gyakran csak akarod – szólalt meg Melanie. – Kocsiba ülünk és jövünk.

Priest átlátott az asszonyon. Most már, hogy megkapta tőle, amit akart, kedves volt Michaelhez. Fejét félrehajtva még rá is mosolygott, de nem szerette, már egyáltalán nem szerette.

Michaellel más volt a helyzet. Dühös volt Melanie-ra, mert elhagyta, ez nyilvánvaló. De még mindig közel érezte magához. Nem tudta túltenni magát a történteken, még nem. Szíve mélyén egy kicsit azt szerette volna, ha a felesége visszamegy hozzá. Meg is akarta kérni erre, de a büszkesége nem engedte.

Priesten eluralkodott a féltékenység.

Gyűlöllek, Michael!

4

Kedden reggel Judy korán ébredt, s azon tanakodott, hogy vajon van-e még állása.

Tegnap kijelentette, hogy „Felmondok!”. Dühös volt és csalódott. Ma már biztos volt benne, hogy nem szeretne megválni az FBI-tól. Nyomasztóan hatott rá az a kilátás, hogy ezután bűnözőket kell majd védenie ahelyett, hogy elfogásukon fáradozna. Talán túl későn gondolta meg magát? Tegnap este otthagyta a feljegyzését Brian Kincaid asztalán. Vajon elfogadja a bocsánatkérését? Vagy ragaszkodni fog a felmondásához?

Bo csak reggel hatkor érkezett haza, s melegített magának egy kis phói, azt a tésztalevest, melyet a vietnamiak szívesen fogyasztanak reggelire. Judy a legelegánsabb ruháját, a sötétkék, rövid szoknyás Armani kosztümöt vette fel magára. Amikor jó napja volt, ebben a ruhában elegánsnak, tekintélyesnek és szexinek is látszott egyszerre. Ha kirúgnak, akkor is legalább úgy nézzenek rám, mint aki hiányozni fog!

A hivatalba tartva, vezetés közben is érezte, hogy nem csökkent benne a feszültség. Leparkolt a Szövetségi Épület alatti garázsban, s lifttel felment az FBI emeletére. Egyenesen az igazgató szobája felé tartott.

Kincaid már ott ült a hatalmas íróasztal mögött. Fehér inget és piros nadrágtartót viselt.

– Jó reggelt! – üdvözölte hűvösen Judyt, amikor felpillantott az irataiból.

– ...ggel – szólalt volna meg Judy, de teljesen ki volt száradva a szája. Nagyot nyelt, s megismételte a köszönést: – Jó reggelt, Brian! Megkaptad a feljegyzésemet?

– Igen, megkaptam – hangzott a válasz.

Nyilvánvaló volt, hogy nem akarja számára megkönnyíteni ezt a beszélgetést.

Judy nem is tudta, hogy mit mondjon, ezért egyszerűen csak ránézett és várt.

– A bocsánatkérés elfogadva – szólalt meg végre Kincaid.

– Köszönöm – felelte Judy, s úgy érezte, hogy a megkönnyebbüléstől szinte elgyengül.

– A személyes holmijaidat átviheted a Belső Terrorizmus részleghez.

– Oké – válaszolta. Rosszabb helyek is léteznek annál, gondolta Judy. Jó néhány embert ráadásul még kifejezetten kedvelt is annál a részlegnél. Kezdett megkönnyebbülni.

– Fogj hozzá azonnal az Éden Kalapácsa ügyhöz! Valamit mondanunk kell a kormányzónak! – adta ki az utasítást Kincaid.

– Találkozol a kormányzóval? – kérdezte Judy meglepetten.

– A kabinetfőnökével – válaszolta Kincaid, s felemelt egy jegyzetlapot az asztaláról. – Egy bizonyos Mr. Albert Honeymoonnal.

– Már hallottam róla – jegyezte meg Judy. Honeymoon volt a kormányzó jobbkeze. Ezek szerint az ügy egészen magasra felcsengett, gondolta.

– Holnap estére jelentést kérek az ügyről!

Ennyi idő kevés számára, hogy sikert érjen el, hiszen még alig volt valami a kezében. De holnap még csak szerda lesz.

– Péntekig adtak határidőt – kockáztatta meg a megjegyzést.

– Én viszont csütörtökön találkozom Honeymoonnal.

– Összeszedek valami konkrétumot, amit átadhatsz neki.

– Magad is átadhatod. Mr. Honeymoon ragaszkodik ahhoz, hogy azzal a személlyel is találkozzon, aki élesben dolgozik. Sacramentóban, a kormányzó hivatalában kell jelentkeznünk délben tizenkettőkor.

– Hűha! Oké.

– Van még kérdésed?

– Azonnal hozzálátok – rázta meg fejét Judy tagadóan.

Az irodából kilépve megkönnyebbülést érzett. Visszakapta az állását, de kellemetlenül érintette a hír, hogy a kormányzó kabinetfőnökének kell jelentést tennie. Nagyon valószínűtlennek látszott, hogy két nap alatt el

tudja kapni a fenyegetés mögött meghúzódó embereket, tehát szinte eleve sikertelenségre van kárhoztatva.

Kiürítette íróasztalát az Ázsiai Szervezett Bűnözés részlegnél, s áthurcolkodott a folyosón a belső terrorizmussal foglalkozó csoporthoz. Új, közvetlen főnöke, Matt Peters már ki is jelölte íróasztalát. A részlegnél minden ügynököt ismert, s azok gratuláltak is neki a Fung testvérek ügyében elért sikeréhez. Igaz, egy kicsit visszafogott volt a gratuláció, mert már mindenki tudta, hogy tegnap összeveszett Kíncaiddel.

Peters melléje rendelt egy fiatal ügynököt az Éden Kalapácsa ügyben folytatott nyomozáshoz. Raja Khan, a gyors beszédű, hindu származású fiatalember egyetemi doktorátussal rendelkezett. Mindössze huszonhat éves volt. Judy örült a segítségnek. Bár Raja még nem szerzett sok tapasztalatot, de készséges és intelligens volt.

Judy röviden tájékoztatta a fiatalembert az ügyről, s azonnal el is küldte a Zöld Kalifornia Kampány nevű szervezet irodájába.

– Légy velük udvarias – igazította el a fiatal ügynököt. – Mondd meg nekik, nem hisszük mi sem, hogy közük lenne az ügyhöz, de el kell kapnunk ezt a társaságot.

– Egyáltalán kit kell keresnem?

– Egy párocskát: egy negyven-negyvenöt éves, kékgalléros férfit. aki könnyen meglehet, hogy analfabéta, és egy iskolázott, harminc év körüli nőt. aki minden bizonnyal a férfi utasításait követi. Nem hiszem, hogy ott bukkannál a nyomukra. Az túl szép lenne.

– Más lehetőség?...

– Legjobb lenne, ha megszereznéd a szervezet összes tisztségviselőjének, önkéntesének és fizetett alkalmazottjának az adatait, átfuttatnád a számítógépen, hogy van-e közöttük büntetett előéletű, vagy részt vett-e valamelyik valamilyen terrorista megmozdulásban.

– Értettem – nyugtázta Raja az utasításokat. – És te mivel foglalkozol?

– Megtanulok valamit a földrengésekről.

Judy eddigi élete során egy alkalommal élt át nagyobb földrengést.

A Santa Rosa-i földmozgás hatmillió dollár kárt okozott, ami a többihez viszonyítva nem is tűnt olyan soknak, és viszonylag kisebb körzetben, mintegy 33 ezer négyzetkilométernyi területen éreztette a hatását. A Maddox család abban az időben San Franciscótól északra, a Marin körzetben lakott, s Judy akkor járt első osztályba. Most már tudja, hogy

csupán egy enyhe remegésről volt szó, de akkor, hatéves korában azt hitte, hogy eljött a világvége.

Először egészen közelről vonatzakatoláshoz hasonló zaj hallatszott, gyorsan fel is ébredt rá. Hajnali világosságban körülnézett a hálószobájában, hogy mi az, ami ennyire megrémítette.

Aztán az egész ház elkezdett remegni. Mennyezeti lámpájának rózsaszínű burája ide-oda hintázott. Éjjeliszekrényén a Legszebb tündérmesék című könyve mintegy varázsütésre a levegőbe emelkedett, és pontosan a Hüvelyk Matyi mesénél nyílt szét, melyet Bo olvasott el neki az előző este. Hajkeféje és játék arcfestékei táncot lejtettek a kis fésülködőasztalán. Hintalova lovas nélkül veszett vágtába csapott. A polcon sorakozó babák fejest ugrottak a szőnyegre, s Judy olyannak látta őket, mintha egy mese figurái elevenedtek volna meg. Végre rátalált elveszett hangjára, s nagyot kiáltott: APA!

A másik szobából apja szitkozódását hallotta, majd valami olyan dobbanás hallatszott, mintha leugrott volna valahonnan. A zaj fokozódott, a rázkódás egyre hevesebb lett, aztán anyja kiáltását hallotta. Bo megjelent Judy ajtajánál, lenyomta a kilincset, de az ajtó nem nyílott. Újabb dobbanás hallatszott, amikor a vállával is nekifeszült, de az ajtó továbbra is be volt szorulva a tokjába.

Az ablakok csörömpölve betörtek, az üvegcserepek a szobába hullottak, egyenesen arra a székre, ahová már szépen összehajtogatva ki voltak készítve másnapra a ruhái: szürke kis szoknyája, fehér blúza, V-nyakú, zöld pulóvere, sötétkék alsóneműje és fehér zoknija. A hintaló olyan erősen belengett, hogy rázuhant a babaház tetejére, és beszakította a miniatűr tetőszerkezetet. Judy valahogy azzal is tisztában volt, hogy az ő házuk teteje is ugyanilyen könnyen beszakadhat. Egy rózsaszínű arcú mexikói fiú bekeretezett képe lerepült a falról, s fejbe csapta Judyt. A kislány felkiáltott fájdalmában.

Fiókos szekrénykéje hirtelen járni kezdett.

A fenyőfából készült, régi kisszekrényt még az édesanyja vette a bolhapiacon, és szépen átfestette fehérre. Három fiók volt benne, s rövid, oroszlánmancsra emlékeztető lábakon állt. Először úgy tűnt, hogy abba sem akarja hagyni a négy lábon topogást, majd egyik oldalról a másikra csúszott, aztán mintha megtorpant volna, az ajtónál megállt, utána pedig elindult feléje.

Judy ismét felkiáltott.

Hálószobájának ajtaja ismét megremegett, amikor Bo újabb kísérletet tett, hogy betörje.

A fiókos szekrény egyre közeledett feléje. Abban bízott, hogy a szőnyeg talán majd megállítja, de az apró oroszlánmancsok félretolták az útból.

Ágya olyan hevesen rázkódott, hogy kiesett belőle.

A szekrény néhány centiméterrel megállt előtte. A középső fiók kicsúszott belőle, s olyan volt, mint egy tátott szájú szörnyeteg, mely mintha azonnal el akarná nyelni. Torkaszakadtából visítani kezdett.

Kivágódott az ajtó, és Bo rohant be érte a szobába.

Aztán a remegés lassan elcsendesedett.

Harminc év elteltével még mindig érezte, ahogy a görcsös rémület elhatalmasodott rajta; olyan volt, mintha a világ dőlt volna össze körülötte. Utána éveken keresztül nem merte becsukni hálószobájának ajtaját; azóta is fél a földrengésektől. Kaliforniában mindennapos dolognak számít, ha valakinek a talpa alatt a föld kicsit megremeg, de ő ehhez sem tudott soha hozzászokni. Ha megérezte a föld remegését, vagy összedőlt épületeket látott a televízióban, akkor ereiben egy pillanatra megfagyott a vér, de nem attól tartott, hogy megég vagy maguk alá temetik a romok, hanem még mindig annak a kislánynak a félelme lett rajta úrrá, aki hitte, hogy a világ összedől körülötte.

Még mindig tele volt ezzel a feszültséggel, amikor este, fekete princesszruhába öltözötten megjelent Mása finom és elegáns éttermében. Azt a gyöngysort viselte, melyet együttélésük alatt Don Rileytől kapott karácsonyra.

Don Corton Charlemagne márkájú fehér burgundit rendelt, melynek túlnyomó részét ő is itta meg. Judy is szerette a bor kesernyés ízét, de nem szeretett alkoholt fogyasztani, amikor a kilenc milliméteres lőszerrel megpakolt félautomata pisztolya ott lapult kis fekete kézitáskájában.

Elmesélte Donnak, hogy Brian Kincaid elfogadta bocsánatkérését, és engedélyezte, hogy visszavonja felmondását.

– Kénytelen volt – jegyezte meg Don. – Ha nem fogadja el, akkor ez azonos értékű lett volna azzal, mintha kirúgott volna. Az pedig rá vetett volna rossz fényt, ha megbízatásának mindjárt az első napján elveszti egyik legjobb emberét.

– Lehet, hogy igazad van – gondolkodott el Judy, s az jutott eszébe, hogy milyen könnyű Donnak okosnak lenni az események után.

– Biztos vagyok benne, hogy igazam van.

– Ne felejtsd el azt sem, hogy Brian már a CSMS kategóriához tartozik – jegyezte meg Judy. A CSMS a „csókold meg a seggemet” kategóriát jelentette, melyhez olyan emberek tartoznak, akik pályafutásuk alapján nagyszerű nyugdíjra jogosultak, és bármely nekik tetsző időpontban nyugdíjba is vonulhatnak.

– Ez is igaz, de ne felejtsd el, hogy neki is van büszkesége. Képzeld csak el, amikor meg kell magyarázni a washingtoni központnak, hogy miért vált meg tőled. „Azt mondta nekem, hogy »baszd meg!«.” Erre Washington: „Mi maga? Kedves nővér? Még soha nem hallott olyasmiről, hogy egy ügynök azt mondja, »bassza meg«?” Nem, nem – rázta meg a fejét Don. – Kincaid hülyét csinált volna magából, ha nem fogadja el a bocsánatkérésedet.

– Talán így van.

– Mindenesetre valóban nagyon örülök, hogy hamarosan újra együtt dolgozhatunk – emelte fel Don a poharát. – Emelem poharam arra, hogy a nagyszerű Riley-Maddox nyomozó párosnak minél több ilyen briliánsan megoldott ügye legyen!

Koccintottak, s Judy is belekortyolt az italába.

Vacsora közben ismét felelevenítették a sikeresen lezárt ügy részleteit, felidézték az elkövetett hibákat, a védelem okozta meglepetéseket, a feszültség és a győzelem pillanatait.

– Cseppet sem hiányzom neked? – kérdezte meg Don már kávézás közben.

Judy egy pillanatra gondterheltté vált. Kegyetlenség lett volna azt mondani, hogy nem, s ez különben sem felelt volna meg az igazságnak. Ezzel együtt nem szeretett volna hiú reményeket ébreszteni.

– Néhány dolog hiányzik – mondta. – Nagyon szerettem, amikor okos és szellemes voltál. – Hiányzott neki éjszakánként egy mellette szuszogó meleg test is, de ezt nem akarta mondani.

– Nekem is nagyon hiányzik, hogy elmondjam a munkámmal kapcsolatos gondokat, és az is, hogy a tiedről halljak – bólogatott Don.

– Mostanában Bóval szoktam megbeszélni ezeket.

– Ő is hiányzik.

– Nagyon kedvel téged. Ideális férjanyagnak tart...

– Bizony, az is vagyok.

– ...egy olyan ember számára, aki szintén a bűnüldözésnél dolgozik.

– Majd én megoldom a problémát – lelkesedett Don.

– Talán az lenne a legjobb, ha Bo és te összeházasodnátok – mosolyodott el Judy.
– Hoh! – csapott a homlokára a számla kifizetése után. – Judy, szeretnék valamit mondani!
– Hallgatlak.
– Azt hiszem, felkészültem arra, hogy apa legyek. Judyt valamiért felbosszantotta ez a bejelentés.
– Ezek szerint most mi a teendőm... hurrát kiáltsak, és tegyem szét a lábamat?
Dont láthatóan megdöbbentették a szavai.
– Úgy értettem... azt hittem, hogy elkötelezettséget szeretnél...
– Én csak azt szerettem volna, hogy ne szórakozz a titkárnőddel, de ezt sem tudtad megtenni.
– Oké, oké, csak ne dühítsd fel magad! – mentegetőzött leforrázottan Don. – Csak azt akartam ezzel mondani, hogy megváltoztam.
– És most akkor rohannom kellene vissza hozzád, mintha mi sem történt volna?
– Azt hiszem, hogy még mindig nem tudlak megérteni.
– Soha nem is fogsz megérteni – válaszolta Judy, de Don nyilvánvaló csalódottsága kicsit azért megenyhítette. – Gyere, hazaviszlek – mondta, mivel amikor még együtt éltek, egy-egy esti kirándulás után mindig ő vezetett haza.
Kínos némasággal léptek ki az étteremből. Don csak a kocsiban szólalt meg ismét.
– Azt hittem, hogy legalább tárgyalhatunk róla – szólalt meg belőle az ügyvéd.
– Tárgyalni tárgyalhatunk... – De a szívem már kihűlt, hogy értessem meg veled?
– Életem legnagyobb hibája volt, ami Paula és közöttem történt. Judy ezt el is hitte. Don nem volt ittas, csak eléggé ellazult ahhoz, hogy ki is mondja érzéseit. A lány felsóhajtott. Szerette volna boldognak látni Dont. Kedvelte, és nem szerette látni, hogy ennyire szenved. Ez neki is fájt. Egy kis része azt szerette volna, ha meg tudná adni a férfinak azt, amire vágyik.
– Nagyon szép napokat töltöttünk együtt – mondta Don, és a selyemruhán keresztül megsimogatta a lány combját.
– Ha vezetés közben tapogatsz, akkor kidoblak a kocsiból – közölte Judy.

– Ahogy gondolod – húzta vissza Don a kezét, mert tudta, hogy Judy ezt meg is teszi.

Néhány pillanattal később a lány már meg is bánta, hogy ennyire éles volt. Nem is olyan rossz dolog, ha egy férfi a combját simogatja. Don nem volt a világ legjobb szeretője... lelkes volt, de nem túl sok képzelőerő szorult belé. A semminél akkor is jobb volt, és szakításuk óta neki csupán ez a semmi jutott.

Vajon miért nincs mellettem egy férfi? Nem szeretnék egyedül megöregedni. Bennem van talán a hiba?

A francba! Biztosan nem.

– Köszönöm, Don – szólalt meg Judy egy perc elteltével, amikor megállt a ház előtt. – Köszönöm a kitűnő együttműködést és a nagyszerű vacsorát!

Don feléje hajolt, hogy megcsókolja. Judy odatartotta az arcát, de ő a száját csókolta meg, s a lány nem akart nagy ügyet csinálni belőle. A csók addig tartott, amíg el nem tolta magától.

– Gyere fel egy kicsit – kérlelte a lányt. – Készítek neked egy cappuccinót.

A férfi vágyakozó pillantása majdnem megtörte. Mi baj is származna belőle, kérdezte önmagát. Fegyverét betenné Don páncélszekrényébe, inna egy jókora pohár szívmelengető konyakot, majd eltöltene egy éjszakát annak a férfinak a karjai között, aki imádja.

– Nem – válaszolta határozottan. – Jó éjszakát!

Don egy hosszú pillanatig megsemmisülten bámult rá. Zavartan, de határozottan ő is visszanézett rá.

– Jó éjszakát! – köszönt el végre a férfi is, majd kiszállt a kocsiból, és becsapta maga mögött az ajtót.

Judy is elindult hazafelé. Mikor a visszapillantó tükörben hátranézett, még látta a járda szélén álldogáló Dont, amint bizonytalan mozdulattal búcsút int feléje. Megállt egy piros lámpánál, majd befordult a sarkon, aztán végül ismét egyedül érezte magát.

Hazaérve látta, hogy Bo Conan O'Brien műsorát nézi a tévében és időnként nagyokat derül rajta.

– Ez a fickó teljesen tönkretesz – mondta a szemeit törülgetve, s az első reklámszünetig tovább nézte a műsort, majd kikapcsolta a tévét.

– Ma felderítettem egy gyilkosságot – közölte lányával. – Mit szólsz hozzá?

– Melyiket? – kérdezte Judy, mert tudta, hogy apjának több, még megoldatlan gyilkossági ügye lapul az íróasztalában.

A Telegraph Hill-i nemi erőszak és gyilkosság ügyet.

– Ki az elkövető?

Egy fickó, aki már börtönben van. Akkor tartóztatták le, amikor fiatal lányokat zaklatott egy parkban. Valami nem tetszett nekem a fickóval kapcsolatban, és átkutattuk a lakását. Találtunk nála egy olyan rendőrségi bilincset, melyet a gyilkosság elkövetésekor is használt, de végig tagadott, és sehogy sem tudtam vallomásra bírni. Ma viszont megjött a DNS vizsgálat eredménye a laborból, ami megegyezik a holttestben talált spermáéval. Ezt közöltem vele, és akkor végre beismerő vallomást tett. Beletaláltam a közepébe!

– Nagyszerű – mosolyodott el Judy elismerően, és megcsókolta apja feje búbját.

– És veled mi van?

– Nos, az állásom még megvan, de az majd csak később derül ki, hogy van-e jövőm a cégnél.

– Ugyan már, hogyne lenne jövőd!

– Nem tudom. Ha azok után elmozdítottak a helyemről, hogy becsukattam a Fung testvéreket, akkor mit csinálnak velem, ha valamit nem sikerül megoldanom?

– Most az egyszer nem sikerült valami. Ennyi az egész. Mindez csak átmeneti dolog. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan túl leszel rajta.

– Az ügyemben viszont nem sokat jutottam előre – mosolyodott el Judy, mert eszébe jutott az az időszak, amikor azt hitte, hogy a világon nincs olyan dolog, melyet az apja ne tudna megoldani.

– Tegnap este még azt mondtad, hogy valami nagyon szar feladatot kaptál.

– Ma már nem vagyok annyira biztos benne. A nyelvi elemzés alapján az derült ki, hogy bárkikről is van szó, veszélyesek lehetnek.

– Földrengést akkor sem tudnak előidézni.

– Ezt sem tudom.

– Miért, te ezt lehetségesnek tartod? – húzta fel kérdően szemöldökét Bo.

– A napom jelentős részét ennek kiderítésével töltöttem. Három szeizmológussal is beszéltem, de mindháromtól eltérő választ kaptam.

– Tudósoknál ez gyakran előfordul.

– Azt a határozott választ szerettem volna kicsikarni belőlük, hogy ilyesmi nem lehetséges. Erre az egyik azt mondja, hogy „nem valószínű”, a másik azt, hogy „valószínűsége elhanyagolható”, a harmadik pedig azt állította, hogy nukleáris robbantással ez előidézhető.

– És ezeknek az embereknek.... Hogy is nevezik magukat?

– Az Éden Kalapácsa.

– Lehet ezeknek valami nukleáris szerkezetük?

– Elképzelhető. Okosak, céltudatosak és komolyak. De akkor miért földrengésről beszélnek? Miért nem a bombájukkal fenyegetőznek?

– Igen – mondta Bo elgondolkodva. – Akkor a fenyegetésnek nagyobb súlya lenne, mert ez hihetőbb is, mint a földrengés.

– Ki tudja megfejteni ezeknek az észjárását?

– Mi lesz a következő lépésed?

– Még találkoznom kell egy Michael Quarcus nevű szeizmológussal. Mindenki azt állítja, hogy ő ezen a téren a legnagyobb szaktekintély, ő tud legtöbbet a földrengések okairól.

Judy már aznap is próbált vele beszélni. Felcsengetett a lakásába, de a férfi a kaputelefonban közölte vele, hogy kérjen egy időpontot a találkozásra.

– Valószínűleg nem jól értett – közölte vele Judy. – Az FBI-tól keresem.

– Ez talán azt jelenti, hogy nem kell időpontot egyeztetnie?

Judy csendesen káromkodott magában. Bűnüldözéssel foglalkozott, s nem holmi ügynök vagy házaló volt.

– Általában igen – felelte vissza Quarcusnak a kaputelefonon keresztül. – Az emberek többsége tudja, hogy a munkánk túlságosan is fontos ahhoz, hogy várni lehessen vele.

– Az emberek többsége nem tudja, de nem erről van szó – válaszolta a férfi. – A legtöbben félnek maguktól, és ezért engedik be magukat anélkül, hogy időpontot egyeztetnének. Hívjon fel telefonon! Benne vagyok a telefonkönyvben.

– Fontos közbiztonsági ügyben keresem, professzor. Úgy tudom, ön az a szakember, aki létfontosságú információkkal tudna szolgálni annak érdekében, hogy mások életét megóvjuk. Nagyon sajnálom, hogy nem volt lehetőségem időpontot egyeztetni önnel, de most itt vagyok, és valóban igen nagyra értékelném, ha néhány percre tudna fogadni.

Válasz nem érkezett, s Judy rájött, hogy a másik oldalon Quarcus már régen letette a kagylót.

Visszafelé úton a hivatalba egész idő alatt füstölgött magában. Valóban nem kért tőle időpontot, de az ügynökök általában nem is szoktak ilyesmivel bajlódni. Szinte minden megkérdezettnek volt valami rejtegetnivalója. Minél kevesebb idejük van a felkészülésre, annál nagyobb a valószínűsége, hogy valami árulkodó hibát vétenek. Quarcusnak viszont bőszítően igaza volt; nincs joga, hogy minden bejelentés nélkül csak így rátörjön.

Kénytelen volt lenyelni a békát, s telefonon keresztül másnapra megbeszélni vele egy találkozót.

Úgy döntött, hogy Bónak nem dicsekszik el ezzel a kis balfogásával.

– Tulajdonképpen arra lenne szükségem – folytatta Judy apjával a beszélgetést –, hogy valaki számomra is érthető módon világítsa meg ezt a tudományos kérdést, melynek alapján én is ki tudom alakítani saját álláspontomat azzal kapcsolatban, hogy a terroristák tudnak-e földrengést előidézni vagy sem.

– És meg kell találnod ezt az Éden Kalapácsához tartozó népet, s kicsit orrba vágni őket a fenyegetőzésért, igaz? Jutottál már valamit előre?

– Valakit elküldtem, hogy beszéljen a Zöld Kalifornia Kampány-összes aktivistájával – rázta meg Judy tagadóan a fejét. – Közülük senki sem illik bele a képbe, nincs közöttük büntetett előéletű, senki nem vett még részt hasonló akcióban; nem találtunk velük kapcsolatban semmit, ami okot adna a gyanúra.

– Kevés is a valószínűsége annak, hogy a tettesek maguk fedjék fel igazi kilétüket – bólogatott Bo. – Ez azért ne keserítsen el. Még csak másfél napja foglalkozol az üggyel.

– Ez igaz... de a határidőig is csupán két teljes napom van hátra. Csütörtökön pedig Sacramentóba kell mennem, hogy jelentést tegyek az ügyről.

– Akkor jó lesz holnap korán kezdeni a munkát – állt fel Bo a helyéről.

Mindketten elindultak az emeletre.

– Emlékszel, hatéves koromban arra a földrengésre? – állt meg Judy a hálószobája ajtaja előtt.

– Kaliforniai viszonylatban nem volt jelentős – bólogatott Bo –, de téged mégis halálra rémített.

– Azt gondoltam, hogy itt a világ vége – mosolyodott el Judy.

– A rengés kicsit megrázhatta a házat, mert a szobád ajtaja is megvetemedett, s majdnem eltörtem a vállamat, amikor berontottam

hozzád.

– Akkor azt hittem, hogy te szüntetted meg a rengést. Éveken keresztül abban a hitben voltam.

– Még évek múlva is féltél attól a fiókos szekrénytől, amit a mama annyira szeretett. Alig tűrted meg a lakásban.

– Akkor azt hittem, hogy be akar kapni.

– Végül aztán felvágtam tűzifának – emlékezett vissza Bo, s vonásaiba szomorúság költözött. – Szeretném visszahozni és újra átélni azokat az éveket!

– Igen – sóhajtotta Judy is, és tudta, hogy apja az anyjára gondolt.

– Jó éjszakát, kislányom!

– Jó éjszakát, Bo!

Szerdán reggel a Bay Bridgen keresztül Berkeley felé tartva Judy megpróbálta maga elé képzelni Michael Quarcust. Bosszantó stílusa alapján valami görnyedt, elhanyagolt külsejű, szemüveges és zsémbes professzort képzelt maga elé, aki megvetéssel szemléli a környező világot. Persze, lehet egy nagyképű, elegáns, csíkos öltönyt viselő egyetemi pojáca is, aki elbűvölő mindazokkal, akik pénzt adnak az egyetemnek, s bántóan közömbös mindenkivel szemben, akikből nem tud valamilyen hasznot húzni.

Egy magnóliafa árnyékában parkolt le az Euklidesz Avenue-n. Mikor megnyomta a csengőt, az a borzalmas érzése támadt, hogy a professzor megint kitalál valami indokot, mellyel elküldheti, de amikor bemondta a nevét, akkor megszólalt a berregő hang, s kinyílt az ajtó előtte. Egy lépcsőfordulón jutott fel az első emeleti lakás ajtaja elé. Nem volt bezárva. Belépett az előszobába. A kis lakás olcsó bútorokkal volt berendezve. Az előszobán keresztül a nappalival kombinált dolgozószobába jutott.

Quarcus khakiszínű nadrágban, rövid szárú csizmában és kék pólóban ült az íróasztalánál. Judy azonnal látta, hogy Michael Quarcus nem zsémbes professzor és nem is egyetemi pojáca. Magas, jó karban lévő, nagydarab, szexi, göndör hajú, jóképű férfi volt, tipikusan olyan alkat, aki elég erősnek és magabiztosnak érzi magát ahhoz, hogy úgy gondolja, mindent megtehet, amit csak akar.

– Maga az FBI-ügynök? – kérdezte a férfi is meglepetten.

– Valami másra számított talán? – rázott vele keményen kezet Judy.

– Egyáltalán nem úgy néz ki, mint az ifjabb Efrem Zimbalist – vonta meg a vállát Quarcus.

Zimbalist volt az a színész, aki a FBI című, sokrészes tévésorozatban Lewis Erskine felügyelőt alakította.

– Már tíz éve ügynök vagyok – jegyezte meg szelíden Judy. – El tudja képzelni, hányan elsütötték már nekem ezt a viccet?

– Oké – mosolyodott el Judy meglepetésére szélesen a férfi. – Megfogott.

Így már sokkal jobb.

Judy egy csinos, vörös hajú nőt és egy kisfiút ábrázoló, bekeretezett fényképet vett észre Quarcus íróasztalán.

– Ő kicsoda? – érdeklődött, mert tapasztalatai szerint az emberek szívesen beszélnek gyerekeikről.

– Nem olyan, aki fontos lenne. Rátérhetünk a lényegre? Felejtsük is el a barátkozást!

– Azt szeretném tudni, hogy képes-e egy terroristacsoport földrengést előidézni? – fogta szaván Judy a férfit azonnal a kérdés közepébe vágva.

– Ilyesmivel fenyegetőztek talán? Itt én vagyok, aki kérdez!

– Nem hallott róla? A rádióban is bemondták. Nem szokta John Tmth-t hallgatni?

– És komoly a fenyegetés? – csóválta meg fejét a férfi.

– Ezt kell megállapítanom.

– Oké! Válaszom röviden az, hogy ilyesmi lehetséges.

Quarcus annyira magabiztosan és habozás nélkül válaszolt, hogy Judyt meglegyintette a félelem szele. Ellenkező válaszban reménykedett.

– És hogy lehet ezt megtenni? – kérdezett tovább.

– Vegyen egy nukleáris bombát, vigye le jó mélyre egy bányába, és robbantsa fel! Az megteszi a magáét. Gondolom, ennél azért valószínűbb lehetőség érdekli?

– Igen. Képzelje el, hogyha ön próbálna földrengést előidézni.

– Meg tudnám tenni.

– Magyarázza meg, kérem – kérte Judy, mert már kezdte azt hinni, hogy a férfi csak nagyképűsködik.

– Oké – nyúlt hátra Quarcus, és leemelt a polcról egy deszkadarabot és egy téglát. Nyilvánvalóan ilyen célból is tartotta a polcon. Letette a deszkát az asztalára, és ráhelyezte a téglát, majd a deszkadarab egyik végét addig emelte, amíg a tégla rá nem csúszott az íróasztalára. – A tégla akkor kezd el csúszni, amikor a gravitációs erő legyőzi a súrlódást – magyarázta. – Eddig érthető?

– Természetesen.

– A Szent András-törésvonal olyan pontja a földnek, ahol a földkéreg két egymással ellentétes irányban mozgó rétege találkozik. Képzeljen el két jéghegyet, amint összecsúsznak, majd elhaladnak egymás mellett. Mozgásuk nem egyenletes, időnként összeakadnak, s ilyenkor a nyomás lassan, de biztosan, évtizedek alatt felhalmozódik s egyre növekszik.

– És hogy lesz ebből földrengés?

– Valami történik, melynek hatására a felhalmozódott feszültség felszabadul – emelte meg ismét a deszkadarab végét, de ezúttal megállt a mozdulattal, mielőtt a tégla elindult volna a lejtőn. – A Szent András-törésvonal pontosan ilyen... bármikor megcsúszhat. Évtizedek kérdése az egész. Fogja csak meg ezt! – nyújtott át Judynak egy műanyag vonalzót. – Most adjon vele egy kis hirtelen lökést a deszkának a tégla előtt.

Judy követte a férfi utasításait, s a tégla lassan csúszni kezdett.

– Mikor a deszka megdől – kapta el a férfi a lecsúszni akaró téglát –, akkor csupán egy kis lökésre van szükség ahhoz, hogy a tégla meginduljon. Ahol a Szent András-törésvonalra óriási nyomás nehezedik és hatalmas feszültség halmozódik fel, ott elegendő egy kisebb lökés, hogy az egymásba akadt rétegek elmozduljanak. Elcsúsznak egymás mellett, és a felszabaduló energia megrengeti a földet.

Lehetséges, hogy Quarcusnak érdes volt a modora, de amikor szakterületéről beszélt, kellemes volt hallgatni. Világos észjárással, könnyedén magyarázott anélkül, hogy stílusa leereszkedő lett volna. Az általa vázolt borzalmas vízió ellenére Judy nem csupán megnyerő külseje miatt élvezte a vele folytatott beszélgetést.

– A földrengéseknél általában ez a folyamat játszódik le? – kérdezte a lány.

– Szerintem igen, bár néhány szeizmológusnak erről más a véleménye. Léteznek olyan természetes vibrációk, melyek időről időre végigfutnak a földkéregben. A legtöbb földrengést talán az okozza, hogy a megfelelő időpontban, a megfelelő helyen, megfelelő erejű vibráció hatása érvényesül.

Hogy fogom én mindezt megmagyarázni Mr. Honeymoonnak? Őbiztosan igen vagy nem választ vár tőlem!

– Egy vonalzóra van szükségük, s azt kell tudniuk, hogy hova bökjenek vele – magyarázta a férfi.

– Valós körülmények között mi felelhet meg egy ilyen vonalzónak? Egy nukleáris bomba? – kérdezte Judy.

– Nem kell hozzá akkora erő. Csupán lökéshullámokat kell kelteniük a földkéregben, ennyi az egész. Ha pontosan ismerik a törésvonal sebezhető pontjait, akkor ezt egy jól elhelyezett egyszerű dinamittöltettel is elő tudják idézni.

Judynak az jutott eszébe, hogy talán a Simon Sparrow által említett kékgalléros férfi irányítja majd a fúróberendezést, és készíti el a töltetnek a helyet. Az ilyen fúróberendezéssel felszerelt különleges járművek vezetéséhez külön engedély és jogosítvány szükséges. Talán a közlekedésrendészet meg tudja adni azoknak a névsorát, akiknek Kaliforniában van ilyen engedélyük. Biztosan nincs túl sok belőlük.

– Biztosan szükségük van fúróberendezésre – folytatta Quarcus –, rendelkezniük kell bizonyos szakértelemmel, és bizonyos indokot kell kitalálniuk, hogy megkapják a szükséges engedélyeket.

– Ilyen egyszerű lenne? – csodálkozott Judy, hiszen az említett problémák könnyen áthidalhatónak látszottak.

– Figyeljen, én nem azt akarom ezzel mondani, hogy ez így működni fog. Én csak azt állítom, hogy a probléma megoldható. Ezt senki sem tudja biztosan állítani, amíg ki nem próbálja. Én csupán némi betekintést szeretnék nyújtani, hogy mindez miként történhet, de önnek kell vállalnia a hibás értékeléssel járó esetleges kockázatot.

Judy bólintott. Tegnap este szinte szóról szóra ő is ezt mondta Bónak. amikor elmagyarázta neki, hogy mire van szüksége. Quercus akár seggfejként is viselkedhet, de ahogy Bo mondaná, néha ilyenekre is szükség van.

– Tehát csak azon múlik, hogy valaki tudja, hova helyezze el a töltetet? – kérdezett rá ismét Judy a biztonság kedvéért.

– Igen.

– És ki rendelkezik ilyen információkkal?

– Az egyetemek, az állami geológusok... én magam is. Általában megosztjuk egymással az ilyen jellegű információkat.

– Ezekhez bárki hozzájuthat?

– Nincs ebben semmi titok, bár bizonyos tudományos ismeretekre szükség van, hogy értelmezni tudja az adatokat.

– Ezek szerint a terroristacsoportban szeizmológusnak is lennie kell?

– igen. Erre egy egyetemista is képes.

Judy arra a harminc év körüli nőre gondolt, aki Simon elmélete szerint a levelet gépelte. Akár végzős egyetemista is lehet. Vajon hány

geológushallgató van Kaliforniában? Vajon mennyi időbe telne mindet megtalálni és kihallgatni?

– És van még egy másik tényező is – folytatta Quercus –, ez pedig a szárazföldi árapály jelenség. A Hold gravitációs erejének hatására így mozognak az óceánok, de a földkéreg is ki van téve ugyanezeknek a hatásoknak. Naponta két alkalommal szeizmikus ablak keletkezik, amikor a törésvonalra ezeknek az erőknek a hatására még nagyobb nyomás nehezedik. Ilyenkor a legnagyobb a valószínűsége a földrengéseknek... vagy ilyenkor lehet a legkönnyebben előidézni. Ez az én szakterületem. Én vagyok az egyetlen, aki a kaliforniai törésvonalakban keletkező szeizmikus ablakokkal kapcsolatosan kiterjedt kutatásokat és számításokat végez.

– Öntől megszerezheti valaki ezeket az adatokat?

– Nos, abból élek, hogy árulom ezeket az adatokat, de amint láthatja is – mosolyodott el szomorkásan –, ebből nem lehet meggazdagodni. Szerződésben állok egy nagy biztosítótársasággal, abból ki tudom fizetni a bérleti díjakat, de sajnos, ennyi az egész. A szeizmikus ablakokról szóló elméletem független és egyedülálló a maga nemében, és a nagy cégek Amerikája nem szereti a független egyéniségeket és elméleteket.

Önmaga jelentőségének fáradt, szomorkás leértékelése meglepte Judyt, és kezdte Quercust jobban megkedvelni.

– Valaki esetleg az ön tudta nélkül is megszerezhette ezeket az információkat. Nem törtek be mostanában magához? – érdeklődött tovább.

– Nem, még soha nem törtek be.

– Az ön adatait lemásolhatta valaki? Egy rokon vagy barát?...

– Nem hinném. Nélkülem senki sem tartózkodik ebben a szobában.

– Felesége vagy a barátnője? – emelte fel Judy az íróasztalról a bekeretezett fényképet.

– Feleségemtől elváltam, barátnőm nincs – válaszolta Quercus, és sértett arccal kivette kezéből a fényképet.

– Óh, értem – mondta Judy, s úgy érezte, hogy mindent megtudott, amire kíváncsi volt. – Köszönöm, hogy az idejét pazarolta rám, professzor – állt fel a helyéről.

– Kérem, szólítson csak Michaelnek! Kellemes volt beszélgetni önnel.

Judyt egészen meglepték a férfi szavai.

– Gyors a felfogása – tette hozzá Quercus. – Így kellemesebb magyarázni is.

– Nos... rendben – felelte a lány.

Quercus kikísérte az ajtóig, s búcsúzóul kezet fogtak. Hatalmas lapáttenyerének szorítása meglepően gyengéd volt.

– Ha még bármire szüksége lenne, akkor készséggel állok rendelkezésére – mondta Michael búcsúzóul.

– Ha előtte időpontot egyeztetek, igaz? – kockáztatott meg Judy egy kis élcelődést.

– Igaz – válaszolta a férfi mosoly nélkül.

Visszaúton Judy arra gondolt, hogy a veszély immár előtte is világossá vált. A terroristacsoport feltehetően képes földrengést előidézni. A törésvonal kritikus nyomás alatt álló pontjairól és talán a szeizmikus ablakokról szóló pontos adatokat kell ismerni hozzá, és ezek az adatok hozzáférhetők. Valakinek értelmeznie is kell őket. Ezek után már csak arra van szükség, hogy ütéshullámot keltsenek a földkéregben. Ez a feladat legnehezebb része, de nem megoldhatatlan.

Most pedig azt a kellemetlen hírt kell közölnie a kormányzó jobbkezével, hogy bármily borzalmas is, a fenyegetés reális alapokon nyugszik.

5

Csütörtökön a hajnal már ébren találta Priestet.

Általában egész évben korán kelő volt. Soha nem volt sok alvásra szüksége, hacsak éjszaka nem bulizott sokáig, de ez már ritkábban fordult elő vele.

Még egy nap.

A kormányzó hivatalától még semmi sem érkezett, továbbra is őrjítő volt a hallgatás. Úgy viselkedtek, mintha a fenyegetés meg sem történt volna. A világ sem foglalkozott az üggyel. Az Éden Kalapácsát ritkán említették a hírekben, pedig Priest állandóan az autórádióját hallgatta.

Csak John Truth vette őket komolyan. Napi rádióműsorában állandóan Mike Robson kormányzót csipkedte. Egészen tegnap estig a kormányzó csak annyit nyilatkozott, hogy az FBI vizsgálja az ügyet. Tegnap este viszont Truth közölte, hogy a kormányzó a mai napra már bővebb nyilatkozatot ígért.

Az majd mindent eldönt. Ha békülékeny hangot üt meg, vagy legalább céloz arra, hogy a kormányzó foglalkozik a követelésükkel, akkor az nagy örömöt jelent Priest számára. Ha viszont a nyilatkozat merev lesz és visszautasító, akkor földrengést fog előidézni.

Arra gondolt, hogy vajon képes lesz-e ezt megtenni.

Melanie szavai meggyőzően hangzottak, amikor a törésvonalról és arról magyarázott, hogyan lehet a rétegek elmozdulását elősegíteni. Ezt még viszont soha, senki sem próbálta ki. Még az asszony is beismerte, hogy a sikert nem lehet teljesen biztosra venni. Mi lesz, ha nem sikerül? Mi lesz, ha sikerül, de elkapják őket? Mi lesz, ha sikerül, de a földrengés őket is elpusztítja? Ki viseli akkor gondját a kommuna tagjainak és gyerekeiknek?

Megfordult. Melanie feje ott feküdt mellette a párnán. Figyelte a kisimult arcvonásokat. Bőre nagyon fehér, szemhéja szinte átlátszó volt. Egy hosszú, gyömbérszínű hajtincs az arcán húzódott keresztül. Kicsit lejjebb tolta a lepedőt, s az asszony nagy, puha melleit bámulta. Gondolta, hogy felébreszti. Benyúlt a lepedő alá, megsimogatta, keze végigfutott Melanie hasán, egészen a vörös szőr alkotta háromszögig. Az asszony összerezzent, nyelt egy nagyot, majd megfordult, és távolabb húzódott tőle.

Priest felült az ágyon. Immár huszonöt éve ez az egyszobás ház volt az otthona. Az ágyon kívül volt még egy öreg heverő is a kandalló előtt, a sarokban egy gyertyatartóban vastag gyertya állt. A villany nem volt bevezetve a házba.

A kezdeti időszakban a kommuna tagjainak többsége ilyen kis házikókban élt, a gyerekek pedig emeletes ágyakkal ellátott közös szálláson aludtak. Az évek folyamán aztán többé-kevésbé állandó párok alakultak ki, akik nagyobb házakat építettek, ahol már gyerekeiknek is voltak külön hálószobáik. Priest és Star megtartották saját, külön kis házaikat, de a kommunában nem ez volt az általános szokás. Priest megtanulta Startol, hogy nem érdemes harcolni az ellen, ami elkerülhetetlenül bekövetkezik. Az eredeti tizenöt házikó mellett most már hat családi ház is állott. A kommunának jelenleg huszonöt felnőtt és tíz gyerek volt a tagja, plusz ott volt még Melanie és Dusty is. Egy házikó üresen állott.

Ennek a szobának már minden kis zugát szinte a zsigereiben érezte, de újabban a jól ismert tárgyakat valami új légkör lengte körül. Éveken keresztül úgy ment el mellettük, hogy szinte észre sem vette őket: ott volt az arcképe, melyet Star festett róla harmincadik születésnapjára; egy gyönyörűen kidolgozott vízipipa, melyet egy Marie-Luise nevű francia nő hagyott maga után; egy rozoga kis polc, melyet Flower tákolt össze kézimunkaórán, meg egy ruhái tárolására szolgáló gyümölcsösláda. Most, amikor tudta, hogy mindettől esetleg meg kell válnia, ezek a közönséges, mindennapi tárgyak torokszorítóan különlegeseknek és gyönyörűeknek

tetszettek. Szobája olyan volt, mint egy fényképalbum, melyben minden kép az emlékek sorozatát idézi fel: Ringó születése, az a nap, amikor Smiler kis híján belefulladt a folyóba; aztán amikor egyszerre szeretkezett a Jane és Eliza nevű ikerpárral; az a száraz, meleg, őszi délután, amikor hozzáláttak az első termés betakarításához; a 89-es évjáratú bor különleges zamata. Mikor körbenézett a szobán, s azokra gondolt, akik mindettől meg akarják fosztani, akkor olyan düh és indulat szabadult fel benne, mely vitriolként égette egész belsejét.

Felvett egy törülközőt, belelépett a szandáljába, s meztelenül kilépett a ház elé. Kutyája, Spirit, csendes szimatolással köszöntötte. Tiszta és friss volt a hajnal, a kék égbolton csupán néhány felhőfoszlány úszkált. A Nap még nem emelkedett a hegygerincek fölé, s a völgy még árnyékba burkolózott. A környék teljesen néptelen volt.

A nyomába szegődött Spirittel elindult lefelé a dombról. Bár a kommuna szelleme még mindenkiben erősen élt, de az emberek már saját ízlésük szerint formálták közvetlen környezetüket, egyéniséget vittek otthonaikba. Az egyik asszony virágokkal és alacsony bokrokkal ültette körül a házát, ezért Príest a Garden, a Kert nevet adta neki. A házaspárként együtt élő Dale és Poem megengedték gyerekeiknek, hogy kívülről befessék a házat, mely aztán egy hatalmas, színpompás zűrzavart eredményezett. A szellemileg visszamaradott Slow egy kis nyitott verandát eszkábált a háza elé, ahol egy házi készítésű, rozoga hintaszék állt.

Priest tudta, hogy másnak a szemében talán nem is olyan gyönyörű ez a környezet. Az ösvények sárosak, az épületek rozogák, a telep elrendezése ötletszerű volt. A különböző részeket nem különítették el rendeltetésszerűen egymástól; a gyerekek közös szállása közvetlenül a bortároló mellé épült, az asztalosüzem pedig a házak között működött. Az árnyékszékeket minden évben máshova telepítették, de vajmi kevés eredménnyel, mert forró, nyári napokon így is lehetett érezni a belőlük áradó bűzt. Mégis a telep minden kis eldugott szeglete melegséggel töltötte el a szívét. Ha tekintete a távolba révedt, akkor a csillogó folyótól a Sierra Nevada kékes párába burkolózott csúcsai felé meredeken emelkedő erdős domboldalt látta. Szinte fájdalmasan szép volt ez a látvány.

Ha most végignézett mindezen, akkor azonnal az jutott eszébe, hogy mindezt elveszítheti, s ez olyan volt, mintha kést forgattak volna meg a szívében.

A folyóparton, egy szikladarabon álló faládikában tartotta a szappant, az olcsó borotvafelszerelését és egy kis zsebtükröt. Beszappanozta arcát, és megborotválkozott, majd belelépett a hideg patakba, és tetőtől talpig lemosakodott. A durva szövésű törülközővel gyorsan szárazra törölte magát.

Vízvezeték nem volt a környéken. Télen, amikor már túl hideg volt ahhoz, hogy a patakban fürödjenek, akkor heti két alkalommal közös fürdőestet rendeztek, a főzöházban hatalmas hordókban melegítették a vizet, s egymást fürdették; elég szexi volt minden ilyen közös tisztálkodás. Nyáron viszont csak a csecsemőket fürdették meleg vízben.

Visszakapaszkodott a domboldalon, gyorsan magára húzta kék farmerját és az állandóan viselt munkásingét. Odasétált a főzőházhoz, s belépett az épületbe. Nem volt bezárva; az ajtókon itt sehol sem volt zár. Megrakta a tűzhelyet, begyújtott. Feltette a kávéhoz való vizet a tűzhelyre, majd ismét kilépett az épületből.

Szeretett magányosan kószálni, amikor a többiek még ágyban voltak. Magában neveket suttogott, ahogy elhaladt egy-egy ház előtt. „Moon, Chocolate, Giggie.” Maga előtt látta őket alvás közben: Apple, a kövér lány, amint hanyatt fekszik, és nyitott szájjal horkol; Juice és Alaska, a két együtt élő középkorú asszony egymással összefonódva alszik; a gyerekek a közös szálláson... a sajátjai, Flower, Ringó és Smiler; Melanie Dustyja; az ikrek, Bubble és Chip; mindnyájan kipirult arcocskával, kócosan...

Az én népem.

Éljenek mindörökké!

Elhaladt a műhely előtt, ahol az ásókat, kapákat, venyigeollókat tartották; vetett egy pillantást arra a lebetonozott körre, ahol októberben a szőlőt taposták; a pajtára, ahol nagy hordókban a most már szépen ülepedő és tisztuló tavalyi bort tartották. Hamarosan le kell fejteni, és már lehet is palackozni.

A templom mellett kicsit elidőzött.

Büszkeséget érzett. Már a kezdet kezdetétől szó volt arról, hogy templomot építenek. Hosszú éveken át ez megvalósíthatatlan álomnak tűnt. Mindig volt valami más, elengedhetetlenül fontos, amivel foglalkozniuk kellett: területet kellett tisztítaniuk, szőlőt kellett telepíteniük, pajtát kellett építeni, veteményeskertet gondozni, műhelyt, a gyerekeknek iskolát, ingyenes boltot kellett építeniük. Öt évvel ezelőtt már úgy tűnt, hogy a kommuna feljutott a csúcsra. Priestet első alkalommal nem izgatta az

időjárás, az, hogy lesz-e elég ennivalójuk a tél folyamán. Már nem fenyegetett az a veszély, hogy egy rossz termés a kommuna megsemmisülését jelentheti. A legfontosabb tennivalókból már szinte mindent kipipálhatott. Ekkor jelentette ki, hogy eljött az ideje a templom felépítésének.

És most itt állt előtte.

Ez nagyon sokat jelentett Priest számára. A kommuna érettségét és életerejét bizonyította. Most már nem egyik napról a másikra éltek. Normálisan tudtak táplálkozni, s még arra is volt idejük és lehetőségük, hogy imaházat emeljenek maguknak. Már nem egy összeverődött hippicsapatot alkottak, mely valami idealista álmot akar valóra váltani. Álmuk már valóra vált; igazolta önmagát. A templommal győzelmüknek állítottak emléket.

Belépett az épületbe. Tetőablakkal ellátott egyszerű, fából készült építmény volt, minden bútorzat nélkül. Imádkozás közben maguk alá húzott lábakkal, kört alkotva a padlóra ültek. Itt kapott helyet az iskola és a gyűlésterem is. Az egyetlen díszítés a Star készítette zászló volt benne. Priest ugyan nem tudott olvasni, de kívülről ismerte a rajta lévő feliratot.

Az élet meditáció; minden más csak a figyelmet vonja el.

A pénz szegénnyé tesz.

A házasság a legnagyobb hűtlenség.

Amikor senkinek sincs semmije, akkor van meg mindenünk.

Egyedüli törvény: tedd, ami jólesik.

Ez volt Baghram Öt Paradoxona. Priest azt állította, hogy még Los Angelesben tanulta mesterétől, egy indiai gurutól, de valójában ő találta ki az egészet. Elég szép teljesítmény egy olyan fickótól, aki se írni, se olvasni nem tud.

Néhány percig csak behunyt szemmel, lazán elengedett karokkal, energiát gyűjtve állt a terem közepén. Ebben nem volt semmi tettetés. A meditáció technikáját Startol tanulta, s az valóban hatásosnak bizonyult. Ilyenkor úgy érezte, hogy agya a hordókban érlelődő borhoz hasonlóan letisztul. Azért imádkozott, hogy lágyuljon meg Mike Robson kormányzó szíve, és tegyen le újabb erőművek építéséről Kaliforniában. Maga előtt látta a jóképű kormányzót, aki sötét öltönyben, fehér ingben, bőrrel kárpitozott karosszékében ül csillogó íróasztala mögött.

Szinte hallotta is, amikor kijelenti: „Úgy döntöttem, teljesítem ezeknek az embereknek a kívánságát... nemcsak azért, hogy elkerüljem a

földrengést, hanem mert így tartom helyesnek.”

Néhány perc elteltével Priest lelkiekben újra megerősödött. Ébernek, magabiztosnak és összefogottnak érezte magát.

Az épületből kilépve úgy döntött, hogy ellenőrzi a szőlő állapotát.

Valamikor egyáltalán nem volt szőlő a környéken. Mikor Star ideérkezett, akkor egy romos vadászkunyhón kívül semmi más nem volt a völgyben. Három éven keresztül a kommuna egyik válságból a másikba zuhant. Viták, veszekedések tépázták a közösséget, rendszeresen elmosták őket a viharok, s csak a városi koldulásból tudták magukat fenntartani. Akkor érkezett meg Priest.

Nem egészen egy év alatt mindenki által elismerten Starral egyenrangú vezetője lett a közösségnek. Először is a legnagyobb hatékonysággal igyekezett megszervezni ezeket a kolduló körutakat. A Sacramentóhoz vagy Stocktonhoz hasonló nagyvárosokat szombaton délelőtt rohamozták meg, amikor a bevásárlásukat intéző emberek népesítették be az utcákat. Mindenkinek más-más sarkot jelölt ki, és mindenkinek meg volt a saját szövege: Aneth azzal állt elő, hogy szeretne autóbusszal hazamenni New Yorkban élő szüleihez, s arra kell neki a pénz. Song a gitárját vette elő, és a Nincs más, csak szerencse című dalt énekelte, Slownak azt kellett állítania, hogy már három napja nem evett; Bones azzal a mondásával nevettette meg az embereket, hogy „Miért hazudjak? Sörre kell a pénz!”.

A koldulás viszont csak egy állomás volt, ideiglenes megoldást jelentett. Priest irányítása alatt a hippik teraszosították a hegyoldalt, öntözés céljából eltérítettek egy csermelyt, és szőlőt telepítettek. A nagy erőfeszítéseket követelő csapatmunka szorosan összekovácsolta a társaságot, és a megtermelt bor pedig lehetővé tette, hogy tovább már ne kelljen koldulniuk. Az általuk termelt chardonnay-t most már a borivó ínyencek is keresték.

Priest végigsétált a szabályos, rendezett sorok között. Virágokat és gyógynövényeket ültettek a szőlő közé, részben azért, mert szépek és hasznosak voltak, másrészt odavonzották a katicabogarakat és a darazsakat, melyek pusztították a levéltetveket és egyéb élősködőket. Semmiféle vegyszert nem használtak, csak természetes eszközöket és módszereket alkalmaztak. Lóherét is vetettek, mely megkötötte a levegő nitrogénjét, s amikor beszántották, akkor kitűnő, természetes tápanyagul szolgált a növényeknek.

A szőlővesszők már szépen hajtani kezdtek. Május vége volt, s már nem fenyegetett az a minden évben jelentkező veszély, hogy a gyenge hajtások

elfagynak. Ebben az időszakban a munka jórészt abból állt, hogy a hajtásokat a kifeszített drótokra kötözték, így segítették elő zavartalan növekedésüket, és óvták a szél okozta károsodástól.

Priest még ital-nagykereskedő korában ismerkedett meg a borokkal, Star pedig könyvekből tanulta a szőlőművelés mesterségét, de semmire sem mentek volna az öreg Raymond Dellavalle nélkül; az áldott jólélek szőlősgazda, Priest gyanúja szerint, azért segített nekik mindenben, mert arra gondolhatott, hogy fiatal korában talán neki is bátrabbnak kellett volna lennie.

Priest szőlőültetvénye megmentette a kommunát, de a kommuna is megmentette Priest életét. Szökevényként érkezett, üldözték a gengszterek, a Los Angeles-i rendőrség és az adóhivatal emberei. Részeges és kokainfüggő, magányos, tönkrement, öngyilkos típus volt. Egy autóstoppos homályos útbaigazítása alapján egy földúton érkezett, majd az erdőben barangolt, amíg egy csoport, meztelenül a földön kuporgó és kántáló hippibe nem botlott. Hosszú ideig csak bámulta őket, megbabonázta a mantra és az a tiszta, őszinte nyugalom, mely úgy áradt belőlük, mint a füst a tábortűzből. Néhányan rámosolyogtak, de tovább folytatták a szertartásukat. Végül lassan, mintha transzban lenne, ő is levetkőzött, ledobta maga mellé öltönyét, rózsaszínű ingét, dupla talpú cipőjét és piros-fehér alsónadrágját. Meztelenül ő is leült közéjük.

Itt békére lelt, új vallásra, munkára, barátokra és szeretőkre talált. Mikor kész volt a sárga Plymouth Cuda 440-6-os kocsijával átkelni egy gerincen, akkorra már a kommuna új értelmet adott az életének.

Más közegben már nem is tudott volna létezni. Ez a hely jelentette számára a világot, és akár az életét feláldozza, hogy megvédje.

Meg kell tennem!

Ma este majd meghallgatja John Truth műsorát a rádióban. Ha a kormányzó szélesre tárja ajtaját és kész a tárgyalásra, vagy hajlandó valami engedményt tenni, akkor azt biztosan közlik majd a műsorban is.

A szőlőültetvény végébe érve úgy döntött, hogy megnézi a szeizmikus vibrátort.

Felsétált a domboldalon. Út nem volt a környéken, csak egy jól kitaposott, széles ösvény vezetett át az erdőn. Járművel nem lehetett átjutni a telepen. A házaktól vagy négyszáz méternyire egy sáros tisztáson, a fák alatt parkolt az öreg Cudája, egy még annál is öregebb, rozsdás Volkswagen mikrobusz, Melanie narancssárga Subaruja és a kommuna kisteherautója,

egy sötétzöld Ford Ranger. Innen, az erdőn keresztül három kilométeres földút vezetett hegynek fel, völgynek le, mely néha eltűnt a sáros vízmosásokban, itt-ott átvezetett egy-egy patakon, míg végre kiért egy eldugott, vidéki, de kétsávos, aszfaltozott útra. Innen még 15 kilométerre volt Silver City, a legközelebbi város.

Évente egyszer a kommuna egy teljes napot azzal töltött, hogy a borral töltött hordókat felgörgette a domboldalon erre a tisztásra, ott felrakták Paul Beale teherautójára, és a termés elindult Napába, a palackozóüzembe. Piros betűs nap volt ez a naptárukban; utána mindig lakomát rendeztek, másnap pedig munkaszünettel ünnepelték a sikeres évet. Nyolc hónappal a termés betakarítása után került sor erre a ceremóniára, tehát már csak néhány nap választott el tőle. Priest úgy döntött, hogy ebben az évben azután rendezik meg az ünnepséget, hogy a kormányzó visszaadja nekik a völgyet.

A borért cserébe Paul Beale élelmiszert hordott a közös konyhára, az ingyenes üzletet feltöltötte ruhaneművel, édességgel, cigarettával, írószerrel, könyvekkel, tamponnal, fogkrémmel, mindennel, amire csak valakinek szüksége lehetett. A rendszer pénz nélkül működött, de Paul pontos számadást vezetett, és a többlet készpénzt minden év végén elhelyezte egy bankszámlán, melynek létezéséről csak Priest és Star tudott.

A tisztásról Priest az esővíz alkotta tócsákat kerülgetve, száraz faágakon átlépegetve még vagy másfél kilométernyit haladt a kitaposott ösvényen, majd letért róla, s egy láthatatlan útvonalat követett a fák között. Keréknyomok sehol sem látszottak, mert tűleveleket söpörtek rá, és a környezetet azonnal eredeti formájába állították vissza. Egy mélyedéshez érve megállt. Innen csupán a kusza összevisszaságban tornyosuló növényzetet lehetett látni. Letört ágak, kifordított, fiatal facsemeték voltak egy három és fél méteres kupacba felhalmozva, mintha csak valaki tábortüzet akart volna gyújtani. Egyenesen a csomóhoz lépet, félrehúzott néhány ágat, és meggyőződött róla, hogy a teherautó még mindig ott áll a gondosan előkészített rejtekhelyen.

Nem mintha feltételezte volna, hogy valaki is itt keresné a járművet. A Ritkin Seizmex által a dél-texasi olajmezőkön köcsögösként alkalmazott Ricky Grangernek nem volt nyomon követhető kapcsolata ezzel a kaliforniai Sierra körzetben lévő, félreeső szőlőskerttel. Az viszont néha előfordult, hogy néhány elszánt hátizsákos turista teljesen elkeveredett a vadonban, és – Melanie-hez hasonlóan – betévedt a kommuna területére, és ebben az esetben biztosan csodálkoztak volna, hogy egy nagy és drága

gépezet mit keres itt az erdő közepén. Így Priest a Rizsevőkkel együtt két órán át keményen dolgozott a teherautó eltüntetésén. Még abban is majdnem biztos volt, hogy a szerkezetet a levegőből sem lehet észrevenni.

Szabaddá tette az egyik kereket, megrugdosta a gumiköpenyt, mint amikor egy bizalmatlan természetű ember használt kocsit akar vásárolni. Megölt egy embert ezért a járműért. Egy pillanatra ismét Mario csinos felesége és gyerekei jutottak eszébe, s arra gondolt, vajon rájöttek-e már, hogy Mario soha nem tér vissza hozzájuk. Aztán gyorsan el is hessegette magától ezeket a gondolatokat.

Meg akart győződni róla, hogy a jármű készen áll a másnap reggeli útra. Csupán a látványától is eluralkodott rajta az izgalom. Mintha kényszert érzett volna, hogy még ma, most, azonnal elinduljon, csakhogy csökkentse magában a feszültséget. Tudta viszont, hogy határidőt szabott, s annak pontos betartása is részét képezte a tervnek.

A várakozás elviselhetetlennek tűnt a számára. Gondolta, beszáll, és beindítja a motort, hogy teljesen biztos legyen a dolgában. Úgy tűnt, idegei gyengének bizonyulnak. A kocsival nem lesz semmi baj. Jobban teszi, ha most elmegy innen, és holnapig békén hagyja.

Egy másik helyről is félrehúzta az ágakat, s megnézte az acéltáblát, mely a földet döngölte. Ha Melanie terve működőképesnek bizonyul, akkor a vibráció földrengést fog előidézni. Valami tiszta igazság húzódott meg ennek a tervnek a hátterében. A földben felhalmozott energia segítségével kényszerítik rá a kormányzót, hogy gondoskodjon a környezet épségéről. A föld megmenti a földet. Priest annyira igazságosnak tartotta ezt a módszert, hogy az szinte már szentnek tűnt a szemében.

Spirit hirtelen felmordult, mintha csak meghallott volna valamit. Biztosan csak egy nyúl lehetett, de Priest gyors, ideges mozdulatokkal visszarakta a félrehúzott gallyakat, majd elindult visszafelé.

Átvágott az erdőn a kitaposott ösvényre, aztán elindult a telep felé. Az úton hirtelen megtorpant, homlokát ráncolta, és nem értett valamit. Idejövet ezen a helyen át kellett lépni egy letört faágon, mely most félre volt húzva. Spirit tehát nem nyulat ugatott. Valaki más járhat a közelben. Nem hallott ugyan semmi mozgást, de a hangokat a sűrű növényzet hamar elnyeli. Vajon ki lehetett? Valaki követte talán? Észrevette valaki, hogy a szeizmikus vibrátort nézegeti?

Útját folytatva Spirit egyre izgatottabbá vált. A parkolóként szolgáló tisztás látótávolságába kerülve ennek okára is fény derült.

A sáros tisztáson a Cudája mellett egy rendőrségi autó állt.
Megállt a szívverése.
Ilyen gyorsan! Hogy bukkanhattak a nyomára ennyi idő alatt?
Megkövülten bámulta a rendőrségi terepjárót.
Az oldalán zöld csíkot, ajtaján hatágú seriffcsillagot viselő fehér Ford Crown Victoriának négy antennája volt, tetején pedig kék, vörös és sárga lámpák sorakoztak.
Csak nyugalom. Minden rendben.
Lehet, hogy a rendőrség nem is a vibrátor miatt érkezett. Már csak merő kíváncsiságból is megnézhették, hogy vajon hová vezet ez az út. Igaz ilyesmi korábban nem fordult elő, de minden lehetséges. Számos oka lehet hirtelen megjelenésüknek. Akár eltévedt turistákat is kereshetnek. Az is előfordulhat, hogy a seriff helyettese valami eldugott hely után kutat, ahol találkozhat a szomszéd feleségével.
Talán azt sem tudják, hogy itt, a közelben egy kommuna tanyázik. Meglehet, hogy soha nem is tudnak meg róla semmit. Priest lassan kezdett visszacsúszni az erdőbe...
Elkésett. Hirtelen, mintha csak a vízből dugta volna elő a fejét, egy rendőr lépett ki egy fatörzs mögül.
Spirit veszettül csaholni kezdett.
– Nyugi! – szólt rá Priest, s a kutya elhallgatott.
A rendőr a seriffhelyettesek szürkészöld egyenruháját hordta, rövid dzsekijének bal zsebe fölött csillag ragyogott, cowboykalapot, derékszíján pedig fegyvert viselt.
Észrevette Priestet, és feléje intett.
Pillanatnyi habozás után Priest is lassan felemelte a kezét, és visszaintegetett.
Kelletlenül megindult a rendőrautó felé.
Utálta a rendőröket. Legtöbbjüket tolvajnak, bunkónak és elmebetegnek tartotta. Szerinte csak azért viseltek egyenruhát, mert azt a nyilvánvaló tényt akarták mások elől eltitkolni, hogy rosszabbak azoknál a bűnözőknél, akiket letartóztatnak. Ennek ellenére udvariasságot erőltetett magára, s ostoba vidékinek akarta kiadni magát, aki még mindig azt hiszi, hogy a rendőrség az ő védelmét szolgálja.
Egyenletesen lélegzett, arcán ellazította az izmokat, s rámosolygott a rendőrre.
– Hello! – üdvözölte szívélyesen.

A rendőr egyedül volt. Huszonöt, talán harmincéves lehetett, és rövidre nyírt, világosbarna hajú volt. Már kezdett elnehezedni, nem telik el néhány év, és jókora sörhasat fog növeszteni.

– Itt lakik a környéken? – kérdezte a zsaru.

Priest számára nagy volt a csábítás, hogy hazudjon valamit, de hirtelen támadt ösztönös megérzése azt súgta neki, hogy ez most túl kockázatos lenne. A rendőrnek csupán néhány száz métert kell megtennie a helyes irányba, és belebotlik a házakba, s azonnal gyanút fogna, ha rájön, hogy korábban hazudott neki. Így hát az igazat mondta.

– Itt van a közelben a Silver River Borgazdaság.

– Még soha nem hallottam róla.

Ez sem volt véletlen. A telefonkönyvben Paul Beale napái címe és telefonszáma szerepelt. A kommuna lakói közül senki sem vetette fel magát a szavazólistára sem. Adót sem fizettek, hiszen jövedelmük sem volt. Mindig is igyekeztek titokban tartani létezésüket és meghúzni magukat. Star irtózott a nyilvánosságtól, ami még abból az időből származott, amikor a médiumok túlzott figyelme gyakorlatilag tönkretette a hippimozgalmat. A kommuna lakói közül számos olyan is akadt, akinek minden oka megvolt a nyilvánosság elkerülésére. Voltak, akik eladósodtak, másokat a rendőrség körözött, Oaktree megszökött a katonaságtól, Song egy olyan nagybácsi elől menekült, aki szexuálisan állandóan zaklatta, Anethet verte a férje, s megesküdött, hogy ha elhagyja, akkor úgyis felkutatja és agyonüti.

A kommuna továbbra is menedékhely volt mindenki számára, s az újonnan érkezettek is menekültek valahonnan. Ennek a helynek a létezése csak olyan emberek fecsegése alapján derülhetett ki, mint Paul Beale, aki egy ideig köztük élt, majd visszatért a külső világba, de ők is nagyon óvatosan osztották meg másokkal ezt a titkot.

Rendőr még soha nem járt a környéken.

– Miért nem hallottam én még erről a helyről? – csodálkozott a rendőr. – Pedig már tíz éve vagyok seriffhelyettes.

– Nagyon kis hely ez – felelte Priest.

– Maga a tulajdonos?

– Nem, csak egyszerű munkás vagyok.

– Mivel foglalkoznak itt? Bort termelnek? Úristen! Mennyi esze van!

– Igen, ez a lényeg – válaszolta, de a zsaru nem érzékelte a hangjában megbúvó iróniát. – Mi szél hozta ilyen korán erre a környékre? – érdeklődött Priest. – Nem fordult itt elő bűneset azóta, hogy Charlie

berúgott és Jimmy Carterre szavazott – vigyorogta el magát. Nem is volt Charlie a telepen, de szeretett volna valami vicceset mondani, ami a rendőr tetszését is elnyeri.

A zsaru továbbra is fapofával nézett rá.

– Egy magát Flowernek nevező fiatal lány szüleit keresem. Priestet valami borzalmas rémület kerítette hatalmába, s hirtelen olyan hidegnek érezte testét, mintha a sír mélyén feküdne.

– Óh, istenem! Mi történt?

– Letartóztattuk.

– Nem történt baja?

– Nincs sérülése... ha erre gondolt.

– Hála istennek! Már azt hittem, hogy baleset érte – kezdett Priest magához térni a sokkos állapotból. – Hogy lehet börtönben? Azt hittem, hogy még mindig az ágyában alszik.

– Nyilvánvaló, hogy nem ez a helyzet. Milyen kapcsolatban van vele?

– Az apja vagyok.

– Akkor pedig el kell jönnie Silver Citybe.

– Silver Citybe? Mennyi ideje van ott?

– Csak az éjszakát töltötte ott. Még eddig sem akartuk bent tartani, de nem volt hajlandó megmondani a címét. Csak egy órája sikerült megtörni.

Priest szíve összeszorult még a gondolatra is, hogy a letartóztatott kislány megpróbálja titokban tartani a kommuna létezését, amíg végül meg nem törik. Könnybe lábadt a szeme.

– Még így is rettentő nehéz volt magukat megtalálni. Végül aztán 8-10 kilométernyire innen, lent a völgyben egy csoport fegyvert viselő szarházi adott útbaigazítást.

– Los Alamos – bólogatott Priest.

– Igen. Kiraktak egy baromi nagy plakátot, hogy „Nem ismerjük el az Egyesült Államok törvényeit!”. Seggfejek!

– Ismerem őket – sóhajtotta Priest. Valami jobboldali fajgyűlölő csoportról volt szó, mely egy eldugott helyen birtokba vett egy elhagyatott farmot. Állig felfegyverkeztek, s arról álmodoznak, hogy majd visszaverik a kínai megszállókat. Sajnos ők voltak a kommuna lakóinak legközelebbi szomszédai. – De miért van Flower őrizetben? Talán valami rosszat csinált?

– A szokásos ügy – jegyezte meg gúnyosan a zsaru.

– Mit követett el?

– Lopott egy üzletből.

– Egy üzletből? – Miért kellett neki üzletből lopnia, amikor itt az ingyenes boltban mindent megkaphatott. – És mit lopott?

– Leonardo DiCaprio kinagyított fényképét.

Priest legjobban szeretett volna a zsaru képébe vágni, de ezzel nem segített volna Floweren, így inkább megköszönte neki, hogy idáig elfáradt, és megígérte, egy órán belül Silver Cityben lesz a kislány anyjával, s elhozzák a gyereket. A zsaru, mint aki jól végezte dolgát, elégedetten távozott.

Priest belépett Star kis faházába, ami egyben a kommuna orvosi rendelőjének szerepét is betöltötte. Starnak nem volt ugyan semmi egészségügyi képzettsége, de rengeteg ragadt rá orvos apjától és ápolónő anyjától. Már kislányként hozzászokott a sürgős ellátást igénylő esetekhez, sőt még szülésnél is segédkezett. Szobája tele volt különféle kötszeres dobozokkal, kenőcsös tégelyekkel, aszpirinnel, köhögés elleni gyógyszerekkel és fogamzásgátló tablettákkal.

Mikor Priest felébresztette, és közölte vele a rossz hírt, Star hisztériás rohamban tört ki. Ő is majdnem annyira gyűlölte a rendőrséget, mint Priest. A hatvanas évek tüntetésein többször is megverték gumibottal, narkóáruláson fogta egy beépített zsaru, sőt egy alkalommal még meg is erőszakolták a nyomozók a rendőrségen. Visítozva ugrott ki az ágyából, és öklével Priestet kezdte csépelni. Priest csuklójánál fogva megragadta, s próbálta lecsendesíteni.

– Azonnal oda kell mennünk és el kell hoznunk! – ordítozta Star.

– Így van – nyugtatgatta Priest. – De jó lenne, ha előbb felöltöznél! Oké?

– Oké – válaszolta az asszony, s abbahagyta a birkózást.

– Téged is először tizenhárom éves korodban kaptak el, igaz? – jegyezte meg Priest, miközben az asszony a farmerét húzta magára.

– Igen. És egy mocskos, vén őrmester a szája sarkában lógó cigarettával megfogdosta a mellemet, s azt mondta, hogy szép kis csaj lesz belőlem.

– Floweren semmit sem fog segíteni, ha ott őrjöngeni kezdesz; legfeljebb téged is letartóztatnak – figyelmeztette Priest az asszonyt.

– Igazad van – szedte végül magát össze Star. – Flower érdekében még meg is kell nyernünk ezeknek a faszoknak a bizalmát – jegyezte meg fésűlködés közben, majd megnézte magát az apró kis tükörben. – Rendben van. Kész vagyok megenni a szart.

Priestnek mindig is az volt a véleménye, hogy célszerű normálisan felöltözni, ha a rendőrséggel akad valamilyen dolga. Felébresztette Dale-t,

és elkérte tőle a sötétkék öltönyt. Az már a kommuna közös tulajdona volt, de legutoljára Dale viselte, amikor a húsz évvel ezelőtt elhagyott felesége végre beleegyezett a válásba, és el kellett mennie a bíróságra. Priest felvette az öltönyt, munkásingét magán hagyta, de felkötötte hozzá a huszonöt évvel ezelőtt divatos rózsaszín és zöld színekben pompázó csokornyakkendőt. Az öltönyhöz való cipő már rég szétfoszlott, ezért visszahúzta a szandálját, majd Starral együtt beszálltak a Cudába.

– Tegnap este hogy nem vette észre egyikünk sem, hogy Flower nincs itthon? – kérdezte Priest az aszfaltozott útra érve.

– Bementem hozzá, hogy éjszakára elköszönjek tőle, de Pearl azt mondta, hogy Flower kiment a WC-re.

– Ezt a történetet már én is hallottam. Ezek szerint Pearl pontosan tudta, hogy miről van szó. csak falazott neki.

A tizenkét éves Pearl, Dale és Poem gyereke volt Flower legjobb barátnője.

– Később még visszamentem – folytatta Star –, de a gyertyát már elfújták, sötét volt az egész szálláson, és én nem akartam felébreszteni őket. Soha nem gondoltam volna...

– Miért is gondoltad volna? A kölyök életének minden éjszakáját egy helyen töltötte... miért gondoltad volna, hogy most másképp van?

Közben már be is értek Silver Citybe. A seriff irodája pontosan a bíróság mellett volt. Egy komor kinézetű előszobába léptek, ahol a falakat a közelmúltban elkövetett gyilkosságokról szóló újságkivágások díszítették. A hangosbeszélővel és elektromos ajtónyitóval felszerelt eligazító helységet egy ablak választotta el tőlük. Khakiinghez zöld nyakkendőt viselő rendőr ült az ablak mögött.

– Tessék – szólt ki a mikrofonon keresztül.

– Stella Higgins vagyok, és a lányom itt van maguknál – szólalt meg először Star.

A rendőr szigorú pillantást vetett rájuk. Priest úgy érezte, hogy méregeti őket, s azt próbálja kitalálni, vajon melyik gyerek szülei lehetnek.

– Egy kis türelmet – szólt ki nekik, majd eltűnt egy ajtó mögött.

– Azt hiszem – suttogta Priest Star fülébe –, hogy becsületes, törvénytisztelő állampolgárként kell viselkednünk, akik mélységesen meg vannak döbbenve, hogy gyereküknek dolga akadt a rendőrséggel. A rendőrséggel nincs semmi problémánk, őszintén tiszteljük őket. Nagyon

sajnáljuk, hogy problémát okoztunk ennek a szorgalmas, keményen dolgozó társaságnak.
– Vettem a lapot – súgta vissza Star összeszorított ajakkal. Kinyílt az ajtó, s a rendőr mindkettőjüket beengedte.
– Mr. és Mrs. Higgins! – szólította meg őket, de Priest nem javította ki. – Kérem, kövessenek! – mondta, majd bevezette őket egy szürke szőnyeggel borított, teljesen új bútorral berendezett tanácsterembe.
Flower már ott várta őket.
Mire felnő, ő is ugyanolyan impozáns megjelenésű és érzéki nő lesz, mint az anyja, de most még langaléta, kétbalkezes bakfisnak látszott.
Most egyszerre volt morcos és könnyesen rémült, de úgy látszott, hogy semmi bántódása nem esett. Először Star, majd Priest szorította némán magához.
– A börtönben töltötted az éjszakát, kicsikém? – kérdezte Star.
– Valami házban – rázta meg Flower a fejét.
– A kaliforniai törvények nagyon szigorúak – magyarázta nekik az egyik rendőr. – Fiatalkorúakat éjszakára nem lehet egy fedél alatt tartani felnőtt bűnözőkkel. Ezért van a városban néhány házaspár, aki hajlandó éjszakára befogadni a házába. Flower Miss Waterlownál, a helyi tanárnőnél töltötte az éjszakát, aki egyben a seriff nővére is.
– Rendben volt minden? – kérdezte Priest a lánytól. Flower csak némán bólogatott.
Priest kezdte magát valamivel jobban érezni. A francba! Rosszabb dolgok is megesnek gyerekekkel.
– Üljenek le, kérem! – szólalt meg ismét a rendőr. – Én foglalkozom a feltételesen szabadlábra helyezett elkövetőkkel, de a fiatalkorúak is hozzám tartoznak.
Mindketten leültek.
– Flower ellen az a vád, hogy ellopott egy 9 dollár 99 cent értékű plakátot a Silver Disc zeneboltból.
– Egyszerűen érthetetlen – fordult Star a lányához. – Miért kellett neked ellopnod egy vacak filmszínészről készült plakátot?
Flowernek hirtelen megjött a hangja.
– Mert kellett nekem! – kiáltott rá az anyjára. – Egyszerűen kellett – ismételte meg, majd zokogásban tört ki.
– Minél előbb szeretnénk hazavinni a gyereket – fordult Priest a rendőrhöz. – Most mi a teendőm?

– Mr. Higgins, szeretném felhívni a figyelmét, hogy a Flower által elkövetett bűncselekményért huszonegy éves koráig tartó börtönbüntetés is kiszabható.

– Jézus Krisztus! – szörnyedt el Priest.

– Ennek ellenére nem számítok ilyen szigorú büntetésre, mivel első elkövetőről van szó. Mondják, volt már hasonló probléma Flowerrel?

– Soha.

– Meglepte magukat, amit elkövetett?

– Igen.

– Megdöbbentő az egész – tódította Star.

A rendőr ezután körülményeik felől érdeklődött, s azt próbálta megállapítani, hogy megfelelően gondját viselték-e Flowernek. Majdnem minden kérdésre Priest válaszolt, s igyekezett azt a benyomást kelteni, hogy ők csupán egyszerű mezőgazdasági munkások. A kommuna életéről és hitvallásukról egyetlen szót sem ejtett. A rendőr azt is megkérdezte, hol jár Flower iskolába, mire Priest azt válaszolta, hogy a borgazdaságban külön iskola működik az ott dolgozók gyerekei számára.

Úgy tűnt, hogy a rendőr elégedett volt a válaszokkal. Flowernek egy kötelezvényt kellett aláírnia, hogy négy hét múlva, délelőtt tíz órakor megjelenik a bíróságon. A rendőr ezután kérte a szülőket, hogy ellenjegyezzék a kötelezvényt, s ezt Star meg is tette. Óvadékot nem kellett letenniük. Egy óra sem telt bele, s már kint is voltak a seriff hivatalából.

– Ettől még nem vagy rossz ember, Flower – jegyezte meg Priest az utcára érve. – Ostoba dolgot csináltál, de most is úgy szeretünk, mint régen. Ezt jó, ha nem felejted el. Ha majd hazaérünk, mindent megbeszélünk.

Visszaautóztak a telepre. Priest egy ideig lánya hogylétén kívül másra sem tudott gondolni, most viszont, hogy épségben, egészségben visszakapta, a kislány letartóztatásának tágabb értelemben vett következményeiről kezdett meditálni. A kommunának korábban soha nem volt dolga a rendőrséggel. Lopás sem fordult elő, hiszen ők nem ismerték el a magántulajdont. Néha előfordultak verekedések, de a kommuna tagjai ezeket a kérdéseket maguk oldották meg. Még nem is halt meg közülük senki. Törvényt sem sértettek a kábítószerre vonatkozó rendelkezéseken kívül, de arról mélyen hallgattak.

Most viszont rákerültek a térképre.

Mindez a lehető legrosszabb pillanatban történt.

Most már semmit sem tehetett ellene azonkívül, hogy még óvatosabb lesz. Úgy döntött, hogy nem ítéli el Flowert. A kislány korában ő már hivatásos tolvaj volt, és már három éve szerepelt a bűnügyi nyilvántartásban. Ha valaki megérti a gyereket, akkor neki meg kell értenie.

Bekapcsolta az autórádiót. Minden egész órakor híreket mondtak. Az utolsó híradás éppen a földrengéses fenyegetésről szólt. „Mike Robson kormányzó ma délelőtt találkozik az FBI ügynökeivel, hogy megbeszélje az Éden Kalapácsának nevezett terroristacsoport földrengéssel való fenyegetőzését” – mondta be a hírolvasó. – „A Hivatal szóvivője figyelmeztetett, hogy a fenyegetést komolyan kell venni, de a találkozó előtt nem bocsátkozott további részletekbe.”

A kormányzó biztosan a megbeszélés után nyilatkozik, gondolta Priest. Szerette volna, ha a rádió bemondja a találkozó időpontját is.

Délelőtt volt, mire hazaértek. Melanie kocsija nem állt a parkolóban: Dustyt vitte San Franciscóba az apjához, hogy otthagyja nála hétvégére.

Azonnal észrevette, hogy a telepen nyomott a hangulat. A kommuna lakóinak többsége a szőlősorok között dolgozott, de most sehonnan sem hallatszott a megszokott énekszó és nevetgélés. A főzőház előtt Holly mogorva arccal hagymát dinsztelt, miközben a hangulatváltásokra nagyon érzékeny kisfia, Slow ijedt arccal tisztította a veteményes kertből hozott újkrumplit. Még Oaktree, az asztalos is nagyon csendes volt; a munkapad fölé hajolva éppen deszkagyalulással volt elfoglalva.

Mikor meglátták Priestet és Start Flower társaságában visszatérni, akkor igyekezett mindenki befejezni azt a munkát, melybe éppen belekezdett, s a kommuna lakói elindultak a templom felé. Ha csupán egy apróságról lett volna szó, akkor megvárták volna vele a munkanap végét, de az esemény halasztást nem tűrő fontosságú volt mindenki számára.

Útban a templom felé Priestet és családját utolérte, majd megállította Dale és Poem. Kislányuk, Pearl is velük volt.

Az apró termetű, ápolt, rövidre nyírt hajú Dale volt a legkonzervatívabb a közösségben. Kulcsfontosságú szerepet töltött be a kommuna életében, mivel ő volt az egyetlen igazi borszakértő, és minden évben ő ellenőrizte a termelt bor minőségét. Priestnek néha olyan érzései támadtak, hogy Dale úgy tekint a kommuna tagjaira, mintha azok valami más faluból érkeztek volna. Dale és Poem volt az első pár, mely családi házat épített magának. A sötét bőrű Poem erős francia akcentussal beszélt. Vad és szenvedélyes volt – Priest tudta, hiszen már nagyon sokszor lefeküdt vele –, de Dale mellett

valahogy teljesen megszelídült. Dale egyike volt azon keveseknek, akik viszonylag könnyen vissza tudtak volna illeszkedni a mindennapi életbe, ha el kell hagyniuk a kommunát. Priest érzése szerint a többség erre képtelen lett volna; vagy börtönben, vagy valami intézetben kötöttek volna ki, vagy meghalnak.

– Van valami, amit látnotok kell – közölte velük Dale.

Priest észrevette, hogy a két lány gyors pillantást vált egymással. Flower szemrehányó tekintetet lövellt a magát ijedten és bűntudattal meghúzó Pearl felé.

Dale az egyetlen üresen álló kis faházhoz vezette őket. Jelenleg az idősebb gyerekek használták tanulószobának. A szoba közepén egy durván összeácsolt asztal, néhány szék. a fal mellett pedig egy írószerek tárolására szolgáló szekrényke állt. A mennyezeten lévő ajtó a ferde tető alatti alacsony padlásra vezetett. Most az ajtó nyitva állt, s a létra is le volt engedve.

Priesten borzalmas érzések uralkodtak el, hiszen pontosan tudta, hogy mi következik.

Dale meggyújtott egy gyertyát, és elindult fölfelé a létrán. Priest és Star követte. Az imbolygó gyertyafénnyel megvilágított, tető alatti szűk kis odúban a lányok titkos rejtekhelye tárult szemük elé; egy doboz olcsó bizsu, arc-és szemfestékek, divatos ruhadarabok és tizenéveseknek szóló, színes folyóiratok.

– Arra neveltük őket, hogy mindezeket értéktelennek tartsák – jegyezte meg Priest csendesen.

– Autóstoppal járnak be Silver Citybe – szólalt meg Dale. – Az elmúlt négy hét alatt háromszor is előfordult. Amint odaérnek, farmerjük és munkásingük helyett ezeket a ruhákat veszik fel.

– És mit csinálnak ott? – kérdezte Star megrökönyödve.

– Csavarognak az utcán, fiúkkal trécselnek, és lopkodnak az üzletekből.

Priest belenyúlt az egyik dobozba, s kiemelt belőle egy széles, narancssárga csíkkal díszített szűk, kék színű trikót. Nejlonból készült, s tapintása is elárulta, hogy valami olcsó bóvlit tart a kezében. Az ilyen ruhadarabokat utálta legjobban, se meleget nem adott, se védelmet nem nyújtott, s egyetlen szerepe az volt, hogy az emberi test szépségét valami ronda lepellel eltakarja.

A trikóval a kezében kezdett visszamászni a létrán. Star és Dale követte.

A két lány megkövült arccal bámult rájuk.

– Menjük a templomba, és beszéljük meg a többiekkel! – szólalt meg Priest.

Mire odaértek, a gyerekeket is beleértve, már mindenki megérkezett. Keresztbe tett lábakkal ültek a padlón, és vártak.

Szokásához híven Priest ezúttal is középre telepedett le. A megbeszélés elméletben demokratikusan zajlott, a kommunában nem voltak vezetők, de gyakorlatilag ő és Star vezette az ilyen megbeszéléseket. Priest általában kérdésekkel és nem saját véleménye kifejtésével az elérni kívánt cél irányába terelgette a beszélgetést. Ha tetszett neki egy ötlet, akkor bátorította az elgondolás előnyeit ecsetelő felszólalásokat, ha pedig le akarta söpörni a javaslatot az asztalról, akkor azt kérdezte, mitől annyira biztosak abban, hogy az elképzelés megvalósítható. Ha érezte, hogy a tanácskozás hangulata ellene fordul, akkor látszólag megadta magát a többség akaratának, s csak később torpedózta meg a javaslat végrehajtását.

– Ki akarja kezdeni? – tette fel a kérdést.

Aneth szólalt meg először. A negyvenes éveiben járó asszonyt kifejezetten anyatípusnak ismerték, aki inkább hajlott a megértésre, mint az elítélésre.

– Talán Flowernek és Pearlnek kellene elmondaniuk, hogy miért szerettek Silver Citybe járni – javasolta Aneth.

– Hogy emberekkel találkozzunk – vágta rá Flower kihívóan.

– Fiúkkal, úgy érted, igaz? – mosolyodott rá Aneth.

Válasz helyett Flower csak megvonta a vállát. – Nos, azt hiszem, ez érthető... – gondolkodott el Aneth. – De miért kellett lopnotok?

– Hogy jól nézzünk ki.

– Mi a bajod a szokásos ruháddal? – vetett lányára egy elkeseredett pillantást Star.

– Legyél már egy kicsit komoly, anya! – vetette oda lekicsinylően Flower.

Star előrehajolt, s jókora pofont lekevert a lányának. Flowernek a döbbenettől elakadt a lélegzete. Star ujjnyomai vörös csíkokként rajzolódtak ki arcára.

– Ne merészelj még egyszer így beszélni velem! – csattant rá az asszony a lányára. – Éppen most kaptak rajta lopáson, én hoztalak ki a börtönből, légy szíves nem úgy beszélni velem, mintha teljesen hülye lennék!

Pearl elsírta magát.

Priest nagyot sóhajtott. Erre számítania kellett volna. Az ingyenes boltban lévő ruhákkal tulajdonképpen nem volt semmi baj. Volt ott kék, fekete, világosdrapp farmer; ugyancsak farmeranyagból készült munkásing; fehér, szürke, piros és sárga trikó, szandál, csizma, télire vastag gyapjúpulóver és mindenféle esőkabát, arra az esetre, ha rossz időben kellett dolgozniuk. De évek óta mindenki ugyanazokat a ruhadarabokat viselte. A gyerekek, természetesen, valami mást szerettek volna. Harmincöt évvel ezelőtt Priest is ellopott egy Beatle-dzsekit a San Pedro Streeten lévő Rave butikból.

– Pearl, chérie, neked sem tetszenek a ruháid? – kérdezte Poem a lányától.

– Úgy szerettem volna kinézni, mint Melanie – szipogta könnyek között a kislány.

– O! – hökkent meg Priest, és most már mindent értett.

Melanie még mindig azokat a ruhákat viselte, melyben megérkezett; hasát szabadon hagyó, apró kis blúzocskát, miniszoknyát, falatka rövidnadrágot, divatos cipőt és csinos kis sapkát. Elegánsnak és szexinek látszott, egyáltalán nem meglepő tehát, hogy a lányok szemében ő volt a példakép.

– Melanie-ról kellene beszélgetnünk – szólalt meg aggodalmaskodva Dale. A többség nem szívesen mondott olyasmit, amit Priest esetleg bírálatként értékelhet.

Priest érezte, hogy védekezésbe kényszerül. Ő hozta ide Melanie-t, és ő volt a szeretője is. Ráadásul tervében is létfontosságú szerepet töltött be. Ő volt az egyedüli, aki értelmezni tudta a Michael lemezén lévő adatokat, melyeket most már felvitt saját, hordozható számítógépére. Priest nem engedhette, hogy a felháborodás célpontjává váljon.

– Soha nem öltöztettük át azokat az embereket, akik csatlakoztak hozzánk – jelentette ki Priest. – Először elhordják saját ruháikat; mindig is ez volt a szabály.

Következőnek Alaska szólalt meg. A volt tanárnő tíz évvel ezelőtt érkezett szeretőjével, Juice-szal együtt, mert miután kiderült, hogy leszbikusok, a kisváros kiközösítette őket.

– Nem csak az öltözködéséről van szó – jegyezte meg Alaska. – Nem is nagyon dolgozik!

Juice egyetértően bólogatott.

– Láttam, amint a konyhában mosogatott és süteményt készített – próbálta védelmébe venni Priest az asszonyt.

Alaska ijedtnek látszott, de azért továbbra is ragaszkodott álláspontjához.

– Elvégez néhány könnyebb házimunkát – mondta –, de a szőlőben még nem láttuk. Ő csak egy átutazó nálunk, Priest.

Star is észrevette, hogy a közhangulat Priest ellen fordult, s azonnal melléje is állt.

– Eleinte sokan voltak így ezzel. Emlékeztek rá, hogy Holly milyen volt, amikor megérkezett? – tette fel a kérdést az asszony.

Holly egy kicsit hasonított is Melanie-ra. A csinos lányt először Priest vonzotta, s csak később illeszkedett be a kommuna életébe.

– Ezt én is elismerem – mosolygott kicsit bűntudatosan Holly. – Eleinte lusta voltam, de aztán kezdtem magam rosszul érezni, hogy nem teszek meg mindent a közösség érdekében. Nem tett nekem senki szemrehányást, én jöttem rá, hogy sokkal jobban érzem magam, ha kiveszem a részemet a munkából.

– Melanie rossz hatással van mindenkire – szólalt meg ezután Garden, a volt narkós, aki huszonöt éve ellenére negyvennek látszott. – Popzenéről, tévéműsorokról és hasonló szemétről beszélget a gyerekekkel.

– Mindezt nyilvánvalóan meg kell majd beszélnünk Melanie-val is, ha visszaér San Franciscóból. Tudom, hogy ő is meg lesz döbbenve, ha értesül Flower és Pearl dolgairól.

– Ami bennünket leginkább nyugtalanít... – szólalt meg ismét Dale. akit láthatóan nem elégített ki ez a válasz és megoldás.

Priest elkomorodott. Ez úgy hangzott, mintha a csoport a háta mögött már megbeszélte volna ezeket a problémákat. Jézusom! Általános lázadás tört ki?!

– Nos? Mi az, ami benneteket nyugtalanít? – kérdezte, s ezúttal már hagyta, hogy nemtetszése is kicsendüljön a hangjából.

– A mobiltelefonja és a számítógépe – válaszolt Dale nagyot nyelve. Mivel a völgyben nem volt villany, ezért elektromos eszközük is nagyon kevés akadt, ráadásul kialakult közöttük valami puritán elzárkózás is a tévétől és a videótól. Priestnek az autórádióján kellett a híreket is meghallgatni. A közösség ellenszenvvel viseltetett minden elektromos berendezéssel szemben. Melanie felszerelése, melyet az asszony a Silver Cityben lévő könyvtár egyik, porszívó működtetésére szolgáló

konnektoráról töltött fel, sokakban kifejezett ellenszenvet keltett, ezért most ők is helyeslően bólogattak Dale kifogásaira.

Nagyon is nyomós oka volt annak, hogy Melanie-nak meg kellett tartania a számítógépét és a mobiltelefonját, de Priest ezt nem magyarázhatta meg Dale-nek. Ő nem tartozott a Rizsevök közé. Bár teljes jogú tagja volt a közösségnek, s már évek óta közöttük élt, de Priest mégsem volt biztos benne, hogy helyeselné a tervüket. Talán hajlamos lenne a meghátrálásra.

Priest rájött, hogy ennek itt most véget kell vetnie. A megbeszélés irányítása kezdett kicsúszni a kezéből. Az elégedetlen emberekkel egyenként kell beszélnie, nem pedig egy közös tanácskozáson, ahol csak megerősíthetik egymás véleményét.

Mielőtt még megszólalhatott volna, Poem állt elő egy újabb problémával.

– Priest, mi történik itt mostanában körülöttünk? – intézte egyenesen hozzá a kérdést. – Van valami, amit nem mondasz el nekünk? Azt sem értettem, hogy miért kellett neked Starral együtt két és fél hétre elmennetek?

– Hű! Ezt a bizalmatlan kérdést – csóválta meg fejét a Priestet támogató Song.

Priest látta, hogy a közösség kezd szétesni. Ezt a folyamatot nyilvánvalóan a völgy elkerülhetetlen elhagyásának egyre közelgő időpontja indította el. A csodának, melyre korábban célozgatott, pedig még nyoma sem látszott. Az emberek úgy látták, hogy felépített kis világuk a végéhez közeledik.

– Azt hiszem, hogy én mindenkinek megmondtam – kapcsolódott be Star is újra a beszélgetésbe. – Meghalt egy nagybátyám, aki rendezetlenül hagyott néhány dolgot maga körül. Én vagyok az egyetlen rokona, nekem kellett az ügyvédek segítségére lennem, hogy kiegyenesítsék a dolgokat.

Ebből elég volt!

Priest nagyon jól tudta, hogyan kell elfojtani a tiltakozást.

– Azt hiszem, hogy nagyon rossz légkörben beszéljük meg ezeket az ügyeket – szólalt meg határozottan. – Vannak, akik egyetértenek velem?

Ezzel természetesen mindenki egyetértett. Többen bólogattak is.

– Mi a teendő ilyen esetben? – tette fel a kérdést Priest a tízéves, fekete szemű, komoly arcú kisfiának. – Neked mi a véleményed, Ringó?

– Közös meditáció – válaszolta a fiú. Helyében mindenki ezt válaszolta volna.

– Mindenki egyetért Ringó javaslatával? – hordozta körbe kérdő tekintetét Priest a többieken.

Mindenki egyetértett.

– Akkor készüljünk fel rá!

Mindenki elfoglalta a neki legjobban tetsző testhelyzetet. Volt, aki hanyatt feküdt, mások összegömbölyödtek a padlón, néhányan pedig úgy helyezkedtek el, mintha alváshoz készülnének. Priesten kívül még többen is csak keresztbe tették a lábukat, kezeiket lazán térdükön nyugtatták, szemüket becsukták, arcukat pedig az ég felé fordították.

– Lazítsátok el bal lábatok kisujját! – szólalt meg Priest nyugodt, de átható hangon. – Aztán a negyedik ujjatokat, majd a harmadikat, aztán a másodikat, végül pedig a nagylábujjat.

Amikor lassan végigment az összes testrészen, valami elmélkedő nyugalom szállta meg a teremben ülőket. Az emberek lélegzete lelassult, egyenletessé vált, testük egyre mozdulatlanabbá merevedett, s az arcokra kiült a meditáció nyugalma.

– Om – ejtett ki végül Priest egy rövid, mélyen hangzó szótagot.

– Omm... – hangzott a gyülekezet válasza. Az én népem.

Éljenek mindörökké!

6

A kormányzó hivatalában a megbeszélést déli 12 órára tűzték ki. Sacramento, az állam fővárosa jó kétórás autóútra volt San Franciscótól. Judy háromnegyed tízkor indult, hogy elengedje maga előtt a reggeli csúcsforgalmat.

Az őket fogadó kabinetfőnököt, Al Honeymoont a kaliforniai politikai élet jól ismert személyiségeként tartották számon. Kabinetfőnök volt a hivatalos megnevezése, de lényegében az ítéletvégrehajtó szerepét töltötte be. Ha Robson kormányzó egy festői helyen utat akart átvezetni, vagy nukleáris erőművet szeretett volna építtetni, ki akart rúgni ezer kormánytisztviselőt, vagy el akarta árulni legjobb barátját, akkor mindig ott volt Honeymoon, aki a piszkos munkát elvégezte.

A két férfi már húsz éve együtt dolgozott. Mikor először találkoztak, Mike Robson még csak képviselő volt, Honeymoon pedig akkor került ki frissen a jogi egyetemről. Azért is őt szemelte ki a rossz fiú szerepére, mert fekete bőrű volt, és a kormányzó nagyon ravaszul arra számított, hogy a sajtó kétszer is meggondolja, mielőtt egy feketét gyalázni kezdene. Azok a liberális idők már régen elmúltak, de közben Honeymoon is érett és könyörületet nem ismerő politikai cselszövővé nőtte ki magát. Senki sem szerette, de nagyon sokan féltek tőle.

Az iroda érdekében Judy szeretett volna kedvező benyomásokat tenni rá. Nem gyakran fordult elő, hogy a politikusok közvetlenül és személyesen is érdeklődtek az FBI egy-egy ügye iránt. Judy tisztában volt azzal, hogy ennek a megbízatásnak a teljesítése egy életre meghatározza Honeymoonnak az irodával és általában a bűnüldöző szervekkel szembeni magatartását. A személyes találkozások általában nagyobb hatással vannak az emberekre, mint a jelentések és a statisztikák.

Az FBI általában szereti a mindenható és tévedhetetlen szerepben feltüntetni magát. Ő viszont még olyan kevés előrehaladást ért el az ügyben, hogy most meglehetősen nehéz lenne ezt a szerepet eljátszani, különösen egy Honeymoonhoz hasonló, kemény tökű politikussal szemben. Terve az volt, hogy hozzáértőnek tűnjön és bizalmat ébresszen.

Más oka is volt arra, hogy jó színben tüntesse fel magát. Szerette volna, ha Robson kormányzó nyilatkozata megnyitja az ajtót az Éden Kalapácsával folytatandó párbeszéd előtt. Már az is visszatarthatja őket a

cselekvéstől, ha érzékeltetik velük, hogy a kormányzó hajlik a tárgyalásokra. Ha valóban válaszolnak, megpróbálnak kapcsolatot teremteni, akkor ez esetleg újabb adalékokkal is szolgálhat kilétük felderítéséhez. Jelen pillanatban egyedül ez a megoldás látszott leginkább célravezetőnek, hogy el lehessen kapni őket. A többi vonalon mindenütt zsákutcába futottak.

Arra gondolt, hogy talán nehéz lesz a kormányzót rávenni ennek a tárgyalási készségnek az érzékeltetésére. Biztosan nem akar olyan benyomást kelteni, hogy meghallgatja a terroristák követelését, hiszen ezt esetleg mások is bátorításnak vennék. Egy nyilatkozatot viszont úgy is meg lehet fogalmazni, hogy az csak az Éden Kalapácsa számára mondjon valamit.

Erre az alkalomra nem a nehézfegyvernek tartott Armani kosztümjét viselte. Ösztöne valahogy azt súgta, hogy Honeymoon talán könnyebben felmelegszik, ha „Dolgos Jánosként” jelenik meg előtte, így acélszürke nadrágkosztümöt vett fel, haját csinos kis kontyba kötötte, fegyverét a derekára csatolta. Öltözékének szigorát apró igazgyöngy fülbevalóval enyhítette, mely ráadásul hosszú, szépen ívelő nyakát is kiemelte. Az sohasem árt, ha valakit vonzónak találnak.

Egy pillanatra azon is elmélázott, hogy vajon Michael Quercus vonzónak találta-e? Ő nagyon jóképűnek tartotta, csak ne lett volna annyira bosszantó a modora! Anyjának biztosan tetszett volna a férfi. Judy emlékezett rá, hogy annak idején gyakran mondogatta: „Azokat a férfiakat szeretem, akik határozottak és tudnak irányítani!” Quercus ízlésesen, kicsit visszafogottan öltözködött. Kíváncsi volt, hogy vajon milyen lehet a teste a ruha alatt. Lehet, hogy sötét szőr borítja minden porcikáját, mint egy majomnak. Nem szerette a szőrös férfiakat. Lehetséges az is, hogy sápadt és puha, de aztán elhessegette magától ezt a gondolatot; úgy tűnt, hogy a férfi nagyon is jó erőben van. Judy hirtelen rádöbbent arra, hogy már a meztelen Quercusról fantáziál, s már bosszantotta is saját ostobasága. Másra sincs szükségem, csak egy rossz természetű, filmsztár külsejű fickóra!

Úgy döntött, hogy előretelefonál, s megkérdezi, hol lehet a közelben a legjobban parkolni. Mobiltelefonján felhívta a kormányzó hivatalát, és kérte Honeymoon titkárságát.

– 12-kor találkozóm van Mr. Honeymoonnal – kezdte a bemutatkozás után –, s azt szeretném tudni, hogy parkolhatok-e a Capitolium előtt? Még soha nem jártam Sacramentóban.

– Az épület előtt nincs vendégparkoló – felelte Honeymoon titkára, hangja után ítélve egy fiatalember –, de a szomszédos háztömbben működik egy parkolóház.
– Pontosan hol találom meg?
– Bejárata a K és az L utca között, a Tizedik utcáról nyílik. A Capitolíum is a Tizedik utcában, az L és az M utca között van. Szó szerint egy percre van tőlünk. A találkozó viszont nem 12-re, hanem fél 12-re van előjegyezve.
– Tessék?
– Az önök találkozója fél 12-re van beütemezve.
– Megváltozott talán?
– Nem, asszonyom, eredetileg is így volt tervezve.
Judy tajtékzott a méregtől. Ha késik, akkor még mielőtt kinyitná a száját, máris kedvezőtlen benyomásokat kelt. Az órájára pillantott. Ha száguld, mint az őrült, akkor talán másfél óra alatt odaérhet.
– Nem gond – szólt vissza Honeymoon titkárának. – Még bőven van időm – hazudta. – Időben ott leszek.
– Nagyszerű – hangzott a válasz a vonal túlsó oldaláról. Nyomni kezdte a gázt, s látta, ahogy a Monte Carlo sebességmérője 160 kilométerig felkúszik. Szerencsére nem volt nagy a forgalom. Reggelenként a járművek többsége az ellenkező irányba, San Francisco felé tartott.
A találkozó időpontját Brian Kincaid közölte vele, tehát ez azt jelenti, hogy ő is elkésik. Külön utaztak, mert Kincaidnek volt egy másik találkozója is Sacramentóban, az ottani FBI-kirendeltségen. Judy beütötte a telefonba a San Franciscó-i iroda számát, és kérte az igazgató titkárságát.
– Linda? Itt Judy beszél. Megkérlek, légy szíves felhívni Briant, s megmondani neki, hogy a kormányzó kabinetfőnöke fél 12-re és nem 12-re vár bennünket. Megteszed?
– Azt hiszem, hogy ő is így tudja – felelte Linda.
– Nem, nem így van. Ő maga közölte velem a 12 órát. Próbáld meg elérni s figyelmeztetni!
– Rendben van.
– Kösz – búcsúzott el Judy, s most már csak a vezetésre összpontosította figyelmét.
– Néhány perc elteltével rendőrségi szirénát hallott maga mögül. Hátranézett a visszapillantó tükörben, s látta, hogy a Kaliforniai Sztrádarendőrség jól ismert, drapp színű kocsija szegődött a nyomába.

– Bassza meg, már csak ez hiányzott! – mormogta dühösen. Letért az út szélére, és erősen fékezett. A járőrkocsi megállt mögötte. Judy kinyitotta a kocsi ajtaját.

– MARADJON A KOCSIBAN! – hallatszott a felerősített hang a hangszóróból.

Előkapta FBI-jelvényét, karhossznyira kitartotta, hogy a rendőr is jól láthassa, majd kiszállt a kocsiból.

– MARADJON A KOCSIBAN!

Mintha a félelem árnyékát vette volna észre a hangban, s látta, hogy a járőr egyedül ül a kocsiban. Nagyot sóhajtott. Már látta maga előtt, ahogy valami rendőrújonc idegességében előkapja fegyverét és véletlenül lelövi.

– FBI! – kiáltotta, s maga elé tartotta a jelvényét, hogy a rendőr is jól láthassa. – Nézzen már ide, az Isten szerelmére!

– MENJEN VISSZA A KOCSIBA!

Judy az órájára pillantott. Fél 11-et mutatott. Tehetetlen dühében remegve ült vissza kocsijába, de az ajtót nyitva hagyta. Őrjítően hosszúnak tűnt a várakozás. Végre a járőr is odaért a kocsijához.

– Abból az okból kifolyólag állítottam meg – kezdte körülményesen –, mert 155 kilométeres sebességgel...

– Inkább ezt nézze meg! – nyomta Judy a rendőr orra alá a jelvényét.

– Ez meg micsoda?

– Az istenit neki, hát nem látja? FBI-jelvény. FBI-ngynök vagyok, és rohannom kell valahova, maga pedig feltart!

– Nos... hát... nem úgy néz ki...

judy kiugrott a kocsiból, a rendőr képébe bámult, majd mutatóujját a torka alá nyomta.

– Nehogy azt merje mondani, hogy nem úgy nézek ki, mint egy kibaszott ügynök! Maga még az FBI-jelvényt sem ismeri fel, akkor honnan tudná, hogyan néz ki egy ügynök? – ordította a rendőr képébe, majd csípőre tette a kezét, kabátja szárnyát hátracsapta, hogy jól látsszon a derekára csatolt fegyvere.

– Megnézhetném a jogosítványát?

– A francba! Nem nézheti meg! Most pedig elmegyek, és egész Sacramentóig 160-nal fogok hajtani. Megértette? – kérdezte Judy, s válaszra sem várva visszaszállt a kocsijába.

– Ezt nem teheti! – tiltakozott a rendőr.

– Írjon panaszos levelet a képviselőjének! – szólt vissza a lány, majd becsapta az ajtót, és továbbhajtott.

Kihúzódott a legszélső sávba, felnyomta százhatvanig a sebességet, s ismét az órájára nézett. Majdnem öt percet volt kénytelen elvesztegetni. A járőr majd jelenteni fogja az esetet a főnökének, aki pedig panaszt tesz az FBI-nál. Ő pedig kap majd egy figyelmeztetést. Ha viszont udvariaskodni kezd a fickóval, akkor még mindig ott állna az út szélén.

– Nagy szart – mondta hangosan és nagy átérzéssel.

A Sacramento belvárosához vezető kijáratot 11 óra 12 perckor érte el. 11 óra 25-kor begurult a Tizedik utcában lévő parkolóházba. Két perc alatt talált is magának helyet. Leviharzott a lépcsőn, és már kint is volt az utcán.

A Capitolium fehér kőből emelt épülete leginkább egy esküvői tortára emlékeztette; kínos gonddal ápolt pázsit és pálmafák vették körül. Végigsietett a márvány előcsarnokon, majd megállt egy hatalmas ajtó előtt, melybe a KORMÁNYZÓ feliratot faragták bele. Néhány pillanatig várt, igyekezett néhány mély, megnyugtató lélegzetet venni, majd ismét megnézte az óráját.

Pontosan fél 12-t mutatott. Időben megérkezett. Az iroda nem követhet el hibákat!

Kinyitotta maga előtt a kettős ajtót, s belépett.

Egy impozáns előszobában találta magát, ahol egy hatalmas asztal mögött a titkárság vezetője trónolt. A fal mellett álló székek egyikén legnagyobb meglepetésére a várakozó Kincaidet pillantotta meg frissen vasalt, sötétszürke öltönyében. Gondosan meg volt fésülködve.

nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak látszott, s egyáltalán nem úgy nézett ki, mintha rohanva érkezett volna valahonnan. Judy érezte, hogy hirtelen elönti az izzadság.

– Hű... hello, Brian! – üdvözölte az igazgatót.

– ...'ggelt! – szólt vissza Brian, s már el is fordította róla tekintetét. Meg sem köszönte a figyelmeztetést, amiért megüzente neki, hogy a találkozóra fél órával előbb kerül sor.

– Mikor értél ide? – érdeklődött Judy.

– Néhány perccel ezelőtt.

Ez akkor azt is jelentette, hogy pontosan tudta a találkozó időpontját. Neki viszont azt mondta, hogy csak fél órával később kezdődik. Talán csak nem akarta félrevezetni? Még a feltételezés is gyerekes dolognak tűnt számára.

Mielőtt még a megfelelő következtetéseket levonhatta volna, az egyik oldalajtón keresztül egy fiatal, fekete férfi lépett be a titkárságra.

– Kincaid ügynök? – fordult oda Brianhoz.

– Igen, én vagyok – állt fel Brian a helyéről.

– Ön pedig biztosan Maddox ügynök. Mr. Honeymoon várja önöket. Követték a férfit végig a folyosón, majd egyszer be is fordultak egy másik folyosóra.

– Patkónak nevezzük az épületnek ezt a részét – magyarázta a fiatalember –, mert a kormányzóság hivatalai egy négyzet három oldalán helyezkednek el.

A másik oldalon, félúton járhattak, amikor egy újabb előszobába érkeztek, ahol két titkárnő ült. Az egyik bőrfotelben dossziéval a kezében egy fiatalember várakozott. Judy feltételezése szerint ez lehetett a kormányzó rezidenciája. Néhány lépés megtétele után kísérőjük bevezette őket Honeymoon szobájába.

A nagydarab, megtermett férfi sűrű haja már erősen őszült. Szürke, vékony csíkos zakóját levetette, s látni engedte fekete nadrágtartóját. Fehér ingének ujját feltűrte, de selyem nyakkendőjét továbbra is nyakkendőtű rögzítette a gallérja alatt. Levette aranykeretes szemüvegét, és felállt az asztalától. Sötét, markáns arca a „velem-nem-lehet-basza-kodni” kifejezést sugallta mindenki felé. Akár egy rendőrhadnagy is lehetett volna, de ahhoz túlságosan is jól volt öltözve.

Megfélemlítő külseje ellenére udvariasan fogadta őket, s kezet rázott mindkettejükkel.

– Köszönöm, hogy San Franciscóból idáig elfáradtak – kezdte a beszélgetést.

– Óh, igazán nem jelentett problémát – válaszolta mosolyogva Kincaid.

Mindhárman leültek.

– Hogyan értékelik a helyzetet? – kérdezett rá Honeymoon minden bevezetés nélkül.

– Nos, uram – szólalt meg Kincaid –, ön külön kérte, hogy azzal az ügynökkel is szeretne találkozni, aki élesben foglalkozik ezzel a kérdéssel, ezért hadd adjam át a szót Judynak. Ő majd megadja a szükséges tájékoztatást.

– Sajnos, még nem sikerült elkapnunk azokat, akik a fenyegetést küldték – kezdte judy, s máris megszidta magát, amiért mentegetőzéssel kezdi. A pozitívumokat kell kiemelni! – Azt már biztosan tudjuk, hogy nem állnak

kapcsolatban a Zöld Kalifornia Kampány nevű szervezettel... ez csupán gyenge kísérlet volt a félrevezetésünkre. Azt sem tudjuk, hogy kikről van szó, de néhány fontos dolgot szeretnék elmondani, amit eddig sikerült róluk megtudnunk.

– Kérem, folytassa – bátorította Honeymoon.

– Először is, a fenyegetés nyelvi elemzése alapján kiderült, hogy nem magányos elkövetővel, hanem egy csoporttal állunk szemben.

– Nos, legalább két emberrel – vágott közbe Kincaid. Judy a főnökére pillantott, de Kincaid elkerülte tekintetét.

– Most melyik igaz a kettő közül? Két emberrel, vagy egy csoporttal? – kérdezett rá ingerülten Honeymoon.

– A fenyegetést egy férfi fogalmazta meg, de egy nő gépelte le, tehát legalább két személyről van szó – folytatta Judy, s érezte, hogy közben elpirul. – Azt még nem tudjuk biztosan, hogy vannak-e többen is.

– Oké. Kérem, fogalmazzon pontosan! Már a kezdet sem volt szerencsés.

– Második megállapításunk, hogy ezek az emberek nem őrültek – folytatta Judy.

– Legalábbis orvosi értelemben – szólalt meg ismét Kincaid. – De az is biztos, hogy nem lehetnek normálisak – tette még hozzá nevetve, mintha valami vicceset mondott volna.

judy közben folyamatosan átkozta főnökét, hogy állandóan kisebbíteni akarja az eddig elért eredményeket.

– Az erőszakos bűncselekményeket elkövető embereket – folytatta Judy – általában két csoportra lehet osztani: a szervezettekre és a szervezetlenekre. A szervezetleneket pillanatnyi döntéseik vezérlik, és készek minden kéznél lévő fegyverüket bevetni találomra kiválasztott áldozataik ellen.

– És a másik típus? – kérdezett rá Honeymoon.

– A szervezetten működők megtervezik a bűncselekményt, ahhoz választják meg a szükséges eszközt, és azzal támadják meg a valamilyen logika mentén előre kiszemelt áldozataikat.

– Ezek is bolondok, csak másképpen – jegyezte meg Kincaid.

– Elképzelhető, hogy ezek az emberek betegek – folytatta Judy, s megpróbált nem tudomást venni főnöke közbeszólásairól –, de semmi esetre sem tekinthetők eszelős elmebetegeknek. Úgy kell kezelnünk őket, mint logikus gondolkozásra képes bűnözőket, s azt kell kideríteni, hogy mi várható tőlük, mire lehet számítani.

– Rendben van. Az Éden Kalapácsához tartozó emberek pedig szervezettek.
– A fenyegetés szövege alapján ítélve, igen.
– Nagymértékben támaszkodik a fenyegetés nyelvi elemzésére – jegyezte meg szkeptikusan Honeymoon.
– Nagyon hatékony eszköz.
– Természetesen nem helyettesíti az alapos és gondos nyomozói munkát – jegyezte meg Kincaíd. – Ebben az ügyben viszont csak ennyi áll rendelkezésünkre.
Közbeszólásával Kincaid mintha azt akarta volna érzékeltetni, hogy azért kénytelenek csupán a nyelvi elemzésre támaszkodni, mert Judy nem futkosott eleget az ügyben. A lány elkeseredetten tovább folytatta a harcot.
– Komoly emberekkel állunk szemben, ami egyben azt is jelenti, hogy ha nem tudnak földrengést előidézni, akkor majd mással próbálkoznak.
– Mégpedig?
– A szokásos terroristacselekmények valamelyikével. Bombát robbantanak, túszt ejtenek, meggyilkolnak egy ismert személyiséget.
– Feltételezve, hogy rendelkeznek az ehhez szükséges eszközökkel – szólalt meg ismét Kincaid. – Nincs semmi erre utaló bizonyítékunk.
Judy mély lélegzetet vett. Volt még valami, amit el kellett mondania, s ezt sehogy sem tudta elkerülni.
– Mindenesetre – mondta –, egyáltalán nem zárom ki annak a lehetőségét, hogy valóban elő tudnak idézni egy földrengést.
– Micsoda? – vonta fel szemöldökét Honeymoon. Kincaid csak gúnyosan felnevetett.
– Nem valószínű, de elképzelhető – folytatta Judy makacsul. – Ezt állítja Kalifornia földrengésekkel foglalkozó vezető szakértője, Quercus professzor is. Kötelességszegést követnék el, ha erről önt nem tájékoztatnám.
– Judy most a tankönyvekből kiolvasott választ adta meg önnek, Al – szólalt meg „mi-haverok-egymás-közt” stílusban Kincaid, s keresztbetett lábakkal hátradőlt a székében. – Most majd én szeretném elmondani, hogy az eltelt, hosszú évek tapasztalatainak távlatából én hogyan ítélem meg a kérdést.
Judy megkövülten bámult rá. Ezért még elkaplak Kincaid, ha ez lesz életem legutolsó lépése is! Az egész beszámoló alatt mással sem foglalkoztál, mint azzal, hogy tudnál lehetetlenné tenni. De mi lesz, ha

valóban képesek földrengést előidézni, le seggfej? Mit fogsz mondani az áldozatok hozzátartozóinak?

– Kérem, folytassa! – fordult Honeymoon Kincaidhez.

– Ezek a népek nem képesek földrengést okozni, és szart sem érdeklik őket az erőművek. Az én ösztönöm azt súgja, hogy egy fickó csak nagyképűsködni akar a barátnője előtt. Felbosszantja a kormányzót, az FBI-ügynökök úgy rohangálnak, mint a pók a falon, és az ügy minden este szerepel John Truth műsorában is. Hirtelen nagy ember lett belőle, és hűha, ez a csajnak is nagyon tetszik.

Judy végtelenül megalázottnak érezte magát. Kincaid hagyta, hogy ismertesse eddigi eredményeit, majd minden szavát gúny és nevetség tárgyává tette. Nyilvánvalóan így is tervezte, s most már abban is biztos volt, hogy szándékosan tájékoztatta félre a találkozó időpontjáról, mert abban bízott, hogy így majd csak jelentős késéssel fog megérkezni. Stratégiájának az ő lejáratása, és saját magának minél kedvezőbb színben való feltüntetése volt a lényege. Hányinger kerülgette.

– Úgy döntöttem, azt javaslom a kormányzónak, hogy ne tegyen további lépéseket a fenyegetéssel kapcsolatban – állt fel hirtelen Honeymoon a helyéről. – Mindkettejüknek köszönöm a megjelenést – tette még hozzá, jelezve, hogy befejezettnek tekinti a találkozót.

Judy megértette, már elkésett a javaslattal, mely szerínt nyitva kell hagyni az ajtót a terroristákkal folytatandó párbeszéd előtt. Erre már nem volt lehetősége. Különben is, bármit javasolna, Kincaid azt úgyis megtorpedózná. Reménytelennek érezte a helyzetét. Mi lesz, ha mégis komoly a fenyegetés? Mi lesz, ha mégis földrengést tudnak kelteni?

– Ha bármikor a segítségünkre lenne szüksége, értesítsen bennünket! – mondta búcsúzóul Kincaid a kabinetfőnöknek.

Honeymoon arcán alig észrevehető gúnyos mosoly suhant át. Aligha lehetett szüksége arra, hogy az FBI felajánlja neki a segítségét. Ennek ellenére mindkettőjükkel udvariasan kezet fogott.

Néhány pillanattal később már kint is voltak az ajtón.

Judy szótlanul ment végig a patkón, a titkárságon, majd a márvány előcsarnokon.

– Ügyesen csináltad, Judy – állt meg Kincaid egy pillanatra az előcsarnokban. – Ne izgulj, nem lesz semmi probléma! – mondta, s alig tudta elfojtani gúnyos mosolyát.

Judy eldöntötte, hogy nem mutatja, mennyire fel van háborodva. Legszívesebben a képébe üvöltött volna, de nyugalmat erőltetett magára.

– Én is azt hiszem, hogy megtettük kötelességünket.

– Biztosan megtettük. Hol parkolsz?

– Egy parkolóházban, az utca túloldalán – bökött hátra hüvelykujjával Judy.

– Én pedig ezen az oldalon. Később majd találkozunk.

– Rendben!

Judy még egy pillantást vetett utána, majd ő is elindult a parkolóház felé. A túloldalra átérve egy édességboltot pillantott meg. Bement, és vett magának egy doboz desszertet.

Visszaúton San Franciscóba megette az egészet.

7

Priestnek valami fizikai tevékenységre volt szüksége, nehogy megőrüljön a minden porcikáján eluralkodó feszültségtől. A templomban tartott tanácskozás után kiment a szőlőbe, és gyomlálni kezdett. Melegen tűzött a nap. hamar meg is izzadt, s levetette az ingét.

Star is ott dolgozott mellette. Egyórányi munka után az asszony az órájára pillantott.

– Tartsunk egy kis szünetet – mondta. – Menjünk, hallgassuk meg a híreket!

Beültek Priest kocsijába, és bekapcsolták a rádiót. Ugyanazokat a híreket mondták be, mint egy órával azelőtt. Priest a fogát csikorgatta csalódottságában.

– A fenébe! A kormányzónak hamarosan mondania kell valamit.

– Arra nem is számíthattunk, hogy azonnal beadja a derekát – jegyezte meg Star.

– Nem, de valami üzenetre igen, hogy legalább halványan érzékelteti, hogy hajlik valami engedményre. Az erőmű-építések leállításának gondolata különben sem ostobaság. Kaliforniában valószínűleg az emberek milliói értenének egyet vele.

– A szarba velük! – bólogatott Star. – Los Angelesben már különben sem lehet levegőt venni a légszennyeződés miatt. Egyszerűen hihetetlen, hogy az emberek így akarnak élni.

– De mégsem történik semmi.

– Nos, eredetileg is úgy gondoltuk, hogy előbb meg kell mutatni az erőnket, s csak azután kezdenek tárgyalni velünk – emlékeztette Star a korábbi elképzelésekre.

– Igen – felelte Priest, majd rövid habozás után kibökte: – Egyszerűen meg vagyok ijedve, hogy nem fog működni!

– Micsoda? A szeizmikus vibrátor?

Priest újra elbizonytalanodott. Star kivételével, soha senkivel sem volt őszinte, de most már félig-meddig azt is sajnálta, hogy bevallotta kétségeit. Ha viszont már elkezdte, akkor be is kell fejeznie.

– Nem a vibrátor, hanem az egész terv – mondta. – Attól félek, hogy nem sikerül földrengést előidézni, és akkor elvesztünk.

Priest látta, hogy kétségei egy kicsit az asszonyt is meglepték. Ő is hozzászokott, hogy a legnagyobb magabiztossággal hajt végre mindent, amit csak eltervezett. Ilyesmi viszont még az ő gyakorlatában sem fordult elő.

– Foglalkozz egy kicsit Flowerrel ma este! – kérte az asszony útban visszafelé a szőlőskertbe.

– Hogy érted ezt?

– Tölts el vele egy kis időt! Csinálj valamit vele! Mindig csak Dustyval játszol.

Dusty még alig töltötte be az ötödik évét. Vele könnyű volt elszórakozni. Számára még minden újdonságot jelentett, még mindenen tudott csodálkozni. Flower viszont már tizenhárom éves, és a lányok ebben a korban minden felnőttet ostobának tartanak. Priest már éppen erről akart beszélni Starral, amikor rájött, hogy az asszonynak minden bizonnyal valami más oka is volt, hogy erre megkérje.

Attól fél, hogy holnap akár meg is halhatok.

Ennek még a gondolatára is úgy érezte, mintha gyomorszájon ütötték volna. Természetesen tisztában volt a földrengéssel kapcsolatos terv veszélyeivel, de ha ez jutott eszébe, akkor elsősorban magára és arra gondolt, hogy a kommuna vezető nélkül marad. Eszébe sem jutott, hogy mihez kezd majd Flower, ha tizenhárom évesen egyedül marad.

– Hogy foglalkozzam vele?

– Régóta szeretne megtanulni gitározni.

Ez Priest számára is újdonságot jelentett. Ő maga sem volt valami nagy gitáros, de népdalokat és egyszerű bluesokat el tudott játszani; kezdetnek ez is megteszi.

– Oké. Ma este elkezdjük – vonta meg a vállát.

Visszatértek a munkához, de néhány perc elteltével már abba is hagyták, amikor Slow fülig érő szájjal kiabálni kezdett.

– Hé! Nézzétek, ki jön ott!

Priest a szőlősorok túlsó vége felé pillantott. Ő csak Melanie-t várta, aki elvitte Dustyt San Franciscóba, az apjához. Melanie volt az egyetlen, aki pontosan meg tudta neki mondani, hogy hova kell leállítania a szeizmikus vibrátort, és mindaddig bizonytalanul érezte magát, amíg az asszony vissza nem érkezett. Visszatérése viszont még korai lett volna, és Slow különben sem jött volna ilyen izgalomba, ha Melanie-t látja megérkezni.

Egy férfi ereszkedett le a domboldalról, nyomában egy asszonnyal és egy kisgyerekkel. Priest összeráncolt homlokkal figyelte. Néha egy év is eltelt anélkül, hogy egyetlen látogató érkezett volna a völgybe. Ma reggel itt volt az a rendőr, most pedig újabb idegenek tűnnek fel a környéken. Valóban idegenek lennének? Összehunyorított szemmel figyelt. A férfi járása borzalmasan ismerősnek tűnt számára. Ahogy a kis csapat közelebb ért, Priest is meglepetten felkiáltott:

– Jézusom! Talán csak nem Bones érkezett?

– Igen ő az! – kiáltott fel Star is örömében. – Szent ég! – csapta össze a kezét, s máris sietős léptekkel indult meg a jövevények felé. Spirit is csatlakozott az általános izgalomhoz, s csaholva követte az asszonyt.

Priest is elindult lassan feléjük. Bones, akinek az igazi neve Billy Owens volt, szintén a Rizsevők közé tartozott. Ő viszont a Priest érkezését megelőző állapotokat kedvelte. Szeretett egyik napról a másikra élni úgy, ahogy a kommuna létrejötte után, a hőskorban az elkezdődött. Kedvelte az állandó válsághelyzetet, szeretett berúgni vagy alaposan benarkózni – esetleg mindkettőt egyszerre –, s naponta alig egykét órát volt az eszénél. Boszorkányos ügyességgel játszott szájharmonikán, és ugyancsak ő volt a legsikeresebb koldus az utcasarkokon. Néhány év elteltével, amikor világossá vált, hogy a Priest-Star rezsim állandósult, Bones elhagyta a kommunát. Azóta sem hallottak róla semmit. Most, húsz év elteltével, hirtelen megjelent.

Star a nyakába ugrott, átölelte s szájon csókolta. Egy időben komoly kapcsolat volt közöttük. Azokban az időkben Star minden férfival lefeküdt, de Bones valóban a gyengéjének számított. Priestet meglegyintette a féltékenység, amikor látta, hogy Bones magához szorítja az asszonyt.

Mikor kibontakoztak egymás karjaiból, Priest azonnal észrevette, hogy Bones nincs valami jó bőrben. Mindig is vékony, sovány alkatú volt, de most úgy nézett ki, mintha az éhhalál környékezné. Nagy hajat és bozontos szakállat viselt, de valahogy úgy tűnt, mintha szakálla elvesztette volna fényét, haja pedig csomókban hullana. Mocskos farmernadrágban és trikóban érkezett, cowboycsizmájának egyik sarkát elhagyta valahol.

Azért jött, mert bajban van.

Bones Debbie néven mutatta be a vele érkezett nőt. Sokkal fiatalabb volt, mint ő; nem lehetett több huszonöt évesnél, csinos volt, de látszott rajta, hogy ő is ki van éhezve. Másfél éves kisfiával együtt majdnem olyan soványak és mocskosak voltak, mint Bones.

Éppen ebéd előtt álltak. Bonesékat is magukkal vitték a főzőházba. Gersliből készült és a kertből származó fűszerekkel ízesített ragufeleség volt az ebéd. Debbie mohón falta az ételt, s a gyereket is megetette; Bones csak néhány kanállal evett, majd rágyújtott egy cigarettára.

Hosszan elméláztak a régi, szép időkön.

– Elmesélem a legkedvesebb emlékemet – szólalt meg Bones. – Egy délután, ott fent a domboldalon, Star a nyalásról mesélt nekem. – Az asztalnál elszórt, kicsit zavart nevetgélés hallatszott, de Bones ezt nem vette észre, és tovább folytatta. – Még csak húszéves voltam, és fogalmam sem volt, hogy az emberek ilyet is szoktak csinálni. Teljesen meg voltam döbbenve, de Star rávett, hogy én is próbáljam meg. Azokat az ízeket! Nagyszerű volt!

– Nagyon sok dolgot nem tudtál te abban az időben – jegyezte meg Star. – Emlékszem, azon panaszkodtál, hogy nem tudod, miért szoktál fejfájással ébredni reggelente. Nekem kellett azt is elmagyarázni, hogy ez olyankor fordul elő, amikor leiszod magad és részegen dőlsz ágyba. Azt sem tudtad, hogy mit jelent az a szó, hogy „másnaposság".

Az asszony ügyesen váltott témát. A régi időkben teljesen normális dolognak számított, ha az asztalnál a nyalásról beszélgettek, de Bones távozása óta sok minden megváltozott. Senki sem ügyelt különösebben arra, hogy fékezze a nyelvét, mindez ösztönösen adódott, amikor a gyerekek kezdtek egyre többet megérteni a felnőttek beszélgetéséből.

Bones idegesnek látszott, gyakran felnevetett, nagyon barátságosnak akart látszani, izgett-mozgott a helyén, és egyik cigarettáról a másikra gyújtott. Biztosan akar valamit. Hamarosan úgyis elmondja.

Leszedték az asztalt, s már kezdték elmosogatni az edényeket, amikor Bones félrevonta Priestet.

– Valamit meg akarok mutatni neked. Gyere! Priest megvonta a vállát, de azért elindult utána.

Menet közben Priest elővett egy kis csomag marihuánát és cigarettapapírt. A kommuna lakói napközben általában nem szívtak narkót, mert az lelassította a munkát a szőlőskertben, de ma különleges nap volt, és Priest úgy érezte, hogy valamivel meg kell nyugtatni az idegeit. Az erdős domboldalon felfelé menet a hosszú évek alatt megszerzett gyakorlattal, könnyed, gyors mozdulatokkal cigarettát sodort magának.

– Nincs valami... – nyalta meg Bones a szája szélét –, ...valami erősebb nálad?

– Mit használsz mostanában, Bones?

– Időnként egy kis barnacukrot, hogy tiszta maradjon a fejem. Tehát heroin.

Tehát erről van szó. Bonesból igazi kemény narkós lett.

– Nálunk nincs semmi ilyesmi – közölte Priest. – Senki nem él vele. És aki megpróbálja, attól olyan gyorsan megszabadulunk, hogy észre sem veszi!

Priest meggyújtotta a cigarettáját.

A parkolóként szolgáló tisztásra érve Bones megszólalt:

– Ez az.

Priest először nem is tudta, hogy mit is lát maga előtt. Teherautó volt, de vajon milyen? Kanárisárga és égővörös festékkel furcsa, vidámnak szánt képek voltak az oldalára pingálva, a kisebb képek fölé egy tüzet okádó szörnyeteget mázoltak, s volt rajta néhány ugyanolyan rikító színekkel odavetett betű is.

– A Sárkánytorok – magyarázta Bones, hiszen tudta, hogy Priest nem tud olvasni. – Forgóhinta.

Priest így már felismerte a szerkezetet. A teherautó platójára sok különböző figurát ábrázoló ülőke volt szerelve. A teherautó motorja működtette a gépezetet. Ha már nem használták, akkor az ülőkéket le lehetett hajtani, s a kocsi továbbindulhatott a következő búcsúba.

– A tied? – kérdezte Priest, és Bones felé nyújtotta a félig szívott cigarettát.

Bones szippantott a cigarettából, mélyen letüdőzte, s csak azután válaszolt.

– Ebből éltem tíz éven keresztül. Most már javításra szorul, de nincs pénzem felújítani. El kell adnom.

Priest már tudta, hogy ezután mi következik. Bones újra mélyet szívott a cigarettából, de nem adta vissza Priestnek.

– Megér vagy 50 ezer dollárt, de én csak 10-et kérek érte.

– Jó üzletnek látszik – bólogatott Priest – már annak, akinek szüksége van ilyesmire.

– Talán nektek kellene megvennetek – kockáztatta meg Bones a megjegyzést.

– Mi a francot kezdjek én egy forgóhintával, Bones?

– Jó befektetés. Ha rossz évetek van, rossz a termés, akkor ezzel járhatnátok a környéket, és pénzt lehetne keresni vele.

Néha valóban voltak rosszabb éveik. Az időjárást nem lehetett befolyásolni, de Paul Beale mindig szívesen adott nekik kölcsönt. Őszintén hitt a kommuna eszményeiben, annak ellenére, hogy ő maga nem tudott abba beilleszkedni. Azzal is tisztában volt, hogy minden évben új termést fognak betakarítani.

– Szó sem lehet róla – rázta meg Priest határozottan a fejét. – De azért sok szerencsét, öreg cimbora! Próbálkozz tovább, biztosan akad majd rá vevő!

Bones maga is tudhatta, hogy az ajánlat elfogadásához nem fűzhet sok reményt, de pánikban volt és tovább próbálkozott.

– Hé, Priest, akarod tudni az igazságot?... Nagyon rossz állapotban vagyok. Tudnál nekem 1000 dolcsit kölcsönözni? Azzal talpra tudnék állni.

Úgy érted, hogy meg tudnád szívni magad kokainnal? Aztán néhány nap múlva ugyanott lennél, ahonnan elindultál.

– Neked is tudnod kell, hogy nekünk itt nincs pénzünk – közölte Priest. – Itt nem bánunk pénzzel, erre neked is emlékezned kell!

– Dugiban csak van valahol – nézett rá ravaszkásan Bones. És azt hiszed, hogy ezt meg is mondom neked!

– Sajnálom, cimbora, nem tudok segíteni.

– Nagy kár, haver – bólogatott Bones. – Valóban komoly bajban vagyok.

– És ne próbáld a hátam mögött Start se megkörnyékezni, mert tőle is ugyanezt a választ fogod kapni – figyelmeztette Priest egy kicsit élesebb hangon. – Megértetted?

– Persze, persze – felelte Bones ijedten. – Nyugodj meg, Priest, nyugodj meg!

– Nyugodt vagyok – válaszolta Priest.

Priest egész délután Melanie miatt idegeskedett. Meggondolta magát, és úgy döntött, hogy visszamegy a férjéhez, vagy egyszerűen csak megijedt, beült a kocsijába, és nekiment a vakvilágnak? Akkor neki vége. Melanie-n kívül nem volt senki, aki értelmezni tudta volna Michael Quercus adatait, s meg tudta volna mondani, hogy holnap hova kell leállítani a szeizmikus vibrátort.

Nagy megkönnyebbülésére délután az asszony megérkezett. Priest elmesélte neki Flower letartóztatását, s azt is elmondta, hogy néhányan őt hibáztatják, amiért olyan csinos ruhákat hord. Melanie azonnal bele is egyezett, hogy ezután az ingyenes üzletből öltözködik.

Vacsora után Priest bement Song házikójába, s magához vette a gitárt.

– Használod most? – kérdezte udvariasan. Olyat soha nem kérdezett volna, hogy „Kölcsönadod a gitárodat?”, mert a kommunában elméletileg minden közös tulajdon volt, tehát a gitár is legalább annyira az övé volt, mint Songé, annak ellenére, hogy az asszony azt magának készítette. A gyakorlatban viszont ilyen esetekben mindig kértek egymástól.

Flowerrel együtt kiült a ház elé, és felhangolta a gitárt. Spirit, a kutya olyan éberen figyelte őket, mintha csak ő is szeretett volna megtanulni gitározni.

– A legtöbb dal három akkordból áll – kezdte Priest a magyarázatot. – Ha ezt a három akkordot ismered, akkor tíz dal közül kilencet már el is tudsz játszani.

Megmutatta neki a C-dúr akkord fogását. Amíg a kislány azzal próbálkozott, hogy puha ujjbegyeivel leszorítsa a megfelelő húrokat, Priest az alkonyi fények mellett a lány arcát tanulmányozta. Tökéletes bőrével, sötét hajával, zöld szemével ugyanolyan volt, mint anyja lehetett ebben a korban, sőt, mikor koncentrált valamire, akkor még a homlokát is ugyanúgy ráncolta. Életben kell maradnom, hogy gondoskodhassak rólad!

Arra gondolt, hogy ilyen idős korában ő már tapasztalt és képzett bűnözőnek számított, megkeményítette a mindennapos erőszak, gyűlölte a rendőröket, s lenézte a tisztes polgárokat, akik annyira ostobák, hogy hagyják magukat kirabolni. Tizenhárom éves koromra én már teljesen megromlottam. Úgy határozott, nem engedi, hogy Flower is erre a sorsra jusson. A béke és szeretet közösségében nőtt fel, s még nem csapta meg annak a világnak a szele, mely a kis Ricky Grangert megrontotta, és már

azelőtt bűnöző csavargóvá tette, hogy pelyhezni kezdett volna a szakálla. Veled minden rendben lesz, erről én gondoskodom.

A kislány a húrokat pengette, s Priest akkor jött rá, hogy Bones megérkezése óta nem tud szabadulni egy dal szövegétől és melódiájától. Valami népdalszerűség volt még a hatvanas évekből, és Star mindig is nagyon kedvelte.

Mutasd meg a börtönt, Mutasd meg a cellát, Mutasd meg a foglyot. Ki napfényt már nem lát.

– Megtanítalak egy dalra, melyet anya énekelgetett neked, amikor még egészen picike voltál – vette át Priest a hangszert a lányától. – Emlékszel még rá? – kérdezte, s belekezdett a dalba.

Mutatok egy legényt,

Számos oka ennek

Még mindig fülében csengett Star senkiével össze nem téveszthető, mély, szexi hangja, ami azóta sem változott.

Gazdag leszel vele,

Vagy én leszek az,

Vagy én leszek az!

Priest hasonló korban volt. mint Bones, és Bones nyilvánvalóan a halálán van. Priestnek kétségei sem lehettek felőle. Az asszony hamarosan elhagyja a gyerekével együtt. Enni nem fog, csak szenvedélyének kielégítésével törődik. Túladagolhatja vagy valami silány minőségű narkóval megmérgezheti magát, s addig él vissza szervezete tűrőképességével, amíg az már nem bírja tovább, és akkor egy tüdőgyulladás elviszi. Így vagy úgy, de máris halott.

Ha ez a hely elvész számomra, akkor rám is az a sors vár, mint Bonesra.

Flower az á-moll akkorddal bajlódott, s Priest közben azzal a gondolattal játszadozott, hogy milyen lenne, ha visszatérnének a mindennapok társadalmába. Arról fantáziált, hogy naponta munkába járna, zoknit és hegyes orrú cipőt vásárolna magának, tévéje és kenyérpirítója is lenne. Már a gondolattól is hányingert kapott. Soha nem élt tisztességes életet. Kupleráјban, kurvák között nőtt fel, az utca nevelte. Rövid ideig foglalkozott valami félig törvényes üzlettel is, de életének túlnyomó részében egy világtól elszigetelt hippikommunának volt a vezetője.

Eszébe jutott egyetlen tisztességes munkája és munkahelye is. Tizennyolc éves korában elment dolgozni a Jenkinson házaspárhoz, akiknek italboltjuk volt az utcájukban. Abban az időben öregeknek tartotta őket, de

most úgy tűnik, hogy a házaspár mindkét tagja az ötvenes éveit taposhatta. Az volt a szándéka, hogy addig dolgozik náluk, amíg meg nem tudja, hol tartják a pénzüket, majd aztán szépen ellopja tőlük. Náluk sikerült saját magáról is megtudnia valamit.

Rájött, hogy furcsa tehetsége van a számoláshoz. Mr. Jenkison minden reggel 10 dollár váltópénzt rakott a kasszába. Ha bejÖtt egy vásárló, akkor Priest vagy maga szolgálta ki a vevőt, vagy elnyújtott, kántáló hangon Jenkinsonék közölték a vásárlóval, hogy „egy dollár huszonkilenc, Mrs. Roberto”, vagy „pontosan három dolcsi, uram!”. A számok furcsa módon automatikusan összeadódtak a fejében. Priest a nap folyamán mindig pontosan tudta, hogy mennyi pénz van a kasszában, s a nap végén, mielőtt az öreg még hozzálátott volna a pénz megszámolásához, a teljes bevétel összegét közölte Mr. Jenkinsszel.

Azt is hallotta, amikor Mr. Jenkins a nagykereskedőkkel vagy szállítókkal tárgyalt, s hamarosan minden árucikknek pontosan ismerte a kis-és nagykereskedelmi árát. Az agyába épített pénztárgép ebből minden tranzakciónál kiszámolta a profitot, és teljesen megdöbbentette, hogy Jenkinsék mennyi pénzt keresnek anélkül, hogy bárkit is meglopnának.

Megszervezte, hogy az öregeket havonta négy alkalommal is kirabolják, majd ajánlatot tett nekik, hogy megveszi az üzletet. Mikor nem voltak hajlandóak eladni neki, akkor megszervezte az ötödik rablást is, de ekkor már Mrs. Jenkinsszel is durvák voltak a rablók. Mr. Jenkins ezután elfogadta az ajánlatát.

A vételárat Priest a környék uzsorásától vette fel, a berendezést pedig a bevételből fizette ki Jenkinséknek. Bár se írni, se olvasni nem tudott, mindig pontosan tisztában volt pénzügyeinek állásával. Senki sem tudta becsapni. Egy alkalommal felvett magához dolgozni egy becsületesnek látszó középkorú asszonyt, aki mindennap ellopott egy dollárt a kasszából. A hétvégén levonta tőle az öt dollárt, jól összeverte, s megmondta neki, hogy még a környéken se lássa meg többé.

Egy éven belül már négy üzlete volt; két év elteltével egy nagykereskedelmi itallerakatot működtetett; három év múlva milliomos lett belőle, a negyedik évben pedig már menekülnie kellett.

Néha arra gondolt, vajon mi történt volna, ha maradéktalanul visszaadja a pénzt az uzsorásnak, könyvelőjével valós számokat közöl, és azt juttatja be az adóhivatalba, és alkut köt a Los Angeles-i rendőrséggel, mely csalás miatt emelt vádat ellene. Talán ma már akkora cége van, mint a Coca-Cola,

kastélya lenne a Beverly Hillsen, kertésszel, úszómedencével és akkora garázzsal, melyben akár öt kocsi is elfér.

Próbálta elképzelni, de tudta, hogy vele ez soha nem történhetett volna meg. Ez nem ő volt. Annak a fickónak, aki reggelenként fehér köpenyben lesétál a kastély lépcsőjén, és hűvösen utasítja a szobalányt, hogy csavarjon ki neki néhány friss narancsot, teljesen más arca volt. Priest soha nem tudott volna egy szabályosan működő, tisztességes világban élni. Mindig problémái voltak a szabályokkal; soha nem tudott másoknak engedelmeskedni. Ezért kellett itt élnie.

A Silver River Valleyben én hozom a szabályokat, én változtatom meg a szabályokat, én magam vagyok a szabály!

Flower közben panaszkodni kezdett, hogy megfájdultak az ujjai.

– Akkor itt az ideje abbahagyni – mosolyodott el Priest. – Ha akarod, akkor holnap egy újabb dalra is megtanítalak. Ha még életben vagyok.

– Neked is szokott fájni? – kérdezte a kislány.

– Nem, mert már megszoktam. Ha te is gyakorolsz rajta egy kicsit, akkor a te ujjbegyeid is megkeményednek, kis párna nő rajtuk, s olyan lesz rajtuk a bőr, mint most a sarkadon.

– Noel Gallaghernek is vannak olyan párnák az ujján?

– Ha Noel Gailagher popzenész...

– Hát persze! Az Oázisban játszik.

– Nos, akkor neki kemény párnák nőttek az ujjára. Te is szeretnél majd zenész lenni?

– Nem.

– Ez aztán határozott válasz volt. Van valami más elképzelésed? Flower bűntudatos képet vágott, mintha csak előre tudta volna, hogy Priest ellenezni fogja a tervet, de aztán bátorságát összeszedve mégis kibökte:

– Író szeretnék lenni.

Priest maga sem tudta, hogyan fogadja ezt a bejelentést. A papád soha nem tudja majd elolvasni az írásaidat. Mindenesetre úgy tett, mint aki lelkesedik az ötletért.

– Ez nagyszerű! És milyen író?

– Aki a képeslapokba ír. Mint a Tinédzserek Lapja.

– És miért?

– Ott az ember sztárokkal találkozhat, riportokat készíthet velük, írhat a divatról, a kozmetikai dolgokról...

Priest összeharapta fogait, s nem mutatta csalódottságát.

– Nos, tetszik az ötlet, hogy író legyen belőled. Ha újságcikkek helyett verseket vagy elbeszéléseket írnál, akkor továbbra is élhetnél itt, a Silver River Valleyben.

– Igen, talán – válaszolta Flower nem nagy meggyőződéssel hangjában.

Priest már látta, hogy Flower nem tervezi itt leélni az életét. De még túl fiatal, hogy ezeket a dolgokat megértse. Mire elég idős lesz ahhoz, hogy maga döntsön a sorsáról, akkor majd másképp látja a helyzetet. Remélem!

– Truth műsora következik – lépett oda Star hozzájuk.

– Menj, és készülj a lefekvéshez! – vette át Priest lányától a gitárt. Starral együtt elindult a parkoló felé, s útközben a gitárt is letették Song házikójánál. Melanie már a Cuda hátsó ülésén a rádiót hallgatta. A kommuna üzletéből származó világossárga trikót és farmernadrágot viselt. Mindkettő túl nagy volt neki. A trikót begyűrte a nadrágjába, szorosra húzta rajta az övet, ami még jobban kiemelte karcsúságát. Maga volt a tömény szex.

John Truth színtelen orrhangjával néha szinte hipnotizálni tudta a hallgatóságát. Az volt a specialitása, hogy kimondja mindazokat a dolgokat és gondolatokat, melyekben hallgatói szívük mélyén hittek, de azt mindig szégyellték beismerni. A szokásos disznó, fasisztoid szöveggel operált: az AIDS nem más, mint büntetés az elkövetett bűnökért, az intelligencia faji alapon öröklődik, a világnak keményebb fegyelemre van szüksége, minden politikus korrupt és ostoba és így tovább. Priest már maga előtt látta a műsorvezető hallgatóságát is, mely túlnyomórészt olyan elhízott fehérekből tevődött össze, akik minden tudásukat a kocsmaasztal mellett szerezték meg.

– Ez a fickó – jegyezte meg Star –, ez testesíti meg mindazt, amit Amerikában gyűlölök: tele van előítélettel, álszent, képmutató, öntelt és kibaszott módon ostoba.

– Pontosan így van! – bólogatott Priest. Truth hangja hallatszott a rádióban:

– „Még egyszer felolvasom a kormányzó kabinetfőnökének, Mr. Honeymoonnak a nyilatkozatát.”

– A szarházi – morogta Star, de a név hallatára Priestnek is felállt a szőr a hátán. Honeymoon volt az, aki a Silver River Valley elárasztása mellett kardoskodott, s halálosan gyűlölte mindenki.

John Truth lassan, tagoltan folytatta, mintha minden szótagnak jelentősége lenne:

– Ezt hallgassák meg! „Az FBI megvizsgálta az Internet Bulletinen május elsején közzétett fenyegetést. A vizsgálat megállapította, hogy a fenyegetés minden komoly alapot nélkülöz.”

Priest úgy érezte, hogy összetört benne valami. Tulajdonképpen végig ilyesmire számított, de most mégis csalódást érzett. Legalább valami halvány, engedékenységre utaló jelet szeretett volna a nyilatkozatban felfedezni. Honeymoon továbbra is rendíthetetlennek látszott.

Truth folytatta a hírolvasást:

– „Mike Robson kormányzó az FBI javaslata alapján nem kíván további lépéseket tenni.” Tehát, kedves barátaim ez volt a nyilatkozat; és csak ennyi! – tette hozzá, mivel nyilvánvalóan ő is felháborítóan szűkszavúnak tartotta a nyilatkozatot. – Önök elégedettek ezzel? A terroristák által adott határidő holnap lejár. Önöket ez megnyugtatta? Hívják John Truth műsorát az ismert számon, s mondják el a világnak, hogy önöknek mi a véleménye erről!

– Ez azt jelenti, hogy nekünk is meg kell tennünk – jelentette ki Priest.

– Egy pillanatig sem számítottam arra, hogy a kormányzó beadná a derekát anélkül, hogy ne bizonyítanánk neki valamit – jegyezte meg Melanie.

– Azt hiszem, hogy valójában én sem számítottam rá – ráncolta össze homlokát Priest. A nyilatkozat kétszer is említette az FBI-t. Úgy tűnik, hogy ha mégis történne valami, akkor Mr. Robson a szövetségiekre akarja hárítani a felelősséget. Ebből talán arra lehet következtetni, hogy szíve mélyén mégsem olyan biztos a dolgában.

– Tehát, ha bebizonyítjuk neki, hogy valóban földrengést tudunk okozni...

– Talán akkor meggondolja magát.

– A francba az egésszel! – legyintett Star lehangoltan. – Én meg abban reménykedtem, hogy mégsem kell megtennünk.

Priest riadtan nézett az asszonyra. Nagyon nem szerette volna, ha Starnak az utolsó lépés megtétele előtt inába száll a bátorsága. Szüksége volt a segítségére, hogy meg tudja győzni a többi Rizsevőt is.

– Meg tudjuk tenni anélkül, hogy bárkinek bántódása esne – jelentette ki magabiztosan. – Melanie tökéletes helyet választott ki erre a célra – fordult a hátsó ülésen kuporgó Melanie-hoz. – Mondd el Starnak is, hogy miről beszéltünk!

Az asszony előrehajolt, szétterített egy térképet, hogy Star és Priest is jól láthassa. Nem tudta, hogy Priest a térképen is képtelen eligazodni.

– Itt van az Owens Valley-törésvonal – mutatott a térképen látható vörös sávra. Ezen a helyen 1790-ben és 1872-ben volt nagyobb földrengés, a következőnek már rég be kellett volna következni.

– De hiszen a földrengések nem követik egymást szabályos időközökben – jegyezte meg Star.

– Nem. A törésvonal története viszont azt mutatja, hogy egy évszázad alatt éppen elég feszültség halmozódott fel benne, hogy az földrengést okozhasson. Ez egyben azt is jelenti, hogyha a megfelelő helyen lökést adunk neki, akkor elősegíthetjük a megindulását.

– Hol van az a megfelelő hely? – kérdezte Star.

– Megközelítőleg itt – bökött Melanie ujjával egy pontra a térképen.

– Nem tudod pontosan megmondani?

– Nem, amíg ott nem vagyok. Michael adatai másfél kilométeres sugarú kör pontosságával határozzák meg a helyet. Ha szétnézek a környéken, akkor meg tudom határozni a gyenge pontot.

– Hogyan?

– A korábbi földrengések nyomai alapján.

– Oké.

– Michael szeizmikus ablakokra vonatkozó elmélete alapján az erre legalkalmasabb időpont délután fél kettő és két óra húsz perc között lesz.

– Miért vagy olyan biztos abban, hogy senkinek nem esik bántódása?

– Nézd meg a térképet! Az Owens Valley nagyon gyéren lakott terület; egy kiszáradt folyómeder mentén csak néhány apró falu van elszórva. A kiválasztott hely kilométerekre van minden lakott településtől.

– Abban is biztosak lehetünk, hogy a földrengés nem lesz nagy – tette még hozzá Priest. – Hatása még a legközelebbi településen is alig fog érződni – igyekezett megnyugtatni Start, holott nagyon is jól tudta, hogy ez egyáltalán nem biztos. Ezt az értesülését is Melanie-tól szerezte, de most egy kemény pillantást vetett rá, s az asszony nem mert neki ellentmondani.

– Ha pedig a hatása alig lesz érezhető, akkor szart sem érdekel a dolog. Akkor miért csináljuk az egészet? – támáskodott tovább Star.

Az ördög ügyvédjének szerepét játszotta, s ez is azt bizonyította, hogy rajta is eluralkodott a feszültség.

– Azt mondtuk, hogy holnap földrengést okozunk – jelentette ki Priest. – Ha ez sikerül, Melanie telefonján azonnal felhívjuk John Truth-t és közöljük vele, hogy ígéretünket beváltottuk. Milyen nagyszerű pillanat, milyen csodálatos érzés lesz!

– Hinni fog nekünk?

– Ha megnézi a szeizmográfokat, akkor hinnie kell – mondta Melanie.

– Képzeljétek el, hogy érzi majd magát Robson kormányzó és az emberei – mosolyodott el Priest. – Különösen az a seggfej Honeymoon. Majd azt fogja mondani, hogy: „A francba! Ezek valóban képesek földrengést okozni. Most mi a faszt csináljunk?”

– És utána mi történik? – kérdezte Star.

– Utána azzal fenyegetünk, hogy meg fogjuk ismételni. Ezúttal viszont nem adunk nekik egy hónapot. Csupán egy hetet kapnak.

– És hogyan juttatjuk el hozzájuk a fenyegetést? – Ugyanúgy, mint az előzőt?

– Nem hiszem – válaszolta Melanie. – Biztosan figyelik az Internet Bulletint, és rögzítik a telefonhívásokat. Ha viszont egy másik bulletinben tesszük közé, akkor mindig meg van az esélye annak, hogy senki sem figyel fel az üzenetre. Emlékezzetek rá, három hétbe telt, amíg John Truth végre rábukkant az utolsó üzenetünkre.

– Tehát egyszerűen felhívjuk, és jelezzük neki a második földrengést.

– De legközelebb – kapcsolódott be Priest ismét a beszélgetésbe – már nem valami eldugott helyen lesz, hanem ott, ahol valóban károkat is fog okozni – jelentette ki határozottan, de közben elkapta Star szemrehányó pillantását is. – Nekünk, persze, ezt nem kell komolyan gondolnunk – tette még hozzá az asszony megnyugtatására. – Ha egyszer megmutattuk az erőnket, már a fenyegetés is elég lesz.

– Inshallah! – sóhajtotta Star. Ezt a szót az algériai származású Poemtól tanulta. „Ha isten is úgy akarja!”

Másnap hajnalban koromsötét volt, amikor nekivágtak az útnak. Napvilágnál a szeizmikus vibrátort 150 kilométeren keresztül még senki sem látta a völgyben, és Priest szerette volna, ha továbbra sem látja senki. Oda-vissza összesen 800 kilométert kell megtenniük, ez azt jelenti, hogy maximális sebességgel, óránként 75 kilométerrel kell vezetniük a kocsit 11 órán keresztül. Priest úgy döntött, hogy minden eshetőségre számítva a Cudát is magukkal viszik. Oaktree is velük tart, hogy segítsen a vezetésben.

Priest zseblámpával világította meg az utat a fák között, amíg a gallyakkal álcázott járműhöz nem értek. Mind a négyen feszültek voltak és nagyokat hallgattak. Fél órába telt, amíg leszedték a rengeteg gallyat a járműről.

Remegő kézzel csúsztatta be a kulcsot az önindítóba, amikor végre beülhetett a volán mögé. Elfordította a kulcsot, s a motor megnyugtató zúgással első pöccentésre beindult. Priest szinte ujjongott örömében.

A kommuna házai több mint másfél kilométernyire voltak innen, s biztos volt benne, hogy ilyen távolságból senki sem hallja meg a motor zúgását. Később természetesen mindenki észre fogja venni, hogy a kommuna négy tagja elment valahová. Anethet eligazították, azt kell mondania a többieknek, hogy Napába mentek, mert Paul Beale meg akart nekik mutatni egy új hibridekkel betelepített ültetvényt. Általában rendkívüli eseménynek számított, ha valaki elhagyta a kommunát, de nem fog túl sok kérdés elhangzani az üggyel kapcsolatban, mert senki sem szeretett volna Priesttel szembekerülni.

Felkapcsolta a reflektorokat, s Melanie bemászott mellé a vezetőfülkébe. Egyes fokozatba kapcsolt, s a nehéz járművet a fák között lassan a földútra vezette, felkapaszkodott a domboldalon, majd elindult az országút felé. A minden útviszonyra alkalmas kerekek könnyedén vették a kiszáradt patakmedrek és sáros utak jelentette akadályokat.

Jézusom! Vajon sikerülni fog?

Egy földrengés? Ugyan már!

Akkor is sikerülnie kell!

Rátért az aszfaltozott útra, s elindult keleti irányba. Húsz perc alatt kijutottak a Silver River Valleyből, s elérték a 89-es főútvonalat. Priest ott délnek fordult. A visszapillantó tükörben látta, hogy Star és Oaktree most is szorosan a nyomukban van.

Melanie nagyon csendben volt mellette.

– Az este minden rendben volt Dustyval? – próbált Priest gyengéden beszélgetést kezdeményezni.

– Kitűnően. Szeret ellátogatni az apjához. Michael rá mindig tud időt szakítani, rám soha nem volt ideje.

Melanie keserűsége már ismerős volt Priest számára. Leginkább az lepte meg, hogy mennyire hiányzott belőle a félelem. Tőle eltérően nem szenvedett attól a gondolattól, hogy mi történik a gyerekével, ha a vállalkozás során életét veszti. Teljesen biztosnak látszott abban, hogy semmi baj nem történhet, a földrengés során nem eshet bántódása. Talán azért, mert többet tudott róluk, mint ő? Vagy ő is azok közé tartozik, akik egyszerűen nem vesznek tudomást a kényelmetlen tényekről? Priest nem tudta eldönteni a kérdést.

Pirkadatkor éppen a Laké Tahoe-t kerülték meg. A mozdulatlan víztükör olyannak tűnt, mintha egy kifényesített korongot ejtettek volna le a hegyek közé. A szeizmikus vibrátor meglehetősen feltűnő járműnek számított a fenyőfákkal övezett partvonalat követő kanyargós úton, de a nyaralók ilyenkor még az igazak álmát aludták, és a járművet csupán néhány munkahelyére, szállodákba vagy éttermekbe igyekvő, kialvatlan szemű munkás láthatta.

Mire a nap felkelt, már a 395-ös úton jártak, átlépték Nevada határát, s az asztalsima sivatagon keresztül továbbra is délnek tartottak. Úgy álltak be egy teherautó-parkolóba is, hogy a szeizmikus vibrátort az útról ne lehessen látni. Zsíros, házi omlettet és híg kávét reggeliztek.

Kaliforniába visszakanyarodva az út azonnal emelkedni kezdett a hegyek felé, és két órán keresztül minden kanyarnál fenséges kilátás tárult eléjük; a fenyvesekkel borított, meredek hegyoldalak mintha a Silver River Valley egy nagyobb változatát idézték volna. Egy színezüst tenger – Melanie szerint a Mono Laké – partjánál jutottak le ismét a völgybe.

Az út hamarosan kétsávosra szűkült, és egyenesen egy hosszú, poros völgybe futott le. A völgy egyre tágult, s egészen addig szélesedett, míg a túloldali hegyek már kékes párába burkolóztak, aztán ismét keskenyedni kezdett. Az út mindkét oldalán a barnás színű, köves talaj egyhangúságát elszórtan tüskebokrok törték meg. A folyó már rég kiszáradt, de az imitt-amott feltűnő sófoltok távoli vízfelületnek látszottak.

– Ez itt az Owens Valley – mutatott körbe Melanie.

A környék olyan benyomást keltett Priestben, mintha valami természeti katasztrófa söpört volna végig rajta.

– Mi történhetett itt? – kérdezte csodálkozva.

– A folyó kiszáradt, mert a vizet elvezették Los Angeles irányába – felelte Melanie.

Harminc kilométerenként áthaladtak egy-egy álmos kisvároson. Itt már semmiképpen nem lehetett észrevétlennek maradni. Az egyre gyérülő forgalomban, ha egy piros lámpa megállásra kényszerítette őket, a szeizmikus vibrátort minden alkalommal alaposan megbámulták. Biztosan nagyon sokan emlékeznek majd rá. Igen, láttam azt a gépezetet. Úgy nézett ki, mint egy aszfaltozógép. Vajon mi lehetett?

Melanie bekapcsolta a hordozható számítógépét, és kiteregette a térképet.

– Valahol itt, alattunk – morfondírozott magában – a földkéreg két táblája összeakadhatott, egyre erősebben feszül egymásnak, és el akar mozdulni egymás mellől.

Priestet ennek még a gondolatára is kirázta a hideg. Maga is alig akarta elhinni, hogy ő pedig ezeket a felhalmozódott, pusztító erőket akarja láncaikról leoldani. Teljesen meg vagyok őrülve!

– Valahol itt, a következő 10-15 kilométeres szakaszon – mondta az asszony.

– Hány óra van?

– Éppen most múlt egy óra.

Nagyszerűen haladtak. A szeizmikus ablak fél óra múlva kinyílik, és ötven perc múlva újra bezárul.

Melanie egyre lejjebb irányította Priestet, egészen addig, amíg le nem értek a teknőhöz hasonló völgy aljára. Út valójában itt már nem vezetett sehová, csupán egy nyomsáv kanyargott a sziklatömbök és a tüskés bokrok között. Bár a talajszint majdnem teljesen laposnak látszott, de a mögöttük hagyott országút már látótávolságon kívül került, és innen csupán az elhaladó teherautóknak is csak a teteje látszott.

– Itt álljunk meg! – szólalt meg végre Melanie.

Priest leállította a motort, s mindketten kiszálltak. A felhőtlen égboltról könyörtelenül tűzött az égető nap. A Cuda is megállt mögöttük; a hosszú út után Star és Oaktree nagyokat nyújtózva kászálódott ki a kocsiból.

– Azt nézd! – mutatott Melanie egy közeli pontra. – Látod azt a vízmosást?

Priest csak annyit látott, hogy egy rég kiszáradt patak csatornát vágott a köves talajba. Ahova viszont Melanie mutatott, ott a patakmeder hirtelen véget ért, mintha befalazták volna.

– Furcsa – jegyezte meg Priest.

– Most nézz néhány méterrel jobbra!

Priest az asszony mutatóujja irányát követte tekintetével. A patakmeder ott ugyanolyan hirtelen folytatódott tovább a völgy legmélyebb pontja felé. Priest most már rájött, hogy Melanie mit akar mutatni.

– Ez a törésvonal – mondta. – Az utolsó földrengésnél a völgy egyik oldala felkapta a szoknyáját, odább ugrott vagy öt méterrel, majd lecsendesedett.

– Valahogy így történhetett – bólogatott Melanie.

– Most pedig azt akarjuk, hogy ez megismétlődjön, igaz? – kérdezte Oaktree, s hangját enyhe borzongás tette fátyolosabbá.

– Megpróbáljuk – vetette oda Priest kurtán. – És már nincs is sok időnk. Jó helyen áll a gép? – fordult oda Melanie-hoz.

– Gondolom, igen – válaszolta az asszony. A felszínen néhány méter ide vagy oda nem sokat számíthat 8 kilométeres mélységben.

– Oké – nyugtázta a választ Priest, s egy pillanatra habozni látszott. Úgy érezte, hogy most egy kis beszédet kellene tartania. – Nos, elkezdem.

Visszamászott a vezetőfülkébe, elhelyezkedett az ülésen, s beindította a vibrátort meghajtó motort, majd meghúzta azt a kart, mellyel leeresztette az acéltáblát a talajra. A vibrátort úgy állította be, hogy az közepes frekvencián, 30 másodpercig működjön. Kinézett a hátsó szélvédőn, ellenőrizte a műszereket. Minden normálisan működött. Kézbe vette a távirányítót, és kiszállt a vezetőfülkéből.

– Minden készen áll – jelentette be a többieknek. Mindnyájan beszálltak a Cudába. Oaktree ült a volán mögött.

Visszagurultak az útra, átvágtak a túloldalra, s az alacsony bokrok között lassan gurultak felfelé az emelkedőn, de Melanie néhány méter után már meg is állította a menetet.

– Itt jó is lesz – mondta.

Priest csak remélni merte, hogy nem keltenek gyanút az úton haladó járművek vezetőiben. Ha igen, akkor sem tudnak semmit tenni ellene. Viharvert festésével a Cuda viszont kitűnően belesimult a környezetbe.

– Elég messze vagyunk tőle? – aggodalmaskodott Oaktree.

– Azt hiszem, igen – felelte Melanie hűvös nyugalommal. A félelemnek nyoma sem látszott rajta. Priest az asszony arcát tanulmányozva, mintha szemeiben az őrült izgalom apró kis szikráit vette volna észre. Szinte szexuálisnak tűnt ez az izgalom. Most talán bosszút áll a szeizmológusokon, akik megvonták tőle a továbbtanulás lehetőségét, vagy a férjén, aki nem törődik vele, vagy ezen az egész, átkozott világon? Bármi legyen is az oka, benne is őrült indulatok sűrűsödtek.

Kiszálltak a kocsiból, s a völgy túlsó oldala felé néztek. Teherautójuknak innen csak a teteje látszott.

– Hiba volt mindkettőnknek eljönni – fordult oda Star Priesthez. – Ha meghalunk, akkor Flower egyedül marad.

– Ott van neki az egész kommuna – válaszolta Priest. – Nem csak te és én vagyunk az egyedüli felnőttek, akiket szeret, és akikben megbízik. Nem

vagyunk zárt család, és most az is bebizonyosodik, hogy ennek mi az előnye.

Melanie-t bosszantotta ez az eszmecsere.

– Feltételezve, hogy a törésvonal a völgy alján halad, akkor ötszáz méternyire vagyunk tőle – szólalt meg olyan hangon mintha csak azt akarta volna mondani, hogy elege van a nyűglődésből. – Érezni fogjuk, hogy a föld megmozdul, de semmi veszély nem fenyeget bennünket. A földrengéseknél az emberek általában az összedőlt épületek, leszakadó mennyezetek, hidak, kiszakadó ablaktáblák miatt sérülnek meg. Itt biztonságban vagyunk.

– A hegy nem fog ránk omlani? – pillantott Star a háta mögé.

– Az is előfordulhat. De autóbaleset is érhet bennünket visszafelé, Silver River Valleybe. Ennek olyan kevés a valószínűsége, hogy nem is érdemes vele foglalkozni.

– Ezt könnyű neked mondani... a te gyereked apja 500 kilométerre innen, San Franciscóban van.

– Engem az sem érdekel, ha itt kell meghalnom! – jelentette ki Priest. – Képtelen vagyok felnevelni a gyerekeimet a kertvárosi Amerikában.

– Működnie kell – motyogta Oaktree. – Működnie kell!

– Az Isten szerelmére, Priest – szólalt meg Melanie. – Nincs olyan sok időnk. Nyomd már meg azt a vacak gombot!

Priest lenézett az útra, megvárta, amíg egy sötétzöld Jeep Grand Cherokee Limited elhalad előttük.

– Oké – szólalt meg, amikor az út ismét elnéptelenedett. – Ez az – mondta, és megnyomta a távirányító gombját.

Ahogy a vibrátor hajtóműve felbőgött, azonnal meghallották a zúgást, bár a távolság erősen elnyomta a zajokat. Talpa alatt alig érzékelhető, de határozott remegést érzett.

– Óh, istenem! – sóhajtott fel Star.

Porfelleg indult gomolygásnak a teherautó körül.

Mind a négyen olyan feszültek voltak, mint egy gitár húrja. Testük a föld első, alig érezhető kis remegésére szinte görcsbe merevedett.

Teltek a másodpercek.

Priest tekintetével a környéket pásztázta, a rengés jeleit kutatta, bár feltételezte, hogy előbb megérzi, minthogy meglátná, ha az valóban bekövetkezik.

Gyerünk! Gyerünk!

A szeizmikus kutatócsoportnál általában alkalmanként 7 másodpercig működtetik a gépezetet. Priest 30 másodpercre állította be. A fél perc most egy örökkévalóságnak tűnt.

A zaj végül abbamaradt.

– A francba! – kiáltott fel dühösen Melanie.

Priest megsemmisülten bámult maga elé. Nem volt földrengés. A terv kudarcot vallott.

Lehetséges, hogy ez is csak egy olyan őrült hippiötlet volt, mint a Pentagon felrobbantása.

– Próbálkozz újra! – zökkentette ki gondolataiból Melanie. Priest csak a kezében tartott távirányítót bámulta. Miért is ne? Egy 16 kerekes teherautó tűnt fel a 395-ös úton, de Priest ezúttal nem várta meg, míg elhalad. Ha Melanie-nak igaza van, akkor a teherautót nem fenyegeti veszély. Ha nincs igaza, akkor pedig úgyis mindnyájan meghalnak.

Megnyomta a gombot.

Újra hallatszott a távoli zúgás, ismét érezték talpuk alatt a remegést, a szeizmikus vibrátor pedig porfelhőbe burkolózott.

Priest arra gondolt, hogy hátha megnyílik az út a 16 kerekű teherautó alatt.

Semmi sem történt.

A 30 másodperc ezúttal gyorsabban is telt el. Priest egészen meglepődött, amikor a zúgás abbamaradt. Ennyi lett volna az egész?

Teljesen elhatalmasodott rajta a kétségbeesés. Talán az egész Silver River Valleyben lévő kommuna csupán egy álom volt, és most következik az ébredés? Most mihez kezdjek? Hol élek ezután? Hogy kerülhetem el Bones sorsát?

Melanie viszont nem adta fel olyan könnyen.

– Menjük kicsit arrább a kocsival, és próbálkozzunk újra! – szólt oda Priestnek.

– Az előbb még azt mondtad, hogy nincs jelentősége a pontos helymeghatározásnak – csodálkozott Oaktree. – „Néhány méter ide vagy oda a felszínen, nem sokat számíthat 8 kilométeres mélységben.”

– pontosan ezt mondtad.

– Akkor néhány méternél távolabb állítjuk le a gépet! – csattant fel Melanie dühösen. – Kezdünk kifutni az időből. Siessünk!

Priest nem vitatkozott vele. Melanie teljesen átalakult. Normális körülmények között elfogadta, hogy Priest uralkodjon fölötte. Bajba került

úrilány volt, akit Priest megmentett, s ezért annyira hálás volt, hogy örök engedelmességet fogadott neki. Itt viszont ő volt a türelmetlen és parancsokat osztogató főnök. Priest mindezzel ki is békült volna mindaddig, amíg valóra tudja váltani ígéretét. Majd később aztán újra visszatereli a karámba.

Beszálltak a Cudába, és gyorsan keresztülvágtak a kíméletlenül tűző naptól kőkeményre égett talajon, s újra ott álltak a szeizmikus vibrátor mellett. Priest és Melanie ismét beszállt a vezetőfülkébe, az asszony folyamatosan irányította. Oaktree és Star pedig követte a teherautót. Már nem az úton haladtak, hanem ők is keresztülvágtak a bozótokon. A teherautó hatalmas kerekei letaposták az alacsony bokrokat, és átbillentek a köveken, de Priest nem volt biztos benne, hogy az alacsony építésű Cudának nem történik baja a személykocsi számára nehéz terepen. Gondolta, hogy Oaktree majdcsak dudál, ha valami gondja támad.

Melanie tekintetével a környéket kutatta, kereste azokat a számára sokatmondó jeleket, melyek alapján meg tudta állapítani, hogy hol húzódik a törésvonal. Priest nem látott több megszakadt patakmedret. Közel egy kilométeres út megtétele után az asszony egy másfél méter magas, miniatűr siklanyúlványra emlékeztető kőtömbre mutatott.

– A törésvonalból származó törmelék – mondta. – Százéves lehet.

– Látom – szólalt meg Priest, és alaposan szemügyre vette a környéket. A földön egy tálhoz hasonló bemélyedés látszott, a tál peremén lévő törés pedig azt mutatta, hol mozdultak el egymás mellett a rétegek. Valóban olyan volt az egész, mintha valaki egy összetört edényt ügyetlen kézzel ragasztott volna össze.

– Itt próbáljuk meg! – szólalt meg Melanie.

Priest megállította a kocsit, és leengedte az acéltáblát. Gyorsan ellenőrizte a műszereket, s beállította a vibrátort. Ezúttal 60 másodperces működést programozott be. Mikor végzett, ő is kiugrott a vezetőfülkéből.

Nyugtalanul az órájára pillantott. Pontosan két óra volt. Már csak húsz percük maradt.

A Cudával ismét átmentek a 395-ös út másik oldalára, s ott újra felkapaszkodtak a domboldalra. Az úton elhaladó néhány járműre már rá se hederítettek. Priest viszont egyre idegesebb lett. Előbb vagy utóbb valaki megkérdezi, hogy mit keresnek itt a környéken. Nem szeretett volna magyarázkodni egy kíváncsi zsarunak, vagy egy lármás, helyi tanácstagnak. Készenlétben tartott ugyan egy hihető történetet, mely szerint az egyetem

geológiai tanszékének megbízásából végeznek kutatásokat a kiszáradt folyómederben, de nem szerette volna, ha valaki megjegyzi az arcát.

Mindnyájan kiszálltak a kocsiból, átnéztek a völgy túlsó oldalára, a szikladarab mellé, ahova a szeizmikus vibrátort leállították. Priest most már tiszta szívből azt kívánta, hogy mozduljon és nyíljon meg lába alatt a föld. Gyerünk, Istenem, csak ezt add még meg nekem! Oké?

Megnyomta a gombot.

A hatalmas motor újra felbőgött, a talaj remegni kezdett a talpuk alatt, porfelleg szállt a magasba. Fél perc helyett most teljes egy percen keresztül tartott a vibráció. Földrengés nem keletkezett. Csalódottan vártak még egy kis ideig.

– Ugye nem fog sikerülni? – kérdezte Star, mikor ismét elcsendesedett a környék.

Melanie csak egy dühös pillantást vetett rá.

– Tudsz állítani a vibráció frekvenciáján? – fordult oda Priesthez.

– Igen – válaszolta Priest. – Most középértéken vagyok, de felfelé és lefelé is tudok rajta változtatni. Miért?

– Egyes elméletek szerint a rezonancia igen fontos szerepet játszik a földrengéseknél. A földkéreg állandó mozgásban van, apró rezgések futnak végig rajta. Hogy miért nincs állandóan földrengés? Talán azért, mert a földkéreg összeakadt lemezei csak bizonyos frekvenciájú vibráció esetén válnak szét egymástól. Biztosan hallottál már olyasmiről, hogy meghatározott hangmagasság esetén összetörik egy pohár a szekrényben?

– Ilyesmit még csak rajzfilmeken láttam, de tudom, hogy miről van szó. A válasz tehát igen. Amikor a szeizmikus kutatásoknál használják a vibrátort, akkor 7 másodperces időközökben változtatják a frekvenciát is.

– Valóban? – csodálkozott Melanie. – És miért?

– Fogalmam sincs. Talán így jobban veszik a jeleket a geofónok. Úgy gondoltam, hogy a mi esetünkben ennek nincs jelentősége, ezért nem állítottam be ennek a működését, de ha szükséges, akkor megteszem.

– Próbáljuk meg!

– Oké, de most már sietnünk kell. 2 óra múlt 5 perccel.

Beugrottak a kocsiba. Oaktree a kövek között lavírozva, vadul száguldott a sivatagos terepen. Priest úgy állította be a vibrátort, hogy a 60 másodperc folyamán állandóan növekedett a frekvencia. Megfigyelőállásuk felé száguldva ismét az órájára pillantott.

– Negyed három – közölte. – Ez az utolsó esélyünk.

– Ne idegeskedj! – szólalt meg Melanie. – Én már kifogytam az ötletekből. Ha ez sem sikerül, akkor feladom.

Oaktree leállította a kocsit; ismét kiszálltak.

Priestet mély depresszióba sodorta az a lehetőség, hogy a Silver Riverhez visszatérve nem lesz okuk az ünneplésre. Úgy érezte, hogy útban visszafelé, az autópályán legjobb lenne összetörni a kocsit és abbahagyni a próbálkozást. Lehetséges, hogy ez jelenti számára az egyetlen kiutat. Arra gondolt, hogy vajon Star kész lenne-e vele együtt meghalni. Már látom is magam előtt: egy maréknyi fájdalomcsillapító és egy üveg bor, ami lemossa a pirulákat...

– Mire vársz? – förmedt rá Melanie. – Már kettő húsz! Nyomd már meg azt az átkozott gombot!

Priest megnyomta a távirányító gombját.

A korábbihoz hasonlóan ismét feldübörgött a hajtómű, remegni kezdett lábuk alatt a talaj, és a földet püfölő acéltábla alól porfelleg szállt a magasba. A zúgás ezúttal nem maradt meg a szokásos szinten, hanem mélyen a zuhogó basszusból indulva fokozatosan emelkedett.

És akkor megtörtént!

Priest lába alatt a talaj, mint valami nyugtalan tenger hullámzani kezdett. Aztán mintha valaki a lábánál fogva lerántotta volna, máris hanyatt fekve a földön találta magát, háta pedig úgy pattogott a talajon, mint borsószem a deszkán. Szinte levegőt sem tudott venni.

Star és Melanie egyszerre sikoltott fel. Melanie sikoltása valami éles fejhang volt, Star pedig mintha rémületében felbődült volna. Priest látta, hogy mindketten a földre zuhannak; Melanie pontosan melléje esett, Star néhány lépéssel távolabb ért földet. Oaktree tántorgott, egy ideig talpon tudott maradni, majd ő is a földön kötött ki.

Priestet megnémította a félelem. Megcsináltam, ez az, most meg fogok halni!

Olyan zaj hallatszott, mintha közvetlen közelükben egy expresszvonat száguldott volna el. Por szállt fel a talajból, apró kövecskék repültek a közelükben, szikladarabok görögtek le a lejtőkön.

A föld úgy mozgott alattuk, mintha valaki ide-oda rángatta volna alattuk a szőnyeget. Hihetetlenül félelmetes és zavaró érzés kerítette őket hatalmába, és a föld mintha hirtelen valami egészen furcsa és idegen hellyé változott volna. Iszonyatos volt.

Nem akarok meghalni!

Priest végre lélegzethez jutott, s nagy nehezen feltérdelt. Már egyik talpát is sikerült a földre helyeznie, amikor Melanie megragadta és ismét a földre rántotta.

– Eressz, te hülye picsa! – ordított rá torkaszakadtából, de még ő sem hallotta a saját hangját.

A föld megemelkedett alatta, és a Cudától távolabb, a földre dobta. Melanie egész testével rázuhant. Arra gondolt, hogy a kocsi is felborulhat és mindkettejüket agyonnyomja, ezért megpróbált elhengeredni az útjából. Start és Oaktree-t sehol sem látta. Egy tüskés bokor repült az arcába, és alaposan összekarmolászta. Porral lett tele a szeme, és néhány pillanatig olyan érzése volt, mintha megvakult volna. Minden irányérzékét elveszítette. Összegömbölyödve, arcát karjaival eltakarva várta a halált.

jézusom, ha meghalok, akkor legalább Siarral együtt haljak meg!

A rengés olyan hirtelen szűnt meg, mint ahogy elkezdődött. Priestnek fogalma sem volt, hogy 10 másodpercig vagy 10 percig tartott.

Néhány pillanattal később a zaj is megszűnt. Priest kidörzsölte szeméből a port, és felállt. Lábai előtt Melanie-t pillantotta meg. Kinyújtotta a kezét, és talpra segítette.

– Jól vagy? – kérdezte az asszonytól.

– Azt hiszem, igen – válaszolta Melanie remegő hangon.

A levegőben kavargó por is kezdett lassan leülni, és látta, hogy bizonytalan mozdulatokkal Oaktree is megpróbál lassan feltápászkodni. De Star vajon hol lehet? Aztán néhány lépésnyire őt is megpillantotta. Behunyt szemmel hanyatt feküdt a földön. Szíve összeszorult a rémülettől. Nem halhat meg, Istenem, nem halhat meg! Azonnal letérdelt melléje.

– Star – kezdte szólítgatni. – Jól vagy?

– jézusom! – nyitotta ki szemét az asszony. – Ez aztán robbanás volt!

Könnyeit visszafojtva Priest rámosolygott.

– Mindnyájan életben maradtunk – segítette talpra Start.

A por gyorsan leülepedett. Átnézett a völgy túlsó oldalára. A teherautó látszólag épségben ott állt a helyén. Néhány méternyire tőle, észak-dél irányban, amíg a szem ellátott, jókora hasadék futott végig a völgy fenekén.

– Nem hiszek a szememnek – szólalt meg Priest csendesen. – Ezt nézzétek meg!

– Működött – állapította meg Melanie.

– Megcsináltuk! – kiáltott fel Oaktree. – Meg tudtuk csinálni azt a kibaszott földrengést!

– Ez a színtiszta igazság – mosolyodott rá Priest a társaságra. Megcsókolta Start, Melanie-t, majd Oaktree is megcsókolta őket, végül a két asszony is összecsókolózott. Mindnyájan felszabadult kacagásban törtek ki. Priest ezután táncolni kezdett. A kettérepedt völgy mélyén a rézbőrű indiánok harci táncát járva csizmájával ismét felverte a nemrég leülepedett port. Először Star, majd utána Melanie és Oaktree is csatlakozott hozzá. Négyen kört alkotva forogtak, kiabáltak, nevetgéltek, amíg csak könny nem szökött a szemükbe.

MÁSODIK RÉSZ

8

Hét nap

Pénteken délután Judy Maddox az FBI-nál töltött legrosszabb hetének végén autózott haza.

Fogalma sem volt róla, hogy mi bűnt követhetett el, mindezt mivel érdemelte ki. Oké, leordította a főnökét, de Kincaid már azelőtt is ellenséges volt vele szemben, és őt tulajdonképpen ez hozta ki a sodrából, tehát az ok valami másban keresendő. Tegnap azzal az eltökélt szándékkal autózott el Sacramentóba, hogy az irodát hatékony és szakmailag a helyzet magaslatán álló szervezetként mutassa be, s végül mégis olyan benyomást sikerült kelteni, hogy ott zűrzavar és tehetetlenség uralkodik. Hangulata keserű és nyomott volt.

Semmi jó sem történt azóta, hogy Al Honeymoonnal találkozott. Végigtelefonált több szeizmológus professzort, és alaposan kikérdezte őket. Minden esetben azt a kérdést tette fel, hogy az illető professzor foglalkozik-e a törésvonalak kritikus feszültség alatt álló szakaszaival. Ha igen, akkor rajta kívül kinek van még hozzáférési lehetősége az erre vonatkozó adatokhoz? Kapcsolatban áll-e közülük valaki valamilyen terroristacsoporttal?

A szeizmológusok nem bizonyultak túlzottan segítőkésznek. A mai tudósok jelentős része a 60-70-es években volt egyetemista, amikor az FBI minden szarházinak fizetett azért, hogy rendszeres jelentéseket adjon a különböző tiltakozó megmozdulásokról. Mindez már régen a múltté, de még korántsem merült a feledés homályába. Az irodát ellenségnek tartották. Judy nagyon is meg tudta érteni érzéseiket, de azt szerette volna, hogy

legalább mérsékelten legyenek agresszívek a közösség érdekében dolgozó ügynökökkel szemben.

Az Éden Kalapácsa által adott határidő ma járt le, és nem történt földrengés. Judy nagy megkönnyebbülést érzett még akkor is, ha ez egyben azt is jelenti, hogy tévedett, amikor a fenyegetést komolyan vette. Könnyen meglehet, hogy ezzel az ügy le is zárul. Meggyőzte magát, hogy a hétvégét pihenéssel és kikapcsolódással tölti. Az idő is nagyszerűnek ígérkezett, meleg volt és szikrázóan sütött a nap. Ma este sültcsirkét készít Bónak, s vacsorához egy üveg bort is kibontanak. Holnap el kell mennie bevásárolni, de vasárnap elautózhat a Bodega Bayhez, és más normális emberhez hasonlóan, leülhet a partra olvasgatni. Hétfőn valószínűleg új feladatot osztanak rá. Talán sikeresen rajtolhat az új beosztásában.

Azon gondolkodott, hogy felhívja-e a barátnőjét, Virginiát, hogy megkérdezze, nem akar-e vele kimenni a tengerpartra. Ginny volt legrégebbi barátnője. Egykorúak voltak, az ő apja is a rendőrségnél szolgált, ő pedig egy biztonsági cégnek volt az értékesítési igazgatója. Judy később rájött, hogy tulajdonképpen nem is női társaságra vágyik. Jó lenne úgy elnyúlni a parton, hogy olyan valaki fekszik mellette, akinek szőrös a lába és mély a hangja. Már egy éve, hogy Donnal szakított; tizenéves kora óta ez volt a leghosszabb idő, amit szerető nélkül töltött. Az egyetemen elég viharos volt az élete, habzsolta a gyönyöröket; a biztosítótársaságnál a főnökével volt viszonya, azután 7 éven keresztül Steve Dolannal élt együtt, akihez aztán majdnem férjhez is ment. Steve gyakran eszébe jutott. Okos, jóképű és kedves fiú volt... talán túlságosan is kedves, amit később gyengeségnek tudott be. Könnyen meglehet, hogy akkor is a lehetetlent kergette. Elképzelhető, hogy a mindent belátó, figyelmes és udvarias férfi gyenge, a Don Riley-hez hasonló erősek pedig összefekszenek a titkárnőjükkel.

Megszólalt a telefonja. Nem kellett felvennie, mert két csengetés után automatikusan működésbe lépett a kihangosító berendezés.

– Halló! – szólt bele a mikrofonba. – Itt Judy Maddox beszél.

– Itt pedig az apád.

– Szia, Bo! Hazaérsz vacsorára? Csinálhatnánk egy...

– Kapcsold be a rádiódat, gyorsan! – szakította félbe az apja. – Állítsd be John lYuth műsorára!

Krisztusom, mi történhetett?

Megnyomta a bekapcsoló gombot. Valami rockzenét sugárzó állomás jött be rajta. Átváltott a következő, előre beprogramozott adóra, mely a John Truth élőben című műsort közvetítette.

Hangsúlyozottan drámai hangvétellel adta elő mondanivalóját, mintha csak azt akarta volna érzékeltetni, hogy mondanivalója világrengető fontossággal bír.

– „Kalifornia állam hivatalos szeizmológusa megerősítette a hírt, mely szerint ma, az Éden Kalapácsa által előre jelzett napon földrengés történt. Az esemény ma délután 2 óra 20 perckor következett be az Owens Valleyben, pontosan azon a helyen, melyet az Éden Kalapácsa is megjelölt néhány perccel ezelőtt az adásunkhoz intézett telefonhívásában...”

Istenem... megcsinálták!

Judyt egészen felvillanyozta a hír. Elfelejtkezett csalódottságáról, depressziója is tovaszállt. Úgy érezte, hogy új élet költözött testébe.

– „A hivatalos állami szeizmológus viszont – folytatta John Truth a mondanivalóját – tagadja annak lehetőségét, hogy ilyesmit, vagy bármely más földrengést egy terroristacsoport előidézhet.”

Ez igaz lenne? Judy úgy érezte, hogy végére kell járnia. Vajon mit mond a többi szeizmológus? Néhány telefonhívásra lenne szüksége. Azután ismét John Truth hangját hallotta: „Azonnal lejátsszuk önöknek is az Éden Kalapácsa által hagyott üzenetet.”

Tehát hangszalagra vették a telefonhívást!

Könnyen meglehet, hogy a terroristák ezzel végzetes hibát követtek el. Ők erről nem tudhatnak, de a hangszalagon rögzített üzenet rengeteg információval szolgálhat Simon Sparrow számára.

Truth folytatta műsorát: „Közben mondják el, hogy önöknek mi a véleménye erről! Hisznek önök a hivatalos, állami szeizmológusnak? Nem gondolják, hogy véleményével csupán aggodalmukat akarja eloszlatni? Kedves hallgatónk, talán éppen ön is szeizmológus, és önnek is van véleménye a technikai lehetőségekről. Az is lehet, hogy ön csupán egy aggódó állampolgár, akinek az a véleménye, hogy a hatóságoknak is kötelességük lenne ugyanúgy aggódni, mint önnek. Hívják John Truth élő műsorát ezen a számon, és mondják el a világnak, hogy önöknek mi a véleményük erről!”

Ezután egy bútorház hirdetése következett, s Judy lehalkította a készüléket.

– Itt vagy még Bo?

– Persze.
– Mégis megcsinálták, igaz?
– Nagyon úgy néz ki.
– Neked mit súg az ösztönöd? – kérdezett rá Judy, mert nem tudta megállapítani, hogy apja valóban bizonytalan, vagy csupán óvatoskodik.
– Azt, hogy ezek a népek nagyon veszélyesek – hangzott a meglehetősen kétértelmű válasz.
Judy megpróbálta tudatosan csillapítani heves szívdobogását, és az előtte álló feladatokra összpontosítani gondolatait.
– Azt hiszem, legjobb lesz, ha felhívom Brian Kincaidet...
– És mit akarsz neki mondani?
– Közlöm vele a hírt... De várj csak! – gondolkodott el, mert közben rájött, hogy Bónak igaza van. – Szerinted, nem kellene felhívnom?
– Szerintem, akkor kellene felhívnod a főnöködet, amikor valami olyasmit tudsz neki mondani, amit a rádióból nem tudhat meg.
– Igazad van – helyeselt Judy, és a különböző lehetőségeket mérlegelve kezdett kicsit megnyugodni. – Azt hiszem, mégis bemegyek az irodába.
– Oké! Én egy óra múlva otthon leszek. Hívj fel, ha vacsorázni szeretnél valamit!
– Kösz, Bo – öntötte el Judy szívét a melegség. – Nagyszerű apa vagy.
– Te pedig nagyszerű gyerek – nevette el magát az apja. – Később találkozunk.
– Oké – nyomta meg Judy a beszélgetést megszakító gombot, és ismét felhangosította a rádiót.
„Itt az Éden Kalapácsa a Mike Robson kormányzónak szóló üzenettel” – hallotta a mélyfekvésű, szexi hangot.
Judy lelki szemei előtt máris megjelent egy nagy mellű, széles mosolyú, kellemes, de kiszámíthatatlan természetű, érett nő képe.
Ez lenne az ellenfelem?
A hang hirtelen megváltozott, s a nőnek csupán a motyogása hallatszott:
– A szarba! Nem gondoltam, hogy magnetofonra kell mondani az üzenetet.
Nem ő az, aki az egészet irányítja! Ahhoz túlságosan is kapkodós. Valaki mástól kapja az utasításokat.
A nő hangja visszaváltozott a korábbira.
– „Ígéretünkhöz híven, első üzenetünk után négy héttel, ma földrengést okoztunk. Az eseményre az Owens Valleyben került sor, nem sokkal 2 óra

után. Ellenőrizhetik!”

Valami gyenge háttérzaj kicsit bizonytalanná tette a nő hangját. Ez vajon mi lehetett?

Simon majd megtudja!

Néhány másodperc elteltével a nő tovább folytatta:

– „Nem ismerjük el az Egyesült Államok törvényeit. Most már önök is meggyőződhettek róla, hogy képesek vagyunk megtenni, amit ígértünk, tehát jobb lesz, ha elgondolkodnak a követelésünkön. Állítsák le Kaliforniában az új erőművek építését! Hét napot adunk, hogy meghozzák a döntést!”

Hét napot. Utoljára négy hetet adtak.

– „Azt követően újabb földrengést idézünk elő, de az már nem a pusztaság közepén lesz. Ha rákényszerítenek bennünket, akkor igazi károkat okozunk.”

A fenyegetés gondos számításon alapuló kiszélesítése. Jézusom! Kezdek félni ezektől az emberektől!

– „Ezt mi sem szeretnénk, de nincs más választásunk. Teljesítsék kérésünket, és akkor a rémálom is véget ér!”

– „Az Éden Kalapácsának hangját hallották, hallgatóim – szólalt meg ismét John Truth. – Annak a csoportnak a hangját, mely előidézte Owens Valleyben ma a földrengést.”

Judynak szüksége volt erre a szalagra. Ismét lehalkította a rádiót, és felhívta Raja otthoni számát. A fiatalember még nőtlen volt, könnyen feláldozhatta péntek estéjét.

– Halló! Itt Judy – szólt bele a telefonba, amikor hallotta, hogy Raja felvette a kagylót.

– Lehetetlen – vágta rá azonnal a fiú, ahogy a hangját meghallotta. – Jegyem van az Operába.

Judy pillanatnyi habozás után belement a játékba.

– Mi van ma műsoron? – kérdezte.

– Hm... Machheth házassága.

– Ludwig Sebastian Wagnertől, igaz? – fojtotta el nevetését Judy.

– Pontosan.

– Nincs is ilyen opera, és ilyen zeneszerző sincs. Ma este dolgozol!

– A fenébe!

– Miért nem találtál ki inkább egy rockkoncertet? Az még elhittem volna.

– Teljesen megfeledkeztem róla, hogy hány éves vagy. Judy felnevetett. Raja huszonhat, ő harminchat éves volt.

– Oké. Ezt bóknak vettem.

– Mi a feladat? – kérdezte Raja most már komolyan, és hangján egyáltalán nem érződött semmi kelletlenség.

– Oké. A következőről van szó – váltotta Judy is komolyra a szót. – Ma délután az állam keleti részében földrengés volt. Az éden Kalapácsa azt állítja, hogy ők okozták.

– Hűha! Talán mégis komolyan kell venni ezeket a népeket – csodálkozott Raja, s hangjából félelem helyett inkább kellemes meglepetés csendült ki. Fiatal volt, égett benne a tenni akarás, és még biztosan nem is gondolta végig az ügy esetleges következményeit.

– John Truth lejátszotta a műsorában az elkövetők szalagra rögzített üzenetét. Szeretném, ha elmennél a rádióba, és elhoznád azt a szalagot.

– Máris indulok.

– Győződj meg róla, hogy az eredetit és nem a másolatot hozod el! Ha kelletlenkednének, akkor közöld velük, hogy egy órán belül ott vagyunk a bírósági határozattal.

– Velem nem lehet kelletlenkedni. Ha elfelejtetted volna, Rajával beszélsz.

A fiúnak igaza is volt. Mindenkit le tudott fegyverezni kedvességével.

– Vidd el a szalagot Simon Sparrow-nak és mondd meg neki, hogy reggelre hozzon ki belőle valamit – fejezte be Judy a feladatok elsorolását.

– Meg lesz minden.

Judy befejezte a beszélgetést, és ismét felhangosította a rádiót.

– „...kisebb földrengés – hallotta újra John Truth hangját –, ami különben ötös vagy hatos erősségű volt.”

Hogy az ördögbe csinálhatták?

– „Senki sem sérült meg, károk sem keletkeztek az épületekben, de a rengés határozottan érezhető volt Bishop, Bigpine, Independence és Lone Pine településeken.”

Hol volt pontosan az a földrengés? Konzultálnia kell valami szakértővel.

A legkézenfekvőbb a hivatalos, állami szeizmológus megkérdezése lett volna, de az eléggé begyepesedett gondolkodásúnak tűnt. Ő már korábban is kizárta az emberek által előidézett földrengés lehetőségét. Ez zavarónak tűnt. Olyan szakértővel szeretett volna beszélni, aki hajlandó minden lehetőséget mérlegelni. Michael Quercus jutott az eszébe. Elég nyűgös

fickó, de legalább nem fél a gondolkodástól. Ráadásul hozzá csak át kellett menni a hídon Berkeleybe, az állami szeizmológus hivatala pedig Sacramentóban volt.

Ha nem beszél meg vele időpontot, akkor most sem engedi be magához. Nagyot sóhajtott, és beütötte a számát a készülékbe.

Egy ideig nem vette fel senki a kagylót, s Judy már azt gondolta, hogy nincs is otthon. Csak a hatodik csengetés után szólt bele a telefonba.

– Quercus – mutatkozott be, s mintha megzavarták volna valamiben, hangja kicsit ingerültnek tűnt.

– Itt Judy Maddox beszél az FBI-tól. Beszélnem kell önnel. Nagyon sürgős, és szeretném most azonnal felkeresni.

– Ki van zárva. Nem vagyok egyedül. Tudtam, hogy nem lesz egyszerű!

– Talán ha vége van a megbeszélésének?...

– Nem megbeszélés, és vasárnap estig nem is lesz vége. No, ez nagyszerű!

Biztosan valami nő van nála, gondolta Judy. Az első találkozásuk alkalmával viszont azt mondta, hogy nincs senkije. Furcsa módon pontosan tudta idézni még a szavait is. „Feleségemtől elváltam, barátnőm nincs." Talán hazudott. Vagy valami új ismeretséget kötött, de ennek kevés volt a valószínűsége, hiszen azt említette, hogy vendége hétvégére is ott marad nála. Ugyanakkor elég rámenős volt a stílusa ahhoz, hogy már az első találkozáskor ágyba akarjon vinni valakit, s amilyen jóképű, erre a lányok jelentős része még feltehetően hajlott is.

Nem tudom, miért foglalkozom állandóan a szerelmi életével.

– Hallgatta mostanában a rádiót? – kérdezte Judy. – Volt egy földrengés, és az a terroristacsoport, melyről beszéltünk, azt állítja, hogy ők idézték elő.

– Valóban? – kérdezte Quercus, és hangja, szándékai ellenére is, érdeklődővé vált. – És nem hazudnak?

– Éppen ezt szeretném önnel megbeszélni.

– Értem.

Gyerünk már, te csökönyös öszvér... életedben először legyél egy kicsit engedékeny!

– Valóban nagyon fontos lenne beszélnem önnel, professzor.

– Én is szeretnék magának segíteni... de ma este ez nem lehetséges... Nem, várjon csak! – mondta, s bár hangja ezután olyan tompán hallatszott, mintha befogta volna a telefonkagyló mikrofonját, de Judy így is tisztán értette szavait. – Hé! Láttál már igazi FBI-ügynököt? – kérdezte valakitől,

de Judy nem hallotta a választ. – Oké! Szólt bele ismét a kagylóba. – A vendégem is szeretné látni. Jöjjön!

Judynak nem túlzottan tetszett az ötlet, hogy úgy mutogassák, mint valami különleges cirkuszi állatot, de most nem volt más választása, mint lenyelni a békát.

– Köszönöm. Húsz perc múlva ott vagyok – mondta, s befejezte a beszélgetést.

Már a hídon járt, amikor eszébe jutott, hogy se Raja, se Michael nem tűnt rémültnek a hír hallatára. Raját izgalommal töltötte el, Michaelt érdekelte az ügy. Őt magát is felvillanyozta a probléma újraéledése, de amikor az 1989-es földrengés jutott az eszébe, majd maga előtt látta a tévében a mentőosztagok munkáját, amint itt, Oaklandban a holttesteket szedik ki az összeomlott kétszintes Nimitz sztráda romjai alól, akkor szíve elszorult a rossz előérzettől, ha arra gondolt, hogy mindezt egy terroristacsoport is elő tudja idézni.

El akarta magától hessegetni ezeket a nyomasztó gondolatokat, ezért inkább azt próbálta kitalálni, hogy vajon milyen lehet Michael Quercus barátnője. Feleségének, annak a vörös hajú, szupermodell alakú, sértett képű nőnek a fényképét már ismerte. Úgy tűnik, kedveli az egzotikumot. A vörös hajúval viszont már szakított, tehát valószínű, hogy mégsem ezt a típust kedvelte. Judy egy divatos, keskeny keretű szemüveget viselő, arcfestéket nem használó, elegánsan rövidre vágott hajú professzor társával is el tudta képzelni. Az is igaz, hogy egy ilyen nő az utca másik oldalára se menne át egy FBI-ügynök látványáért. Biztosan valami üresfejű, kis szexi csinibabát csípett fel, akinek ilyesmivel lehet imponálni. Már látta is maga előtt a szűk ruhát viselő, cigarettázó és közben rágógumizó nőcskét, aki a lakásban körbenézve, csodálkozástól tágra nyílt szemmel megkérdezi: „És ezt az összes könyvet elolvastad?”

Fogalmam sincs, hogy miért érdekel ennyire a barátnője, amikor annyi más dologgal kellene foglalkoznom.

Megtalálta az Euklidesz utcát, leparkolt a magnóliafa alá, ahol első alkalommal is leállította kocsiját. Megnyomta a csengőt, s a zúgás jelezte, hogy kinyitották előtte az ajtót. Michael mezítláb, kényelmes hétvégi öltözetben, farmernadrágban és fehér trikóban nyitott neki ajtót. Biztosan kellemes lehet a nőnek elhülyéskedni vele a hétvégét. Judy követte Michaelt a dolgozószobával kombinált nappaliba.

Legnagyobb meglepetésére ott egy öt év körüli, szeplős, szőke hajú, dinoszaurusz mintás pizsamát viselő kisfiúval találta magát szemben. Egy pillanat alatt felismerte az íróasztalon lévő fényképen is látott gyereket. Ő volt tehát a hétvégi vendég! Egészen zavarba jött, amikor arra gondolt, hogy ő pedig egy ostoba kis szőkeségre számított. Egy kicsit rosszhiszemű voltam önnel szemben, professzor.

– Dusty, mutatkozz be Judy Maddox különleges ügynöknek! – szólalt meg Michael.

– Valóban az FBI-nál dolgozik? – nyújtott udvariasan kezet a kisfiú.

– Igen, ott.

– Hű!

– Szeretnéd látni a jelvényemet? – kérdezte Judy, majd belenyúlt a táskájába, kivette belőle az FBI-jelvényét, és odaadta a gyereknek. Dusty megilletődötten tartotta a kezében.

– Dusty nagyon szereti nézni Az X-aktákat – jegyezte meg Michael.

– Én nem az Idegen Űrhajók Osztályán dolgozom – mosolyodott el Judy. – Én csak közönséges bűnözőket kergetek.

– Megnézhetném a fegyverét? – kérdezte a kisfiú.

Judy kicsit elbizonytalanodott. Tudta, hogy a fiúk nagyon kedvelik a fegyvereket, de nem szerette volna senkiben erősíteni az ilyen irányú érdeklődést. Michaelre pillantott, aki csak megvonta a vállát. Judy kigombolta zakóját, s kivette fegyverét a vállára szíjazott tokból.

Mozdulata közben észrevette, hogy Michael tekintete a mellére téved, s valami furcsa, szexuális indíttatású bizsergést érzett testében. Most, hogy már nem volt annyira nyers, mint első találkozásukkor, így mezítláb, pólóban Judy még vonzónak is találta.

– A fegyver nagyon veszélyes szerszám, Dusty – fordult Judy a kisfiúhoz –, ezért én tartom a kezemben, de te nyugodtan megnézheted.

A pisztoly bámulása közben Dusty arcára ugyanaz a kifejezés költözött, mint Michaelére, amikor kigombolta a kabátját. Ennek még a gondolatára is elmosolyodott.

Kis idő elteltével visszatette fegyverét a helyére.

– Éppen most készültünk fogyasztani egy kis ropogós zabpelyhet – közölte Dusty választékos udvariassággal. – Ön is velünk tart?

Judy már égett a türelmetlenségtől, hogy kifaggassa Michaelt, de megérezte, hogy sokkal kifizetődőbb lesz türelmesnek maradni és belemenni a játékba.

– Milyen kedves tőled – válaszolta mosolyogva. – Valóban éhes vagyok, és szívesen ennék én is egy kis ropogós zabpelyhet.

– Menjünk ki a konyhába!

Mindhárman leültek az apró konyhában a műanyag borítású asztal mellé, s világoskék kerámiatálkákból ették a tejjel felöntött zabpelyhet. Judy közben rájött, hogy valóban megéhezett. Már jócskán vacsoraidő volt.

– Istenem! – sóhajtott fel játékosan. – Már el is felejtettem, hogy milyen finom is a zabpehely.

Michael jóízűen felkacagott. Judy maga is csodálkozott, milyen változáson ment keresztül. Közvetlen volt és szeretetre méltó. Teljesen más embernek látszott, mint az a mogorva alak, aki rákényszerítette, hogy menjen vissza a helyére, és onnan kérjen egy időpontot a találkozásra. Kezdte egészen megkedvelni.

Vacsora után Michael kezdte Dustyt felkészíteni a lefekvéshez.

– Judy ügynök tudna nekem egy mesét mondani? – kérdezte a fiúcska az apjától.

Judy alig tudta elnyomni a türelmetlenségét. Csak hét napom van, és öt percet sem tudok várni.

– Azt hiszem, hogy inkább a papád szeretne neked mesélni, hiszen erre neki sokkal kevesebb a lehetősége, mint szeretné – magyarázta a gyereknek.

– Nem, nem, minden rendben – mosolyodott rá Michael. – Én is szívesen meghallgatnám a mesét.

Mindhárman bementek a hálószobába.

– Nem tudok sok mesét – szabadkozott Judy –, de emlékszem egyre, melyet még a mamám mesélgetett nekem. Egy kedves sárkányról szól. Szeretnéd hallani?

– Igen, kérem – lelkesedett Dusty.

– Én is – csatlakozott hozzá Michael.

– Egyszer volt, hol nem volt, valamikor élt egy nagyon kedves sárkány Kínában, ahonnan az összes sárkány származik. Egy szép napon a kedves sárkány vándorútra indult. Olyan messzi elment, hogy már Kínát is maga mögött hagyta, és eltévedt a vadonban.

Sok-sok nap elteltével egy meleg, napfényes országba érkezett. Ilyen szép országot még soha nem látott. Erdők, hegyek, termékeny völgyek váltakoztak benne, a tiszta vizű folyókban pedig nagyokat lehetett

pancsolni. Az eper-és banánfák roskadoztak az érett gyümölcstől. Az időjárás is meleg volt, csak néha lengedezett egy kis enyhet adó szellő.

Egy dolog nem tetszett neki ebben az országban. Teljesen üres volt. Se emberek, se sárkányok nem éltek benne. Így, bár a kedves sárkánynak nagyon tetszett ez a hely, de mégis borzalmasan egyedül érezte magát.

A hazafelé vezető utat nem ismerte, így elkezdett barangolni az országban, hogy társaságot találjon magának. Egy szép, szerencsés napon rátalált egy tündérkirálylányra, aki szintén egyedül élt ebben az országban. A tündérke olyan gyönyörűséges volt, hogy a kedves sárkány azonnal beleszeretett. A tündérkirálylány is magányos volt, és bár a sárkány külseje félelmetesnek látszott, de a szíve nagyon jó volt, ezért feleségül is ment hozzá.

A kedves sárkány és a tündérkirálylány nagyon szerették egymást, és hamarosan száz gyerekük született. A gyerekek olyan bátrak és kedvesek voltak, mint a papájuk és olyan gyönyörűek, mint a mamájuk.

A kedves sárkány és a tündérkirálylány együtt nevelte, gondozta a gyerekeket, míg azok fel nem nőttek. Aztán egyszer csak mindkét szülő eltűnt. Elmentek, hogy továbbra is szeretetben és megértésben éljenek a szellemek örökkévaló világában. Gyerekeikből lettek a bátor, kedves és szép vietnami emberek. Az én anyukám is onnan érkezett ebbe az országba.

– Ez igaz? – kérdezte Dusty tágra nyílt szemekkel.

– Nem is tudom, talán igaz – mosolyodott el Judy.

– Szép kis mese volt – mondta elismerően Michael, majd búcsúzóul megcsókolta Dustyt.

– Milyen aranyos, igaz? – kérdezte Dusty suttogva, amikor már Judy az ajtónál járt.

– Igaz – válaszolta Michael.

– Nagyon köszönöm – mondta a férfi, amikor visszatért a nappaliba. – Csodálatosan viselkedett a gyerekkel!

– Nem volt nehéz. Elbűvölő kisfiú.

– Az anyjától örökölte – bólintott Michael. Judy elmosolyodott.

– Látom, nem tiltakozik ez ellen – jegyezte meg Michael derűsen.

– Még soha nem találkoztam a feleségével. A képen nagyon szépnek látszik.

– Az is. Szép... és megbízhatatlan.

Judyt olyan váratlanul érte ez a bizalmas megjegyzés, hogy büszkeség töltötte el a sikertől. Melegség öntötte el a szívét, de fogalma sem volt,

hogy erre mit válaszoljon.

Rövid hallgatás után ismét Michael szólalt meg:

– Nos, most már éppen elege lehet a Quercus családból. Meséljen nekem a földrengésről!

Végre!

– Ma délután 2 óra 20 perckor történt Owens Valleyben.

– Nézzük meg a szeizmográfot! – ült le Michael az asztalához, s máris pötyögni kezdett a számítógép billentyűzetén. Judy azon kapta magát, hogy a férfi meztelen lábát figyeli. Sok férfinek nagyon ronda a lába, de Michaelé formásnak, erősnek látszott, körmeit is gondosan ápolta.

Bőre fehér volt, s mindkét nagylábujján egy-egy apró kis sötét szőrpamacs nőtt.

– Amikor a terroristák négy héttel ezelőtt elküldték a fenyegetésüket, akkor a pontos helyet is meghatározták? – tette fel Michael a kérdést.

– Nem.

– Hmm! Tudományos körökben úgy tartják, hogy a sikeres földrengés előrejelzésnek tartalmaznia kell az időpontot, a helyet és a rengés várható erejét. A maga emberei viszont csak az időpontot határozták meg. Ez nem túl meggyőző. Valahol Kaliforniában mindennap sor kerül kisebb-nagyobb földrengésre. Talán olyanért vállalták magukra a felelősséget, ami magától is megtörténhet a természetben.

– Meg tudná határozni, hogy pontosan hol került sor a mai földrengésre? – kérdezte Judy.

– Igen. Háromszögeléssel ki lehet számolni a rengés epicentrumát. Különben a számítógép ezt automatikusan elvégzi. Nekem csak a koordinátákat kell kinyomtatnom – mondta, s a nyomtató egy-két másodperc elteltével már működni is kezdett.

– Meg lehetne azt tudni, hogyan idézhették elő a földrengést? – kérdezett tovább Judy.

– Úgy érti, hogy az ábrából meg tudom-e mondani, hogy azt emberi beavatkozás idézte-e elő? Igen, ez megoldható.

– Hogyan?

Michael kattintott egyet az egérrel, és a képernyőt Judy felé fordította.

– Normális körülmények között a földrengést fokozatosan erősödő előrengések, kisebb remegések előzik meg, melyeket a szeizmográf is érzékel. Ezzel ellentétben, amikor a földrengést valami robbanás okozza,

akkor nincsenek ilyen előrengések, és a szeizmográf görbéje hirtelen felszökik – magyarázta, majd ismét a gépen kezdett pötyögni.

Biztosan jó tanár lehet, gondolta Judy. Nagyon világosan magyaráz. A diákok hanyagságát viszont biztosan könyörtelenül megtorolja. Meglepetésszerű röpdolgozatokat írathat, s nem engedi be órájára a későn jövőket.

– Furcsa – ingatta a fejét kicsit értetlenül.

– Mi a furcsa? – kérdezte Judy, s Michael válla fölött ő is a képernyőre pillantott.

– A szeizmográf.

– Nem látok hirtelen kicsúcsosodást.

– Nincs is. Nem történt robbanás.

– Tehát a földrengés, természetes körülmények idézték elő? – kérdezte Judy, s nem tudta, hogy most csalódást vagy megkönnyebbülést érezzen.

– Ebben sem vagyok biztos – rázta meg a fejét Michael. – Voltak ugyan előrengések, de ilyeneket még életemben nem láttam!

Judyt bosszantották a fejlemények. Michael megígérte neki, hogy megmondja, hitelt kell-e adni az Éden Kalapácsa fenyegetésének. Most pedig őrjítően elbizonytalanodott.

– Mi a különleges ezekben az előrengésekben? – kérdezte kicsit türelmetlenül.

– Túlzottan is szabályosak. Mesterségesnek látszanak.

– Mesterségesnek?

– Nem tudom mi okozhatta ezeket a rengéseket – rázta meg a fejét –, de nem látszanak természetesnek. Azt hiszem, a terroristái mégis csinálhattak valamit. Egyszerűen fogalmam sincs, hogy mit.

– És meg lehetne tudni?

– Remélem, igen. Fel kell hívnom néhány embert. Már most nagyon sok szeizmológus tanulmányozza ezeket az adatokat. Egymás közt majdcsak kiderítjük, hogy mi lehetett az.

Mindez nem hangzott túl meggyőzően, de Judy úgy érezte, hogy meg kell elégednie ennyivel. Ma mindent megtudott Michaeltől, amit csak meg lehetett tudni. Most minél előbb el kell jutnia a tetthelyre.

Kezébe vette a nyomtatóból kijött papírlapot. Számos térképadat szerepelt benne.

– Köszönöm, hogy időt szentelt rám – kezdte Judy a búcsúzást. – Igazán nagyon kedves volt öntől.

– Örülök, hogy segíthettem – villantott rá Michael egy széles mosolyt, és látni engedte fehér, egyenletes fogsorát.

– Kellemes hétvégét Dustyval!

– Köszönöm.

Judy beült a kocsijába, és elindult visszafelé a központba. Most beugrik az irodába, megnézi a repülőgépek menetrendjét az interneten, s megpróbálja kideríteni, hogy van-e holnap reggel valami járat Owens Valley körzetébe. Beszélni kell még az FBI ottani regionális központjával is, hogy elmondja, mi után talpal a környéken. Aztán felhívja a helyi seriffet, hogy a helyszínen legyen a segítségére.

Elérte a Golden Gate Avenue 450-es számot, leparkolt a földalatti garázsban, és beszállt a liftbe. Brian Kincaid irodája előtt elhaladva hangokat hallott. Biztosan későig dolgozik.

Ez az időpont sem volt alkalmatlanabb a többinél, hogy tájékoztassa a fejleményekről. Belépett a titkárságra, majd bekopogtatott Kincaidhez.

– Tessék! – hallotta bentről Brian hangját. Belépett a szobába, s szíve összeszorult, amikor meglátta, hogy Kincaid Marvin Hayes társaságában van odabent. Ő és Marvin kölcsönösen utálták egymást. Marvin most ott ült Brian asztala előtt; világosdrapp öltönyt, fehér inget, fekete és arany mintázatú nyakkendőt viselt. Jóképű férfi volt, sötét haját rövidre vágatta, elegáns kis bajszát gondosan ápolta. Külseje szakértelmet és rátermettséget sugárzott, de valójában mindazon rossz tulajdonsággal rendelkezett, ami nem megengedhető olyan embernél, aki bűnüldözéssel foglalkozik. Lusta, brutális, felületes és gátlástalan volt. Ő pedig Judyt a maga részéről fontoskodónak, minden lében kanálnak tartotta.

Brian viszont sajnos kedvelte, és most ő volt a főnök.

A két férfi meglepettnek látszott, és mintha bűntudat ült volna ki az arcukra, amikor belépett a szobába. Egészen biztosan róla beszélgethettek.

– Félbeszakítottam valamit? – kérdezte Judy, hogy még nagyobb legyen a zavaruk.

– Éppen a földrengésről beszélgettünk – válaszolta Kincaid. – Hallottad az újságot?

– Természetesen. Dolgozom az ügyön. Éppen most beszéltem egy szeizmológussal, aki azt állítja, hogy ilyen előrengéseket még életében nem látott, és abban is biztos, hogy azokat mesterségesen idézték elő. Térképen megadta nekem a rengések pontos helyét. Reggel el akarok menni Owens Valleybe, hogy szemtanú után kutassak.

– Judy! Földrengést senki sem tud mesterségesen előidézni – váltott jelentőségteljes pillantást a két férfi.

– Ezt még nem tudhatjuk.

– Ma este magam is beszéltem két szeizmológussal, és mindketten azt állították, hogy ez lehetetlen – kapcsolódott be Marvin is a beszélgetésbe.

– A tudósok véleménye eltérő...

– Meggyőződésünk, hogy a terroristacsoport soha nem járt Owens Valleynek még a közelében sem. Értesültek a földrengésről, és egyszerűen magukra vállalták.

– Ez az én feladatom – vonta össze Judy a szemöldökét. – Hogy kerül Marvin képbe? Miért tárgyalt a szeizmológusokkal?

– Az ügy már magasra felcsengett – felelte Brian. Judy hirtelen rájött, hogy most mi következik, s elöntötte a tehetetlen düh. – Még akkor is, ha nem hisszük, hogy az Éden Kalapácsa képes megtenni amivel fenyegetőzik, az ügy máris nagy nyilvánosságot kapott. Nem vagyok benne biztos, hogy meg tudsz birkózni ezzel a feladattal.

– Nem teheted meg, hogy ok nélkül elveszed tőlem a munkát – tiltakozott Judy, s igyekezett kordában tartani felháborodását.

– Óh, van nekem arra okom – közölte Brian, és felemelt asztaláról egy telefaxon érkezett üzenetet. – Tegnap összeütközésbe kerültél a kaliforniai sztrádarendőrséggel. Gyorshajtásért megállítottak. Az átirat szerint semmi együttműködési készséget nem tanúsítottál és sértően viselkedtél. Még a jogosítványodat sem voltál hajlandó megmutatni.

– Az isten szerelmére, a jelvényemet mutattam meg neki.

Brian mintha meg sem hallotta volna szavait, és Judy rájött, hogy a részletek nem is érdeklik. A rendőrrel történt összetűzése csupán ürügyül szolgált a számára.

– Külön egységet állítok az Éden Kalapácsa ügyre – folytatta Kincaid. Idegesen nyelt egy nagyot, majd agresszív tartással előretolta az állát. – Marvint kértem fel, hogy vezesse a csoport munkáját. Ő nem tart igényt a segítségedre. Kikerültél az ügyből.

9

Priest alig tudta elhinni, hogy erre is képes volt.

Földrengést okoztam! Valóban megtettem! Én!

Hazafelé vezetve a 395-ös főútvonalon Melanie ült mellette, Star és Oaktree a Cudával követték őket. Priest szabadjára engedte a fantáziáját. Maga előtt látta a halottsápadt tévériportert, amikor bemondja, hogy az Éden Kalapácsa beváltotta fenyegetését; az utcákon zavargások támadnak, az emberek rettegnek az újabb földrengéstől; elképzelte a döbbent Robson kormányzót, amint a Capitolium előtt bejelenti, hogy nem építenek új erőműveket Kaliforniában.

Talán túlságosan is optimista volt ez a várakozás. Az emberek még nem jutottak el odáig, hogy pánikba essenek. A kormányzó sem fogja azonnal beadni a derekát, de legalább rá lesz kényszerülve, hogy tárgyalásokat kezdeményezzen vele.

És mit tesz ilyenkor a rendőrség? A közvélemény követeli a tettesek elfogását. A kormányzó felhívta az FBI-t is, de azoknak fogalmuk sincs, hogy mi lehet az Éden Kalapácsa; nincs nyom, melyen el tudnának indulni. Feladatuk a lehetetlenséggel volt határos.

Egyetlen dolog nem sikerült úgy, ahogy szerette volna, de ezen nem tudott segíteni. Mikor Star felhívta John Truth-t, akkor nem személyesen beszélt valakivel, hanem csak telefonüzenetet hagyott. Priestnek le kellett volna állítania, de mire rájött, hogy miről van szó, akkor már túl késő volt.

Különben is úgy gondolta, hogy egy hangszalagon lévő idegen hangnak a rendőrök nem túl sok hasznát vehetik. Mindegy, ő azt szerette volna, ha a rendőrök még ilyen gyenge nyomravezető szállal sem rendelkeznek.

Meglepőnek tartotta, hogy az élet úgy folytatódik tovább, mintha mi sem történt volna. Autók és tehergépkocsik közlekedtek az utakon, az emberek nyugodtan leparkoltak egy-egy Burger King előtt, a sztrádarendőrség leállított egy piros Porschét vezető fiatalembert, a közúti igazgatóság emberei az út szélén húzódó bokrokat nyírták. Pedig mindenkinek sokkos állapotban kellene lennie.

Egy pillanatig már maga is kételkedni kezdett abban, hogy a földrengés valóban megtörtént. Az egész vajon nem csupán egy narkós álom szüleménye? A saját szemével látta azt a nyílást, ami az Owens Valley alján

keletkezett... mégis a földrengés most még merészebbnek és még lehetetlenebbnek tűnt, mint amikor az ötlet megfogant. Rettentően szerette volna már látni, hogy a nyilvánosság elé is kikerül az ügy; kíváncsi volt a tévéhíradóra, a folyóiratok címlapfotóira, szerette volna hallani, hogy az emberek mit beszélnek a bárokban, vagy sorban állás közben a szupermarketek pénztárainál.

Késő délután, amikor még a határ nevadai oldalán jártak, Priest beállt az egyik benzinkúthoz. A Cuda követte. Priest és Oaktree feltöltötték a benzintankokat, s ott álltak a lebukó nap fényében a kocsijaik mellett. Star és Melanie a mosdóba ment.

– Remélem, benne vagyunk a hírekben – jegyezte meg Oaktree érezhető feszültséggel a hangjában. Ugyanazok a gondolatok foglalkoztatták, mint Priestet.

– Már hogyne lennénk benne – mondta Priest. – Földrengést okoztunk.

– A hatóságok akár el is hallgathatják az ügyet.

Sok öreg hippihez hasonlóan Oaktreenek is meggyőződése volt, hogy a kormány ellenőrzése alatt tartja a hírszerkesztőségeket is. Priest tudta, hogy ez azért nehezebb, mint ahogy Oaktree elképzeli. Szerinte a nyilvánosságnak önmaga a cenzúrája. Nem veszik meg azokat a lapokat, és nem nézik azokat a műsorokat, melyek előítéleteikkel ellentétes anyagokat közölnek.

Oaktree felvetése azért kicsit őt is nyugtalanította. Egy elhagyatott helyen történt kisebb földrengést nem is lehet olyan nehéz titokban tartani.

Bement a pénztárhoz fizetni. A légkondicionálástól megborzongott. A pénztáros mögötti pulton rádió szólt. Eszébe jutott, hogy talán meghallgatná a híreket. Megkérdezte a fiútól, hogy hány óra van, aki közölte, hogy 5 perc múlva lesz 6. Kifizette a számlát, majd úgy tett, mintha az újságokat nézegetné, de közben Billy Jo Spearset hallgatta.

aki az 57-es Chevroletét énekelte. Közben Melanie és Star is kijött a mosdóból.

Végre elkezdődtek a hírek.

Hogy maradásuk ne legyen feltűnő, Priest lassan válogatott a csokoládék között, majd egy maroknyi édességgel a kezében ismét a pulthoz lépett.

Az első hír egy színész és egy színésznő házasságkötésével foglalkozott, akik szomszédokat játszanak egy tévésorozatban. Ki a szart érdekel ez! Priest hallgatta a hírolvasó bemondót, s közben türelmetlenül dobolt a lábával. Ezután az elnök indiai látogatásáról számoltak be. Priest remélte,

hogy az elnök ott legalább egy mantrát megtanul. A pénztáros összeadta a csokoládé árát, s Priest kifizette. Most már biztosan a földrengés következik. A harmadik hírben egy chicagói iskolában lezajlott lövöldözésről számoltak be.

Priest lassan az ajtó felé indult, Melanie és Star követte. Közben egy másik vásárló is befejezte Jeep Wranglerjének feltöltését, és bejött az üzletbe.

A bemondó ezután rátért a következő hírre: „Az Éden Kalapácsa környezetvédő terroristacsoport felelősséget vállalt a ma délután Kalifornia keleti részén fekvő, Owens Valleyben bekövetkezett kisebb földrengés előidézéséért.”

– Igen – suttogta Priest, s olyan mozdulatot tett, mintha jobb öklével diadalittasan bal tenyerébe akarna csapni.

– Nem vagyunk terroristák – sziszegte Star.

– „A földrengésre azon a napon került sor – folytatta a bemondó –, melyet fenyegető üzenetében a csoport előre megjelölt, de Matthew Bird szeizmológus tagadja annak lehetőségét, hogy ezt vagy bármely más földrengést emberi tevékenységgel elő lehet idézni.”

– Hazug – motyogta alig hallhatóan Melanie.

– „A csoport a felelősséget a John Truth élőben című, főidőben sugárzott rádióműsorhoz intézett telefonhívásában vállalta magára.”

Priest már az ajtóban volt, amikor döbbenten hallotta meg Star hangját. Azonnal mozdulatlanná merevedett. „Nem ismerjük el az Egyesült Államok törvényeit” – hallatszott a jól ismert hang. – „Most már önök is meggyőződhettek róla, hogy képesek vagyunk megtenni, amit ígértünk, tehát jobb lesz, ha elgondolkodnak a követelésünkön. Állítsák le Kaliforniában az új erőművek építését! Hét napot adunk, hogy meghozzák a döntést!”

– Jézus Krisztus! – robbant ki Starból. – Hiszen ez az én hangom!

– Pssszt! – csitította Priest, s válla fölött egy pillantást vetett maga mögé. A Jeep Wranglerrel érkezett vásárló a hitelkártyájával foglalkozó pénztárossal beszélgetett. Úgy tűnt, egyikük sem vette észre Star kitörését.

– „Mike Robson kormányzó nem válaszolt az újabb fenyegetésre. Most pedig a sporthírek következnek...”

Mindhárman kiléptek az ajtón.

– Istenem! – szólalt meg Star. – Az én hangomat is leadták. Most mit csináljak?

– Maradj nyugodtan! – szólt rá Priest. Ő maga egyáltalán nem volt nyugodt, csupán nyugalma helyreállításával próbálkozott. Az aszfalttal borított térségen a kocsijaik felé haladva halkan, meggyőző stílusban próbált érvelni. – A kommuna lakóin kívül senki sem ismeri a hangodat. Huszonöt éve alig beszéltél néhány szót idegenekkel. Azok pedig, akik még a Haight-Ashbury időkből emlékeznek rád, azt sem tudják, hogy jelenleg hol vagy.

– Lehet, hogy igazad van – bólogatott Star nem nagy meggyőződéssel a hangjában.

– Ez alól talán Bones az egyedüli kivétel. Hallhatta az adást, és a hangodat is felismerhette.

– Ő soha nem árulna el bennünket. Bones is a Rizsevők közé tartozik.

– Nem tudom. A narkósok mindenre képesek.

– És a többiek... olyanok, mint Dale és Poem?

– Igen, velük már nagyobb a probléma – ismerte be Priest. A kommuna házaiban nem volt rádió, de a közös kisteherautóban igen, s azt néha Dale is vezette. – Ha erre sor kerül, akkor meg kell értetni magunkat velük. Vagy pedig a Xíario-féle megoldást kell választani.

Nem, ezt nem tudnám megtenni... Dale-lel és Poemmel biztosan nem!

Valóban nem?

Oaktree a Cuda volánja mögött várt rájuk.

– Igyekezzetek már! Ki tartott fel ennyi ideig benneteket? – kérdezte értetlenkedve.

Star beszámolt neki a történtekről.

– Szerencsére csak a kommuna lakói ismerik a hangomat... Jézusom! Most jutott eszembe valami – fordult oda Priesthez. – Az a rendőr, a seriff hivatalában, aki elengedte Flowert.

Priest elkáromkodta magát. Hát persze! Star csak tegnap beszélt vele. A félelem vasmarokkal szorította össze a szívét. Ha a rendőr hallotta az adást, akkor ráismerhetett Star hangjára, s lehet, hogy a seriff hivatalának fél tucat rendőre már a kommunában várja a visszaérkezését.

Persze, az is lehet, hogy nem hallgatta a híreket. Ezt ellenőrizni kell. De hogyan?

– Fel kell hívnom a seriff hivatalát – szólt oda a többieknek.

– És mit mondasz nekik? – kérdezte Star.

– Még nem tudom. Majd kitalálok valamit. Itt várjatok!

Újra bement a töltőállomás irodájába, pénzt váltatott, majd odalépett a nyilvános telefonhoz. A tudakozótól megkérdezte a Silver City-i serifthivatal telefonszámát, majd azonnal tárcsázott. Közben eszébe jutott a Flowerrel foglalkozó rendőr neve is.

– Mr. Wicksszel szeretnék beszélni – szólt bele a kagylóba.

– Billy nincs bent – válaszolta egy barátságos hang.

– De hisz tegnap találkoztam vele – csodálkozott Priest.

– Tegnap este már el is repült Nassauba. Most biztosan már kint fekszik a parton, a sörét kortyolgatja, és nézegeti a bikinis lányokat. Szerencsés fickó! Csak két hét múlva jön vissza. Tudna valaki segíteni helyette?

Priest már le is tette a kagylót. Jézusom, micsoda szerencse!

– Az isten is velünk van – mondta, amikor ismét együtt volt a többiekkel.

– Nos, mi történt? – sürgette Star türelmetlenül.

– A fickó tegnap este szabadságra ment. Két hétig Nassauban lesz. Nem hiszem, hogy a külföldi rádióállomások is lejátszanák Star hangját. Biztonságban vagyunk.

– Hála istennek! – sóhajtotta Star.

– Induljunk! – nyitotta ki Priest a teherautó ajtaját.

Már éjfél közeledett, amikor Priest a szeizmikus vibrátort a kommuna közelében lévő erdőség döcögős, kanyargós földútjára kormányozta. A kocsit beállította korábbi rejtekhelyére. Bár már koromsötét volt, s mindnyájan halálosan elfáradtak, Priest nem nyugodott addig, míg meg nem győződött arról, hogy a jármű minden négyzetcentiméterét sikerült növényekkel úgy eltakarni, hogy az semmilyen szögből nem volt látható, még a levegőből sem. Ezután mindnyájan beszálltak a Cudába, s azzal tették meg a hátralévő alig több mint egy kilométert.

Priest bekapcsolta a rádiót, hogy meghallgassa az éjféli híreket. Ezúttal már a földrengés szerepelt az első helyen.

– „A John Truth élőben című műsorunk ma központi szerepet játszott az Éden Kalapácsa-ügyben, melyben a környezetvédő terroristacsoport azt állítja, hogy képes földrengést előidézni – közölte az izgatott hang. – Miután Kalifornia keleti részében közepes erejű földrengés rázta meg az Owens Valleyt, egy magát a csoport képviselőjének mondó nő hívta fel John Truth műsorát, és azt állította, hogy ők idézték elő a földmozgást.”

Ezután teljes terjedelmében ismét lejátszották Star hangszalagra vett üzenetét.

Priest továbbra sem tudta elűzni magától a rettegést. Bár biztos volt abban, hogy ez nem ad semmi támpontot a rendőrségnek, de mégis nagyon bosszantotta, amiért Star ennyire is felfedte kilétét. Az asszony így hallatlanul sebezhetővé vált, s Priest legjobban szerette volna egy csapásra megsemmisíteni az ellenségeit, hogy Start továbbra is biztonságban tudhassa.

A telefonüzenet lejátszása után ismét a rádióbemondó hangja hallatszott.

– „Raja Khan, az FBI különleges ügynöke ma este magához vette a hangszalagot, hogy az iroda szakértői pszicholingvisztikai elemzésnek vessék alá az üzenetet.”

– Mi a franc lehet az a pszicholingvisztika? – kérdezte Priest, s közben úgy érezte, mintha ököllel gyomorszájon ütötték volna.

– Korábban még soha nem hallottam ezt a kifejezést – szólalt meg Melanie –, de azt hiszem, hogy elemzik az elmondott szöveget, és ebből próbálnak következtetéseket levonni az üzenet küldőjének személyiségéről.

– Nem is gondoltam volna, hogy ennyire okosak – nyugtalankodott Priest.

– Nem kell azért beleizzadni a dologba – jegyezte meg Oaktree. – Annyit elemezhetik Star gondolatmenetét, amennyit csak akarják, de ettől még a címét nem tudják meg.

– Szerintem se.

– „Mike Robson kormányzó még nem nyilatkozott az üzenettel kapcsolatban”- folytatta a bemondó –, „de az FBI San Franciscó-i irodájának vezetője közölte, hogy holnap délelőtt sajtókonferenciát tart erről a témáról. A külpolitika hírei...”

Priest kikapcsolta a rádiót. Oaktree leparkolt a Cudával Bones mutatványoskocsija mellé. Bones hatalmas vitorlavászonnal borította le a kocsiját, hogy óvja a rajta lévő színes képeket. Ez arra engedett következtetni, hogy hosszabb ideig szándékszik maradni.

Lesétáltak a dombról, átvágtak a szőlősorok között, s elérték a kommuna házikóit. A főzőház és a gyermekek szállása teljes sötétségbe burkolózott. Apple ablakán keresztül gyertyafény világa szűrődött ki; álmatlanságban szenvedett, és szeretett késő éjszakáig olvasni. Song házikójából halk gitárszó hallatszott, de a többi ház sötét és csendes volt. Csupán Priest kutyája, Spirit futott eléjük, s farkcsóválva üdvözölte őket a holdfényben. Csendesen jó éjszakát kívántak egymásnak, majd mindenki elbotorkált

házikója felé. Túlságosan is kimerültek voltak ahhoz, hogy győzelmüket most megünnepeljék.

Meleg volt az éjszaka. Priest meztelenül feküdt az ágyán, és gondolkodott. A kormányzó nem nyilatkozott, de holnap reggel az FBI sajtóértekezletet tart. Ez nyugtalanította. Az eseményeknek ebben a szakaszában a kormányzónak már ijedten azt kellett volna mondania, hogy „az FBI erőfeszítései nem jártak sikerrel, de nem engedhetünk meg egy újabb földrengést, ezért tárgyalnom kell ezekkel az emberekkel". Priest kellemetlenül érezte magát, amiért semmit sem tudott arról, hogy ellenfelei vajon most mit gondolhatnak. Mindig úgy jutott előre, hogy olvasott az emberek viselkedéséből, tekintetükből, mosolyukból, karjuk összefonásából vagy fejvakarásukból általában sikerült valós szándékaikra következtetnie. Megkísérelte Robson kormányzót is manipulálni, de személyes kapcsolat hiányában ez nagyon nehéz feladatnak bizonyult. És az FBI vajon mit tervez? Van jelentősége annak, amit a pszicholingvisztikaí elemzésről meséltek?

Többet kell tudnia. Nem heverészhet itt tétlenül, az ellenfél esetleges lépéseire várva.

Arra gondolt, hogy felhívja a kormányzó hivatalát, s próbál vele személyesen beszélni. Vajon kapcsolják-e neki magát a kormányzót? Ha igen, akkor megtudhat-e tőle egyáltalán valamit? Érdemes lenne megpróbálni. Ugyanakkor eleve nem tetszett neki az a helyzet, melybe telefonálása esetén kerülne. Így ő teszi meg a kezdő lépést, hogy a nagy emberrel beszélhessen. Stratégiája az volt, hogy rákényszerítse akaratát a kormányzóra, s nem az, hogy szívességért könyörögjön neki.

Aztán eszébe jutott, hogy akár a sajtókonferenciára is elmehetne.

Veszélyes vállalkozásnak ígérkezett, mert ha lelepleződik, akkor minden elveszett.

Saját ötlete azért megnyerte tetszését. A régi időkben is több alkalommal előfordult, hogy riporternek adta ki magát. Különben is a merész lépések megtételére specializálódott: ellopta a fehér Lincolnt, majd átadta a Disznóképű Rileynek; megkéselte Jack Kassner rendőrt a Blue Light bár mosdójában; felajánlotta Jenkinséknek, hogy megveszi a 4. utcában lévő italkereskedésüket. Mindig sikerült az ilyen ügyeket megúsznia.

Talán fotóriporternek adja ki magát? Paul Beale-től kölcsön is kérheti azt a flancos fényképezőgépét. És akkor Melanie játszhatna a riporter szerepét. Elég csinos ahhoz, hogy bármelyik FBI-ügynök szeme megakadjon rajta.

De vajon hány órakor kezdődhet a sajtókonferencia?

Leszállt az ágyról, beugrott a szandáljába, s kilépett az ajtón. A holdfényben világosan kirajzolódott a Melanie házához vezető, kitaposott ösvény. Az asszony meztelenül ült az ágya szélén, és hosszú, vörös haját kefélgette. Mikor belépett, felpillantott és rámosolygott. A gyertyafényben kirajzolódtak testének körvonalai, s valami különleges, sejtelmes fényudvar alakult ki formás vállai, mellbimbói, csípője s ágyékának vörös szőrzete körül. A látványtól a lélegzete is elállt.

– Hello! – üdvözölte az asszony.

Priestnek néhány pillanatba is beletelt, míg eszébe jutott, hogy tulajdonképpen miért is jött.

– Használni szeretném a mobilodat – közölte.

Az asszony lebiggyesztette az ajkát. Nem ezt várta egy férfitől, aki akkor nyit rá, amikor meztelenül üldögél az ágya szélén.

– De azt is megtehetem, hogy előbb ledöntelek a padlóra, és azután telefonálok – vette elő Priest pajkos kisgyerek mosolyát.

– Oké – mosolyodott rá a nő. – Akkor először telefonálhatsz.

Priest kézbe vette a készüléket, de valamin néhány pillanatig elgondolkodott. Melanie egész nap határozott, ellenmondást nem tűrő stílusban beszélt, amit le kellett nyelnie neki, mert ő volt a szeizmológus, de ennek már vége. Nem szerette, ha neki bármire is engedélyt adnak. Kapcsolatuknak nem ilyennek kellett lennie.

Telefonnal a kezében végigfeküdt az ágyon, s Melanie fejét az ágyékához vonta. Az asszony kis habozás után teljesítette kívánságát.

Priest egy percig mozdulatlanul feküdt, s átadta magát az élvezetnek.

Ezután felhívta a tudakozót.

Melanie abbahagyta, amit csinált, de Priest megfogta egyik hajtincsét. Az asszony mintha kicsit ismét elbizonytalanodott volna, de aztán tovább folytatta, amit már elkezdett.

Így már sokkal jobb!

Priest megkapta az FBI San Franciscó-i számát, és beütötte a készülékbe.

– Itt a Dave Horlock beszél Carlson Cityből, a KCAR rádióállomástól – rögtönzött Priest ösztönös magabiztossággal. – Szeretnénk valakit küldeni a holnapi sajtókonferenciájukra. Megmondaná a címet és az időpontot?

– Mindenhova elküldtük faxon – felelte egy férfihang. Lusta szarházi!

– Nem vagyok bent a szerkesztőségben – rögtönzött tovább Priest –, és munkatársunknak holnap korán reggel el kell indulnia.

– Délben 12 órakor lesz itt, a Golden Gate Avenue 450 alatt, a Szövetség épületében.

– Szükséges meghívó, vagy munkatársunk egyszerűen megjelenhet a helyszínen? – érdeklődött tovább Priest.

– Nem kell meghívó. Csupán a szokásos akkreditációra van szükség.

– Köszönöm a segítséget.

– Mit is mondott, melyik rádióállomástól hívott? Priest letette a kagylót.

Akkreditáció? Hogy tudom én azt megszerezni?

– Remélem, nem tudták azonosítani a hívást – szólalt meg Melanie.

– Miért azonosítanák? – kérdezte Priest meglepetten.

– Nem tudom. Lehet, hogy az FBI-nál minden beérkező hívást azonosítanak.

– Erre van lehetőség? – kérdezte Priest a homlokát ráncolva.

– Számítógépek segítségével biztosan van.

– Nos, nem beszéltem én elég hosszan ahhoz, hogy ezt meg tudják csinálni.

– De Priest, nem a hatvanas években élünk. A számítógép ezt nano-szekundumok alatt kideríti. Csupán a számlázást kell megnézniük, hogy megtudják kié a szám, ahonnan a hívó éjszaka egy óra előtt három perccel bejelentkezett.

Priest most hallotta életében először a nanoszekundum szót, de nagyjából sejtette, hogy mit jelent.

– A francba! – tört ki belőle, s most már valóban nyugtalankodni kezdett. – És azt is ki tudják deríteni, hogy melyik helyről érkezett a hívás?

– Csak amikor a telefon be van kapcsolva. Priest sietve azonnal kikapcsolta a készüléket.

Úgy érezte, hogy eluralkodik rajta az idegesség. Az elmúlt huszonnégy óra alatt túl sok meglepetés érte: Star hangjának rögzítése, a pszicholingvisztikai elemzés lehetősége, a telefonhívások számítógép segítségével történő nyomon követése. Vajon van még valami más is, amit nem vett figyelembe?

Megrázta a fejét. Borúlátónak tűnt egész gondolatmenete. Az óvatoskodás és az idegeskedés soha nem vezet sehová. Az ő erőssége pontosan a fantáziában és a jó idegekben rejlett. Holnap mindenesetre megjelenik a sajtókonferencián, majd csak bejut valahogy, így aztán már lesz elképzelése az ellenfél terveiről.

– Hosszú volt ez a mai nap – nyúlt végig Melanie az ágyon, és behunyta a szemét.

Priest végigmustrálta az asszony testét. Szerette nézni a melleit. Kedvelte, ahogy járás közben egyik oldalról a másikra ringatóznak. Nagyon élvezte, amikor Melanie a fején keresztül kibújt egy pulóverből, s e mozdulattól mellbimbói úgy álltak előre, mint egy pisztolycső. Jó volt nézni, amikor felvette melltartóját, majd a kosárban eligazította melleit, hogy kényelmesen érezze magát benne. Most így hanyatt fekve az asszony mellei alig észrevehetően ellapultak, oldalt kicsit kiszélesedtek, s érintésre a mellbimbók is puhának tűntek.

Ki kellett magából űzni a nyugtalanságot. Erre a második legjobb módszernek a meditáció bizonyult. Az első viszont ott hevert előtte.

Melléje térdelt. Mikor a mellét kezdte csókolgatni, Melanie elégedetten felsóhajtott, és simogatni kezdte a fejét, de szemét továbbra sem nyitotta ki.

Szeme sarkából Priest valami mozgást vélt felfedezni. Az ajtó felé pillantott és látta, hogy lila selyemköpenyben Star lépett be a szobába. Priest elmosolyodott. Tudta, hogy milyen szándékkal érkezett; már korábban is csináltak ilyesmit. Star kérdően felhúzta szemöldökét.

Priest beleegyezően biccentett feléje. Az asszony csendesen behúzta maga mögött az ajtót.

Priest Melanie rózsaszínű mellbimbóját szopta, ajkaival lassan a szájába húzta, majd nyelve hegyével izgatta, hagyta kicsúszni szájából, majd szabályos ritmusban újra és újra visszaszívta. Melanie kéjesen nyöszörgött a gyönyörtől.

Star megoldotta köpenyét, hagyta, hogy földre hulljon, majd odaállt melléjük, és finoman simogatni kezdte saját melleit. Teste nagyon különbözött Melanie-étól; bőre enyhén kreolszínű volt, vállai és csípője szélesebb, szeméremszőrzete sűrű és fekete, Melanie-é pedig vörösbe hajló aranyszínű és finom szálú. Néhány pillanat elteltével Star előrehajolt, Priest fülét kezdte csókolgatni, kezét végigfuttatta a gerincén, s hátulról a lába közé nyúlva simogatni és masszírozni kezdte.

Priest lélegzete felgyorsult.

Lassan, lassan, maradéktalanul ki kell élvezni a pillanatot.

Star melléje térdelt, és míg Priest szopta, addig ő simogatni kezdte Melanie mellét.

Melanie megérezte, hogy valami nem a szokásos. Abbahagyta a nyöszörgést. Teste megfeszült, és kinyitotta a szemét. Mikor Start

megpillantotta, elfojtott kiáltás hagyta el ajkait.

Star csak elmosolyodott, és tovább simogatta a melleit.

– Nagyon szép a tested – suttogta Melanie felé. Priest is csak megigézve bámult, mikor Star Melanie fölé hajolt, és szájába vette a másik mellét.

– Nem! – tolta el magától Melanie mindkettőjüket, majd felült az ágyon.

– Nyugodj meg! Minden rendben lesz – csitította Priest, és megsimogatta a haját.

– Meglátod, élvezni fogod – mondta Star, s már a lába között simogatta Melanie-t. – Néhány dolgot a nők sokkal jobban tudnak csinálni, mint a férfiak. Te is meggyőződhetsz róla.

– Nem! – közölte Melanie határozottan, és szorosan összezárta a lábait.

Priest már látta, hogy ez nem fog menni. Becsapva érezte magát. Szerette látni, ahogy Star egy másik nővel foglalkozik és teljesen megvadítja a gyönyörtől. Melanie viszont túlságosan is meg volt rettenve.

Star továbbra is kitartott. Keze felcsúszott Melanie combján, s ujjaival gyengéden simogatta a szőrzetét.

– Nem! – ütötte el Melanie Star kezét.

– Hú! Hát ez meg miért volt? – szisszent fel Star az ütéstől. Melanie félretolta Start, és kiugrott az ágyból.

– Mert kövér és öreg vagy, nem akarok szexet veled. Starnak a lélegzete is elállt, Priest arca megvonaglott. Melanie odalépett az ajtóhoz, és kitárta előttük.

– Kérlek benneteket, hagyjatok magamra – szólt rájuk erélyesen. Priest meglepetésére Star elsírta magát.

– Melanie! – szólt rá ingerülten az asszonyra.

Mielőtt Melanie bármit válaszolhatott volna, Star már kint is volt a házból.

Melanie becsapta mögötte az ajtót.

– Hű, kislány, ez gonosz dolog volt – szólalt meg Priest.

– Ha így érzed, akkor te is elmehetsz – nyitotta ki Melanie az ajtót előtte is. – Hagyj békén te is!

Priesten eluralkodott a döbbenet. A huszonöt év alatt soha, senki nem mondta neki itt a kommunában, hogy hagyja el a házát. Most pedig ezt a felszólítást kapta a gyönyörű, meztelen nőtől, aki remegett a dühtől vagy az izgalomtól... de az is lehet, hogy mindkettőtől. Hogy megaláztatása még teljesebb legyen, ott állt a nyitott ajtóban, s szerszáma úgy állt, akár egy zászlórúd.

Kezdenek a dolgok kicsúszni a kezemből?

Ennek még a gondolata is nagyon zavaró volt a számára. Mindig rá tudta venni az embereket arra – különösen itt a kommunában –, hogy azt tegyék, amit ő akart. Annyira meglepődött, hogy már-már engedelmeskedett a felszólításnak. Némán elindult az ajtó felé.

Közben rájött, hogy mégsem engedelmeskedhet. Soha nem állíthatja többé helyre az uralmát, ha most vereséget szenved. Melanie-t pedig kézben kellett tartania. Létfontosságú szerepet játszott a tervében. Nélküle nem tud másik földrengést okozni. Nem engedheti, hogy így szerezze vissza függetlenségét. Ahhoz túlságosan is fontos személyiség.

Az ajtónál megállt, megfordult, s végignézett a csípőre tett kézzel, meztelenül előtte álló asszonyon. Vajon mit akar? Szakértelmének köszönhetően Owens Valleyben egész nap ő irányította az eseményeket, s ez a szakértelem bátorságot is adott neki, hogy vele szembeni ingerültségét is kimutassa. Szíve mélyén viszont az asszony nem akarja a függetlenséget... nem lenne itt, ha ez lenne a vágya. Jobban szereti, ha egy erősebb fél megmondja neki, hogy mit kell tennie. Ezért is ment férjhez a professzorához. Mikor elhagyta, akkor is egy erősebb egyéniség, egy kommuna vezetője mellett kötött ki. Mai lázadása is annak köszönhető, hogy nem akart Priesten egy másik nővel osztozni. Biztosan megijedt, hogy Star elveszi őt tőle. Valójában egyáltalán nem akarta, hogy most elmenjen.

Priest becsukta az ajtót.

Három lépéssel átment a kis szobán, s megállt Melanie előtt. Az asszony még mindig remegett, és nehezen lélegzett a dühtől.

– Lefeküdni! – parancsolt rá Priest.

Melanie arcán zavar tükröződött, de engedelmeskedett.

– Tedd szét a lábad! – hangzott a következő utasítás. Néhány pillanatnyi tétovázás után ezt is megtette.

Priest ráfeküdt. Amikor testébe hatolt, Melanie hirtelen átkarolta és keményen magához szorította. Gyorsan és szándékosan durván mozgott benne. Az asszony lábaival átkarolta a derekát. Vállán érezte fogait és harapását. Kicsit fájt, de kellemes volt. Melanie kinyitotta a száját, s levegő után kapkodott.

– Baszd meg, Priest – szólalt meg mély torokhangon –, te szarházi... szeretlek!

Mikor Priest felébredt, átment Star házába.

Az asszony oldalán feküdt, és a falat bámulta. Mikor leült melléje az ágy szélére, Star azonnal elsírta magát.

Priest lecsókolta arcáról a könnyeket. Érezte, hogy ismét feláll a szerszáma.

– Beszélj! – suttogta az asszony fülébe.

– Tudod, hogy Dustyt Flower szokta lefektetni? Ezt most éppen nem várta. Ugyan mit számít ez?

– Nem tudtam – válaszolta.

– Nem tetszik nekem.

– És miért nem? – kérdezte, s próbálta palástolni hangjában az ingerültséget. Tegnap földrengést idéztünk elő, most pedig a gyerek miatt sírdogálsz? – Ez még mindig sokkal jobb, mint moziplakátot lopkodni Silver Cityben.

– De neked már új családod van – tört ki az asszonyból a keserűség.

– Ez meg mi a francot jelent?

– Te, Melanie, Flower és Dusty. Olyanok vagytok, mint egy család. Számomra nincs benne hely, nem férek bele a képbe.

– Dehogynem férsz bele! – A gyerekem anyja vagy, és az a nő, akit szeretek. Hogyne férnél bele?

– Annyira megalázó volt az éjszaka...

Priest hálóingen keresztül megsimogatta Star mellét. Az asszony rátette kezét a kezére, s tenyerét keményen a testéhez szorította.

– A csoport jelenti számunkra a családot – mondta Priest. – Mindig is így volt. Soha nem ismertük el a kertvárosi mama-papa-két-gyerek függőséget – ismételte Priest azt a leckét, melyet éppen Startol kapott sok-sok évvel ezelőtt. – Egy nagy család vagyunk. Szeretjük az egész csoportot, és mindenki törődik mindenkivel. Ezért is nem kell hazudnunk se egymásnak, se magunknak a szexszel kapcsolatban. Ezt megkaphatod Oaktree-től és Songtól is, de akkor is tudom, hogy szeretsz engem is, és szereted a gyerekünket is.

– De tudod mit, Priest... eddig még senki sem utasított vissza se téged, se engem!

A kommunában nem voltak szabályok arra, hogy ki kivel fekszik le, de senkinek nem volt kötelező szeretkezni valakivel, ha éppen nem volt hozzá kedve. Ezzel együtt Priest se tudott felidézni egyetlen olyan alkalmat sem, amikor egy nő visszautasította volna. Nyilvánvalóan ez volt a helyzet Starral is... Melanie kivételével.

Priestet megcsapta a pánik szele. Az elmúlt néhány hét során ez már többször is előfordult vele. Attól rettegett, hogy a kommuna összeomlóban van, nem tudja kézben tartani az eseményeket, s mindaz, ami drága volt neki, most romlásnak indult. Úgy érezte, mintha elvesztette volna egyensúlyát, mintha lába alatt kiszámíthatatlanul mozogni kezdett volna a padló. Az eddig szilárdnak tűnő talaj mintha ugyanúgy megcsúszott és bizonytalanná vált volna, mint tegnap Owens Valleyben. Nyugtalanságán ismét csak nagy erőfeszítések árán sikerült úrrá lennie. Meg kell őriznie nyugalmát. Csak ő tudja megőrizni mindenki lojalitását, csak ő tudja együtt tartani a kommunát.

Lefeküdt az asszony mellé, és simogatni kezdte a haját.

– Minden oké lesz! – nyugtatgatta. – Tegnap úgy megijesztettük a kormányzót, hogy maga alá piszkított. Majd meglátod, hogy azt teszi, amit mi akarunk.

– Biztos vagy benne?

Priest megfogta Star mellét. Egészen felizgult.

– Bízz bennem – motyogta a fülébe, és olyan szorosan hozzásimult, hogy Star érezze a keménységét.

– Szeretkezz velem, Priest! – szólalt meg Star.

– Hogy akarod? – vigyorgott rá Priest.

– A francba, ahogy te akarod – mosolygott rá könnyein keresztül az asszony.

Star nem sokkal később elaludt. Mellette az ágyban Priest egyfolytában az akreditáció miatt nyugtalankodott, míg végre rátalált a megoldásra. Felkelt az ágyból.

Bement a gyerekek szállására, és felébresztette Flowert.

– Szeretném, ha eljönnél velem San Franciscóba – mondta. – Öltözz fel!

A néptelen főzöházban pirítóst és narancslét készített a gyereknek.

– Emlékszel, amikor arról beszélgettünk, hogy író akarsz lenni? – kérdezte reggelizés közben a kislánytól. – Azt is mondtad, hogy valamilyen folyóiratba szeretnél írni.

– Igen, a Tinédzserek Lapjába.

– Pontosan.

– De te akkor azt mondtad, hogy inkább verseket írjak, mert akkor továbbra is itt élhetek veletek.

– Most is azt mondom, de ma majd meglátod, hogy milyen is egy riporter munkája.

– Oké – csillant fel a kislány szeme.
– Elviszlek az FBI sajtókonferenciájára.
– Az FBI sajtókonferenciájára?
– Igen, ilyen dolgokkal kell majd foglalkoznod, ha riporter leszel. Nemtetszése jeléül a kislány összeráncolta az orrát. Anyjától átvette a rendőrséggel szemben érzett utálatot.
– A Tinédzserek Lapjában még soha nem olvastam az FBI-ról.
– Nos, megnéztem, Leonardo DiCaprio ma pedig nem tart sajtókonferenciát.
– Kár – mosolyodott el a kislány szégyenlősen.
– Te csak tegyél fel ott olyan kérdéseket, mint amilyeneket a Tinédzserek Lapjának a riportere feltenne. Az is érdekes lesz.
– És miről tartják azt a sajtókonferenciát? – érdeklődött elgondolkodva a kislány.
– Egy olyan csoportról, mely azt állítja, hogy földrengést tud előidézni. Nem szeretném, ha erről bárkinek is beszélnél. Legyen ez a mi titkunk. Oké?
– Oké!
Priest úgy döntött, hogy a Rizsevőknek is csak visszaérkezésük után számol be erről a lépéséről.
– Az nem baj, ha a mamának, Melanie-nak, Oaktreenek, Songnak, Anethnek és Paul Beale-nek beszélsz róla, de másnak ne tegyél róla említést. Ez tényleg nagyon fontos.
– Értem – felelte a kislány.
Priest tisztában volt azzal, hogy őrült kockázatot vállal. Ha nem úgy sülnek el a dolgok, ahogy tervezte, akkor mindent elveszíthet. Még azt is megérheti, hogy lánya szeme láttára tartóztatják le. Akkor talán ez lesz a kislány életében a legborzalmasabb nap, de az őrült kockázatvállalás mindig is hozzátartozott a stílusához.
Mikor a szőlőtelepítést javasolta, akkor Star felhívta a figyelmét, hogy a területre a bérleti jogot csak egy évre tudta megszerezni. Beleszakadhatnak a munkába, a szőlőtelepítésbe, és soha nem látják meg fáradozásaik gyümölcsét. Star azzal érvelt, hogy a munka elkezdése előtt tárgyalásokat kell folytatni egy tízéves időtartamú bérleti jogról. Mindez ésszerűen is hangzott, de Priest tisztában volt azzal is, hogy ez végzetes hibát jelentene. Ha a kezdést elhalasztanák, akkor soha nem is fognának hozzá a telepítéshez. Rávette a csoportot, hogy vállalják a kockázatot. Év végére a

kommuna igazi közösséggé kovácsolódott össze. A kormányzat pedig évről évre megújította Star bérleti szerződését egészen mostanáig.

Arra gondolt, hogy a sötétkék öltönyt kellene felvennie. Aztán eszébe jutott, hogy az már annyira ódivatú, hogy gyanút kelthetne San Franciscóban, ezért a szokásos kék farmerjét húzta magára. Bár nagyon meleg volt, de azért a trikója fölé felvett egy kockás inget is, melyet kívül hagyott a nadrágon. A szerszámos kamrából magához vett egy tíz centi pengéjű, súlyos kést, amit hátul, farzsebe fölött bedugott nadrágja övébe, hogy az ing azt eltakarja.

A San Franciscóba vezető négyórás úton végig magas volt az adrenalin szintje. Rémlátomások törtek rá: mindkettőjüket letartóztatják, őt azonnal beviszik egy cellába, Flower ott ül az FBI-központ kihallgatási szobájában, és kérdéseket tesznek fel neki szüleiről. A félelem még élénkebbé tette.

Délelőtt 11-re értek be a városba. A Golden Gate-nél lévő parkolóban hagyták a kocsit. Az egyik üzletben vett Flowernek egy spirálfüzetet és két ceruzát, majd bevitte egy kávézóba, s rendelt neki egy üdítőt.

– Mindjárt jövök – mondta a gyereknek, s már ki is lépett az ajtón. Az Union tér felé menet a járókelők arcát vizsgálgatta; olyasvalakit keresett, aki hasonlít rá. Az utcákat megtöltötték a vásárlók, így akár száz arcból is könnyen választhatott. Nemsokára megpillantott egy étterem előtt egy vékony arcú, sötét hajú férfit, aki éppen az étlapot tanulmányozta. Egy pillanatra arra gondolt, hogy már meg is találta áldozatát. A várakozás feszültségétől egész teste megmerevedett, s néhány másodpercig csak bámulta a férfit. Mikor a fickó megfordult, Priest észrevette, hogy valami sérülés következtében egyik szemét állandóan csukva tartja.

Csalódottan továbbindult. Nem volt könnyű feladat. Számos sötét hajú, negyvenes éveiben járó férfival találkozott, de mindegyikük húszharminc kilóval nehezebb lehetett nála. Aztán egy újabb alkalmasnak látszó jelölt bukkant fel előtte, de annak meg fényképezőgép volt a nyakában. A turista nem felelt meg céljainak: neki olyan emberre volt szüksége, akinek helyi papírjai vannak. Itt van előttem a világ egyik legnagyobb bevásárlóközpontja, szombat délelőtt van, és még sincs olyan ember, aki hasonlítana rám.

Ránézett az órájára; fél 12 volt. Kezdett kifutni az időből.

Végül rámosolygott a szerencse. Egy ötven év körüli, vékony arcú, vastag keretű szemüveget viselő férfi gyors léptekkel sietett el mellette. Sötétkék nadrágot, zöld pólót viselt, egy viseltes aktatáskát tartott a

kezében, s egészében véve nagyon szerencsétlennek nézett ki. Priest arra gondolt, hogy talán most is éppen az irodába siet, hogy pótolja valamilyen lemaradását. Szükségem van a tárcájára! Priest egészen a sarokig követte, lelkileg felkészült, s várta a kedvező alkalmat.

Dühös és elkeseredett vagyok; most szöktem meg egy elmegyógyintézetből, szükségem van legalább húsz dollárra, mindenkit gyűlölök, vagdalni és ölni akarok, őrült, őrült, őrült vagyok...

A férfi elhaladt a parkoló mellett, ahol a Cudával is leálltak, majd befordult egy régi épületekből álló hivatali negyedbe. Itt már senki nem volt a környéken. Priest előhúzta a kését, s odarohant hozzá.

– Hé! – kiáltotta el magát.

A férfi reflexszerűen megtorpant és feléje fordult.

Priest ingénél fogva megragadta a fickót, arca elé tartotta a kést, és ráordított:

– IDE A TÁRCÁDAT, VAGY ÁTVÁGOM A SZAROS TORKODAT! Az idegennek össze kellett volna esnie a rémülettől, de nem ez történt. Jézusom, ez kemény fickó! Arcán nem látszott se düh, se félelem.

Szemébe nézve Priest olvasott a gondolataiban: csak egy emberrel állok szemben, akinek még pisztolya sincs.

Priest magában kissé elbizonytalanodott, és elfogta a félelem. A szarba! Nem engedhetem meg magamnak, hogy ez ne sikerüljön! Néhány pillanatig némán álltak egymással szemben. Egy utcai ruhát viselő férfi, aki szombaton délelőtt munkába indult... talán csak nem egy civil ruhás nyomozó?

Most már túl késő volt a lehetőségek fontolgatására. Mielőtt még a férfi bármit tehetett volna, Priest végighúzta kését az arcán, és szemüvegének jobb lencséje alatt egy öt centi hosszú vágást ejtett rajta.

A férfinek azon nyomban elszállt a bátorsága, és már nem is gondolt semmiféle ellenállásra. Szeme tágra nyílt a rémülettől, s térdei mintha megroggyantak volna.

– Oké! Oké! – csitítgatta Priestet vékony, remegő hangon. Tehát nem rendőr.

– MOST! AZONNAL! IDEADNI! – ordította Priest a férfi arcába.

– Benne van a táskámban...

Priest kirántotta a táskát a férfi kezéből. Az utolsó pillanatban úgy döntött, hogy még a szemüvegét is elveszi. Lekapta a szeméről, megfordult és elrohant.

A sarokról még visszapillantott. A férfi hányni kezdett a rémülettől.

Priest hirtelen jobbra fordult. Kését bedobta a legközelebbi szemetesbe, és máris továbbindult. A következő sarkon, egy építkezésnél megállt, és kinyitotta a táskát. Volt benne egy dosszié, jegyzetfüzet, néhány toll, egy kis csomag, melyben az uzsonnája lehetett és egy bőrből készült irattárca. Priest zsebre vágta a tárcát, a táskát pedig átdobta az építkezést körbevevő palánkon.

Visszament a kávézóba, és leült Flower mellé. A kávéja sem hűlt ki. Még mindig nem veszítettem el a reflexeimet. Utoljára harminc évvel ezelőtt csináltam ilyesmit, de még mindig úgy rá tudok ijeszteni emberekre, hogy menten összeszarják magukat. Így kell ezt megoldani, Ricky!

Kinyitotta a tárcát. Pénz, hitelkártya, névjegy és valami fényképes személyi okmány volt benne. Kivette belőle a névjegyet, s átnyújtotta Flowernek.

– Hölgyem, parancsoljon, itt a névjegyein. Flower elvihogta magát.

– Peter Shoebury vagy a Watkins, Colefax és Brown cégtől.

– Tehát ügyvéd lennék?

– Azt hiszem, igen.

Priest figyelmesen megnézte a személyi okmányban lévő fényképet. Másfélszer másfél centis, automatával készített felvétel volt. Legalább tízéves lehetett. A hasonlóság nem volt tökéletes, de az igazi Peter Shoeburyre sem hasonlított jobban. A fényképek már csak ilyenek.

A fényképnek megfelelően Priest azért még tudott valamit javítani a külsején. Shoeburynek egyenes szálú, sötét haja rövidre volt vágva.

– Kölcsönadnád a hajadban lévő gumigyűrűt? – szólt oda a kislánynak.

– Persze – vette ki Flower a gumikarikát a hajából, majd fejét megrázva arca köré igazgatta a haját. Priest éppen az ellenkezőjét tette. Hátul a gumigyűrűvel lófarokba fogta össze a haját. Ezután a szemüveget is felvette.

– Hogy tetszik a titkos személyiségem? – nyújtotta át Flowernek a fényképes igazolványt.

– Hmm – nézegette a kislány hol Priestet, hol a fényképet. – Ezzel bemehetsz a belvárosi hivatalba, de Oaklandban már nem lenne jó.

– Ez nekem tökéletesen megfelel.

– Apa – mosolyodott el Flower –, honnan szerezted?

– Kölcsönkértem – vonta fel egyik szemöldökét Priest.

– Valakinek a zsebéből emelted el?

– Valami ilyesmi – válaszolta Priest, s Flower arcán látta, hogy a kislány ezt inkább illetlenségnek, mintsem bűnnek tartja. Hagyta, hadd higgyen azt, amit akar. A faliórára pillantott. Háromnegyed 12-t mutatott.

– Indulhatunk? – kérdezte a kislányt.

– Igen.

Végigmentek az utcán, majd beléptek a szigorú, szürke gránitból emelt, az egész háztömböt uraló Szövetségi Épületbe. Az előcsarnokba fémkereső kapun át lehetett bejutni, s Priest dicsérte előrelátását, hogy idejekorán megszabadult a késétől. A biztonsági őrtől megkérdezte, hogy melyik emeleten találja az FBI irodáit.

Beszálltak a liftbe. Priest úgy érezte, mintha kokainnal szívta volna meg magát. A veszély felfokozta éberségét. Ha a lift elromlik, akkor saját, mágikus energiámmal a magasba emelem. Úgy gondolta, hogyha ügyvédet játszik, akkor magabiztosnak kell lennie, sőt az sem árt, ha egy kicsit arrogánsnak tűnik.

Flowerrel felmentek az FBI emeletére, majd követték az előtérből nyíló tanácsterem felé mutató nyilat. A terem túlsó végén lévő asztalon mikrofonok álltak. Az ajtónál négy férfi ácsorgott. Mind a négyen magasak voltak, jó erőben lévőnek látszottak, gondosan vasalt öltönyt, fehér inget és szolidan elegáns nyakkendőt viseltek. Biztosan ügynökök.

Ha tudnák ki vagyok, akkor biztosan minden gondolkodás nélkül tüzet nyitnának rám.

Őrizd meg nyugalmadat, Priest... nem gondolatolvasókkal van dolgod, ezeknek fogalmuk sincs, hogy ki vagy.

Priest 183 centi magas volt, de még így is kisebb volt a négy férfinél. Azonnal megérezte, hogy csak az a sűrű, fehér hajú, gondosan fésült, idősebb alak lehet közöttük a főnök. Éppen egy fekete bajuszos férfival beszélgetett. A két másik, fiatalabb férfi tiszteletteljes arckifejezéssel hallgatta a beszélgetést.

Egy kezében írótáblát tartó, fiatal nő lépett oda hozzájuk.

– Hello! – üdvözölte őket. – Segíthetek valamiben?

– Remélem, igen – válaszolta Priest.

Amikor megszólalt, az ügynökök azonnal észrevették. Ahogy végigmérték, azonnal olvasott a reakcióikból. Meglátva lófarokba kötött haját és farmernadrágját azonnal óvatossá váltak, de amikor Flowert megpillantották, mindjárt megenyhült a tekintetük.

Az egyik fiatalabb ügynök feléjük fordult.

– Minden rendben van? – kérdezte.

– Peter Shoebury vagyok – mutatkozott be Priest. – Ügyvédként dolgozom itt a városban a Watkins, Colefax és Brown cégnél. A kislányom, Florence, az iskolai lap szerkesztője. A rádióban hallott az önök sajtókonferenciájáról, s szeretné tudósítani róla az újságját. Én pedig arra gondoltam, hogy végtére is nyilvános rendezvényről van szó, miért is ne mennénk el. Remélem, hogy nem okoz különösebb gondot.

Mindenki a fehér hajú férfira pillantott, s Priest ezzel már igazolva is látta megérzését, hogy ő itt a főnök közöttük.

A bizonytalanság borzalmas pillanatai következtek.

Hé, fiú, nem vagy te semmiféle ügyvéd. Ricky Granger vagy, aki valamikor a hatvanas években Los Angelesben, több italkereskedésen keresztül nagyban árulta az amphetaminokat... te is benne vagy ebben a szar földrengésügyben? Motozzátok meg fiúk, aztán bilincseljétek össze a lánnyal! Vágjátok be valahova őket, s szedjétek ki belőlük, hogy mit tudnak!

A fehér hajú férfi feléje nyújtotta a kezét.

– Brian Kincaid különleges ügynök vagyok, az FBI San Franciscó-i kirendeltségének a vezetője.

– Örülök, hogy megismerhetem, Brian – rázta meg Priest a feléje nyújtott kezet.

– Mit is mondott, melyik cégtől van, uram?

– A Watkins, Colefax és Browntól.

– Azt hittem – vonta össze szemöldökét Kincaid –, hogy az ingatlanügynökség és nem ügyvédi iroda.

Óh, a francba!

Priest bólintott, s bizalomgerjesztő mosolyt próbált arcára varázsolni.

– Így is van uram. Az én feladatom az, hogy megóvjam őket a különböző problémáktól – magyarázta Kincaidnek, s közben próbálta emlékeibe idézni, hogyan is nevezik azokat az ügyvédeket, akiket nagy cégek alkalmaznak saját ügyeik intézésére. – Én vagyok a vállalati jogászuk – jutott hirtelen eszébe a szakszerű megnevezés.

– Van esetleg valami igazolványa?

– Természetesen – válaszolta Priest, majd kinyitotta a lopott tárcát, s elővette belőle a Peter Shoebury fényképével ellátott igazolványt. Visszafojtotta a lélegzetét.

Kincaid megnézte a papírt, majd Priestre pillantva ellenőrizte, hogy hasonlít-e a fényképre. Priest pontosan meg tudta volna mondani, hogy most mire gondol. Akár őis lehet. Visszaadta neki az igazolványt. Újra lélegzetet vehetett.

– Melyik iskolába jársz, Florence? – fordult ezután Kincaid a kislányhoz.

Priest szívverése felgyorsult. Találj márki valamit, gyerek!

– Hm... – bizonytalankodott néhány pillanatig Flower, s Priest már válaszolni akart helyette, amikor a kislány kibökte: – Az Eisenhower Általánosba.

Priestet büszkeség öntötte el. Flower az ő idegeit örökölte. Arra az esetre is számítva, hogy Kincaid véletlenül ismeri San Francisco általános iskoláit, ő még hozzátette:

– Az iskola Oaklandban van.

– Nos – szólalt meg Kincaid nyilván elégedetten a válasszal –, örülünk, hogy te is részt veszel a sajtókonferencián!

Sikerült! Ezt is megcsináltuk!

– Köszönöm, uram – mondta udvariasan a kislány.

– Ha van valami kérdésed, akkor szívesen válaszolok rá még most, a sajtókonferencia előtt...

Priest arra is vigyázott, hogy ne készítse fel túlzott alapossággal a kislányt az eseményekre. Ha szégyellősnek látszik s kicsit zavarban van, az szerinte még természetesnek is fog hatni. Ha túlságosan is higgadt, s meglátszik rajta, hogy előre betanulta a kérdéseket, akkor esetleg gyanút kelthetne. Most viszont hirtelen izgulni kezdett a kislány miatt, s le kellett győznie az apai késztetést, hogy bekapcsolódjon a beszélgetésbe, s megmondja Flowernek, hogy mit kell tennie. Ajkába harapott.

– Ön irányítja a nyomozást? – kérdezte Flower, s kinyitotta a jegyzetfüzetét.

Priest egy kicsit megkönnyebbült. Nem lesz semmi baj.

– Ez csupán egyike annak a sok ügynek, melyeken rajta kell tartanom a szememet – válaszolta Kincaid. – Marvin Hayes különleges ügynök kapta ezt a megbízatást – mutatott rá egy fekete bajszú férfira.

– Azt hiszem – fordult Flower Hayes felé –, hogy az iskolánk szeretné tudni, hogy milyen ember ön, Mr. Hayes? Feltehetnék néhány személyes kérdést?

Priestet egyszerűen megdöbbentette, amilyen kacérsággal a kislány megdöntötte a fejét és rámosolygott Hayesre. Az isten szerelmére, de hiszen

ahhoz még túl kicsi, hogy így kokettáljon egy felnőtt férfival.

Hayes viszont vevő volt a játékra.

– Természetesen, kérdezz csak nyugodtan – mondta, s látszott, hogy tetszik neki a helyzet.

– Ön nős ember?

– Igen, és van két gyerekem. A fiam olyan idős lehet, mint te, a kislányom valamivel fiatalabb.

– Van önnek valami hobbija?

– Az ökölvívással kapcsolatos emléktárgyakat gyűjtöm.

– Ez elég szokatlan kedvtelés.

– Én is azt hiszem.

Priestnek nagyon tetszett, ugyanakkor kellemetlenül is érintette, hogy Flower ilyen természetességgel beilleszkedett a szerepébe. Nagyon jól csinálja, de a francba, remélem, nem azért neveltem ennyi éven keresztül, hogy egy olcsó kis újságíró legyen belőle!

Miközben Hayes a kislány kérdéseire válaszolgatott, Priest alapos tanulmányozás alá vette. Ő az ellenfél. Hagyományos eleganciával öltözött. Könnyű, világosbarna öltönyét, fehér ingét, sötét selyem nyakkendőjét minden bizonnyal a Brooks Brothersnél vásárolhatta. Fekete, oxford stílusú, ragyogóra fényesített és szorosra fűzött cipőt viselt. Látszott rajta, hogy haját és bajuszát gondosan ápolja.

Priest valahogy mégis megérezte, hogy ez az ultrakonzervatív stílus csak álarc nála. A nyakkendő túl feltűnőnek látszott, bal kezének kisujján jókora rubinköves gyűrűt viselt, a bajsza is természetellenesnek hatott. Az is eszébe jutott, hogy ez a fajta amerikai, akit Hayes utánozni akart, szombaton reggel aligha öltözött volna ki ennyire egy sajtókonferencia kedvéért.

– Melyik a kedvenc étterme? – kérdezősködött tovább Flower.

– Mi általában az Evertonba járunk, amit inkább egy jó kis kocsmának lehetne nevezni.

A tanácstermet közben jegyzetfüzetekkel és apró magnetofonokkal felszerelkezett férfiak és nők kezdték benépesíteni; megjelentek a foto-és rádióriporterek is a masináikkal és hatalmas mikrofonjaikkal, s kézikameráikkal már a tévések is ott ácsorogtak. Érkezésük sorrendjében az írótáblát hordozó nő kérte őket, hogy írják alá a jelenléti ívet. Priestnek és Flowernek mindezt sikerült megúsznia. Hálás volt a sorsnak jó

szerencséjéért, hiszen akkor sem tudta volna leírni a „Peter Shoebury” nevet, ha az élete múlik rajta.

– Fel kell készülnünk a sajtókonferenciára, Florence – érintette meg Kincaid, a főnök Hayes könyökét. – Remélem, velünk maradsz, és meghallgatod, hogy mit akarunk a közvélemény tudomására hozni.

– Igen, köszönöm – felelte Flower.

– Igazán nagyon kedves volt öntől, Mr. Hayes – szólalt meg Priest. – Florence tanárai is nagyon hálásak lesznek.

Az ügynökök elindultak a tanácsterem túlsó végében lévő asztalok felé. Istenem, sikerült becsapnunk őket! Priest Flowerrel együtt a terem hátsó részében foglalt helyet. Csendesen várakoztak. Priestben kezdett engedni a feszültség. Ezt most valóban megúszta.

Tudtam, hogy képes vagyok rá!

Eddig ugyan nem sikerült sok információt szerezniük, de a hivatalos sajtónyilatkozat közzététele még hátravolt. Sikerült viszont ízelítőt kapnia abból, hogy milyenek azok az emberek, akik szemben állnak vele. Amit megtudott, az csak növelte magabiztosságát. Nem tűnt briliáns elmének Kincaid, se Hayes. Olyannak látszottak, akikben keveredik a makacs rutin az alkalom szülte korruptsággal. Nem kell túlzottan rettegnie tőlük.

Kincaid felállt helyéről, és bemutatkozott. Magabiztosnak és kissé önteltnek látszott. Talán nemrégiben nevezhették ki főnöknek.

– Azzal kezdeném, hogy szeretnék valamit határozottan leszögezni. Az FBI nem hisz abban, hogy a tegnapi földrengést valamilyen terroristacsoport idézte elő.

Vakuk villogtak, magnetofonok surrogtak, a riporterek pedig szorgosan jegyzeteltek. Priest valahogy palástolni szerette volna az arcára kiülő dühöt. Ezek a szarháziak még most sem hajlandóak Őt komolyan venni... még... egyelőre!

– Ugyancsak ez a véleménye a hivatalos, állami szeizmológusnak is, aki Sacramentóban bárkinek kész nyilatkozni erről a kérdésről.

Mit kellene tennem, hogy meggyőzzelek benneteket? Földrengéssel fenyegetőztem, meg is csináltam, és még mindig nem vagytok hajlandóak hinni nekem. Embereket kell elpusztítanom, hogy komolyan vegyetek?

– Ezzel együtt – folytatta Kincaid – terroristafenyegetésről van szó, és az irodának feltett szándéka, hogy elfogja a tetteseket. A nyomozást ebben az ügyben Marvin Hayes különleges ügynök vezeti. Tiéd a szó, Marvin.

Hayes felállt a helyéről. Priest azonnal észrevette, hogy idegesebbnek látszik Kincaidnél. Gépiesen olvasni kezdte az előre elkészített nyilatkozatot:

– Az FBI ügynökei ma délelőtt otthonaikban kihallgatták a Zöld Kalifornia Kampány mind az öt fizetett alkalmazottját. A Kampány munkatársai önként együttműködtek velünk.

Priest elégedetten hallgatta. Tévutat jelölt ki számukra, amit a nyomozók szorgalmasan követtek.

– Az ügynökök – folytatta Hayes – felkeresték a Kampány San Franciscó-i központját is, megvizsgálták a rendelkezésre álló dokumentumokat és számítógépes adatokat.

Biztosan a szervezet címlistáját fésülik át, hogy valami nyomra bukkanjanak, gondolta Priest.

A továbbiakban Hayes már csak önmagát ismételgette. Az összegyűlt újságírók kérdéseket tettek fel, melyekkel bizonyos részleteket tisztáztak, és színt adhattak tudósításaiknak, de a korábban ismertetett tényeken mit sem változtattak. Priestben ismét növekedni kezdett a feszültség, amikor azon gondolkozott, hogyan lehetne minél előbb eltűnni innen, hogy senkiben se keltsenek gyanút. Nagyon elégedett volt, hogy az FBI nyomozása ennyire vakvágányra futott – még a második tévútra sem találtak rá –, de dühös is volt, hogy ennek ellenére sem adtak hitelt a fenyegetésének.

Végül Kincaid bezárta a sajtókonferenciát, és az összegyűlt újságírók is szedelőzködni kezdtek.

Priest és Flower is elindult az ajtó felé, de az írótáblát hordozó titkárnő szélesen mosolyogva megállította őket.

– Azt hiszem, hogy önök ketten még nem írták alá a jelenléti ívet – nyújtotta át Priestnek az írótáblát és a tollat. – Csak a nevüket és az önök által képviselt szervezet megnevezését kérem.

Priest megdermedt a félelemtől. Nem tudom, nem tudom! Ne ess pánikba! Nyugalom! Ley, tor, pur-doy-cor...

– Uram, aláírná ön is?

– Természetesen – vette át Priest az írótáblát és a tollat, majd továbbadta Flowernek. – Azt hiszem, hogy Florence-nek kell aláírnia, hiszen ő az újságíró – mondta, s ezzel egyben lányát is emlékeztette a megadott hamis névre. Attól tartott, hogy már elfelejtette állítólagos iskolájának nevét. – Írd alá a nevedet és az Eisenhower Általánost!

Flowernek a szeme sem rebbent. Aláírta az ívet, és visszaadta az írótáblát a tollal együtt a titkárnőnek. Az isten szerelmére, elmehetünk végre?

– Kérem, uram, ön is legyen szíves aláírni! – mondta a nő, s visszaadta Priestnek az ívet.

Kelletlenül vette át ismét az írótáblát. Most mitévő legyen? Ha valami krikszkrakszot vet papírra, akkor a nő megkérheti, hogy írja ki nevét nyomtatott betűkkel is. Ilyesmi már előfordult vele. Talán utasítsa vissza a felszólítást és távozzon a lehető leggyorsabban? Végtére is csupán egy titkárnőről van szó.

Míg ezen tanakodott, hirtelen Kincaid hangját hallotta maga mögött.

– Remélem, érdekesnek találtad, Florence? – kérdezte mosolyogva Kincaid.

Kincaid hivatásos ügynök... neki az a foglalkozása, hogy gyanakodjon.

– Igen, uram. Nagyon érdekes volt – válaszolta Flower udvariasan. Priest érezte, hogy inge alatt kiveri a veríték.

Odavetett valami macskakaparást, ahova a nevét kellett volna írnia, majd a jelenléti ívet összehajtva átnyújtotta a titkárnőnek.

– Ugye, küldesz egy példányt az iskolai újságból, ha a cikk megjelenik? – kérdezte mosolyogva.

– Igen, természetesen – válaszolta a kislány. Menjünk már, menjünk!

A titkárnő széthajtotta a jelenléti ívet, majd ismét Priesthez fordult.

– Bocsásson meg, uram, legyen szíves nyomtatott betűkkel is kiírni a nevét. Tartok tőle, hogy nehezen olvasható az aláírása.

Most mit csináljak?

Priestnek eszébe jutott, hogy Peter Shoeburynek névjegyek is lapultak a tárcájában. Ez lesz a válasz. Hála istennek! Kinyitotta tárcáját, és átnyújtott egy névjegyet a titkárnőnek.

– Borzalmasan rossz a kézírásom, de ez is megteszi helyette – mondta. – Most már valóban sietnünk kell – rázott kezet Kincaiddel. – Igazán nagyszerű volt. Én sem felejtkezem el emlékeztetni Florence-t, hogy küldjön egy példányt önnek az iskolai újságból.

Kiléptek a teremből.

Átvágtak az előcsarnokon, s a liftre várakoztak. Priest már maga előtt látta a képet, ahogy Kincaid fegyverrel a kezében megáll és rárivall: „Milyen ügyvéd az, aki még a saját nevét sem tudja leírni, maga seggfej?” Közben kinyílt előttük a lift ajtaja, beszálltak, elindultak lefelé, majd a földszinten kiléptek az épületből a szabad levegőre.

– Nekem van a legőrültebb apám a világon – jegyezte meg Flower.
– Ez a színtiszta igazság – mosolygott rá Priest.
– Miért kellett hamis nevet használnunk?
– Nem szerettem volna, ha ezek a disznók megtudják az igazi nevemet – válaszolta Priest. Biztos volt abban, hogy a kislány elfogadja ezt a választ, mivel tudta, hogy szülei milyen érzésekkel viseltetnek a rendőrökkel szemben.
– Mégis borzasztóan haragszom rád – közölte Flower.
– Miért? – vonta össze szemöldökét Priest.
– Soha nem bocsátom meg neked, hogy Florence-nek neveztél. Priest egy pillanatig csak bámult, majd hatalmas hahotában tört ki.
– Ugyan, kicsim – simogatta meg szeretettel a kislány fejét. – Indulás haza!

10

Judy éjszaka azt álmodta, hogy Michael Quercusszal a tengerparton sétál, és a férfi szabályos, élesen kirajzolódó lábnyomokat hagy maga után a nedves homokban.

Szombaton délelőtt az analfabéta fiatalkorú bűnözők oktatásában segédkezett. Fegyvere miatt nagy volt a tekintélye a fiatalok előtt. A templom előcsarnokában egy tizenhét éves kis gazembert tanítgatott a dátum helyes leírására, s bízott abban, hogy talán ezzel is hozzájárul valamicskét ahhoz, hogy tíz év múlva ne kelljen letartóztatnia.

Délután kocsival elment bevásárolni a Bo házától nem messze lévő Greary Boulevardra, a Gála Élelmiszerüzletbe.

A szokásos szombati teendők most nem nyugtatták meg. Borzalmasan dühös volt Brian Kincaidre, amiért elvette tőle az Éden Kalapácsa ügyet, de teljesen tehetetlen volt vele szemben. Szórakozottan sétált az élelmiszerrel megrakott polcok között, s figyelmét igyekezett a burgonyasziromra, a rizsestésztára, valamint a mutatós, sárga mintával díszített konyharuhákra összpontosítani. A különféle müzlik polcához érve Michael fia, Dusty jutott az eszébe, s vett is azonnal egy doboz ugyanolyan zabpelyhet, mint amilyet náluk evett.

Gondolatai állandóan visszakanyarodtak az ügyhöz. Valóban létezhet valaki, aki tényleg földrengést tud előidézni? Vagy talán én bolondultam meg teljesen?

Hazaérve Bo segített neki kipakolni a kocsiból, és közben a nyomozás állása felől érdeklődött.

– Hallottam, hogy Marvin Hayes lecsapott a Zöld Kalifornia Kampányra – mondta.

– Nem sok eredménnyel járhatott – vonta meg vállát Judy. – Mind tiszták. Raja már kedden elbeszélgetett velük. Két férfi, három nő és mind az öten ötvenen felül vannak. Büntetlen előéletűek, még gyorshajtásért sem jelentették fel őket, és egyetlen gyanús személlyel sem állnak kapcsolatban. Ha ők terroristák, akkor én Kojak felügyelő vagyok.

– A tévében azt mondták, hogy tanulmányozzák a dokumentációjukat.

– Így van. És nem találnak mást, mint azok listáját, akik valaha is levelet írtak nekik, vagy valami tájékoztatást kértek tőlük, Jane Fondát is beleértve. 18 ezer nevük és címük van. Marvin csapata most átfuttatja ezeket a neveket az FBI számítóközpontján, és így akarja megtudni, hogy kivel érdemes foglalkozni. Ez a munka egy hónapig is eltarthat.

Csengettek. Judy kinyitotta az ajtót és Simon Sparrow állt előtte. Kellemes meglepetés volt számára.

– Hello, Simon, kerülj beljebb! – üdvözölte szíves mosollyal. Simon fekete kerékpáros nadrágot, izmos felsőtestén fehér trikót, Nike edzőcipőt és napszemüveget viselt. Ennek ellenére nem kerékpárral érkezett, hanem abból a smaragdzöld Honda Del Sóiból szállt ki, mellyel a féltetővel fedett parkoló előtt állt le. Judy arra gondolt, hogy vajon anyjának mi lenne a véleménye Simonról. „Kedves fiú” – biztosan ezt mondaná, de hozzátenné, hogy „igaz, nem túl férfias jelenség”.

Bo kezet fogott Simonnal, majd lopva egy pillantást vetett Judyra, melyben benne volt a kérdés, hogy „Ki az ördög lehet ez a furcsa figura?”.

Simon egy magnókazettát és egy vastag, barna borítékot tartott a kezében.

– Elhoztam a jelentésemet az Éden Kalapácsa szalagról – emelte magasba a borítékot és a kazettát.

– Tőlem már elvették az ügyet – közölte Judy.

– Tudom, de azért azt gondoltam, mégis érdekelhet, hogy mire jutottam vele. A szalagon szereplő hangok sajnos nem szerepelnek a hangarchívumban.

– Nevek tehát nincsenek.

– Azok nincsenek, de van viszont jó néhány más érdekesség. Judy növekvő érdeklődéssel hallgatta.

– Azt mondtad, hogy „hangok”. Én csak egyet hallottam.

– Ketten beszéltek rajta – nézett körül Simon, s megpillantotta Bo hordozható kismagnóját a konyhaasztalon, melyen általában az Evelyn testvérek örökzöld számait szokták hallgatni. Becsúsztatta a kazettát a lejátszóba.

– Hadd értelmezzem neked a hallottakat.

– Nagyon érdekelne, de ezzel az üggyel már Marvin Hayes foglalkozik.

– Akkor is szeretném hallani a véleményedet.

– Előbb Marvinnal kell beszélned – rázta meg Judy makacsul a fejét.

– Pontosan tudom, hogy mit akarsz mondani. Marvin viszont egy kibaszott idióta. Tudod, mennyi idő telt el azóta, hogy az utolsó rossz fiút becsukatta?

– Simon, ha azt szeretnéd, hogy Kincaid háta mögött foglalkozzam az üggyel, akkor felejtkezz el róla!

– Csak hallgass végig, rendben van? Ettől még senkinek nem lesz semmi baja – mondta Simon, majd bekapcsolta a magnót, és elindította a szalagot.

Judy felsóhajtott. Rettenetesen szerette volna tudni, hogy Simon mit tudott meg az Éden Kalapácsáról, de ha Kincaid rájön, hogy Simon először vele és nem Marvinnal beszélt, akkor nagyon megütik a bokájukat.

– „Itt az Éden Kalapácsa a Mike Robson kormányzónak szóló üzenettel” – hallotta ismét a női hangot.

Simon leállította a magnót, és Bóra pillantott.

– Milyen képet alakít ki magában, amikor először hallja ezt a hangot? – kérdezte.

– Ötven év körüli, molett, széles mosolyú nőt látok magam előtt – nevette el magát Bo. – Elég szexi lehet. Emlékszem, amikor meghallottam, akkor arra gondoltam... – rápillantott Judyra, de aztán befejezte a mondatot –, hogy jó lenne vele találkozni.

– Jók a megérzései – bólogatott Simon. – Egy hangot meghallva még a laikusok is sokat tudnak mondani a beszélőről. Természetesen mindenek előtt meg tudják állapítani, hogy férfi vagy nő az, aki megszólalt. Következtetni tudnak az életkorára, s általában meglehetős pontossággal meg tudják mondani a magasságát, s le tudják írni az alkatát. Néha még az egészségi állapotáról is tudnak valamit mondani.

– Igazad van – bólogatott Judy, s legjobb szándékai ellenére is nőttön-nőtt az érdeklődése. – Ha meghallok egy hangot a telefonban, azonnal magam előtt látok valakit, még akkor is, ha előre felvett üzenetről van szó.

– Mindez azért lehetséges, mert a hangok forrása az emberi test. A hangfekvés, hangerő, a hang zengése vagy fátyolossága mögött mindig valami fizikális ok húzódik meg. A magas termetűeknek hosszabbak a hangképző szerveik is, az öregeknek rugalmatlanabbak a testszöveteik és sípol a tüdejük, a betegeknek általában a torkuk is be van gyulladva.

– Ez valóban érdekes – jegyezte meg Judy. – Még soha nem gondoltam erre.

– Az én számítógépem is ugyanazt veszi észre, mint az emberek, csak sokkal pontosabban regisztrálja az egyes jellemzőket – folytatta Simon, és a magával hozott borítékból előhúzott egy gépelt jelentést. – Negyvenhét és ötvenkét év közötti nőről van szó. Néhány centi híján 180 centi magas. Van rajta súlyfelesleg, de nincs elhízva; termetes, formás nő. Iszik és dohányzik, de ennek ellenére egészséges.

Judyn nyugtalansággal vegyes izgalom vett erőt. Bár szerette volna, ha Simon hozzá sem kezd mondókájához, de most csodálattal hallgatta a hang mögött meghúzódó titokzatos nő jellemzését.

– A széles mosollyal kapcsolatban is igaza van – nézett rá Simon Bóra. – Nagy a szájürege, a hangokat nem mindig ajakosítja... nem zárja teljesen össze az ajkait.

– Tetszik nekem ez a nő – mosolyodott el Bo. – A számítógép azt nem mondja meg, hogy milyen az ágyban?

– A sziszegő hangokért tűnik szexinek a beszélő. Ez akár a szexuális izgalom jele is lehet. Ha viszont ez állandó jellemző, akkor nem feltétlenül arra utal, hogy szexi az illető.

– Azt hiszem, hogy nincs igaza – mondott ellent Bo. – A szexi nőknek a hangjuk is szexi.

– És az erős dohányosoknak is.

– Oké, ez viszont szintén igaz.

Simon visszatekerte a szalagot, s újra elölről kezdte játszani.

– Most hallgassátok meg az akcentusát!

– De Simon, nem hiszem, hogy... – próbált Judy tiltakozni a folytatás ellen.

– Csak hallgasd meg! Kérlek!

– Oké, oké.

Ezúttal az első két mondatot játszotta le.

– „Itt az Éden Kalapácsa a Mike Robson kormányzónak szóló üzenettel! A szarba! Nem gondoltam, hogy magnóra kell mondani az üzenetet.”

– Azontúl, hogy ez észak-karolinai kiejtés – állította meg Simon a szalagot –, valami mást nem vettetek észre rajta?

– Valahonnan a középosztályból származhat – jegyezte meg Bo.

– Nekem úgy tűnt, hogy talán annál is magasabbról – ráncolta össze homlokát Judy.

– Mindkettőtöknek igaza van – bólogatott Simon. – Kiejtése más az egyik és megint más a következő mondatnál.

– Ez különlegességnek számít? – érdeklődött Judy.

– Nem. Meghatározó kiejtésünket abból a társadalmi közegből hozzuk magunkkal, melyben felnőttünk, de az életünk egy későbbi szakaszában még bizonyos mértékig változhat. Az emberek többsége megpróbál tökéletesíteni rajta. A kétkezi munkások próbálnak folyékonyabban beszélni, az újgazdagok pedig a régi nagy családok hanglejtését akarják utánozni. Néha pontosan ellenkező jelenségnek lehetünk tanúi: egy előkelő családból származó politikus igyekszik közelíteni kiejtését a mindennapi emberekéhez, értitek, mit mondok?

– De nagy svihák vagy! – nevetett fel Judy.

– A tanult kiejtés általában a hivatalos alkalmakkor jön elő – folytatta Simon, miközben ismét visszatekerte a szalagot. – Ez akkor válik nyilvánvalóvá, amikor valaki szerepet játszik. Feszültség hatására viszont visszatérünk gyermekkori kiejtésünkhöz. Eddig világos?

– Természetesen – válaszolta Bo.

– Ez a nő primitívebbé tette a beszédstílusát. Egyszerűbbnek akar tűnni, mint amilyen valójában.

– Szerinted tehát egy Patty Hearst-féle figuráról van szó? – kérdezte Judy ámuldozva.

– Igen. nagyjából. Egy előre begyakorolt hivatalos mondattal indít, s egy átlagember kiejtését utánozza. Az amerikai nyelvhasználatban minél magasabb körökből származik valaki, annál világosabban ejti az „r” hangot. Ezt figyelembe véve hallgasd meg, hogyan ejti a „kormányzó” szót!

Judy ismét szerette volna Simont megállítani, de már túlzottan is felkeltette az érdeklődését. Ismét a női hang hallatszott a szalagról.

„Itt az Éden Kalapácsa a Mike Robson kormányzónak szóló üzenettel!”

– Hallod, ahogy azt mondja, hogy „kományzó”? Ez az utca emberének a stílusa. Hallgasd a következő részletet! Amikor rájön, hogy hangrögzítőre beszél, akkor ez kibillenti egyensúlyából, és természetes hanghordozással kezd beszélni.

– „A szarba! Nem gondoltam, hogy magnetofonra kell mondani az üzenetet.”

– Bár azt mondja, hogy „a szarba”, de a „magnetofonra” szót már szinte tökéletesen ejti. Egy kékgalléros munkás az „r” hangot itt is elharapná. Ezt a szót csak átlagon felüli közegből származó és átlagon felüli műveltséggel rendelkező emberek ejtik így.

– Ki gondolta volna, hogy ilyen sokat meg lehet tudni két mondatból! – csodálkozott Bo.

– Észrevettetek valamit a szóhasználatán? – kérdezett tovább Simon, és láthatóan jólesett neki az elismerés.

– Semmi lényegeset nem tudnék mondani – nézett rá tanácstalanul Bo.

– Mi az a magnetofon?

– Egy kis táskányi szerkezet, melynek két orsó van a tetején – nevetett fel Bo. – Nekem is volt egy Grundigom Vietnamban.

Judy már látta, hogy Simon hova akar kilyukadni. Ma inkább csak magnónak mondják ezt a szerkezetet, és kazettával működik. Ezt a hangot ráadásul számítógép vette fel a winchesterére.

– Időkiesésben szenved – jegyezte meg Judy. – Ismét Patty Hearstöt juttatja az eszembe. Különben nem is tudom, hogy vele mi történt?

– Letöltötte az idejét – válaszolta Bo –, kijött a börtönből, és írt egy könyvet, mely Geraldo címen meg is jelent. Különben légy üdvözölve Amerikában!

– Csodálatos voltál, Simon – állt fel Judy a helyéről –, de nagyon kényelmetlenül érzem magam. Azt hiszem, hogy azonnal el kell vinned Marvinnak a jelentést.

– Még egy dolgot szeretnék megmutatni neked – mondta Simon és megnyomta a „gyorsan-előre” gombot.

– Valóban...

– Csak még ezt hallgasd meg!

– „Az eseményre az Owens Valleyben került sor nem sokkal két óra után. Ellenőrizhetik!”

Ezután csak valami gyenge háttérzaj hallatszott, s úgy tűnt, mintha a nő kicsit elbizonytalanodott volna. Simon leállította a készüléket.

– Kiemeltem és megtisztíttattam ezt a háttérben hallható mormogást. Így hangozhatott eredetiben – mondta Simon, és ismét lenyomta a pillanatmegállító gombot. Judy erős háttérsusogással tarkított eltorzított férfihangot hallott.

– „Nem ismerjük el az Egyesült Államok törvényeit.”

A háttérzaj ezután ismét normális szintre csökkent, és ismét a nő hangja hallatszott.

– „Nem ismerjük el az Egyesült Államok törvényeit. Most már önök is meggyőződhettek róla” – folytatta a nő –, „hogy képesek vagyunk megtenni, amit ígértünk, tehát jobb lesz, ha elgondolkodnak a követelésünkön.”

Simon ismét leállította a készüléket.

– Pontosan azt a szöveget mondta, amit a szájába adtak. Valamit elfelejthetett, és a férfi emlékeztette – állapította meg Judy.

– Nem gondoltatok esetleg arra, hogy az eredeti internetüzenetet is egy kékgalléros – lehet, hogy analfabéta – fickó diktálta, és egy képzettebb nő gépelte be a hálózatba? – tette fel Bo a kérdést.

– Így van – bólogatott Simon. – De ez egy másik, egy idősebb nő hangja.

– Ezek szerint – fordult Bo Judyhoz – kezd kirajzolódni három ismeretlen személy profilja. Ezekkel kell foglalkoznotok.

– Nem, én nem vagyok benne – tiltakozott Judy. – Tőlem elvették az ügyet. Hagyd már abba, Simon, tudod, hogy ezzel még nagyobb bajba keveredtem!

– Oké – vette ki Simon a szalagot a készülékből. – Már úgyis elmondtam minden lényegeset. Mindenesetre tudasd velem, ha eszedbe jut valami briliáns gondolat, hogy azt én is közölhessem Mogadon Marvinnel!

– Innen egyenesen bemegyek a központba, és leadom a jelentésemet – mondta Simon, mikor Judy az ajtóig kísérte. – Marvint még biztosan bent találom. Aztán pedig alszom egy nagyot. Egész éjszaka fent voltam – mondta, majd mosolyogva beült sportkocsijába, felbőgette a motort, és elszáguldott.

Mikor Judy ismét belépett a konyhába, látta, hogy Bo elgondolkodó arccal már zöld teát készít.

– Tehát ennek a dörzsölt vagánynak két minőségi nő is lesheti a kívánságát – vonta le a hallottakból a következtetést.

– Azt hiszem, tudom, mire gondolsz – vette fel Judy is a fonalat.

– Valami szektáról lehet szó.

– Igen. És igazam volt, amikor Patty Hearst jutott az eszembe. Az események hátterében egy karizmatikus egyéniségű férfi áll, aki hatalmában tartja a nőket. Képzetlen és műveletlen, de ez semmiben sem gátolja, mert a többiek végrehajtják a parancsait. Valami azért még sincs teljesen rendben.

Az erőmű építések leállítása nem egyértelműen tekinthető dilis kívánságnak.

– Ezzel én is egyetértek – mondta Bo. – Nem elég hangzatos ez a követelés. Valami nagyon is földhözragadt, önző érdeknek kell meghúzódni mögötte.

– Nem tudom – szólalt meg Judy eltöprengve. – Talán egy bizonyos erőmű ellen van kifogásuk.

– Judy! – kiáltott fel Bo nagy szemeket meresztve. – Hisz ez briliáns gondolat! Mintha valaki egy lazaccal teli folyót akarna beszennyezni, vagy valami ilyesmi...

– Valahol ebben lehet az igazság – állapította meg Judy. – Mindenesetre nagyon érzékenyen érintheti őket – tette még hozzá izgatottan. Érezte, hogy ezzel valami követhető nyomra bukkant.

– Tehát csak a figyelem elterelése érdekében követelik minden erőmű építkezésének leállítását. Attól félnek, hogy ha konkrétan megnevezik a helyet, mely valójában érdekli őket, akkor a szálak elvezetnek hozzájuk.

– De vajon hány lehetőség közül lehet választani? Szinte naponta épülnek az új erőművek. Ezek eléggé vitatott és kényes kérdések. Minden ezzel kapcsolatos javaslatot nyilvánosságra kell hozni.

– Nézzük meg!

Bementek a nappaliba. Judy kis hordozható számítógépe ott hevert az egyik asztalkán. Néha itt szokta megírni jelentéseit, miközben Bo futballmeccset néz. A tévé egyáltalán nem zavarta a munkában, s szeretett apja közelében lenni. Bekapcsolta a számítógépet, s várták, hogy a készülék magába töltse a programot.

– Ha betápláljuk a gépbe az összes helyet, ahova erőmű felépítését tervezik – mondta Judy hangosan gondolkozva –, akkor az FBI számítóközpontja pontosan kimutatja, hogy milyen szekta telepedett meg a környéken.

Belépett a San Francisco Chronicle könyvtárba, s a keresőprogrammal az utolsó három év adatai alapján számba vette a tervezett erőmű-építkezéseket. Összesen 117 erről szóló cikket talált. Végigpásztázta a szalagcímeket, s átugrotta a Pittsburgról vagy Kubáról szóló cikkeket.

– Oké. Itt van egy tervezett atomerőmű a Mojave sivatagban... – mondta, s külön könyvtárba mentette el a cikket. – Egy vízi erőműhöz szükséges gát megépítése a Sierra körzetben... egy nyersolajjal működő hőerőmű az oregoni határon.

– Sierra körzetben? – kapta fel a fejét Bo. – Itt mintha becsengene valami! Meg tudod mondani a pontos helyet?

Judy rákattintott egy ikonra, és teljes terjedelmében előhívta a cikket.

– Igen... volt egy olyan javaslat, hogy gátat kell emelni a Silver Riverre.

– A Silver River Valley – vonta fel szemöldökét Bo.

– Várj csak! Mintha ismerős lenne... – fordult Judy ismét a számítógép felé. – Nincs ott valami szétszórtan élő, nagyobb, szélsőjobboldali, éberségi csoport?

– Dehogynem – vágta rá azonnal Bo. – Los Alamosnak nevezik magukat. – Valami Poco Latella nevű narkós fickó a vezetőjük, aki Daly Cityből érkezett. Innen ismerem őket.

– Igen, igen. Állig fel vannak fegyverkezve, és nem hajlandók elismerni az Egyesült Államok kormányát... Jézusom! Ráadásul közleményükben is pontosan ez a mondat szerepel! „Nem ismerjük el az Egyesült Államok törvényeit.” Bo! Azt hiszem, hogy elkaptuk őket!

– Most mit akarsz tenni?

Judy szíve összefacsarodott, amikor ismét eszébe jutott, hogy elvették tőle az ügyet.

– Ha Kincaid megtudja, hogy beleártom magam az ügybe, akkor biztosan megüti a guta.

– A Los Alamost ellenőrizni kell!

– Felhívom Simont – emelte fel Judy a telefonkagylót, s máris tárcsázott. A telefonközpontban éppen egyik ismerőse ült.

– Hello, Charlie! Itt Judy beszél. Simon Sparrow a helyén van?

– Csak jött és ment – felelte Charlie. – Akarod, hogy megpróbáljam elérni a kocsijában?

– Igen, az jó lenne. Kösz.

Judy türelmetlenül várt. Ismét Charlie szólt bele a kagylóba.

– Nem válaszol. A lakásán is megpróbáltam. Keressem a személyi hívóján?

– Igen, megköszönném. Bár fogadom, hogy azt is kikapcsolta – felelte Judy, mert közben eszébe jutott, hogy Simon éppen egy nagy alvásra készülődött.

– Hagyok neki egy üzenetet, hogy hívjon fel.

– Köszönöm – tette le a kagylót Judy, majd Bóhoz fordult. – Azt hiszem, találkoznom kell Kincaiddel. Gondolom, ha biztos nyomra vezetem, akkor nem fog őrjöngeni velem.

– Van más választásod? – vonta meg Bo a vállát.

judy egyszerűen nem kockáztathatta mások életét csupán azért, mert félt bevallani, hogy továbbra is foglalkozott az üggyel.

– Nincs, valóban nincs más választásom – nézett szembe a helyzettel.

Szűk, fekete farmer és rózsaszínű trikó volt rajta. A trikó túlságosan is láttatni engedte formáit ahhoz, hogy még akár szombaton is felvegye a hivatalba. Felment a szobájába, s lecserélte egy bővebb, fehér pólóra. Beült a Monte Carlójába, s elindult a belváros felé.

Marvinnak meg kell szervezni a rajtaütést a Los Alamoson. Ott akár probléma is adódhat; az éberek könnyen elkövethetnek valami őrültséget is. A rajtaütést megfelelő számú ember részvételével aprólékosan meg kell szervezni. Az iroda rettegett egy második Wacótól. A központ minden ügynökének részt kell venni benne. Az FBI sacramentói területi igazgatóságát is be kell vonni az akcióba. Valószínűleg holnap hajnalban kell lecsapni rájuk.

Egyenesen Kincaid irodájába sietett. Titkárnője a helyén volt, és a számítógépén dolgozott, de ő is hétvégi öltözéket, fehér farmert és piros blúzt viselt.

– Judy Maddox szeretne önnel beszélni – szólt be telefonon keresztül a főnökének, majd azonnal Judy felé fordult. – Már be is mehetsz!

Judy kicsit habozva nyitott be a főnök szentélyébe. Amikor az elmúlt két alkalommal ide belépett, akkor csak megaláztatásban és csalódásban volt része. Ennek ellenére nem volt babonás. Kincaid talán ez alkalommal megértőnek és hálásnak bizonyul.

Még mindig zavaró volt számára abban a székben látni testes figuráját, melyben a visszafogott és elegáns Milton Lestrange szokott üldögélni. Csak most jött rá, hogy Miltet még nem is látogatta meg a kórházban. Magában elhatározta, hogy még ma este, vagy legkésőbb holnap pótolja ezt a mulasztását.

– Miben segíthetek, Judy? – üdvözölte hűvösen Brian.

– Ma találkoztam Simon Sparrow-val – vágott Judy azonnal a téma közepébe. – Nekem hozta el a jelentését, mert még nem tudta, hogy már nem én foglalkozom az üggyel. Természetesen azt mondtam neki, hogy adja át Marvinnek.

– Természetesen.

– Néhány dolgot viszont elmondott nekem abból, hogy mit sikerült kihoznia az üzenetből. Gondolkoztam a dolgon, és arra a következtetésre

jutottam, hogy az Éden Kalapácsa mögött valami szekta rejtőzik, mely fenyegetve érzi magát attól, hogy erőművet terveznek építeni a közelükben.

– Majd átadom Marvinnak – szólalt meg Brian türelmetlenül, és látszott rajta, hogy nincs ínyére Judy közlendője.

Judy nem zavartatta magát, s mint a buldózer továbbnyomult előre.

– Jelenleg több erőmű felépítésén dolgoznak Kaliforniában. Ellenőriztem. Ezek egyikét a Silver River Valleybe tervezik, ahol egy Los Alamosnak nevezett, szélsőjobboldali, éberségi csoport tanyázik. Brian, érzésem szerint a Los Alamos azonos az Éden Kalapácsával. Véleményem szerint meg kellene szervezni a rajtaütést.

– Ez a véleményed? A francba!

– Talán van valami hiba a logikámban? – kérdezte Judy hűvös tartózkodással.

– Eltaláltad. Van – állt fel helyéről Kincaid. – Az a hiba, hogy ehhez az egész átkozott ügyhöz már semmi közöd sincs!

– Tudom, de azt gondoltam, hogy...

Kincaid egyetlen mozdulattal félbeszakította. Kinyújtott karral, vádlón előremutatva az arca felé bökött.

– Belenéztél a pszicholingvisztikai jelentésbe, és így akarsz visszasündörögni az ügyhöz... és én azt is tudom, hogy miért. Biztosan azt hiszed, hogy ezzel már magasabb helyen is foglalkoznak, s így akarsz a figyelem középpontjába kerülni!

– Milyen figyelem középpontjába? – kérdezett vissza Judy sértődötten.

– Az FBI Központja, a sajtó és Robson kormányzó figyelmének középpontjába.

– Nem áll szándékomban.

– Most pedig jól figyelj! Semmi közöd az ügyhöz. Megértetted, amit mondtam? Semmi közöd. Még Simon barátoddal se beszélgess róla!

És nem nézed meg azt sem, hogy hol épül erőmű! És nem javasolsz semmiféle rajtaütést azokon az éberségi disznókon!

– Jézus Krisztus!

– A következőt fogod csinálni. Most szépen hazafelé veszed az irányt, és Marvinre meg rám hagyod az ügyet.

– Brian...

– Viszlát, Judy! Kellemes hétvégét!

Judy Kincaid arcába bámult. Újdonsült főnöke egészen kivörösödött és levegő után kapkodott. Belül minden ízében háborgott, de tehetetlen volt.

Visszafojtotta dühös válaszát, és összepréselte ajkait. Egyszer már bocsánatkérésre kényszerült vele szemben, s nem volt szüksége újabb megaláztatásra. Ajkába harapott, majd egy hosszú másodperc után sarkon fordult, és kiment a szobából.

11

Viharvert Plymouth Cudájával Priest pirkadatkor parkolt le az út mentén. Kézen fogta Melanie-t, és bevezette az erdőbe. Hűvös és éles volt a hegyi levegő. Néhány perces kapaszkodás után egy kinyúló szirtre értek, ahonnan teljes szélességben be lehetett látni a Silver River Valleyt.

– Itt akarják felépíteni a gátat – mutatott Priest körbe a lábuk előtt elterülő tájon. A völgy ezen a helyen egy üveg nyakához hasonlóan annyira összeszűkült, hogy a túloldal nem lehetett messzebb 400-450 méternél. Még sötét volt, a folyót nem láthatták, de a reggeli csendben a mélyből idehallatszott a zúgása. Ahogy világosodott, egyre jobban kirajzolódtak az alvó dinoszauruszokhoz hasonló, csendben és mozdulatlanul álló toronydaruk és hatalmas földgépek sötét körvonalai.

Priest már majdnem feladta a reményt, hogy Robson kormányzó hajlandó lesz velük tárgyalni. Második napja, hogy az Owens Valleyt megrázta a földrengés, és még mindig nem történt semmi. Priest képtelen volt tisztába jönni a kormányzó szándékaival, de azt már látta, hogy szó sincs engedményekről.

Újabb földrengésre van szükség.

Nyugtalanság gyötörte. Melanie és Star akadékoskodhat, mivel a második rengésnek nagyobb károkat kell okoznia, mint az elsőnek. Erősíteni szerette volna eltökéltségüket. Melanie megdolgozásával kezdte.

– 15 km hosszú tavat duzzasztanak a völgyben – magyarázta az asszonynak, és észrevette, hogy Melanie vonásai megkeményednek a dühtől. – Innen nézve, egészen a folyó felső folyásáig mindent elborít a víz.

A szűkület után szélesre tárult a völgyfenék. Ahogy kivilágosodott, néhány elszórtan épült ház és földutakkal összekötött, gondosan megművelt parcella tárult a szemük elé.

– Biztosan sokan tiltakoztak a gát ellen – szólalt meg Melanie.

– Nagy jogi vita előzte meg a döntést – bólogatott Priest. – Mi ebben nem vettünk részt. Nem hiszünk az ügyvédeknek és a bíróságoknak. Nem lett volna jó, ha újságírók és televíziós forgatócsoportok nyüzsögnek

körülöttünk... mindegyikünknek van valami titka, melyet szeretne megőrizni. Ezért sem mondjuk másoknak, hogy kommunában élünk. Szomszédaink többsége még létezésünkről sem tud, mások pedig azt gondolják, hogy a szőlészetet Napából irányítják és idénymunkásokat foglalkoztatnak. Tehát nem vettünk részt a tiltakozó mozgalomban. A környéken élő tehetősebb emberek viszont ügyvédeket fogadtak, s a környezetvédők is összefogtak a helybéliekkel. Nem vezetett semmi eredményre.

– Ez hogy létezik?

– Robson kormányzó a gát felépítése mellett foglalt állást, és ezt az Al Honeymoon nevű fickót bízta meg az ügyek bonyolításával.

Priest gyűlölte Honeymoont. A kormányzó legjobb embere könyörtelenül és megállás nélkül manipulálta és becsapta a sajtót.

– Honeymoon azt a képet sugallta és alakította ki a médiumokban – folytatta Priest –, hogy itt valójában egy maroknyi, önző érdekektől vezérelt emberről van szó, akik Kalifornia minden kórházát és iskoláját meg akarják fosztani az elektromos áramtól.

– Mintha a ti hibátok lenne, hogy Los Angelesben az emberek kivilágítják az úszómedencéiket, és a függönyeiket is villanymotorok húzgálják.

– Erről van szó. És a Costal Electric meg is kapta az engedélyt a gát felépítésére.

– Ezek az emberek pedig elvesztik otthonaikat.

– Ezenkívül elvész még egy póni-lovaspálya, egy természetbarát tábor, több hétvégi ház, és eltűnik az a nemzetvédő éberekből álló, Los Alamosnak nevezett félbolond társaság is. Mindenki kap kártérítést... kivéve bennünket, mert a föld, ahol élünk és dolgozunk, nem a mi tulajdonunk, csupán évente hosszabbítjuk meg a bérleti szerződést. Mi pedig nem kapunk semmit azért a szőlészetért, melynek nincs párja Bordeaux-tól egészen Napáig.

– És azért a helyért, ahol először éreztem békében magamat.

Priest részvéte jeléül motyogott valamit. Pontosan ebbe az irányba akarta ő is terelni a beszélgetést.

– Dusty mindig ennyire szenvedett az allergiától? – tette fel a kérdést, mintha csak most jutott volna eszébe.

– Születésétől kezdve. Először is a tejre volt allergiás... a tehéntejre, de még az anyatejre is. Csak kecsketejen élt. Akkor jöttem rá, hogy az emberi

faj biztosan nem jól tesz valamit, ha a világ már annyira szennyezett, hogy még a saját anyatejem is mérgező a gyerekem számára.

– Mégis az orvosokhoz hordoztad a gyereket.

– Michael ragaszkodott hozzá. Én már akkor is tudtam, hogy nincs semmi értelme. Olyan gyógyszereket adtak neki, melyek teljesen legyengítették az immunrendszerét, hogy ne reagáljon az allergiát okozó anyagokra. Milyen gyógymód ez? Tiszta vízre, tiszta levegőre és egészséges életmódra van szükség. Azt hiszem, hogy Dusty születése óta egyfolytában csak ilyen helyet keresek.

– Elég nehéz vállalkozás lehetett.

– Fogalmad sincs róla, milyen nehéz volt. Egy magányos nő beteg gyerekkel még tisztességes állást sem tud vállalni, de azt sem engedheti meg magának, hogy valami normálisabb lakást béreljen. Az ember azt gondolná, hogy Amerika milyen nagy, de ezen a téren mindenütt ugyanaz a helyzet.

– Nagyon rossz állapotban voltál, amikor találkoztunk...

– Már közel álltam ahhoz, hogy végezzek magammal és Dustyval is – szipogott Melanie, és könnyek szöktek a szemébe.

– Aztán mégis rátaláltál erre a helyre.

– És most el akarják tőlem venni – sötétült el Melanie arca a haragtól.

– Az FBI azt állítja, hogy nem mi okoztuk a földrengést, a kormányzó pedig továbbra is hallgat.

– A pokolba velük! Ha meg kell tennünk, megtesszük még egyszer! Ezúttal viszont gondoskodunk róla, hogy ne vehessenek semmibe bennünket.

– Az már komolyabb károkat fog okozni; néhány épület össze is omlik – mondta Priest, s alig tudta palástolni örömét, hogy a beszélgetés pontosan az általa megszabott mederben folyik. – Emberek is megsérülhetnek – tette még hozzá aggodalmas képpel.

– Nincs más választásunk.

– Itt hagyhatjuk még a völgyet, felszámolhatjuk a kommunát, s visszatérhetünk régi életmódunkhoz; rendszeres munka, pénz, mérgezett levegő, kapzsiság, féltékenység és gyűlölet.

– Nem! – kiáltott fel ijedten Melanie. – Ne mondj ilyet!

– Azt hiszem, igazad van. Most már nem visszakozhatunk.

– Én biztosan nem hátrálok meg.

– Gondoskodunk róla, hogy itt minden úgy maradjon, ahogy az Isten megteremtette. – nézett körül Priest az alattuk elterülő völgyön.
– Ámen – vágta rá megkönnyebbülten Melanie, és lehunyta a szemét.
Kézen fogva indultak el a fák között a kocsi felé.
A völgybe vezető keskeny úton haladva Priest megkérdezte:
– Ma fogsz Dustyért menni San Franciscóba?
– Igen, reggeli után.
Priest az ócska kocsi V8-as motorjának köhögését is elnyomó, furcsa hangra lett figyelmes. Kinézett az ablakon, és egy alacsonyan repülő helikoptert pillantott meg a levegőben.
– A francba! – hördült fel dühösen, és beletaposott a fékbe.
– Mi volt az? – kérdezte ijedten Melanie, hirtelen előrelendülve az ülésén.
Priest leállította a motort, s kiugrott a kocsiból. A helikopter északi irányban eltűnt a láthatáron.
– Mi történt? – szállt ki Melanie is az autóból.
– Mit kereshet itt egy helikopter?
– Óh, istenem! – sóhajtotta Melanie remegő hangon. – Gondolod, hogy bennünket keresnek?
A helikopter zúgása elcsendesedett, aztán ismét felerősödött, s még alacsonyabban, a fák magasságában jelent meg felettük.
– Azt hiszem, hogy ezek a szövetségiek – szólalt meg Priest. – Az ördögbe!
A tegnapi semmitmondó sajtókonferencia után azt hitte, hogy legalább néhány napig még biztonságban érezhetik magukat. Kincaid és Hayes minden jel szerint nagyon távol állt attól, hogy a nyomukra bukkanjon. Most aztán egyszerre itt vannak, itt, a völgyben.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Melanie.
– Maradj nyugodtan! Nem hozzánk jöttek.
– Ezt honnan tudod?
– Gondoskodtam róla.
– Priest, miért beszélsz talányokban? – kérdezte Melanie ismét sírós hangon.
– Ne haragudj – mentegetőzött Priest, mert eszébe jutott, hogy tervei végrehajtásához Melanie segítségére elengedhetetlenül szüksége van. Ez azzal jár, hogy bizonyos dolgokat meg kell magyaráznia neki. Összeszedte

gondolatait. – Nem jöhetnek értünk, mert nem is tudnak a létezésünkről. A kommuna sehol sem szerepel a hivatalos nyilvántartásokban. A földet Star személyesen bérli. Nem szerepelünk se a rendőrség, se az FBI anyagaiban, mert soha nem kerültünk a látókörükbe. Rólunk soha nem jelent meg egyetlen újságcikk vagy rádióhír sem. Az adóhivatalnál sem vagyunk bejelentve. A szőlészetünk sincs rajta egyetlen térképen sem.

– Akkor most miért vannak itt?

– Azt hiszem, a Los Alamost akarják meglátogatni. Ezek az őrültek megtalálhatók Amerika összes bűnügyi nyilvántartásában. Nagy erejű lőfegyverekkel állnak őrt a kapuban, s ezzel mindenki tudtára adják, hogy egy csapat veszélyes és holdkóros őrült tartózkodik a környéken.

– Miért vagy annyira biztos abban, hogy az FBI őket keresi?

– Gondoskodtam róla. Mikor Star felhívta John Truth műsorát, akkor bemondattam vele a Los Alamos jelszavát: „Nem ismerjük el az Egyesült Államok törvényeit.” Tévútra vezettem őket.

– Ezek szerint biztonságban vagyunk?

– Nem teljesen, a Los Alamos kapcsán a szövetségiek a többi völgylakót is megnézhetik. Helikopterről meglátnak egy szőlészetet, és meglátogatnak bennünket is. Legjobb lesz, ha sietünk és figyelmeztetjük a többieket.

A kanyargós úton igyekezett tartani a sebességet, s közben azon gondolkodott, hogy vajon ki rendelhette el a rajtaütést. Kincaidról és Hayesről nem feltételezett egy ilyen ösztönös lépés megtételéhez szükséges adottságokat. Másvalaki is foglalkozhat az üggyel. Azon tanakodott, hogy vajon ki lehet.

Már majdnem megvirradt, de hátulról egy fekete autó felkapcsolt reflektorokkal közeledett feléjük. Éppen kanyar következett, de a már közvetlenül mögöttük haladó kocsi kürtöléssel jelezte, hogy előzni akar. Ahogy elhaladt mellettük, Priestnek sikerült futó pillantást vetnie az autó vezetőjére és utasára. A két, könnyű öltözetet viselő, tagbaszakadt férfi simára volt borotválva, és mindketten rövidre vágatták a hajukat.

A következő pillanatban egy másik kocsi is megjelent a hátuk mögött; az előzőhöz hasonlóan ez is dudált és rájuk villogott.

– Basszátok meg! – káromkodott Priest. Ha az FBI siet valahova, akkor legcélszerűbb kitérni előlük. Rálépett a fékre, és lehúzódott az útról. A Cuda jobb szélső kereke már az út menti füves sávon volt.

A második kocsi is elsuhant mellettük, de azonnal feltűnt egy harmadik is. Priest megállt az út szélén.

Melanie-val csak ültek, és figyelték az elhaladó gépkocsikonvojt. A személyautókon kívül még két páncélozott teherszállító kocsi és három, komor képű férfiakkal és néhány nővel megrakott mikrobusz is elrobogott mellettük.

– Rajtaütésre készülnek – jegyezte meg Melanie szorongva.

– Ezek szart se tréfálnak – válaszolta Priest, s a feszültségtől gunyorosra váltott a hangja.

Melanie észre sem vette.

Hirtelen egy kocsi levált a konvojról, s szorosan beállt a Cuda mögé.

Priesten úrrá lett a félelem. A visszapillantó tükörben mereven csak az idegen kocsit, a sötétzöld Buick Regalt bámulta. Vezetője éppen telefonált. Mellette, az utasülésen még egy férfi ült. Egyikük arcát sem láthatta.

Most már tiszta szívből kívánta, hogy bárcsak ne vett volna részt azon az átkozott sajtókonferencián. A kocsiban ülők valamelyikével akár találkozhatott is a szövetségi épületben. Ha pedig így van, akkor biztosan felteszi a kérdést, hogy egy oaklandi ügyvéd mit keres ilyenkor a Silver River Valleyben. Véletlenről aligha lehet szó. Ebben az esetben pedig bármelyik féleszű ügynök szemében azonnal elsőszámú gyanúsítottá válik.

Végre a konvoj utolsó kocsija is elhaladt mellettük. A Buick vezetője is befejezte a telefonálást. Az ügynökök most már minden pillanatban kiszállhattak a kocsijukból. Priest kétségbeesetten valami hihető történetet próbált összehozni. Annyira megragadta az érdeklődésemet az eset, és a tévében is hallottam arról az éberségi csoportról és jelszavukról is, mely szerint nem ismerik el az Egyesült Államok törvényeit, amit az a nő is rámondott John Truth üzenetrögzítőjére, hogy megpróbáltam én is nyomozót játszani, s magam is utánanézni az ügynek... Ezt a mesét biztosan nem fogják bevenni! Bármennyire is kerek a történet, akkor is olyan alaposan kikérdezik, hogy egész biztosan nem tudja hosszabb ideig tévedésben tartani őket.

A két ügynök kiszállt a kocsiból. A visszapillantó tükörben Priest alaposan megnézte mindkettejüket.

Egyik sem tűnt ismerősnek.

Kicsit megkönnyebbült, de arcán mégis apró izzadságcseppek gyülekeztek. Kézfejével megtörölte a homlokát.

– Jézusom, ezek mit akarhatnak tőlünk? – szólalt meg Melanie.

– Nyugalom! – figyelmeztette Priest. – Ne keltsük azt a látszatot, mintha el akarnánk sietni. Úgy teszünk, mint akik valóban érdeklődnek az

események iránt. Így majd ők akarnak minél előbb megszabadulni tőlünk. Ez a lélektan fonákja – mondta, s már kint is volt a kocsiból.

– Hello! Maguk a rendőrségtől vannak? – kérdezte lelkesen. – Valami nagy dolog van készülőben?

– Szövetségi ügynökök vagyunk – válaszolta a kocsit vezető, vékony, fekete keretes szemüveget viselő férfi. – Uram, ellenőriztük a kocsiját, s az a Napa Palackozóüzem nevén van nyilvántartva.

Paul Beale arra is ügyelt, hogy legyen a kocsinak biztosítása és rendben legyenek a papírjai.

– Igen, az a munkáltatóm.

– Megnézhetném a jogosítványát?

– Természetesen – vette elő farzsebéből Priest a vezetői engedélyét. – Az a helikopter is a maguké volt, amit az előbb láttam?

– Igen uram, a mienk – válaszolta az ügynök, majd alaposan megvizsgálta a jogosítványt, s már vissza is adta Priestnek. – Merre tartanak ilyen korán?

– A völgyben dolgozunk, az egyik borgazdaságban. Hé, remélem, azokhoz az átkozott éberekhez jöttek. Mindenkit halálra rémítenek a környéken. Ezek...

– Merre jártak ma hajnalban?

– Tegnap este Silver Cityben voltunk vendégségben. Sokáig elmaradtunk, de ne nyugtalankodjanak, teljesen józan vagyok.

– Nincs semmi probléma.

– Figyeljenek, néha szoktam írogatni a helyi lapba. Ismerik a Silver City Chronicle-t? Mondanának valamit erről a rajtaütésről? Évek óta ez lesz a legnagyobb újság itt Sierra körzetben – mondta lelkesen, csillogó szemekkel, de aztán maga is rájött, hogy kockázatos vállalkozás, ha egy analfabéta újságírónak adja ki magát. Hirtelen mozdulattal végigtapogatta a zsebeit. – Jé, még egy ceruza sincs nálam.

– Semmit sem mondhatunk – közölte az ügynök. – Ha írni akar, kénytelen lesz felhívni az iroda sajtófőnökét Sacramentóban.

– Óh igen, megértem – erőltetett kis csalódottságot arcára Priest.

– Az előbb azt mondta, hogy hazafelé tartanak.

– Igen. Oké. Azt hiszem, el is indulunk. Sok szerencsét azokkal az éberekkel!

– Köszönjük – biccentettek az ügynökök, s visszatértek a kocsijukhoz.

Még a nevemet sem írták fel!

Priest is visszaugrott a kocsijába. A visszapillantó tükrön keresztül figyelte, ahogy az ügynökök beszállnak a sajátjukba. Nem látta, hogy bármelyikük is felírt volna valamit.

– Jézusom! – sóhajtott fel megkönnyebbülten. – Bevették a mesét. Kigördült az útra, a Buick pedig követte.

Néhány perccel később, a Los Alamos táborhelyének bejáratához közeledve Priest lehúzta az ablakot, hátha lövöldözés zaját hallja odabentről. Semmit sem hallott. Úgy tűnt, hogy az FBI álmában lepte meg a Los Alamost.

A kanyarban egészen kihúzódott, és két kocsit látott parkolni a telep bejáratánál. A földutat lezáró, öt keresztbe futó gerendából összeácsolt kapu szilánkokra volt zúzva; az FBI páncélozott teherautója biztosan megállás nélkül hajtott rajta keresztül. A kapuban rendszerint őrség állt... hol lehetnek az őrök? Aztán hirtelen megpillantott egy terepruhába öltözött alakot, aki hátrabilincselt kézzel, arccal a fűben feküdt. Négy ügynök vigyázott rá. A szövetségiek semmit sem bíznak a véletlenre.

Az ügynökök felfigyeltek a Cudára, de azonnal meg is nyugodtak, amikor meglátták a mögöttük haladó Buickot.

Priest lelassított, hogy kíváncsi járókelőként körülnézhessen. A Buick megelőzte őket, és megállt a szétroncsolt kapu mellett.

Látómezejükből kiérve Priest beletaposott a gázba.

Visszaérve a kommunába egyenesen Star háza felé indult, hogy beszámoljon neki találkozásukról az FBI-jal. Bonesszal találta egy ágyban.

– Beszélnem kell veled – ébresztette fel vállát megérintve az asszonyt. Természetesen nem volt semmi kifogása ellene, hogy Star felmelegítette kapcsolatát Bonesszal. Ő rendszeresen Melanie-val aludt, Starnak tehát minden joga meg volt arra, hogy a régi tűznél melegedjen. Ennek ellenére aggodalommal vegyes kíváncsiságot érzett. Vajon szenvedélyesek és kiéhezettek lehettek az ágyban, vagy könnyedén ellazulva játszadoztak egymással? Vajon Star akkor is rágondolt, amikor Bonesszal szeretkezett, vagy minden szeretőjét kiűzte gondolataiból, és csak a jelenre koncentrált? Vajon összehasonlította-e őket, s megállapította-e, hogy az egyik energikusabb, gyengédebb, vagy gyakorlottabb az ágyban, mint a másik? Ezek nem voltak új keletű kérdések. Benne is ugyanezek merültek fel, amikor Starnak valami új szeretője akadt. Olyan volt minden, mint sok-sok évvel ezelőtt, csak azóta már jóval idősebbek lettek.

Azt is tudta, hogy ez a kommuna minden mástól különbözik. Paul Beale egy másik csoportnál próbált szerencsét. Mindnyájan azonos eszmékkel és elképzelésekkel indultak, de többségük már részben megalkudott a körülményekkel. Többnyire még ők is együtt imádkoztak, egy gurut követtek, vagy valami vallási fegyelemnek vetették alá magukat, de visszatértek a magántulajdonhoz, a pénzhez és a szexuális szabadosság sem érvényesült már annyira, mint a hőskorban. Priest megítélése szerint a többiek mind gyengébbnek bizonyultak. Nem volt elég erős az akaraterejük és elszántságuk, hogy kitartsanak régi eszményeik mellett, és azokat mindennapjaikban is alkalmazzák. Önelégült pillanataiban mindig arra a következtetésre jutott, hogy ez náluk is csak vezetés kérdése volt.

Star farmernadrágban és bő világoskék blúzban lépett ki a házból. Ragyogóan nézett ki ahhoz képest, hogy éppen most kelt ki az ágyból. Priest meg is mondta neki.

– Egy jó szeretkezés csodákat tesz az arcbőrömmel – felelte Star meglehetős éllel, melyből Priest arra következtetett, hogy Bones csupán valami bosszúféle lehet Melanie-ért. Talán ez is hozzájárul az egység megbomlásához? Mindenesetre enélkül is éppen elég oka van a nyugtalanságra.

Egy időre félretette magában ezt a kérdést. A főzőház felé menet beszámolt Starnak az FBI Los Alamoson történt rajtaütéséről.

– Nem lehetetlen, hogy a völgy többi lakóját is ellenőrzik, s ha ez így van, akkor minden valószínűség szerint ide is megtalálják az utat.

Mindaddig nem fognak gyanút, amíg nem mondjuk meg, hogy kommunában élünk. A szokásos szerepünket kell játszanunk. Ha egyszer idénymunkások vagyunk, akiket nem fűz semmilyen, hosszú távú érdek a völgyhöz, akkor a gát sem érdekelhet bennünket.

– Jó lenne erre mindenkit emlékeztetni a reggelinél – bólogatott Star. A Rizsevők pontosan tudják majd, hogy mikre gondolunk. A többiek pedig teljesen normálisnak tartják, hogy semmit sem szabad mondani, amivel felhívhatnánk magunkra a figyelmet. Mi a helyzet a gyerekekkel?

– A gyerekeket nem fogják kihallgatni. Az FBI-jal és nem a Gestapóval állunk szemben.

– Oké.

Beléptek a főzőházba, és hozzáláttak a kávé elkészítéséhez.

Már délelőtt volt, amikor nadrágszárukra akadt gazcsomókkal, sáros papucscipőben két ügynök botorkált lefelé a meredeken. Priest a főzőházból

figyelte őket. Úgy tervezte, hogy ha tegnapról bármelyiküket is felismeri, akkor a hátsó kijáraton keresztül azonnal eltűnik a fák között. Soha nem látta még egyiküket sem. A fiatalabb, magas, széles vállú, hirtelenszőke, fehér bőrű fehér ügynök kifejezetten az északi típushoz tartozott. Az idősebb ázsiai kinézetű volt, fekete haja a fejtetőnél már erősen megritkult. Nem azok jöttek, akikkel reggel találkozott, s abban is biztos volt, hogy a sajtókonferencián sem voltak ott.

A felnőttek többsége már kint dolgozott a szőlősorok között; valami csípős oldattal permetezték le a növényeket, hogy elvegyék a szarvasok étvágyát a fiatal hajtásoktól. A gyerekek a templomban, a Star vezette vasárnapi iskolában hallgatták a Mózesról és az aranyborjúról szóló tanítást.

A gondos előkészület ellenére Priestbe belehasított a rémület, amikor az ügynököket megpillantotta. Ez a hely 25 éven keresztül titkos menedéket jelentett számukra. Eddig még egyetlen hivatalos személy se tette be ide a lábát az elmúlt hét keddjéig, amikor egy rendőr Flower szüleit kereste; se a körzeti felügyelő, se a postás, de még csak a szemetes sem járt erre. És most megjelent az FBI! Ha villámcsapást tudott volna hozni az ügynökök fejére, akkor azt pillanatnyi habozás nélkül megteszi.

Mély lélegzetet vett, és a lejtős domboldalon keresztül elindult a szőlőskert felé. A megállapodásnak megfelelően Dale üdvözölte az ügynököket, Priest megtöltött egy kannát a permetlével, és hogy hallja a beszélgetést, Dale felé haladva spriccelni kezdte a tőkéket.

– FBI-ügynökök vagyunk – kezdte az ázsiai barátságosan –, és csupán rutinvizsgálatot végzünk a környéken. Nevem Bili Ho, társamat John Aldritchnak hívják.

A kezdet biztató, nyugtázta Priest az első szavakat. Úgy hangzott, hogy nem érdeklődnek különösebben a szőlészet iránt, csupán körül akarnak nézni, s valami nyom után kutatnak. Egyszerű próbálkozás volt, hátha valami felakad a horogra. Ettől továbbra sem oldódott jelentősen a benne felgyülemlett feszültség.

– Milyen csodaszép környék! – hordozta körbe figyelő tekintetét Ho a völgykatlanon.

– Mi is nagyon szeretjük – bólogatott Dale.

Óvatosan Dale... nincs helye a gúnyolódásnak! Nem valami istenverte játékról van szó!

– Maga itt a főnök? – kérdezte déli akcentussal és türelmetlenül Aldritch, a fiatalabb.

– Én vagyok a munkavezető – felelte Dale. – Miben állhatok rendelkezésükre?

– Maguk itt is laknak? – érdeklődött Ho.

Priest úgy tett, mintha a munkával lenne elfoglalva, de szívverése felgyorsult, s egyetlen szót sem szeretett volna elmulasztani a beszélgetésből.

– A többség csak idénymunkás – válaszolta Dale a Priesttel történt megállapodásnak megfelelően. – A cég szállást is biztosít a munkásainak, mert nagyon távol esik mindentől.

– Furcsa hely egy gyümölcstermelő gazdaság számára – jegyezte meg Aldritch.

– Ez nem gyümölcstermelő gazdaság, hanem szőlészet. Megkínálhatom magukat egy pohárkával az elmúlt évi termésből? Valóban nagyon jó évjáratnak számít.

– Nem, köszönjük, hacsak nincs valami alkoholmentes italuk.

– Azzal sajnos nem szolgálhatunk. Itt csak valódi dolgokkal foglalkozunk.

– Kié ez a terület?

– A Napa Borpalackozó Társaságé. Aldritch felírt valamit a jegyzetfüzetébe.

Ho a szőlőültetvény túlsó végén álló épületegyüttes felé pillantott.

– Nincs kifogásuk ellene, ha egy kicsit körbenézünk? – kérdezte.

– Menjenek csak nyugodtan – vonta meg a vállát Dale, és tovább folytatta a munkát.

Priest nyugtalan tekintettel követte a távozó ügynököket. A felszínes vizsgálódó számára hihető is volt a rosszul fizetett és a szűkmarkú társaság által szegényes körülmények között elhelyezett idénymunkásokról szóló történet. Akadtak viszont olyan részletek is, melyek egy tapasztalt és okos ügynököt újabb kérdések feltevésére ösztönöznek. Ezek között az első helyen a templom szerepelt. Star már összehajtogatta a Baghram Öt Paradoxonét hirdető zászlót. Mindegy, de valaki azt is megkérdezheti, hogy az iskolának miért nincsenek ablakai, és miért nincs bútor benne.

Aztán ott voltak a kis marihuánaültetvények a közeli erdőben. Az FBI-ügynököket ugyan nem érdekli az ilyen kisstílű narkózás, de a táblácskák ellentmondanak az ideiglenes tartózkodásról szóló mesének. Az ingyenes üzlet is a szokásos módon nézett ki egészen addig, amíg valaki észre nem vette az árcédulák és a pénztárgép hiányát.

Mindezeken túl még ezernyi olyan apróság lehetett, mely egy alapos vizsgálat esetén szertefoszlathatta volna a mesét, de Priest abban bízott, hogy az FBI jelen pillanatban Los Alamosra összpontosítja figyelmét, s csak megszokásból ellenőrzi a szomszédokat is.

Nagy erőfeszítések árán tudta magát visszatartani, hogy ne szegődjön az ügynökök nyomába. Szinte kétségbeesetten szerette volna látni, hogy mire figyelnek fel, mit mondanak egymásnak, amikor körbeszaglásszák az otthonát. Végül aztán erőt vett magán, s tovább folytatta a szőlőtőkék permetezését, de azért egy-két percenként felpillantott, hogy lássa, merre járnak és mivel foglalkoznak az ügynökök.

Bementek a főzőházba is, ahol Garden és Slow éppen a déli ebéd, a lasagna elkészítésén fáradoztak. Vajon tőlük mit kérdezhettek az ügynökök? Nem hordott-e össze idegességében Garden mindenfélét, amivel esetleg gyanút kelthetett? Nem hebegett-e Slow lelkesen valamit a szokásos, naponta folytatott meditációról?

Az ügynökök végre kiléptek a főzőházból. Priest alaposan szemügyre vette őket, s megpróbálta kitalálni gondolataikat, de ahhoz túlságosan is messze voltak, hogy olvasni tudott volna arcukból; testmozgásuk pedig semmit sem árult el.

Kezdték körbejárni az apró házacskákat, ide-oda be is kukkantottak. Priestnek fogalma sem volt, hogy a látottak okot adtak-e a gyanúra, hogy itt valójában nem egyszerű szőlészetről van szó.

Megvizsgálták a szőlőprést, a bor kezelésére és érlelésére szolgáló raktárt, majd a palackozásra váró, tisztuló, érlelődő tavalyi termést. Vajon észrevették-e, hogy semmi sem működik elektromos árammal?

Kinyitották a templom ajtaját. Vajon Star véleményével ellentétben szóba állnak-e a gyerekekkel? Nem veszti-e el Star a fejét, és nem nevezi-e őket disznó fasisztának? Priest visszafojtott lélegzettel figyelte a fejleményeket.

Az ügynökök becsukták az ajtót anélkül, hogy bementek volna a templomba.

Ezután a hordódongákat faragó Oaktree-vel elegyedtek szóba. Oaktree csak felpillantott, és munkáját folytatva kurta válaszokat adott a hozzá intézett kérdésekre. Minden bizonnyal azt gondolhatta, hogy gyanússá válik, ha túlzottan barátságos velük.

A pelenkákat teregető Anethtel is szóba elegyedtek. Az asszony nem volt hajlandó eldobható pelenkát használni. Biztosan ezt magyarázgatta az ügynököknek is, mert jócskán idehallatszott, amikor kijelentette, hogy „a

világ összes erdejének fája nem lenne elegendő, hogy minden gyereknek papírpelenkát készithessenek".

Leballagtak a folyócskához is, szemügyre vették a hozzá csatlakozó sekély vizű patakon keresztül vezető, kövekkel kirakott gázlót. A marihuánaültetvények a túloldalon voltak. Az ügynökök nyilvánvalóan nem akartak a patakba lépni, ezért megfordultak s visszafelé indultak.

Végre ismét ott voltak a szőlőskertnél. Priest megpróbálta feltűnés nélkül tanulmányozni az arcukat. Vajon meggyőzték őket a látottak, vagy találtak valamit, ami gyanút ébresztett bennük? Aldritch ellenségesnek, Ho barátságosnak látszott, de mindez akár előre kiosztott szerep is lehetett.

– Ahhoz képest, hogy csak „ideiglenesen" tartózkodnak a környéken, elég jól berendezték ezeket a kis házakat – jegyezte meg Aldritch ismét Dale közelébe érve.

Priestet kiverte a hideg veríték. A kérdésfeltevésben nyilvánvaló volt a kétség, ami annak a jele lehetett, hogy Aldritch nem volt vevő a történetükre. Priest már azon kezdett gondolkodni, hogyan tudna végezni a két ügynökkel úgy, hogy meg is ússza a gyilkosságot.

– Igen – válaszolta Dale. – Sokan évente visszatérünk ide – rögtönzött anélkül, hogy abban előre megállapodtak volna. – Néhányan egész évben itt maradnak.

Dale nem volt gyakorlott hazudozó. Ha túlságosan bő lére ereszti mondanivalóját, akkor esetleg még ki is adhatja magát.

– Kérem azoknak a listáját, akik itt laknak és itt dolgoznak – szólalt meg ismét Aldritch.

Priest gondolatai szélsebesen cikáztak. Dale nem adhatja meg a kommunában használatos neveket, mert azok menten lelepleznék őket... különben is, az ügynökök a valós neveket követelnék. A kommuna lakóinak jelentős része viszont, Priestet is beleértve, szerepelt a rendőrségi nyilvántartásokban. Vajon elég gyors-e az észjárása Dale-nek ahhoz, hogy mindenki számára kigondoljon egy nevet? Vajon elég erősek-e az idegei ahhoz, hogy ezt megtegye?

– Szükségünk van még az életkorra és az állandó lakhelyre is – tette hozzá szinte mentegetőzve Ho.

A szart! Ez egyre rosszabb lesz!

– Ezt megtudhatják a cég nyilvántartásából – válaszolta Dale. Onnan bizony semmit sem tudnak meg!

– Sajnos, erre nekünk most, azonnal szükségünk van – tette hozzá Ho határozottan.

– Hűha! – vakargatta Dale tanácstalanul a fejét. – Ehhez nekem körbe kell mennem, s mindenkit meg kell kérdeznem. Honnan tudnám mindenkinek a születésnapját? A főnökük vagyok, nem a nagypapájuk!

Priest lázasan törte a fejét. A veszély egyre fokozódott. Nem engedheti, hogy az ügynökök mindenkit végigkérdezzenek. Mire végére érnek a kérdezősködésnek, ezek tucatnyi alkalommal leleplezik magukat.

Villámgyorsan meghozta a döntést, és kilépett a szőlősorok közül.

– Mr. Arnold! – talált ki hirtelen egy nevet Dale számára. – Talán én segítségére lehetnék az uraknak – mondta, s minden előzetes tervezés nélkül felvette egy barátságos, de nem túlzottan okos figura szerepét. – Már több éve visszajárok ide – fordult ezután az ügynökökhöz –, és azt hiszem, hogy mindenkit jól ismerek, s azt is tudom, hogy ki hány éves.

– Oké. Rendben van – válaszolta Dale, s látszott rajta a megkönnyebbülés, hogy megszabadult a felelősségtől.

– Jöjjenek be az étkezdébe – fordult Priest ismét az ügynökökhöz. – Ha bort nem isznak, akkor biztosan jól esne egy csésze kávé.

– Az valóban jól jönne – mosolyodott el Ho.

Priest a szőlősorok között vezette vissza őket a főzőházba.

– Lenne itt egy kis papírmunkánk – magyarázta Gardennek és Slow-nak. – Ide se figyeljetek, végezzétek a munkátokat, legyen kész mielőbb az a finom, illatos makaróni!

– Írja csak ide a neveket, az életkort és a címeket! – nyújtott át Ho egy jegyzetfüzetet Priestnek.

Priest el sem vette a jegyzettömböt.

– Óh, az én kézírásom a legrosszabb az egész világon – mondta nevetve. – Foglaljanak csak helyet, és írják a neveket, amíg én felteszem a kávét – mondta, s már fel is rakott egy kanna vizet forrni a tűzhelyre, az ügynökök pedig leültek a hosszú fenyőasztalhoz.

– A munkavezető neve Dale Arnold és 42 éves – kezdte a felsorolást.

Ezek úgysem tudják soha ellenőrizni az adatokat. A megadott nevek közül senki sem szerepelt egyetlen telefonkönyvben, egyetlen nyilvántartásban sem.

– Állandó lakcíme?

– Ő is itt lakik. Mindenkinek ez a címe.

– Azt hittem, hogy maguk csak idénymunkások.

– Így is van. Többségük elmegy, aztán novemberben, amikor a termés beérik és itt a préselés ideje, akkor visszajön. Nem olyan emberek vagyunk, akik egyszerre két házat is fenntarthatnánk. Miért fizesse az ember a lakbért akkor, ha közben máshol lakik?

– Tehát, akkor az állandó lakhelye mindenkinek a...

– Silver River Valley Borgazdaság, Silver City, Kalifornia. Az emberek a postájukat Napába, a társasághoz kérik, mert az a legbiztosabb.

Priest szándékainak megfelelően Aldritch kissé ingerültnek és zavartnak látszott. A türelmetlen embereknek nincs türelmük ahhoz, hogy felfigyeljenek az apró következetlenségekre.

A nevek sorolása közben kitöltötte a kávét. Hogy jobban meg tudja jegyezni a lediktált adatokat, a kommunában használatos neveket párosította a légből kapott nevekkel: Dale Arnold, Peggy Star, Richard Priestley, Holly Goldman. Melanie-t és Dustyt kihagyta, mert ők úgysem voltak itt... Dusty az apjával töltötte a hétvégét, Melanie pedig nemrégiben ment el érte.

– Tapasztalataim szerint – vágott közbe Aldritch – a környék mezőgazdasági idénymunkásai többnyire Mexikóból, de legalábbis spanyol nyelvterületről érkeznek.

– Igen, de ebben a társaságban egy sincs közülük – bólogatott Priest. – A cég több szőlészetet is működtet, és azt hiszem, hogy a főnökség jobban szereti, ha ezek az idegenek együtt, spanyolul tudó munkavezető irányítása alatt dolgoznak. A többieket általában ide küldik hozzánk. Tudja, ez nem faji alapon működik, hanem mert így sokkal egyszerűbb az élet.

Úgy tűnt, hogy az ügynökök elfogadták az érvelését.

Priest nem siettette az eseményeket, hanem hagyta, hogy minél hosszabbra nyúljon a beszélgetés. Az ügynökök semmit sem árthattak, amíg a főzőházban vannak. Ha megunják az ücsörgést, akkor legfeljebb elmennek. Az lenne a legjobb.

Míg Priest szóval tartotta az ügynököket, Garden és Slow az ebéd körül sürgölődtek. Garden mozdulatlan arccal hallgatott, és valahogy sikerült neki úgy kavargatni az ételt, mintha tudomást sem venne a jelenlétükről. Slow össze-vissza kapkodott, és időnként rémült tekintetet vetett az ügynökökre, de ők rá sem hederítettek. Nyilvánvalóan megszokták, hogy az emberek féljenek tőlük. Talán még tetszett is nekik.

Priestnek 15-20 percébe tellett, amíg végigsorolta a kommunában élő 26 felnőtt adatait.

– Várjunk csak, várjunk! – kiáltott fel, amikor Ho már éppen összecsukni készült a jegyzetfüzetét. – Itt vannak még a gyerekek is. Hadd gondolkozzam egy kicsit! Tudják, úgy nőnek ezek, mint a gombák.

– Nem hiszem, hogy szükségünk lenne a gyerekek nevére is – mordult fel Aldritch türelmetlenül.

– Oké, oké – szabadkozott Priest. – Önthetek még egy kis kávét?

– Nem, köszönjük – vágta rá azonnal Aldritch, és Hóra pillantott. – Úgy gondolom, hogy itt már végeztünk.

– Tehát a föld itt a Napa Borpalackozó Társaság tulajdona? – kérdezett rá ismét Ho.

Priest most esélyt látott arra, hogy helyrehozhatja Dale korábbi elszólását.

– Nem, nem pontosan így áll a helyzet – rázta meg a fejét. – A társaság csak működteti a szőlészetet, de úgy tudom, hogy a föld állami tulajdonban van.

– Ezek szerint tehát a bérlemény a Napa Borpalackozó nevén szerepel?

Priest habozott a válasszal. Az igazán veszélyes kérdéseket Ho, a barátságosnak látszó ügynök tette fel. Hogyan is válaszoljon? Hazudni túlságosan is veszélyes lett volna. Minden szavát perceken belül ellenőrizhetik.

– Valójában – kezdte kelletlenül –, azt hiszem, hogy a bérlemény Stella Higgins nevén van.

Nem szívesen adta ki Star igazi nevét.

– Valamikor régen ez az asszony kezdte el itt a szőlőtelepítést – mondta, s remélte, hogy ezzel az adattal sem tudnak sokat kezdeni. Nem hitte, hogy ezzel valami használható nyomra vezette volna az ügynököket.

– Ennyi lett volna az egész – közölte Ho, és papírra vetette a bérlő nevét is.

– Nos, járjanak szerencsével máshol is – sóhajtott fel Priest megkönnyebbülten, amikor kikísérte az ügynököket a főzőházból.

Együtt mentek egészen a szőlősorokig. Az ügynökök egy pillanatra megálltak, hogy megköszönjék Dale-nek a segítséget.

– Különben elárulná, hogy ki után kutatnak? – kérdezte Dale búcsúzóul.

– Egy terroristacsoportot keresünk, amely a kormányzót próbálja megzsarolni – adta meg Ho a választ.

– Nos, remélem, el is kapják őket – mondta Dale őszinte jóakarattal. Nem! Ebben nem szabad reménykedned!

Végre a két ügynök elhagyta a telepet, s az egyenetlen terepen botladozva eltűnt a fák között.

– Nos, ez simán ment – fordult Dale Priesthez, és láthatóan elégedett volt magával.

jézus Krisztus! Ha csak sejtené is, hogy miről van szó!

12

Judy vasárnap délután elvitte Bót a Tizennyolcadik utca és a Geary sarkán lévő Alexandria moziba, s együtt nézték meg a legújabb Clint Eastwood-filmet. Maga is meglepődött, hogy két órára teljesen megfeledkezett a földrengésekről, és kitűnően szórakozott. Mozi után egy sörre és szendvicsre bementek Bo egyik kedvenc kiskocsmájába. Bo kollégái is kedvelték ezt a helyet. Az ajtón nagybetűs felirat hirdette, hogy: „Itt becsapják a turistákat!”

Bo lenyelte sajtos hamburgerének utolsó falatját is, és nagyot húzott a korsó Guinnessből.

– Az én életemről készült filmben is Clint Eastwoodnak kellene játszania a főszerepet – jegyezte meg mosolyogva.

– Ugyan már – legyintett Judy. – A világ minden nyomozója ezt állítja magáról.

– Igen, de én ráadásul hasonlítok is Clintre.

Judy hangosan felnevetett. Bónak kerek arca és pisze orra volt.

– Én inkább Mickey Rooneyre osztanám ezt a szerepet – mondta még mindig kacagva.

– Szerintem törvényt kellene hozni arról, hogy a szülők is elválhassanak a gyerekeiktől – jegyezte meg Bo játékosan sértett arccal, majd ő is elnevette magát.

A tévében éppen a híradót sugározták. Judy szomorkásan elmosolyodott, amikor végignézte a Los Alamoson történt rajtaütésről készült képeket. Brian Kincaid leordította, amiért beleavatkozott másnak a megbízatásába... aztán kisajátította a terveit.

Ennek ellenére nem készült interjú Briannal. Különböző felvételeket mutattak az összezúzott ötgerendás kapuról, a „Nem ismerjük el az Egyesült Államok törvényeit” feliratról, és a rajtaütés színhelyéről visszatérő, golyóálló mellényt viselő különleges egység tagjairól.

– Úgy tűnik, hogy nem sok sikerrel járhattak – jegyezte meg Bo.

– Elég meglepő – töprengett el Judy. A Los Alamos pedig valóban az első számú gyanúsítottnak tűnt – nézett maga elé csalódottan, s úgy érezte, hogy ösztönei ezúttal tévútra vezették.

A bemondó még arról is beszámolt, hogy senkit sem tartóztattak le.

– Még arról sem tesznek említést, hogy valami bizonyítékot találtak volna – morfondírozott Bo. – Kíváncsi vagyok, hogy mi húzódhat meg a háttérben.

– Ha megittad a sörödet, akár el is indulhatnánk – kezdett Judy türelmetlenkedni.

Kiléptek a bárból, és beültek Judy kocsijába. Judy azonnal felvette a telefont, és beütötte Simon Sparrow otthoni számát.

– Mit hallottál a rajtaütésről? – kérdezett rá azonnal, ahogy Simon felvette a kagylót.

– Mellényúltunk – hangzott a válasz.

– Nekem is ez volt az érzésem.

– Ezeknek még a környékükön sem volt számítógép, tehát nehezen elképzelhető, hogy az interneten keresztül üzenetet hagyhattak. Az ott élők egyikének sincs még csak főiskolai végzettsége sem, de én abban is kételkedem, hogy valaki helyesen le tudja írni a szeizmológus szót. Négy nő van a csoportban, de egyikükre sem illik az általunk megrajzolt kép... mindnyájan tizennyolc, húsz év körüliek. Az ébereknek különben sincs semmi gondja a gáttal. Örülnek annak a kártérítésnek, melyet a Partvidéki Elektromos Művektől kapnak a területükért, és már készülődnek is a költözködésre. No és még valami. Pénteken két óra húszkor az ott élő hét férfiből hatan Silver Cityben, a Frankféle fegyverüzletben voltak lőszert vásárolni.

– Kinek az ostoba ötlete lehetett ez a rajtaütés? – csóválta meg Judy a fejét. Természetesen az övé volt.

– A ma reggeli eligazításon Marvin elismerte, hogy az övé – felelte Simon.

– Most éppen jól jöhetett neki ez a bukás – jegyezte meg Judy. – Különben nem értem az egészet. Nagyon biztató nyomnak látszott.

– Briannek holnap délután Sacramentóban újabb találkozója lesz Mr. Honeymoonnal. Úgy tűnik, hogy üres kézzel fog érkezni.

– Mr. Honeymoonnak biztosan nem fog tetszeni.

– Én is azt hallottam róla, hogy nem túlzottan érzelgős típus. Judy szomorkásan elmosolyodott. Valóban nem volt benne semmi részvét Kincaid iránt, de akkor sem tudott örülni a rajtaütés kudarcának, mert ez azt is jelentette, hogy az Éden Kalapácsa még mindig rejtve maradt, és újabb földrengés előidézését tervezi.

– Kösz, Simon. Holnap találkozunk.

Amint letette a kagylót, azonnal csengett a telefonja. A hivatal telefonközpontosa jelentkezett.

– Egy bizonyos Quercus professzor sürgős visszahívást kér. Azt mondja, hogy fontos híre van a számodra.

Judy egy kicsit vívódott magával, hogy ne továbbítsa-e az üzenetet Marvinnak, de ő is nagyon kíváncsi volt Michael mondanivalójára. Felhívta az otthoni számát.

Mikor Michael beleszólt a telefonba, Judy egy rajzfilm hangját is hallotta a háttérből. Dusty ezek szerint még mindig nála van, gondolta.

– Judy Maddox vagyok – szólt bele ő is a kagylóba.

– Hello! Hogy van? – érdeklődött mosolygós hangon a férfi.

Judy meglepetten húzta fel szemöldökét. A Dustyval töltött hétvége mintha lágyított volna valamit Michael kérgességén.

– Köszönöm, jól vagyok, de az ügyet elvették tőlem – közölte a hírt Quercusszal.

– Már hallottam róla. Próbáltam elérni azt a fickót, aki átvette magától, és olyan neve van, mint annak a jazzénekesnek...

– Marvin Hayes.

– Pontosan. Tánc a szőlőben, előadja Marvin Hayes, kíséri a Haystaks zenekar.

Judy hangosan felnevetett.

– Nem hívott vissza, így csak magára hagyatkozhatom – folytatta Michael.

Ez már a szokásos Quercus hangja volt.

– Oké, mit tud nekem mondani? – kérdezte Judy.

– Nem tudna átjönni hozzám? Ezt valóban meg kell mutatnom magának.

Judy maga is meglepődött, hogy mennyire megörült az ajánlatnak, s még egy kicsit izgalmasnak is találta, hogy újból láthatja Michaelt.

– Van még abból a ropogós zabpehelyből? – kérdezte mosolyogva.

– Azt hiszem, hogy még maradt egy kicsi.

– Oké, 15-20 perc múlva ott vagyok – mondta Judy, s megszakította a vonalat. – El kell mennem a szeizmológusomhoz – fordult oda Bóhoz. – Letehetlek egy buszmegállónál?

– Nem utazhatok autóbuszon, mint valami Jim Rockford. Ha nem tudnád, akkor én San Franciscó-i nyomozó vagyok.

– És? Az talán nem ember?

– De az, csak a csibészek ezt nem tudják.

– Nem tudják, hogy ember vagy?

– Az ő szemükben félisten vagyok.

Tréfálkozott, de Judy tudta, hogy szavaiban van valami igazság. Majdnem harminc éve dugja rács mögé ebben a városban a gazembereket. Az utcasarkokon ácsorgó, bőrdzsekijük zsebében narkót rejtegető kölykök rettegtek Bo Maddoxtól.

– El akarsz velem jönni Berkeleybe?

– Persze, miért is ne! Kíváncsi vagyok arra a jóképű szeizmológusodra.

– Honnan veszed, hogy jóképű? – kérdezte Judy, majd száznyolcvan fokos fordulót téve elkanyarodott a Bay Bridge irányába.

– Onnan, ahogy beszéltél vele – mosolyodott el Bo látható elégedettséggel az arcán.

– Családon belül talán nem kellene rendőri fejjel gondolkodnod.

– A rendőr az mindig rendőr. Te a lányom vagy, és olvasok a gondolataidban.

– Nos, igazad van. Nagydarab ember, de nem vagyok odáig érte.

– Nem? – kérdezett rá Bo, s kétség bujkált a hangjában.

– Arrogáns és nehéz természetű. Ha a gyereke mellette van, az kicsit meglágyítja és kellemesebbé teszi.

– Nős?

– Külön él a feleségétől.

– Ha külön él, akkor is nős.

Judy azonnal megérezte, hogy Bo érdeklődése azonnal lelanyhult Michael iránt. Mintha hirtelen lezuhant volna a hőmérő higanyszála. Magában elmosolyodott. Bo még mindig nagyon szerette volna férjhez adni, de továbbra is megőrizte régi vágású előítéleteit.

Közben átértek Berkeleybe. Judy szokásos helyén, a magnólia árnyékában most egy narancssárga Subaru parkolt. Másik helyet keresett magának.

Mikor Michael ajtót nyitott nekik, Judy azonnal észrevette az arcán a feszültséget.

– Hello, Michael! – üdvözölte judy a férfit. – Ismerkedjen meg apámmal, Bo Maddoxszal!

– Jöjjenek be! – szólt rájuk meglehetős morcosan.

A rövid idő alatt, míg ideértek, érezhetően megváltozott a hangulata. A nappaliba lépve Judy már azt is tudta, hogy miért.

A díványon heverő Dusty borzalmasan nézett ki. Szeme vörös volt, patakzott belőle a könny, s mintha még a szemgolyói is fel lettek volna dagadva. Folyt az orra is, száján keresztül pedig levegő után kapkodott. A tévében továbbra is egy rajzfilm ment, de a kisfiú figyelmét az sem tudta lekötni.

– Szegény Dusty! – térdelt le Judy a gyerekhez. – Mi történt veled?

– Allergiás rohama van – magyarázta Michael.

– Kihívták már az orvost?

– Nem szükséges. Már adtam neki gyógyszert, ami csillapítja a reakciókészségét.

– Milyen gyorsan hat?

– Már hatni kezdett. A nehezén már túl van, de még napokig ebben az állapotban maradhat.

– Úgy szeretnék rajtad segíteni, kisember! – fordult Judy ismét Dustyhoz.

– Köszönjük, de majd én gondoskodom róla – hallatszott hirtelen egy női hang hátulról.

Judy felállt, és megfordult. Az időközben belépő nő úgy nézett ki, mintha egyenesen egy divatbemutató kifutójáról érkezett volna. Fehér bőrű, ovális arcát vállig érő, egyenes szálú, vörös haj keretezte. Magas, vékony termete ellenére mellei nagyok és formásak voltak, csípője is tökéletesen domborodott. Hosszú lábait szűk, világosbarna farmer takarta, és divatos, citromzöld színű, V nyakú pulóvert viselt.

Judy egészen eddig a pillanatig úgy érezte, hogy jól mutat khakiszínű sortjában, karcsú bokáit kihangsúlyozó papucscipőjében és tejeskávészínű bőrével kellemes kontrasztot alkotó, fehér pólójában. Most slamposnak, középkorúnak és ódivatúnak érezte magát ehhez a divathölgyhöz képest. Michael is biztosan észreveszi, hogy neki a feneke is nagyobb, mellei viszont kisebbek.

– Ő Melanie, Dusty mamája – mutatta be a nőt Judynak. – Melanie, ismerkedjetek meg a barátnőmmel, Judy Maddoxszal.

Melanie csak kurta biccentéssel nyugtázta a bemutatást. Tehát ez lenne a felesége.

Michael az FBI-t nem említette. Azt akarta vajon, hogy Melanie valóban a barátnőjének higgye?

– Az apám, Bo Maddox – mutatta be Judy az apját is, de Melanie-nek nyilvánvalóan nem volt kedve a csevegéshez.

– Már éppen indulni akartam – közölte. Kezében egy Donald kacsával díszített sportszatyrot tartott; biztosan Dusty holmijai lehettek benne.

Judynak alapos kisebbségi érzése támadt Michael magas, divatos felesége mellett. Haragudott is magára miatta. Ugyan, mit kell nekem ilyesmivel törődnöm!?

– Michael, hol van a nyuszi? – kérdezte Melanie, s körbehordozta tekintetét a nappalin.

– Itt – emelt fel asztaláról Michael egy puha kis játék nyuszit, s az asszony felé nyújtotta.

– Ilyesmi soha nem fordul elő a hegyekben – jelentette ki jegesen, s a heverőn fekvő kisfiúra pillantott.

Michael arcán látszott a gyötrelem.

– Most mi lesz? – kérdezte. – Ezután nem láthatom?

– Valahol a városon kívül kell találkoznunk.

– Azt szeretném, ha velem maradna. Az nem az igazi, ha nem tölti nálam az éjszakát.

– Ha nem tölti itt, akkor nem is fog így kinézni.

– Tudom, tudom.

Judynak szinte a szíve is megfájdult Michael miatt. Nyilvánvalóan gyötrődött, s felesége könyörtelen volt vele szemben.

– Mennünk kell – mondta Melanie, és a játék nyuszit a sportszatyorba gyömöszölte, majd behúzta a cipzárját.

– Majd én leviszem a kocsidhoz – emelte fel Michael Dustyt a heverőről. – Gyere, tigris, indulás!

– Hűha! – szólalt meg Bo Michaelék távozása után. – Ez aztán a boldog család!

Judy csak bólogatott, és most még jobban kedvelte Michaelt, mint korábban. Szerette volna átölelni, s megmondani neki, hogy te valóban minden tőled telhetőt megteszel, ennél többet már senki sem tehetne.

– Mindenesetre a te zsánered – állapította meg Bo.

– Van nekem zsánerem?

– Szereted a kihívásokat.

– Ez azért van, mert melletted felnőni önmagában is kihívást jelentett.

– Mellettem? – kérdezte Bo tettetett felháborodással a hangjában. – Éppen ellenkezőleg, túlságosan is elkényeztettelek.

– Ez is igaz – csipkedte meg Judy Bo arcát.

Michael komor képpel, gondterhelten érkezett vissza. Judyt és Bót kávéval sem kínálta meg, és a ropogós zabpehelyről is teljesen megfeledkezve azonnal leült a számítógépéhez.

– Ezt nézze meg! – mondta minden bevezetés nélkül. Judy és Bo a háta mögé állva nézték a képernyőt.

– Ez itt az Owens Valleyben bekövetkezett földrengés szeizmográf által rögzített grafikonja – mutatott Michael a képernyőre. – Itt vannak azok a titokzatos előrengések, melyeket sehogy sem tudtam értelmezni... biztosan emlékszik rá.

– Természetesen emlékszem – bólogatott Judy.

– Itt van egy hasonló erejű, tipikus földrengés. Ez a szokásos előrengéseket produkálta. Látja a különbséget?

– Igen – felelte Judy, s a normális előrengések valóban formájukat és időtartamukat tekintve is szabálytalanoknak tűntek, az Owens Valleyben történt földrengés előrengései pedig túlzottan is szabályosak voltak ahhoz, hogy természetesnek lehetett volna tekinteni őket.

– Most pedig ezt nézze meg! – hívta elő a harmadik grafikont a képernyőre. Azon is pontosan olyan szabályos előrengések és vibráció volt látható, mint az Owens Valleyben bekövetkezett földrengésről készült szeizmográf-ábra.

– Mi kelti ezt a vibrációt? – érdeklődött Judy.

– Egy szeizmikus vibrátor – jelentette ki diadalmas képpel Michael.

– Hát az meg mi az ördög? – csodálkozott rá Bo.

Judy már majdnem azt válaszolta, hogy nem tudom micsoda, de én is akarok egy olyat! Sikerült elfojtania az arcára kérezkedő mosolyt.

– Az olajiparban a földfelszín alatti rétegek kutatására használják – magyarázta Michael. – Tulajdonképpen egy teherautóra szerelt hatalmas gépi kalapácsról van szó. Ezzel keltenek vibrációt a földkéreg belsejében.

– És ez a vibráció aztán megindította a földrengést?

– Nem hinném, hogy a véletlenek találkozásáról lenne szó.

– Akkor tehát ez az – jelentette ki Judy ünnepélyesen. – Tehát valóban képesek földrengést előidézni.

Jeges borzongás fogta el, amikor a felismerés leülepedett benne.

– Jézusom, talán csak nem jönnek San Franciscóba! – szörnyülködött Bo.

– Vagy Berkeleybe – tette hozzá Michael. – Bár azt mondtam, hogy ilyesmi elképzelhető, de – tudják – a szívem mélyén mostanáig én sem hittem benne igazán.

– Owens Valleyben egész kicsi volt a rengés – jegyezte meg Judy.

– Ez egyáltalán nem vigasz – rázta meg a fejét Michael. – A földrengés méretei és az azt elindító vibráció ereje között nincs semmi összefüggés. Minden attól függ, hogy mekkora nyomás és feszültség halmozódott fel a törésvonalban. A szeizmikus vibrátor elindíthat egy alig érzékelhető remegéstől kezdve egészen egy Loma Piéta nagyságú, hatalmas földrengésig mindent.

Judy emlékeiben olyan élénken élt az 1989-es Loma Piéta földrengés, mintha csak egy tegnapi rémálomról lenne szó.

– A fenébe – csóválta meg dühösen a fejét. – Most mit tegyünk?

– Az ügyet elvették tőled – emlékeztette Bo lányát a történtekre. Michael összeráncolt homlokkal, értetlenül bámult rájuk.

– Ezt már nekem is mondta – szólalt meg kicsit bizonytalanul –, de azt még nem tudom, hogy miért.

– Hivatali belharcok – válaszolta Judy. – Új főnökünk van, aki nem kedvel engem, s átadta az ügyet az egyik kedvencének.

– Egyszerűen hihetetlen! – háborgott Michael. – Egy terroristacsoport földrengéssel fenyegetőzik, az FBI pedig családi perpatvarba bonyolódik, s azon vitatkozik, hogy ki vegye őket üldözőbe.

– Erre mit mondhatnék? A tudósoknál talán nem fordul elő, hogy személyes ellentéteiket is beleviszik a tudományos vitákba?

– Biztosra veheti, hogy ők is ezt teszik – mosolyodott el váratlanul Michael. – De figyeljen! Az információt azért átadhatja annak a Marvin hogyishívjáknak.

– Mikor a főnökömnek beszámoltam a Los Alamosról, akkor azt az utasítást kaptam, hogy többé ne avatkozzam bele az ügybe.

– Képtelenség! – csattant fel most már dühösen Michael. – Az nem lehet, hogy egyszerűen elengedi a füle mellett a hallottakat.

– Ne nyugtalankodjon! Ilyet nem teszek – válaszolta Judy határozottan. – Higgadjunk le, és gondoljuk át a helyzetet. Az információ hasznosításának mi lehet az első lépése? Ha megtudjuk, hogy a szeizmikus vibrátor honnan származik, az esetleg elvezethet bennünket az Éden Kalapácsához is.

– Így van – helyeselt Bo. – Vagy megvásárolták, vagy ami még valószínűbb, ellopták valahonnan.

– Vajon hány ilyen berendezés lehet az Egyesült Államok területén? – fordult Judy Michaelhez. – Száz? Ezer?

– Körülbelül ez a nagyságrend.

– Tehát bárhonnan nézzük, nem lehet túlzottan sok belőle. A gyártó cégek biztosan nyilvántartják eladásaikat. Még ma este megszerzem tőlük a listát. Ha pedig azt a teherautót ellopták, akkor annak nyoma van a Központi Bűnügyi Nyilvántartóban.

A Központi Bűnügyi Nyilvántartót az FBI Washingtonban működteti, és hozzáférhető minden bűnüldöző szerv számára.

– A Központi Bűnügyi Nyilvántartó is csak annyit ér, amennyi információt betáplálnak a rendszerbe – jegyezte meg Bo. – Nem tudjuk a rendszámát, és fogalmam sincs, hogy egyáltalán milyen címszó alatt szerepelhet a számítógépben. A San Franciscó-i rendőrségről elindíthatok egy több államra kiterjedő információkérést a Kaliforniai Bűnügyi Telekommunikációs Rendszeren keresztül. Azt is el tudom intézni, hogy minden lapban megjelenjen ennek a gépnek a képe, hogy a lakosság is felfigyelhessen rá.

– Várj egy kicsit – szólalt meg ismét Judy. – Ha ezt megteszed, akkor Kincaid azonnal tudni fogja, hogy én vagyok mögötte.

Michael csak a szemét forgatta dühösen.

– Nem feltétlenül – válaszolta Bo. – Nem fogom közölni a lapokkal, hogy ez az Éden Kalapácsával van összefüggésben. Csupán egy ellopott szeizmikus vibrátort keresek. Egy különleges autólopásról van szó, tehát biztosan vevők lesznek a történetre.

– Nagyszerű! – helyeselt Judy. – Michael, megkaphatnám kinyomtatva ezt a három grafikont?

– Természetesen – ütött le egy billentyűt Michael, s máris felzizzent a nyomtató.

Judy a férfi vállára tette a kezét. A flanelingen keresztül is érezte bőrének melegét.

– Remélem, azóta már Dusty is jobban van – jegyezte meg együtt érzően.

– Köszönöm – felelte Michael, és tenyerét Judy kezére tette. Érintése könnyű, tenyere száraz volt. Kellemes volt ez a közelség.

– Hm – vette le kezét Michael Judyéról –, jó lenne, ha megadná a személyi hívójának a számát, hogy szükség esetén hamarabb elérhessem.

Judy elővett egy névjegykártyát, s egy pillanatnyi gondolkodás után otthoni telefonszámát is ráírta, mielőtt átadta volna.

– Ha ezeket a telefonhívásokat lebonyolították – szólalt meg ismét kissé habozva Michael –, nem találkozhatnánk valahol egy italra, vagy nem vacsorázhatnánk együtt? Most már valóban érdekel, hogy mire jutottak.

– Én sajnos nem érek rá – szabadkozott Bo. – Nekem ma tekepartim van.
– És maga, Judy?
– Meg akartam valakit látogatni a kórházban. Michaelnek láthatóan csalódást okozott az ajánlat elhárítása. Judy közben maga is kénytelen volt rájönni, hogy semmit sem tenne szívesebben ma este, mint hogy Michael Quercusszal vacsorázzon.
– De azt hiszem, hogy a látogatás nem fog sokáig elhúzódni, tette még hozzá. – Részemről tehát, rendben van.
Még csak egy hét telt el azóta, hogy Milton Lestrange-nál megállapították a rákot, de máris soványabbnak és öregebbnek nézett ki. Ehhez a kórházi környezet, a műszerek, az ágy és a fehér lepedő is biztosan hozzájárulhatott. Vagy talán a nyakánál nyitott, világoskék pizsama tette, melynek kivágásából sápadt, fehér bőre is elővillant. Furcsa volt így a nagy íróasztal, a Mount Blanc töltőtoll és finoman csíkozott selyem nyakkendő nélkül látni.
A találkozás első néhány pillanata megrázó volt Judy számára.
– Jé, Milt, valóban nem nézel ki valami fényesen – bökte ki őszintén.
– Tudtam, hogy te nem fogsz hazudni, Judy – mosolygott rá Milt szomorkásan.
– Ne haragudj, csak véletlenül szaladt ki a számon – mentegetőzött kicsit zavartan.
– Nem kell elpirulnod. Igazad van. Valóban rossz állapotban vagyok.
– Mit csinálnak veled?
– Ezen a héten fognak megoperálni, de azt még nem tudom, hogy melyik napra írtak ki. Ezzel csak a belek elzáródását szüntetik meg. Meglehetősen rosszak a kilátásaim.
– Mit jelent az, hogy rosszak?
– A betegségem kilencven százalékban halálos.
– Jézusom, Milt! – nyelt Judy egy nagyot.
– Talán egy évem lehet hátra.
– Nem is tudom, hogy erre mit mondjak!
Milton viszont nem rágódott sokáig az elkeserítő jövőn.
– Tegnap meglátogatott Sandy, az első feleségem – újságolta mosolyogva. – Mondta, hogy te értesítetted.
– Igen. Nem tudtam, meg akar-e látogatni, de mindenesetre tudatni akartam vele, hogy kórházban vagy.

– Köszönöm – szorította meg Milton a lány kezét. – Kevés embernek jutott volna eszébe. Fogalmam sincs, hogy ilyen fiatalon, hogyan lehetsz ennyire bölcs.
– Örülök, hogy meglátogatott.
– Tereld el a gondolataimat a saját bajaimról – váltott hirtelen témát Lestrange. – Mesélj, mi van odabent!
– Nem kellene ilyesmi miatt aggódnod...
– Ugyan már! A munka nem is olyan aggasztó, ha az ember haldoklik. Egyszerűen kíváncsi vagyok.
– Nos, az ügyemet megnyertem. A Fung testvérek az elkövetkezendő évtized nagyobbik részét valószínűleg rács mögött töltik.
– Szép munka volt!
– Te mindig is bíztál bennem.
– Tudtam, hogy megbirkózol vele.
– Brian Kincaid viszont Marvin Hayest javasolja osztályvezetőnek.
– Marvint? A fenébe! Brian tudja, hogy neked kellene megkapnod a beosztást.
– Mondj valamit róla.
– Marvin kemény fickó, de trehány. Szereti elnagyolni a munkát.
– Egyszerűen nem értem – csóválta meg Judy a fejét. – Vajon Brian miért tartja mégis olyan sokra? Mi van ezzel a két emberrel... szerelmesek talán egymásba?
– Nem, nem szerelmesek – nevetett fel Milt. – De egyszer, még évekkel ezelőtt, Marvin megmentette Brian életét.
– Valóban?
– Nagy lövöldözés volt. Magam is részt vettem benne. Fent, Marin körzetben. Sonoma Beachnél rajtaütöttünk egy naszádon, melyből éppen heroint rakodtak ki. Egy februári hajnalon történt, s a tenger olyan hideg volt, hogy az már szinte fájt. Kikötő nem volt a környéken, a rossz fiúk gumicsónakokba rakták át a heroint, s azzal szállították partra. Hagytuk, hogy kihozzák az összest, s csak azután indultunk meg – sóhajtott fel Milt, s kék szemének tekintete a távolba révedt. Judynak úgy tűnt, hogy Milt már nem vesz részt több hajnali rajtaütésen.
– Brian hibázott – folytatta kis szünet után. – Az egyik gazembert túl közel engedte magához. A kis olasz elkapta, s fegyvert szorított a fejéhez. Nekünk is kezünkben volt a fegyver, de ha lelőjük az olaszt, akkor halála előtt még biztosan meghúzza a ravaszt. Brian valóban meg volt ijedve –

fogta Milt halkabbra a hangját. – Még össze is pisilte magát. Ott volt a nagy folt a nadrágján. Marvin viszont olyan nyugodt maradt, mint maga az ördög. Elindult Brian és az olasz felé. „Engem lőj le helyette” – mondta. – „Mi a különbség kettőnk között?” Még életemben nem láttam ilyesmit. Az olasz bevette a csalit. Marvin felé lendítette a fegyverét. A másodperc tört része alatt öt golyót is kapott a testébe.

Judy elgondolkodva hallgatta. Ez is tipikusan olyan történet volt, melyet néhány korsó sör után az Evertonban szoktak mesélgetni. Nem tartotta ezt oktalan hősködésnek. Az FBI-ügynökök csak ritkán keverednek lövöldözésbe. Az élmény örökre megmarad bennük. El is tudta képzelni, hogy Brian milyen közel érezte magához Marvin Hayest a történtek után.

– Nos, ez valóban megmagyarázza, hogy miért kerülhettem ilyen kellemetlen helyzetbe – szólalt meg Judy. – Brian adott valami ostoba feladatot, s amikor kiderült róla, hogy mégis nagyon fontos, akkor tőlem elvette és odaadta Marvinnak.

– Azt hiszem, még helyrehozhatom az ügyet – sóhajtott fel Milt. – Hivatalosan még mindig én vagyok az igazgató. Kincaid viszont tapasztalt hivatalnok, s tudja, hogy én már soha nem megyek vissza a helyemre. Biztosan tiltakozna, és nem vagyok biztos benne, hogy lenne elég energiám megvívni vele a harcot.

– Nem is szeretném, ha beleavatkoznál – rázta meg Judy a fejét. – Magam is megoldom a problémát.

– Milyen feladatot adott Marvinnak?

– Az Éden Kalapácsát, azt a csoportot, mely földrengést okozott.

– Akik csak azt állítják, hogy földrengést okoztak.

– Marvinnak is ez a véleménye, de téved.

– Komolyan beszélsz? – vonta össze szemöldökét Milt.

– Halálos komolyan.

– És mit akarsz tenni?

– Brian háta mögött kezdek dolgozni az ügyön.

– Veszélyes vállalkozás – aggodalmaskodott Milt.

– Igen – sóhajtotta Judy. – De korántsem olyan veszélyes, mint az az átkozott földrengés.

Michael sötétkék vászonöltönyt és kihajtott nyakú fehér inget viselt. Csak véletlenül kapta magára, töprengett Judy, vagy tudta, hogy mennyire jól néz ki benne? Ő is piros pettyes fehér selyemruhára váltotta öltözetét. A

ruha illett is a májusi estéhez, és különben is, mindig utána fordultak, ha ezt vette fel.

Michael egy belvárosi kis étterembe vitte, ahol vegetáriánus indiai ételek szerepeltek az étlapon. Judy még soha nem evett indiai ételt, s hagyta, hogy Michael rendeljen helyette. Mobiltelefonját maga mellé tette az asztalra.

– Tudom, hogy ez nem illik – mentegetőzött, de Bo megígérte, hogy azonnal felhív, ha megtud valamit az ellopott szeizmikus vibrátorról.

– Óh, engem nem zavar – mondta Michael. – Felhívták már a gyártó céget?

– Igen. A kereskedelmi igazgató éppen otthon volt és baseball-meccset nézett. Holnapra ígérte a vevőlistát. Megpróbáltam még ma megszerezni tőle, de közölte, hogy ez lehetetlen – mondta bosszankodva. Nagyon rövid az idő, már csak öt nap van hátra! – A jármű fényképét viszont faxon elküldték – tette még hozzá a retiküljéből előhúzva egy összehajtogatott papírlapot, s megmutatta Michaelnek.

– Csak egy jókora teherautó, valami gépezettel a platóján – vonta meg a vállát Michael.

– Ha viszont Bo betáplálja a képet a Telekommunikációs Rendszerbe, akkor Kalifornia minden rendőre ezt fogja figyelni. Ha holnap ráadásul a lapok is közlik és a tévé is bemutatja, akkor fél Kalifornia ez után fog kutatni.

Közben a vacsora is elkészült. Kicsit fűszeresebb volt a megszokottnál, de ízletes. Judy jó étvággyal evett. Néhány perc elteltével észrevette, hogy Michael halvány mosollyal az arcán figyeli mozdulatait.

– Mondtam talán valami okosat? – húzta fel Judy a szemöldökét.

– Jó látni, hogy ízlik a vacsora.

– Látszik rajtam? – mosolyodott el a lány.

– Igen.

– Megpróbálok egy kicsit visszafogottabb lenni.

– Kérem, ne tegye. Még nézni is kellemes. Különben is...

– Micsoda?

– Szeretem magában ezt a rámenősséget. Egyike azoknak a tulajdonságainak, melyek vonzóak a számomra. Biztosan az élethez is jó étvágya van. Kedveli Dustyt, kellemesen eltölti az idejét édesapjával, büszke az FBI-ra, nyilvánvalóan szereti a szép ruhákat... sőt még a ropogós zabpelyhet is kedveli.

Judy érezte, hogy elpirul, de jólesett neki az elismerés. Neki is tetszett a kép, amit Michael rajzolt róla. Magának is feltette a kérdést, hogy vajon mi lehet a férfiben, ami őt annyira vonzza feléje. Talán az ereje és magabiztossága. Biztosan bosszantóan makacs is tud lenni, de vészhelyzetben építeni lehet rá, mint a kősziklára. Délután, amikor a felesége annyira szívtelen volt hozzá, a legtöbb férfi biztosan patáliát csapott volna, de ő csak Dusty miatt aggódott.

Ráadásul nagyon jó lenne belenyúlni a nadrágjába is.

Judy, viselkedj!

Belekortyolt az italába, és témát váltott.

– Feltételezésünk szerint az Éden Kalapácsának is a magáéhoz hasonló adatok állhatnak rendelkezésére a Szent András-törésvonalról.

– Biztosan így van, ha képesek meghatározni azt a helyet, ahol földrengést tudnak előidézni.

– Maga is meg tudná ezt csinálni? Az adatok tanulmányozása alapján meg tudná határozni az erre legalkalmasabb helyet?

– Azt hiszem, hogy igen. Valószínű, hogy négy-öt egymáshoz közel eső pontról lehet szó – felelte Michael, s már maga is rájött, hogy Judy merre tereli a beszélgetést. – Ennek alapján aztán az FBI megszállhatná ezeket a pontokat, és várná a szeizmikus vibrátor megjelenését.

– Igen... ha én irányítanám az eseményeket.

– A listát mindenesetre összeállítom. Könnyen meglehet, hogy faxon elküldöm Robson kormányzónak.

– Ne mutassa meg sok embernek. Pánikot is kelthet vele.

– Ha viszont az előrejelzésem helyesnek bizonyul, akkor az vérátömlesztést is jelent az üzleti vállalkozásomnak.

– Miért? Szüksége van rá?

– De még mennyire! Egyetlen jelentősebb szerződésem van, melyből éppen ki tudom fizetni a lakbért és a volt feleségem mobiltelefonját. A vállalkozás elindításához a szüleimtől kértem kölcsön, és még el sem tudtam kezdeni a törlesztést. Bíztam abban, hogy meg tudom szerezni ügyfélnek a Kölcsönös Amerikai Biztosítótársaságot.

– Évekkel ezelőtt én is dolgoztam náluk. De folytassa csak a történetet.

– Már a zsebemben éreztem a szerződést, de az aláírást mégis halogatják. Azt hiszem, támadt valami hátsó gondolatuk. Ha visszakoznak, akkor bajba kerültem. Ha viszont előrejelzek egy földrengést, és az előrejelzés

helyesnek bizonyul, akkor szerintem gondolkodás nélkül aláírják. Akkor már nyugodtabb lesz az életem.

– Mindegy, akkor is bízom a diszkréciójában. Ha mindenki egyszerre akarja elhagyni San Franciscót, akkor zavargások törnek ki.

– Egy kicsit megijesztettem? – villantott Michael Judyra egy „ki-az-ördögöt-érdekel” mosolyt, ami szinte bőszítően jól állt neki.

– Beismerem – vonta meg a vállát a lány. – Az én helyzetem is elég ingatag az irodánál. Ha belekeveredek valami tömeghisztériába, akkor nem hiszem, hogy ép bőrrel megúsznám.

– És ez fontos magának?

– Igen is, nem is. Előbb vagy utóbb úgyis elválnak útjaink, mert gyerekeket szeretnék szülni. Ennek az idejét viszont én szeretném megszabni, s nem lenne jó, ha valaki más döntené el helyettem.

– Van valaki jelöltje is, akitől gyereket szeretne?

– Nincs – válaszolta Judy őszinte tekintettel. – Nem könnyű egy rendes férjet találni.

– Gondolom, hosszú lesz a várakozók listája.

– Milyen szépen bókol! Kíváncsi vagyok, hogy te vajon feliratkozol-e erre a listára? Azt is szeretném tudni, hogy igazán akarlak-e.

Michael újabb pohár borral kínálta.

– Köszönöm, nem kérek. Inkább egy kávét szeretnék.

– Szülőnek lenni néha fájdalmas dolog is lehet, de az ember soha nem bánja meg, ha vállalkozik rá – mondta Michael, és odaintette a pincért.

– Meséljen nekem Dustyról!

– A lakásban nem tarthatok se állatot, se virágot, igaz a gépeim miatt kevés a por is. Minden ablakot szorosan zárva tartok, csak a légkondicionáló biztosítja a szellőzést. Lesétáltunk viszont a közeli könyvesboltba, s hazafelé menet Dusty megsimogatott egy macskát. Egy óra múlva máris olyan volt, mint amilyennek látta.

– Ez rémes lehet. Szegény kisfiú!

– A közelmúltban az anyja a hegyek közé, az oregoni határ közelébe költözött, s azóta Dustynak sem volt semmi baja... egészen tegnapig. Ha továbbra is rohamai lesznek, amikor meglátogat, akkor valóban nem tudom, mitévő legyek. Nem költözhetem abba az átkozott Oregonba, ott nincs elég földrengés.

A férfi annyira elkeseredettnek látszott, hogy Judy átnyúlt az asztalon, s megszorította a kezét.

– Majd kitalál valamit. Azt látom, hogy nagyon szereti.

– Igen – mosolyodott el Michael.

Megitták a kávéjukat, Michael kifizette a számlát, s Judyt a kocsijához kísérte.

– Hogy elrepült az idő – sóhajtotta Michael. Úgy tűnik, hogy a fickó kedvel. Nagyszerű!

– Eljönne velem valamikor egy moziba? – kérdezte.

Óh, a szokásos játék a randevúval. Ez soha nem változik.

– Hogyne, örömmel.

– Valamikor ezen a héten.

– Az jó lesz.

– Majd felhívom.

– Rendben van.

– Adhatok egy puszit búcsúzóul?

– Igen – mosolyodott el Judy. – Igen, kérek.

Michael az arcához hajolt. Lágy és tétova volt a csók. Ajkai finoman érintették Judy ajkait, de nem nyitotta szét a száját. Judy hasonló módon visszacsókolta. Érezte, hogy melle érzékennyé válik. Szinte gondolkodás nélkül hozzásimult a férfihoz. Michael egy pillanatig magához szorította, majd finoman eltolta magától.

– Jó éjszakát! – mondta, és nézte, ahogy a lány beszáll a kocsiba, majd búcsút intett neki, amikor elgördült a járdaszegélytől.

Judy befordult a következő saroknál, s megállt a piros lámpánál.

– Hűha! – mondta mosolyogva.

Hétfőn reggel Judy azt az utasítást kapta, hogy csatlakozzon ahhoz a csoporthoz, mely a Stanford Egyetemen egy szélsőséges muzulmán-csoport ügyét vizsgálta. Első feladata az volt, hogy ellenőrizze a fegyvertartási engedélyek számítógépes nyilvántartását és próbálja felkutatni a benne szereplő arab neveket. Nehezen tudta figyelmét összpontosítani erre a néhány, viszonylag veszélytelen vallási fanatikusra, amikor állandóan arra gondolt, hogy az Éden Kalapácsa újabb földrengést készít elő.

Michael öt perccel kilenc óra után telefonált.

– Hogy van, Judy ügynök? – kérdezte derűs mosollyal hangjában.

– Kitűnően érzem magam – válaszolta Judy, s Michaelnek még a hangja is örömet okozott neki.

– Nagyon élveztem a tegnapi találkozást.

Judy a csókra gondolt, s szája sarka titokban kis mosolyra húzódott. Még kérni fogok belőle, amint csak lehet.

– Én is – válaszolta.

– Szabad a holnap estéd?

– Azt hiszem, igen – felelte, de úgy érezte, hogy válasza kicsit tartózkodóra sikerült. – Sőt, azt hiszem, hogy biztosan szabad, hacsak valami nem történik az ügyben.

– Ismered a Morton's nevű helyet?

– Persze, tudom, hol van.

– Találkozzunk este hatkor a bárban, aztán együtt majd kinézünk valami filmet.

– Ott leszek.

Ez volt Judy számára a délelőtt egyetlen, kellemes eseménye. Ebédidőben már nem tudta fékezni türelmetlenségét, felhívta Bót, de apja még semmit sem tudott neki mondani. Felhívta a szeizmikus vibrátort gyártó céget is, ahol közölték vele, hogy már majdnem összeállt a lista, és a munkanap végéig mindenképpen megkapja. Eltelt egy újabb, átkozott nap. Már csak négy napunk maradt, hogy elkapjuk ezeket a népeket!

Az idegességtől egy falatot sem tudott lenyelni. Bement Simon Sparrow szobájába. Simon csinos, rózsaszínű csíkos, kék inget viselt. Nem vett tudomást az FBI nem hivatalos öltözködési kódexéről, de fölényes szaktudása miatt ezért senki sem tett neki szemrehányást.

Éppen telefonált, s közben a hullámanalizátor képernyőjét figyelte.

– Talán furcsának tartja a kérdést, Mrs. Gorky, de elmondaná nekem, hogy mit lát, ha kinéz az ablakon? – kérdezte, s a válasz alatt Mrs. Gorky hangspektrumát vizsgálta a monitoron, hogy mennyiben hasonlít a képernyő szélére felvitt hangmintához. Néhány másodperc elteltével kihúzott egy nevet az előtte heverő listáról. – Köszönöm a szíves együttműködését, Mrs. Gorky. Többször már nem fogom zavarni. Viszonthallásra!

– Talán furcsának tartja a kérdést, Mr. Sparrow, de miért akarta tudni, hogy mit lát Mrs. Gorky, amikor kinéz az ablakon?

– Az egy cseppet sem érdekelt – válaszolta Simon. – A kérdésre adott válasz viszont éppen annyi ideig tart, amennyi elegendő számomra a hang elemzéséhez. Mire befejezi, akkor már tudom is, hogy ő az, akit keresek vagy sem.

– És kit keresel?

– Természetesen azt a hölgyet, aki felhívta John Truth műsorát. Az iroda, a rendőrség és a műsort átvevő rádióállomások eddig 1229 telefonhívást kaptak, melyben közölték, hogy ki volt az ismeretlen telefonáló – mutatott Simon az asztalán heverő vaskos dossziéra.

Judy felvette a dossziét az asztalról, s belelapozott. Vajon ezek között lehet a megoldást jelentő, kulcsfontosságú információ is? A lefűzött lapok többségén ott volt a bejelentő és a gyanúsított neve, címe és telefonszáma is. Több esetben a telefonáló által elmondott szöveg is szerepelt a gyűjteményben.

Mindig is gyanítottam, hogy kapcsolatban áll az alvilággal. Destruktív egyéniség. Nem lennék meglepve, ha ilyesmibe keveredett volna.

Úgy néz ki, mint egy tisztes családanya, de a Bibliára megesküszöm, hogy ez az ő hangja volt. Az egyik, különösen haszontalan információ nevet nem tartalmazott de, a következőket állította:

Biztos vagyok abban, hogy a rádióban, vagy valahol már hallottam ezt a hangot. Annyira szexi volt, hogy megragadt az emlékezetemben. Mindez nagyon régen lehetett. Az is lehet, hogy valami lemezfelvételen szerepelt. Valóban nagyon szexi volt, idézte fel Judy a telefonhangot. Erre már akkor is felfigyelt. Ez a nő vagyonokat kereshetett volna, mint telefonos hirdetésszervező, mert minden főnököt rá tudott volna venni, hogy akkor is hirdessen valamit, ha arra éppen nem volt semmi szüksége a cégnek.

– Százat ma már sikerült kiejtenem belőlük – folytatta Simon. – Lehet, hogy segítségre is szükségem lesz.

– Én szívesen segítenék – lapozott Judy tovább a gyűjteményben –, de figyelmeztettek, hogy tartsam magam távol ettől az ügytől.

– Kösz, hogy felajánlottad. Ettől máris jobban érzem magam.

– Különben hogy állnak a dolgok?

– Marvin csapata mindenkit felhívogat, aki szerepel a Zöld Kalifornia Kampány címlistáján. Briannal együtt éppen most indultak el Sacramentóba, de elképzelésem sincs, hogy mit fognak mondani annak a híres Mr. Honeymoonnak.

– De hisz azt már mindenki tudja, hogy nem azok az átkozott Zöldek állnak a fenyegetés mögött.

– Más ötletük akkor sincs.

Judy összeráncolt homlokkal nézegette a dosszié tartalmát. Egy másik telefonáló ismét valami lemezfelvételt emlegetett. Az előzőhöz hasonlóan

itt sem szerepelt a gyanúsított neve, de a hívó nagyon biztosnak tűnt a dolgában.

Lemezfelvételen hallottam ezt a hangot, ebben teljesen biztos vagyok. Még valamikor a hatvanas években.

– Észrevetted, hogy ketten is valami régi lemezfelvételt emlegetnek? – fordult Judy Simonhoz.

– Tényleg? Ez elkerülte a figyelmemet!

– Azt állítják, hogy valami régi hanglemezen hallották ezt a hangot.

– Valóban? – élénkült fel azonnal Simon. – Valami szöveges felvétel – esti mese, Shakespeare vagy valami ilyesmi lehetett. Az emberek beszédhangja nagyon különbözik az énekhangjuktól.

Az ajtónál elhaladó Raja Khan egy pillanatra elkapta Judy tekintetét.

– Óh, Judy, a papád telefonált, de én azt hittem, hogy ebédelni mentél.

Judynak hirtelen elakadt a lélegzete. Szó nélkül faképnél hagyta Simont, s beviharzott a szobájába. Anélkül hogy leült volna az asztalához, felkapta a telefonkagylót, s Bo számát tárcsázta.

– Itt Maddox hadnagy – hallatszott a jól ismert hang.

– Mit találtál?

– Egy gyanúsítottat.

– Jézusom! Hiszen ez nagyszerű!

– Ezt hallgasd meg! Két héttel ezelőtt a texasi Siloh és a New Mexicó-i Clovis között eltűnt egy szeizmikus vibrátor. Egyidejűleg eltűnt a jármű vezetője, akinek kiégett kocsiját a sofőr elszenesedett maradványaival együtt a helyi szeméttelepen találták meg.

– Meggyilkolták azért az átkozott járműért? Nagyon úgy néz ki, hogy ezek a népek nem ejtenek foglyot!

– Az első számú gyanúsított a negyvennyolc éves Richard Granger. Csak Rickynek szólították, és dél-amerikai származásúnak tartották, de nagy a valószínűsége, hogy ezzel a névvel valójában kaukázusi típus, csak éppen kreol bőrű. – És – ráadásul – még a bűnügyi nyilvántartásban is szerepel.

– Bo, te egyszerűen zseni vagy!

– A faxodon most kell megérkeznie egy anyagnak. A hatvanas évek végén Los Angeles egyik legnagyobb gazembere volt. Elítélték erőszakért, betörésért és autólopásért. Három gyilkossági ügyben és kábítószer-kereskedelem miatt is kihallgatták. 1972-ben aztán eltűnt a színről. A Los Angeles-i rendőrség gyanítja, hogy az alvilág tette el láb alól – sok pénzzel

tartozott nekik –, de a holttestet soha nem találták meg, így a dossziéját sem zárták le.

– Világos a helyzet! Ricky megszökött a maffia elől, vallásos lett és valami szektát alapított.

– Sajnos csak azt nem tudjuk, hogy hol lehet megtalálni.

– Annyit mindenesetre már tudunk, hogy a Silver River Valleyben nincs.

– A Los Angeles-i rendőrség ellenőrzi az utolsó, ismert lakhelyét. Minden bizonnyal ez is csupán időfecsérlés, de azért megkértem őket, hogy csinálják végig. Az ottani gyilkossági csoportnál egy fickó amúgy is tartozik nekem egy szívességgel.

– Van valami fénykép erről a Rickyről?

– A nyilvántartásban találtak egy képet, de az még tizenkilenc éves korában készült. Ma már közel van az ötvenhez, és biztosan másképpen néz ki. Szerencsére, a silohi seriff elkészített egy számítógépes fantomképet. A számítógépes fantomkép a régi rendőrségi portrérajzolókat váltotta fel.

– Megígérte, hogy elküldi nekem, de eddig még nem érkezett meg.

– Küldd át faxon, ahogy megérkezik!

– Természetesen. Most mire készülsz?

– Indulok Sacramentóba.

Negyed öt volt, amikor Judy belépett azon az ajtón, melybe a KORMÁNYZÓ feliratot vésték.

A széles íróasztal mögött most is ugyanaz a titkárnő ült. Azonnal megismerte Judyt, s úgy tűnt, mintha meglepődött volna.

– Maga is az FBI-tól jött, ugye? Mr. Honeymoonnál a megbeszélés már tíz perce elkezdődött.

– Nincs semmi probléma – nyugtatta meg Judy. – Csupán néhány nagyon fontos információt hoztam, mely az utolsó pillanatban érkezett. Mielőtt viszont bemennék, szeretném megkérdezni, hogy az elmúlt néhány percben nem érkezett számomra valamilyen fax?

Még azelőtt indult el a hivatalból, hogy Ricky Granger fantomképe megérkezett volna, ezért útközben felhívta Bót, hogy faxolja át a képet a kormányzó titkárságára.

– Azonnal utánanézek – emelte fel a telefonkagylót a titkárnő. – Igen, a fax megérkezett – közölte, s néhány pillanat elteltével egy fiatal nő lépett be az egyik oldalajtón, s kezében valami papírlapot tartott.

Judy a faxon érkezett képre bámult. Ez tehát az az ember, aki ezrek elpusztításával fenyegetőzik. Ő tehát az ellenség.

Jóvágású férfi szerepelt a képen, aki érezhetően igazi vonásainak eltitkolására törekedett, mintha csak előre számított volna erre a pillanatra. Cowboykalapot viselt, ami arra engedett következtetni, hogy a tanú, aki segített a seriffnek a fantomkép elkészítésében valószínűleg soha nem látta kalap nélkül. Következésképpen azt sem lehetett tudni, hogy milyen színű a haja. Ha kopasz, őszülő, göndör vagy hosszú hajú, az mind lényegesen megváltoztatja ezt a képet. Az arc alsó részét is bozontos szakáll és bajusz takarta. Állkapcsának is többféle alakja lehet. Feltételezése szerint a férfi mostanra már simára borotválta a képét.

Mélyen ülő szemei szinte hipnotikus erővel csillogtak. A képek alapján különben az emberek túlnyomó többsége azt hiszi, hogy minden bűnöző kimereszti a szemét.

Mindegy, a kép akkor is elárult néhány apróságot. Ricky Granger nem viselt szemüveget, nem afroamerikai és nem is ázsiai származású. Mivel szakálla sötét és bozontos, így a haja is sötét lehet. A mellékelt személyleírásból az is kitűnt, hogy körülbelül 180 centi magas, vékony testalkatú, egészségesnek kinéző férfiről van szó, aki jellegzetes akcentus nélkül beszél. Mindez nem volt sok, de azért a semminél többet jelentett.

Briannak és Marvinnak viszont csak a semmi volt a kezében.

Megjelent Honeymoon titkára is, és újra végigvezette a Patkón, ahol a kormányzói hivatal munkatársainak szobái sorakoztak egymás mellett.

Judy az ajkába harapott. Éppen a hivatali rend legfontosabb szabályát készült megsérteni, és bolondot csinálni a főnökéből. Ez minden bizonnyal karrierjének végét is jelenti.

Basszák meg!

Egyedüli célja az volt, hogy főnöke végre komolyan vegye az Éden Kalapácsát, mielőtt még emberi életek esnének áldozatul. Ha ezt megteszi, akkor utána már őt is kirúghatja.

Elhaladtak a kormányzó irodája előtt, majd a titkár kinyitotta előtte Honeymoon szobájának ajtaját.

Judy belépett a szobába.

Néhány pillanatig még élvezte is Brian Kincaid és Marvin Hayes arcára kiülő döbbenetet és felháborodást.

Honeymoonra pillantott.

A kabinetfőnök most világosszürke inget és visszafogott, fekete-fehér pettyes nyakkendőt és sötétszürke, mintás nadrágtartót viselt.

– Maddox ügynök – nézett rá felvont szemöldökkel Honeymoon. – Mr. Kincaid éppen most közölte, hogy elvette magától az ügyet a hebehurgyasága miatt.

Judy azonnal a padlón érezte magát. Neki kellett volna irányítani az eseményeket, neki kellett volna általános döbbenetet keltenie. Honeymoon megelőzte. Egyetlen pillanatra sem engedte, hogy hivatalában háttérbe szorítsa valaki.

Igyekezett gyorsan magához térni. Oké, Mr. Honeymoon, ha keményen akar játszani, én abban is benne vagyok.

– Brian minden szart összehord – közölte a kabinetfőnökkel. Kincaid arca elsötétült, de Honeymoon alig észrevehetően csak a szemöldökét húzta fel.

– Én vagyok a legjobb ügynöke, és ezt éppen most bizonyítottam be – tette még hozzá magabiztosan.

– Valóban? – kérdezte Honeymoon kíváncsian.

– Míg Marvinnal csak mindkét kezüket a seggükbe dugva ücsörögtek és azt akarták bebizonyítani, hogy nincs mitől tartani, addig én megoldottam az ügyet.

– Maddox! – pattant fel helyéről Kincaid pulykavörös képpel. – Mit képzelsz? Egyáltalán mi keresnivalód van itt?

Judy tudomást sem véve róla folytatta:

– Én tudom, hogy ki küldi a terroristafenyegetéseket Robson kormányzónak – közölte Honeymoonnal. – Marvinnak és Briannak fogalma sincs róla. Saját maga döntse el ezek után, hogy ki a hebehurgya!

– Mi az ördögöt fecsegsz összevissza? – csattant fel most már Marvin is elvörösödve.

– Most mindnyájan szépen helyet foglalnak! – szólalt meg Honeymoon. – Mivel Ms. Maddox félbeszakította a megbeszélésünket, azt hiszem, joggal lehetünk kíváncsiak a mondanivalójára. – Csukja be az ajtót, John – szólt oda a titkárának. – Nos, Maddox ügynök, jól hallottam, hogy azt említette, tudja, ki küldi a fenyegetéseket?

– Pontosan – válaszolta Judy, s letette a faxot Honeymoon asztalára. – Richard Granger a neve, egy Los Angeles-i bűnöző, akiről tévesen azt feltételezték, hogy a maffia 1972-ben meggyilkoltatta.

– És miből feltételezi, hogy ő a tettes?

– Ezt nézze meg! – tett egy másik papírlapot a kabinetfőnök elé. – Itt egy tipikus földrengés szeizmográf által rögzített képe. Nézze meg a földrengést

megelőző előrengéseket! Különböző erejű lökések véletlenszerű sorozata. Ezek a tipikus előrengések – magyarázta, majd Honeymoon elé tette a második papírlapot. – Ez pedig itt az Owens Valleyben lezajlott földrengés szeizmográfikus képe. Itt szó sincs semmiféle véletlenszerű összevisszaságról. A természetes előrengések helyett itt szabályos sorozatban ismétlődő vibrációról van szó.

– Senki sem tudja megállapitani, hogy mit jelent ez a vibráció – szakította félbe Hayes.

– Csak te nem tudod megállapítani – fordult feléje Judy –, én viszont megállapítottam. – Letette Honeymoon asztalára a harmadik papírlapot. – Nézze meg ezt a grafikont!

Honeymoon figyelmesen megnézte, s összehasonlította a második ábrával.

– Ugyanolyan szabályos, mint, ami az Owens Valleyról készült. Mi idézi elő ezt a vibrációt?

– Egy szeizmikus vibrátornak nevezett gépezet.

Hayes hangosan felkacagott, de Honeymoonnak arcizma sem rezdült, s komoly maradt.

– Az micsoda? – kérdezte.

– Egyike ezeknek a gépeknek – adta át a gyártó cégtől kapott képet a kabinetfőnöknek. – Az olajkutatásban használják.

– Ezzel azt akarja állítani, hogy a földrengést valóban emberi kéz idézte elő? – kérdezett rá még egyszer Honeymoon kételkedve.

– Nem állítok fel semmiféle elméletet. Én csak a tényeket közöltem önnel. Közvetlenül a földrengés bekövetkezte előtt egy szeizmikus vibrátort működtettek a helyszínen. Az okokat és a hatást illetően a következtetések levonását önre bízom.

Honeymoon kemény, töprengő tekintettel az arcába nézett. Nyilvánvalóan azt akarta eldönteni, hogy a lány csak hetet-havat hordott össze, vagy komolyan kell venni az elmondottakat. Judy is egyenesen a kabinetfőnök szemébe nézett.

– Oké – szólalt meg végül Honeymoon. – És hogyan jutott el ehhez a szakállas fickóig?

– Egy héttel ezelőtt elloptak egy szeizmikus vibrátort a texasi Silohból.

– A francba! – hallotta Judy Hayes hangját.

– A lopás első számú gyanúsítottja Richard Granger. Őt gyanúsítják a jármű sofőrjének a meggyilkolásával is. Granger annál az olajkutató

csoportnál vállalt munkát, mely a vibrátort is használta. A fantomképet volt munkatársai által adott személyleírás alapján állították össze.

– Ennyi? – kérdezte végül Honeymoon.

– Ennyi talán nem elég? – kérdezett vissza Judy. Honeymoon nem is válaszolt a kérdésére.

– Mi a mondanivalója ezzel kapcsolatban? – fordult oda Kincaidhez.

– Nem hiszem, hogy belső, fegyelmi ügyekkel kellene önt fárasztanom... – mosolygott rá Kincaid olyan arccal, mintha közben szarba harapott volna.

– Én pedig éppen azt akarom, hogy ilyesmivel fárasszon! – jelentette ki Honeymoon. Hangjából nyilvánvaló fenyegetés csendült ki, s a szobában szinte megfagyott a levegő. – Nézze a dolgokat az én szemszögemből! Maga idejött, és határozottan azt állította, hogy a földrengést biztosan nem emberi közreműködés okozta – emelte meg most már a hangját is. – A bizonyítékok alapján viszont mégis úgy tűnik, hogy erről van szó. Tehát egy olyan csoporttal állunk szemben, mely képes tömegkatasztrófát előidézni!

Judy úgy érezte, hogy diadalt aratott Honeymoon meggyőzésével. Látszott, hogy a kabinetfőnököt elönti a düh. Felállt a helyéről, és ujjával Brian arcába mutatott.

– Maga azt mondta, hogy nem tudja elkapni az elkövetőket, aztán besétál ide Maddox ügynök, s hozza a nevet, a rendőrségi jelentést és azt a kibaszott képet.

– Úgy érzem, hogy meg kell mondanom...

– Én meg úgy érzem, hogy maga csak szórakozik velem, Kincaid különleges ügynök – torkollta le Honeymoon Kincaidet, s arca egészen elsötétült a méregtől. – Ha pedig valaki velem szórakozik, az általában érzékenyen szokott érinteni.

Judy csak ült némán, s hallgatta, hogyan semmisíti meg Honeymoon Kincaidet. Nos, ha ilyen vagy, amikor érzékenykedsz, Al, akkor valóban nem szeretnék a közeledben lenni, ha amúgy istenigazából feldühödsz.

– Sajnálom, ha... – próbált Kincaid ismét megszólalni.

– Utálom, ha az emberek bocsánatot kérnek! – csattant fel Honeymoon. – A bocsánatkérés csak arra szolgál, hogy a bűnös megkönnyebbüljön, s úgy érezze, hogy ugyanazt a hibát még egyszer elkövetheti! Nekem itt ne sajnálkozzon semmiért!

– Mit óhajt, mit tegyek? – kérdezte Kincaid, s megpróbálta legalább tekintélye romjait megőrizni.

– Adja vissza Maddox ügynöknek a feladatot!

Judy meglepetten nézett a kabinetfőnökre. Ez a vártnál is jobban sikerült.

Kincaid olyan képet vágott, mintha arra szólították volna fel, hogy vetkőzzön meztelenre a Union Square-en. Meg sem tudott szólalni, csak nyelt egy nagyot.

– Ha esetleg valami problémája támadna, akkor megkérem Robson kormányzót, hogy hívja fel Washingtonban az FBI igazgatóját. A kormányzó biztosan meg tudja majd indokolni, hogy miért lenne ez a kérésünk.

– Ez nem szükséges – jegyezte meg Kincaid sietősen.

– Tehát adja vissza az ügyet Maddoxnak!

– Oké.

– Nem, nem oké! Azt akarom, hogy itt és most adja vissza!

– Maddox ügynök ettől a perctől kezdve maga vezeti a nyomozást az Éden Kalapácsa-ügyben – közölte Kincaid, de közben nem volt hajlandó egyetlen pillantást sem feléje vetni.

– Köszönöm – biccentett Judy. Megmenekült!

– Most pedig tűnjenek el innen! – fejezte be a beszélgetést Honeymoon.

Mindnyájan felálltak.

– Maddox! – szólalt meg ismét a kabinetfőnök.

– Igen? – fordult feléje Judy az ajtóból.

– Naponta egyszer hívjon fel!

Ez egyben azt is jelenti, hogy továbbra is maga mellett tudhatja a támogatását. Bármikor felhívhatja Honeymoont, és ezzel Kincaid is tisztában van.

– Így lesz – válaszolta Judy.

A Patkót elhagyva Judy kedvesen Kincaidre mosolygott, s elismételte ugyanazokat a szavakat, melyeket négy nappal korábban tőle hallott ebben az épületben.

– Ügyesen csináltad, Brian! – Ne izgulj, nem lesz semmi probléma!

13

Az FBI San Franciscó-i Kirendeltségének belső terrorizmussal foglalkozó részlege a szövetségi épület egyik oldalán, egy keskeny, hosszú szobában kapott helyet. Asztalaival és térelválasztóival pontosan olyan volt, mint millió más, hasonló iroda, azzal a különbséggel, hogy itt az ingujjban

lévő fiatal férfiak és az elegánsan öltözött nők fegyvert viseltek a derekukon vagy a hónuk alatt.

Kedden reggel hét órakor már mindnyájan bent voltak a szobában; volt, aki csak ácsorgott, volt aki a falat támasztotta, mások az asztal sarkán ültek, egyesek műanyag poharakból kávéjukat kortyolgatták. Többen már készenlétbe is helyezték jegyzettömbjüket és írószerszámukat. Az osztályvezető kivételével az egész társaságot Judy parancsnoksága alá rendelték. A halk beszélgetés zsongássá olvadt a szobában.

Judy pontosan tudta, hogy miről beszélgetnek. Szembeszegült az ügyvezető igazgatóval, és győztesen került ki az összecsapásból. Ilyesmi nem gyakran fordul elő. Egy óra múlva az egész folyosó tele lesz mindenféle híreszteléssel és pletykával. Azon sem lepődik majd meg, ha este valahonnan azt hallja vissza, hogy csak azért sikerült felülkerekednie, mert viszonya van Al Honeymoonnal.

– Figyelmet kérek mindenkitől – állt fel a helyéről, s a zaj azonnal elcsitult.

Végignézett a társaságon, s a szokásos, kellemes borzongást érezte. Mindnyájan jó erőben lévő, keményen dolgozó, jól öltözött, okos emberek, Amerika legjobbjai álltak előtte. Büszke volt, hogy velük együtt dolgozhat.

– Két csoportra fogunk oszlani – kezdte Judy az eligazítást. Peter, Jack, Shelly és Lee ellenőrzi a Ricky Grangerről kapott fantomkép alapján az összes szóba jöhető lehetőséget – mondta, s írásban átadta az esetleges gyanúsítottaknak felteendő kérdéseket, melyeket még az éjszaka dolgozott ki. A kérdéssorozat segítségével az ügynökök ki tudták szűrni azokat, akiket érdemes személyesen is meglátogatni. A „Ricky Granger" néven szereplők közül azonnal ki lehetett ejteni az afroamerikaiakat, az idegen akcentussal beszélőket, a húszéveseket és az alacsony termetűeket. Azokat viszont nagyon gyorsan fel kellett valamelyik ügynöknek keresni, akikre illett a személyleírás, és abban a két hétben távol voltak otthonaiktól, amíg Granger a texasi Silohban dolgozott.

– Davis, Luise, Steve és Ashok alkotja a másik csoportot. Ti Simon Sparrow-nak fogtok segíteni. Ellenőrzitek a John Truth-hoz telefonáló nő hangja alapján érkezett bejelentéseket. Különben a Simonnál összegyűjtött anyagban többször is szerepel valami könnyűzenei lemezfelvétel. Megkértük John Trutht, hogy erről is ejtsen szót a tegnap esti műsorában – tájékoztatta a többieket.

Igaz, nem ő beszélt személyesen a műsorvezetővel, hanem az iroda sajtófőnöke kérte meg erre Truth producerét.

– Tehát ezzel kapcsolatban is számíthatunk hívásokra – mondta Judy, s ennek a csoportnak is szétosztotta a kérdéseket tartalmazó listákat.

– Raja – fordult ezután a csapat legfiatalabb tagjához.

– Már azt hittem, hogy rólam megfeledkezel – villantotta rá hetyke mosolyát a fiatalember.

– Még álmaimban is veled foglalkozom – válaszolta Judy, s szavait hangos nevetés követte. – Raja, szeretném, ha készítenél egy rövid tájékoztatót arról, hogyan is néz ki a szeizmikus vibrátor. Ezt az anyagot el kell juttatni minden körzeti kapitányságra, de főképpen a Kaliforniai Sztrádarendőrségre, s el kell magyarázni nekik, hogy miről ismerik fel ezt a gépezetet. – És kérném mellőzni a vibrátorral kapcsolatos vicceket! – emelte magasba a kezét, s szavait ismét nevetés kísérte.

– Megpróbálok még néhány embert és egy kis plusz helyet is szerezni. Bízom benne, hogy közben ti mindent megtesztek a sikerért. És még valami!

Judy kis szünetet tartott, s gondosan megválogatta a szavait. Szerette volna, ha mindenkiben tudatosul ennek a munkának a fontossága, de azt sem akarta nyíltan és határozottan kijelenteni, hogy az Éden Kalapácsa valóban képes földrengést előidézni.

– Ezek az emberek Kalifornia kormányzóját próbálják megzsarolni. Azt állítják, hogy képesek földrengést kelteni. Én nem állítom, hogy valóban meg tudják tenni – vonta meg a vállát –, de a fenyegetés nem is annyira valószerűtlen, mint amilyennek első pillanatban hangzik. Azt a kijelentést pedig semmiképpen ne várjátok tőlem, hogy nem képesek rá! Bárhogy is van, ez a feladat nagyon, de nagyon komoly – mondta, majd kis szünetet tartott. – Lásson mindenki munkához! – fejezte be az eligazítást.

Judy kiment a szobából, s fürge léptekkel elindult az igazgató irodája felé. A hivatalos munkaidő csak negyed kilenckor kezdődött, de fogadni mert volna, hogy Brian Kincaid már korábban megérkezett. Biztosan hallotta, hogy reggel hétre hívta össze a csapatát, s most kíváncsi a fejleményekre. Éppen erről akarta tájékoztatni.

Titkárnője még nem érkezett be. Judy bekopogott az ajtón, s belépett a szobába.

Kincaid zakóban ücsörgött a hatalmas főnöki karosszékben, s úgy festett, mint akinek nincs semmi dolga. Asztalán csupán egy korpás fánk hevert,

melyből egy harapásnyi már hiányzott. Mellette volt még az a barna zacskó is, melyben magával hozta. Csak szívta cigarettáját. Az FBI hivatali helyiségeiben általában tilos volt a dohányzás, de most Kincaid volt a főnök, és senki sem mert rászólni, hogy ne cigarettázzon.

– Ha megkérnélek, hogy főzz nekem egy csésze kávét, akkor biztosan disznó férfisovinisztának neveznél – szólalt meg egy ellenséges pillantás kíséretében.

Judy semmiképpen sem akart neki kávét főzni. Kincaid ezt biztosan úgy értelmezné, hogy továbbra is átgázolhat rajta. Ezzel együtt békülékeny hangot akart vele szemben megütni.

– Mindjárt szerzek neked kávét – emelte fel a telefont, és feltárcsázta a Belső Terrorizmus Osztályának titkárnőjét. – Rosa, hoznál az igazgató irodájába egy kanna kávét Mr. Kincaidnek? – szólt oda a titkárságra. – Köszönöm – nyugtázta a választ.

Kincaid még mindig dühösnek látszott. Nyilvánvalóan úgy értékelte a kávéügyet, hogy szerzett ugyan neki kávét, de mégsem ő főzte, tehát megint túljárt az eszén.

Ez már a vég, itt már nem lehetek győztes!

– Több mint ezer szálat kell ellenőriznem a női hanggal kapcsolatban – vágott azonnal a dolgok közepébe. – Megítélésem szerint Ricky Granger fényképének kiadása után még több telefonhívásra számíthatunk. Kilencen péntekig nem tudjuk az összeset kiértékelni. Szükségem lenne még legalább húsz ügynökre.

– Nem adok húsz embert erre a szaros munkára – nevetett fel Kincaid.

– Tájékoztattam a Stratégiai Információs Operatív Központot is az ügyről – folytatta tovább, s nem volt hajlandó tudomást venni Kincaid megjegyzéséről. A SIÓK elnevezésű hatalmas, információs rendszer Washington DC-ben, a Hoover-épület egyik bombabiztos szárnyában működött. – Ahogy a hír elterjed a központban, feltételezhetően néhány embert majd átirányítanak ide... ha másért nem, akkor azért, hogy learathassák a babérokat azért a munkáért, melyet mi végzünk.

– Nem mondtam neked, hogy értesítsd a SIOK-ot!

– Össze akarok állítani egy Egyesített Terroristaellenes Akciócsoportot, melyben részt vesznek a rendőrség, a vámszervek és a Szövetségi Védőszolgálat képviselői is. Ezeket az embereket le kell ültetni valahova. Úgy tervezem, hogy csütörtökön, naplemente után megszálljuk azokat a

lehetséges pontokat, ahol a legnagyobb valószínűséggel a következő földrengést előidézhetik.

– Nem lesz következő földrengés!

– Erre a feladatra is kellenek emberek.

– Felejtkezz el róla!

– Itt a hivatalban nincs elegendő hely. Máshol kell létrehoznunk egy operatív központot. Tegnap este megnéztem a Presidio épületeit.

A Presidio egy használaton kívüli katonai támaszpont volt a Golden Gate Bridge közelében. A tisztiklub még használható volt, bár korábban görények vették birtokukba, s most mindenfelé borzalmas szagok terjengtek. – A tisztiklub bálttermében fogunk berendezkedni.

– Olyan vagy, mint az átok! – pattant fel Kincaid ordítva a helyéről. Judy felsóhajtott. Semmiképpen sem tudta úgy végezni a munkáját, hogy Brian Kincaidet ne tegye örök ellenségévé.

– Hamarosan fel kell hívnom Mr. Honeymoont – folytatta nyugodtan a mondókáját. – Megmondhatom neki, hogy nem vagy hajlandó rendelkezésemre bocsátani a szükséges embereket?

Kincaid arca eltorzult a méregtől. Úgy bámult Judy képébe, mintha csak pillanatok választanák el attól, hogy előkapja fegyverét és egy életre leszámoljon vele.

– Azt ugye tudod – szólalt meg végül –, hogy az FBI-nál vége a pályafutásodnak?

Nagyon valószínű, hogy Kincaidnek ebben igaza volt, de mégsem esett jól az ő szájából hallani.

– Én soha nem akartam háborúzni veled, Brian – válaszolta, s megpróbált nyugodt hangon érvelni. – Te kezdtél szórakozni velem. Igazán megérdemeltem volna az előléptetést azok után, hogy becsukattam a Fung testvéreket. Helyettem viszont a haverodat léptetted elő, nekem pedig valami szar feladattal akartad kiszúrni a szememet. Ezt nem kellett volna tenned. Ez nem méltó a szakmához!

– Ne mondd meg nekem, hogy...

– Amikor aztán a szar feladatról kiderült, hogy jelentős ügy – fojtotta Judy beléje a szót –, akkor elvetted tőlem, majd elbasztad az egészet. Minden rossz, amit csinálsz, ez a te hibád! Most pedig mérges vagy. Tudom, hogy megtépázták a büszkeségedet, azzal is tisztában vagyok, hogy ez mennyire fájdalmas, de szeretném, ha tudnád, hogy mindez egy röpke baszásnyit sem érdekel!

Kincaid tátott szájjal meredt a lányra. Judy az ajtóhoz lépett.

– Honeymoonnal pedig fél tízkor beszélek – közölte Kincaiddel. – Szeretném, ha addig jelentkezne nálam valami logisztikai kérdésekkel foglalkozó felelős vezető, aki rendelkezésemre bocsátja a szükséges embereket, és a tisztiklubban berendezi az operatív irányító központot. Ha ez nem történik meg, akkor megkérem Mr. Honeymoont, hogy hívja fel Washingtont. Most a te lépésed következik – fejezte be Judy a mondanivalóját, majd kilépve a szobából becsapta maga mögött az ajtót.

Judy felszabadult örömmel lépett ki a szobából. Minden lépéséért meg kell harcolnia, s ha szükséges, akkor hajlandó megvívni ezt a csatát. Az biztos, hogy Kincaiddel már soha az életben nem fog tudni együtt dolgozni. Az iroda legfelsőbb vezetése ilyen esetekben mindig az elöljáró mellett áll ki. Szakmai pályafutása tehát minden bizonnyal véget ért. Az ügy viszont sokkal fontosabb volt személyes karrierjénél. Százak élete foroghat kockán. Elejét veheti egy katasztrófának, elfoghatja a terroristákat, s akkor emelt fővel távozhat, és a pokolba mindenkivel.

A Belső Terrorizmus Osztályának titkárnője már kint volt az előszobában, és éppen a kávét készítette Kincaidnek.

– Kösz, Rosa – mondta Judy, amikor átsietett a titkárságon. Mikor visszatért az osztályra, asztalán már csengett a telefon.

– Judy Maddox – szólt bele a kagylóba.

– Itt John Truth beszél – hangzott a válasz.

– Üdvözlöm – mondta Judy, s furcsa volt az ismerős hangot így telefonon keresztül hallani. – Hű, de korán kezdi a munkát!

– Még itthon vagyok, de a producerem éppen most hívott. A rádióállomáson a hangpostám az éjszaka teljesen bedugult, annyi hívás érkezett azzal a nővel kapcsolatban, aki az Éden Kalapácsa nevében telefonált.

Judynak nem lett volna szabad személyesen tárgyalni a sajtó képviselőivel. Ezeket a kapcsolatokat a hivatal médiaszakemberének, az újságíró diplomával rendelkező, fiatal Madge Kellynek kellett ápolni és bonyolítani. Truth viszont nem információt kért, hanem éppen ellenkezőleg, információt adott. Judy ezért is nem mondta neki azonnal, hogy hívja fel Madge-ot.

– Van valami jó híre is? – kérdezte.

– Eltalálta! Ketten is vannak, akik emlékeznek a lemezre.

– Nem tréfál? – borzongott meg Judy a hír hallatán.

– A nő verseket mond valami sejtelmes zene kíséretében.
– Fúj!
– Pedig így van – nevette el magát Truth. – Az album a Friss százszorszépek özöne nevet viseli, de ez a neve a zenekarnak vagy „együttesnek” is, ahogy annak idején nevezték őket.
Kellemes és barátságos fickónak tűnt, s hangjában most nyoma sem volt a műsorában megszokott rosszindulatú kötekedésnek. Lehetséges, hogy akkor csupán szerepet játszott.
– Soha nem hallottam még erről a zenekarról – csodálkozott Judy.
– Én sem. Minden bizonnyal jóval előttünk léteztek. Az biztos, hogy a rádióban nincs meg a lemezük.
– Egyik hívó sem adta meg a lemez katalógusszámát, vagy azt, hogy melyik cég készítette?
– Sajnos, nem. A producerem mindkettejüket visszahívta, de nekik sincs már meg a lemez, csak éppen emlékeztek rá.
– A fenébe. Ez azt jelenti, hogy fel kell hívnunk minden hanglemezgyártó céget. Abban sem vagyok biztos, hogy ennyi időre visszamenőleg meg van-e még a nyilvántartásuk...
– Az is könnyen meglehet, hogy valami olyan kis cég bocsátotta ki az albumot, mely ma már nem is létezik... Úgy tűnik, hogy nagyon a pálya szélén mozoghatott ez a társaság. De tudja, hogy a maga helyében én mit tennék?
– Nos, örömmel fogadok minden ötletet.
– Haight-Ashbury tele van olyan használt-lemezkereskedésekkel, melyben az eladók is olyanok, mintha a múzeumból kerültek volna elő. Én náluk érdeklődnék.
– Jó gondolat. Köszönöm.
– Nagyon szívesen. Különben hogy halad a nyomozás?
– Értünk el bizonyos eredményeket. Szóljak a sajtófőnökünknek, hogy hívja fel és tájékoztassa a részletekről?
– Ugyan már! Éppen most tettem magának egy szívességet, nem így van?
– De igen, és szívesen is adnék magának interjút, de az ügynökök nem tárgyalhatnak közvetlenül a médiumokkal. Valóban nagyon sajnálom.
– Ez a köszönet a hallgatóknak azért, hogy önöknek információkkal szolgálnak? – váltott hirtelen agresszívre a stílusa.
Judynak borzalmas sejtése támadt.
– Magnóra veszi a beszélgetésünket?

– Ugye nincs ellene kifogása?

Judy azonnal letette a kagylót. Belesétált a csapdába. A médiumokkal való engedély nélküli tárgyalás az FBI-nál olyan bűnnek számított, aminek akár azonnali elbocsátás is lehet a következménye. Ha John Truth ezt a felvételt az adásba is beteszi, akkor valóban bajba kerül. Érvelhet esetleg azzal, hogy nagyon sürgős volt az információ, melyet Truth közölt vele, s egy tisztességes főnök ezért még csak szemrehányást sem tesz neki. Kincaid viszont mindent el fog követni, hogy ezzel a lehető legtöbbet ártson neki.

A francba, Judy! Már amúgy is annyi zűrzavar van körülötted! Ez az apróság már igazán nem számít!

Egy papírlappal a kezében Raja Khan lépett oda az asztalához.

– Megnéznéd, mielőtt szétküldöm? – kérdezte, s átadta a papírlapot. – Tájékoztató a rendőröknek, hogy miről ismerhetik fel a szeizmikus vibrátort.

Ez aztán gyors munka volt.

– Ilyen sokáig tartott megírni? – incselkedett Judy a fiúval.

– Nem tudtam helyesen leírni a „szeizmikus” szót. Meg kellett néznem a szótárban – vette Raja azonnal a lapot.

Judy elmosolyodott, s átfutotta az írást. Nem talált benne hibát.

– Nagyszerű! Azonnal szét is küldheted – nyújtotta vissza Rajának a feljegyzést. – Máris van egy újabb feladat számodra. Keresünk egy Friss százszorszépek özöne című lemezalbumot. Valamikor a hatvanas években készülhetett.

– Ne viccelj!

– De, erről van szó – mosolyodott el Judy. – Van valami hippi íze az egésznek. A lemezen szereplő hang azonos az Éden Kalapácsa nevében üzenő nő hangjával, és remélem, hogy így a nevét is sikerül megtudnunk. Ha a lemez címkéje még mindig meg van, akkor meg tudjuk szerezni utolsó, ismert lakcímét is. Szeretném, ha felvennéd a kapcsolatot a nagyobb lemezgyárakkal, majd hívd fel azokat az üzleteket, ahol régi és ritka lemezeket árulnak.

– Még kilenc óra sincs – pillantott Raja az órájára –, de úgyis a Keleti Parttal akartam kezdeni.

– Láss hozzá!

Raja visszaült az asztalához. Judy felemelte a telefonkagylót, s a rendőrség számát tárcsázta.

– Maddox hadnagy. Parancsoljon.
– Én vagyok, Bo.
– Hello, Judy!
– Próbálj már visszaemlékezni a hatvanas évek végére, amikor még ismerted a divatos zenét.
– Szívesebben visszamennék egy kicsit messzebbre, mondjuk a hatvanas évek elejére, az ötvenes évek végére. Akkor voltam igazán járatos ezekben az ügyekben.
– Kár! Azt hiszem, hogy az Éden Kalapácsától telefonáló nő annak idején lemezfelvételt készített a Friss százszorszépek özöne címmel.
– Az én kedvenc együttesem abban az időben a Frankié Rock és a Rockabillies voltak. Soha nem kedveltem, ha valami virág is szerepelt a nevükben. Sajnálom, Judy, de soha nem hallottam erről a bandáról.
– Mindenesetre megpróbáltam.
– Figyelj, azért jó hogy felhívtál! Gondolatban foglalkoztam egy keveset az embereddel, ezzel a Ricky Grangerrel... ő az, aki meghúzódik a nő mögött, igaz?
– Igen, legalább is úgy gondoljuk.
– Tudod, ez a fickó annyira óvatos, olyan nagyszerű tervező, hogy biztosan majd belehal, hogy megtudhasson valamit a terveitekről.
– Ez valószínűnek tűnik.
– Szerintem az FBI már kapcsolatban is volt vele.
– Gondolod?
Ha kiderül, hogy Bónak igaza van, akkor ez reményteljes fejleménynek számít. Elég ismerős az a típusú bűnöző, aki igyekszik a nyomozás közelébe férkőzni. Gyakran tanúként keresi fel a rendőrséget, máskor a kávét kínáló kedves szomszéd szerepét játssza, megpróbál a rendőrök bizalmába férkőzni, s kikérdezni őket a nyomozás állásáról.
– Ez a Granger viszont rendkívül óvatosnak látszik – morfondírozott Judy.
– Biztosan nagyon vívódik magában. Az óvatosság harcol a kíváncsisággal. Figyeld meg viszont a viselkedését! Olyan vakmerő, mint az ördög. Szerintem a kíváncsisága fog győzni.
Judy csak némán bólogatott. Bo megérzéseire mindig érdemes volt odafigyelni. Harminc év rendőrségi tapasztalata állt mögötte.
– Utánanézek mindennek, ami az üggyel kapcsolatos.

– Próbálj valami rendkívüli dolog után kutatni. Ez a fickó soha nem tesz normális, megszokott lépést. Hallatlan képzelőerővel rendelkezik.

– Oké! Van még valami más is?

– Mit kérsz vacsorára?

– Azt hiszem, hogy nem fogok otthon vacsorázni.

– Ne feszítsd túl a húrt!

– Bo, három napom van, hogy elkapjam ezeket a népeket. Ha nem sikerül, akkor emberek százai is elpusztulhatnak. Nem tudok ilyenkor a vacsorával foglalkozni.

– Ha elfáradsz, akkor nem veszel észre valami létfontosságú apróságot. Tarts néha egy kis szünetet, ebédelj meg, és aludd ki magad rendesen!

– Ahogy te szoktad, hm?

– Sok szerencsét – nevette el magát Bo.

– Szervusz, Bo – tette le Judy elgondolkodva a kagylót. Át kell néznie minden megbeszélést, melyet Marvin csoportja folytatott a Zöld Kalifornia Kampány tagjaival, sőt még a Los Alamoson történt rajtaütés részleteivel is meg kell ismerkednie. Ezeknek a részleteknek már mind rajta kell lenni a számítógépes hálózaton. Leütött néhány billentyűt a számítógép klaviatúráján, és előhívta a tartalomjegyzéket. Tallózás közben hamarosan rá kellett jönnie, túlságosan is nagy anyagról van szó ahhoz, hogy azt egyedül át tudja fésülni. A Silver River Valleyben felkerestek minden háztulajdonost, s ez önmagában is több mint száz embert jelentett. Ha majd megkapja a kért erősítést, akkor erre is ráállít egy kisebb csoportot. Fel is írta magának, hogy meg ne feledkezzen róla.

Mi van még? Meg kell szerveznie a figyelőszolgálatot a földrengés legvalószínűbbnek látszó helyszínein. Michael azt mondta, hogy össze tudja állítani ezeknek a listáját. Örült, hogy legalább van valami indoka, amivel felhívhatja. Feltárcsázta a számát.

Michael hangján hallatszott, hogy kellemes meglepetésként érte a hívás.

– Alig várom már, hogy este találkozzunk – mondta a férfi. A fenébe! Erről teljesen megfeledkeztem.

– Visszakaptam az Éden Kalapácsa ügyet – újságolta Judy.

– Ez akkor azt jelenti, hogy ma este nem találkozunk? – kérdezte Michael csalódottan. Judy tisztában volt azzal, hogy most, ebben a helyzetben biztosan nem engedhet meg magának se egy vacsorát, se egy mozit.

– Én is szeretnélek látni, de nagyon kevés az időm. Találkozhatnánk egy italra valahol?

– Hogyne, persze.
– Nagyon sajnálom, de most valóban felgyorsultak az események. A földrengés legvalószínűbb helyszíneiről ígért lista ügyében telefonálok. Sikerült összeállítanod?
– Nem. Úgy éreztem, megijedtél, hogy az információ esetleg kiszivárog és pánikot eredményez. Elgondolkodtam a dolgon, s rájöttem, hogy valóban veszélyes vállalkozás lenne.
– Most pedig szükségem lenne rá.
– Oké. Átnézem az adatokat.
– Magaddal tudod ma este hozni a listát?
– Igen. A Morton's-nál este hatkor?
– Ott találkozunk.
– Figyelj...
– Itt vagyok.
– Valóban nagyon örülök, hogy visszakaptad az ügyet. Sajnálom, hogy nem vacsorázhatunk együtt, de jobban érzem magam, hogy ismét te foglalkozol ezekkel a rossz fiúkkal. Ezt komolyan gondolom!
– Kösz – felelte Judy, s mikor letette a kagylót, arra gondolt, hogy valóban jó lenne megszolgálni ezt a bizalmat.
Három nap maradt hátra!
A délután folyamán felállt az operatív irányító központ, és már el is kezdte a működését.
A tisztiklub külsőleg egy spanyol villára emlékeztetett. Belül egy elegáns klubot akart utánozni, de a falakat olcsó panelek borították, a burkolás kontármunka volt, ráadásul ronda világítótestekkel szerelték fel az egész épületet. A görénybűz továbbra is érezhető maradt.
A visszhangos bálterem most a parancsnoki szoba szerepét töltötte be. A központot az egyik sarokban, egy székekkel körberakott asztal mellett rendezték be, ahol helyet kaptak a válságkezelésbe bevont legfontosabb szervezetek, a San Franciscó-i rendőrség, a tűzoltóság, az egészségügyi szervek, a polgármesteri hivatal képviselői és a kormányzó személyes megbízottja. A washingtoni központból az FBI különgépén már San Francisco felé tartó szakértők is itt végzik majd munkájukat.
A teremben körben kis asztalokat helyeztek el, melyeknél az ügyben szerepet vállaló többi egység, a kulcsfontosságú felderítési és nyomozati részleg, a túszejtés esetén szerephez jutó különleges fegyverek és taktikai megoldások csoportja, a fejlemények kibontakozásával egyre terebélyesedő

adminisztratív és műszaki ellátórészleg, a letartóztatási és házkutatási parancsokat, valamint a lehallgatási engedélyeket intéző jogi kirendeltség és az események lezajlása után szerephez jutó, bizonyítékokat megőrző és összegyűjtő helyszínbiztosító egység végezte munkáját.

Az asztalokra beállított, hordozható számítógépek egy központi szerverhez csatlakoztak. Az FBI-nál már régen bevezették a papírmunkán alapuló, információs ellenőrzési rendszert, melyet mára már számítógépek és a Microsoft Access szoftverje váltott fel. A papírok ennek ellenére sem tűntek el. A terem két oldalfalát hirdetőtáblák borították; ezekre függesztették ki többek között a vezetési kérdésekről, az eseményekről, a személyekről, a követelményekről és a túszok helyzetéről szóló hirdetményeket. Ide lesznek kitéve a legfontosabb adatok és események, hogy mindenki egyetlen pillantással felmérhesse a helyzetet. A személyekről szóló híradásokat tartalmazó táblán még csak Richard Granger neve és két kép szerepelt. A vezetési kérdéseket tartalmazó táblán még csak a szeizmikus vibrátor képe díszelgett.

A teremben akár több száz embert is el lehetett volna helyezni, de még mindössze negyven körüli volt a létszám. Legtöbben a felderítő és nyomozó csoport asztalainál nyüzsögtek; telefonáltak, számítógépeken dolgoztak, a képernyőn különböző anyagokat tanulmányoztak. Judy csoportokra osztotta szét embereit, mindegyik élére vezetőt nevezett ki, akik a többiek munkáját irányították. Így mindössze három emberrel kellett beszélnie, hogy minden részlettel tisztában legyen.

Az egész teremben szinte érezni lehetett a munka sürgőssége okozta feszültség és a tudatos fegyelem légkörét. Mindenki nyugodtan, de intenzíven dolgozott, és kizárólag a munkára összpontosította figyelmét. Senki nem állt le kávézni vagy trécselni a fénymásoló mellé, és rövid cigarettaszünetre is csak ritkán hagyta el valaki a termet. Judy tisztában volt azzal is, hogy később, az események kibontakozásakor, ha a helyzet már kritikussá válik, akkor a légkör is egy csapásra megváltozik; az emberek ordítoznak a telefonokba, megszaporodnak a káromkodások, néha elszabadulnak az indulatok, s az ő feladata lesz akkor is kézben tartani és irányítani az eseményeket.

Bo ötlete jutott hirtelen az eszébe, s székét odahúzta a divatos világoskék öltönyt viselő, tehetséges, fiatal ügynök, Carl Theobald asztala mellé. Ő vezette azt a csoportot, mely a Marvin Hayes által összegyűjtött adatokat vette még egyszer vizsgálat alá.

– Találtatok valamit? – kérdezte.

– Tulajdonképpen azt sem tudjuk, hogy mit keresünk – rázta meg a fejét Carl –, de bármi legyen is, még nem találtuk meg.

Judy bólogatva nyugtázta a hallottakat. Teljesen reménytelennek tűnő feladattal bízta meg ezt a csoportot, de kénytelen volt megtenni, mert ezt a munkát is el kellett végezni valakinek. Valami szokásostól eltérő, rendkívüli dolgot kellett keresni ezekben az anyagokban. A siker jórészt az egyes ügynökök ráérzésein múlott. Vannak olyanok, akik még számítógépen keresztül is megérzik, hogy valami nincs rendjén.

– Biztosak lehetünk abban, hogy minden anyag felkerült a gépre? – kérdezte.

– Fel kellett kerülni mindennek – vonta meg a vállát Carl.

– Ellenőrizd, hogy nem kallódik-e valahol valami írásos feljegyzés!

– Nem lenne szabad...

– Az emberek mégis megcsinálják.

– Oké.

Rosa intett feléje, hogy a vezetési ponton telefonhívása van. Michael telefonált.

– Hello! – szólt bele a kagylóba mosolyogva.

– Hello! Ma estére egy kis problémám támadt. Nem tudunk találkozni.

Judyt megdöbbentette Michael stílusa. Barátságtalan és pattogós volt a hangja. Az elmúlt néhány napban melegséget és vonzalmat sugárzott ez a hang. Most ismét a régi Michael szólalt meg belőle, aki annak idején az ajtajából visszaküldte, hogy telefonon keresztül egyeztessen vele időpontot.

– Mi történt? – kérdezte csodálkozva.

– Valami közbejött. Sajnálom, hogy le kell mondanom a találkozót.

– Michael, mi baj van?

– Nagyon sietek. Majd hívlak.

– Oké – felelte Judy.

Michael már le is tette a kagylót.

Judy is helyére tette a kézibeszélőt, s nagyon megbántva érezte magát.

– Ez vajon mi lehetett? – tette fel hangosan a kérdést önmagának. Most kezdtem igazán megkedvelni ezt a fiút. Vajon mi történhetett vele? Miért nem tudott most is olyan lenni, mint vasárnap este? Vagy olyan, mint amilyen még ma reggel is volt?

Carl Theobald szakította félbe gondolatait. Bosszúsnak látszott.

– Marvin Hayes megmakacsolta magát – közölte. – Van náluk néhány írásos anyag, de amikor azt mondtam, hogy látni szeretném, akkor szinte kirúgott a szobájából.

– Ne izgasd magad, Carl! – nyugtatgatta Judy a fiatalembert. – Ezeket a dolgokat az ég küldi nekünk, hogy türelemre és békességre tanítson bennünket! Most pedig elmegyek, és letépem a tökeit.

A közelben álló ügynökök hangosan felnevettek.

– Ezt jelentené a türelem és a békesség? – vigyorodott el Carl. – Ezt jól meg kell jegyeznem.

– Gyere velem, majd meglátod!

Kisiettek az épületből, s beugrottak Judy kocsijába. Tizenöt percbe telt, mire beértek a Golden Gate Avenuen lévő Szövetségi Épületbe.

A liftben felfelé Judy azon gondolkodott, hogy milyen stílusban tárgyaljon Marvinnal. Valóban letépje a tökeit, vagy békülékeny hangot üssön meg vele? Az együttműködési készség csak akkor vezet eredményre, ha a másik fél is hajlandó erre. Marvinnal ezt a lehetőséget már valószínűleg mindörökre kizárták az egymás közötti kapcsolatokból.

Egy pillanatra megtorpant a szervezett bűnözéssel foglalkozó részleg ajtaja előtt. Oké, most pedig én leszek Xena, a harcos hercegnő.

Széles mosollyal az arcán Marvin éppen valami viccet mesélt telefonon keresztül. – Akkor azt mondja a kocsmáros, hogy ott van egy kupec a hátsó szobában...

Judy Marvin asztalára támaszkodva előrehajolt, s hangosan megszólalt:

– Mit szarakodtál az előbb Carllal?

– Valaki félbeszakított, Joe – mondta Marvin a telefonba. – Mindjárt visszahívlak – búcsúzott el, és letette a kagylót. – Miben lehetek a segítségedre, Judy?

Judy még közelebb hajolt hozzá, s arcuk egészen közel került egymáshoz.

– Velem ne szórakozz! Megértetted?

– Mi van veled? – kérdezte Hayes sértetten. – Mit jelentsen az, hogy átnézeted a feljegyzéseimet, mintha biztosan valami rohadt hibát vétettem volna?

Valóban nem biztos, hogy hibát követett el. Amikor egy bűnöző egy ártatlan járókelőnek vagy tanúnak álcázva magát egy nyomozó csoport közelébe férkőzik, akkor általában igyekszik előbb meggyőződni róla, hogy

rá nem gyanakszanak. Ez nem a nyomozók hibája, de később mégis úgy érzik, hogy bolondot csináltak belőlük.

– Arra gondoltam, hogy esetleg találkozhattál az elkövetővel – magyarázta Judy. – Hol vannak azok az írásos feljegyzések?

– Itt csak a sajtókonferenciáról van néhány olyan feljegyzés, melyet nem tápláltunk be a számítógépbe – simította végig sárga nyakkendőjét Marvin.

– Mutasd meg!

Marvin a fal mellett álló asztalkán lévő irattartóra mutatott.

– Szolgáld ki magad!

Judy kinyitotta a dossziét. Az első irat egy számla volt attól a cégtől, melytől a hangosítóberendezést és a mikrofonokat bérelték.

– Semmit sem találsz benne – jegyezte meg Marvin.

Könnyen meglehet, hogy igaza van. de akkor is meg kell próbálnia, s ostobaság Marvin részéről, hogy ilyen apróságon is akadékoskodik. Egy okosabb ember biztosan azt mondta volna, hogy „Nagyszerű, jó is, hogy megnézitek! Hátha nekem elkerülte valami a figyelmemet. Remélem, megtaláljátok.” Mindenki követ el hibákat. Marvin viszont annyira sündisznóállásba húzódott, hogy már képtelen volt minden nagyvonalúságra. Neki azt kellett bebizonyítania, hogy Judy tévedett.

Valóban kínos lenne, ha tévedett volna.

Judy kezdte átnézni a dossziéban lévő anyagokat. Volt benne néhány, újságoktól érkezett fax, melyben a sajtókonferencia részletei felől érdeklődnek, egy feljegyzés arról, hogy hány széket kell a terembe beállítani, majd egy jelenléti ív, melyre a sajtókonferencián résztvevő újságírók felírták a nevüket és azt, hogy melyik lapot, rádió vagy tévéállomást képviselik. Judy gyorsan végigfutotta a listát.

– Hát ez meg mi az ördög? – szólalt meg hirtelen. – Florence Shoebury, Eisenhower Általános Iskola?

– A kislány az iskolai lapot akarta tudósítani a sajtókonferenciáról – magyarázta Marvin. – Mit tehettünk volna? Küldjük el a francba?

– Ellenőriztétek?

– Ugyan, csak egy kislány volt.

– Egyedül érkezett?

– Az apja is elkísérte.

A jelenléti ívhez gemkapoccsal egy névkártya volt csatolva.

– Peter Shoebury, a Watkins, Colefax és Brown cégtől. Ellenőriztétek?

Marvin most már hosszabb ideig habozni látszott, s úgy tűnt maga is rájött, hogy hibát követett el.
– Nem – bökte ki végül. – Brian úgy döntött, hogy beengedi őket a sajtókonferenciára, utána pedig én már nem foglalkoztam velük.
– Hívd fel, most, azonnal! – adta át Judy a névjegykártyát Carlnak. A fiatal ügynök leült a legközelebbi telefonhoz, és máris tárcsázott.
– Különben miért vagy olyan biztos abban, hogy találkoztunk a gyanúsítottal? – kérdezte Marvin.
– Apámnak volt az ötlete – mondta Judy, de amint kimondta máris tudta, hogy hibát követett el.
– Óh, tehát apuci találta ki – mosolyodott el gúnyosan Marvin. – Már idáig süllyedtünk? Azért ellenőrzől, mert apucinak valami ötlete támadt?
– Fejezd be, Marvin! Az apám már akkor rács mögé dugta a rossz fiúkat, amikor te még magad alá piszkítottál.
– Hova akartok ezzel kilyukadni? Engem akartok csapdába csalni? Kerestek valakit, akire ráverhetitek a balhét, ha belebuktok ebbe az egész szarságba?
– Nagyszerű ötlet! – jegyezte meg Judy. – Hogy ez nekem még nem jutott az eszembe!
– Judy – tette le közben Carl a telefont.
– Peter Shoebury soha nem járt ebben az épületben, és lánya sincs. Szombaton reggel viszont innen két háztömbnyire kirabolták, és elvették tőle az irattárcáját. A névjegyei is benne voltak.
– Bassza meg! – csapott az asztalra Marvin néhány pillanatnyi kínos csend után.
Judy tudomást sem vett a zavaráról. A hír sokkal izgalmasabb volt a számára. Ez akár újabb információk forrásául is szolgálhat.
– Gondolom, nem nagyon hasonlíthat a Texasból kapott fantomképhez?
– Egy cseppet sem hasonlít – rázta meg a fejét Marvin. – Nem volt se szakálla, se kalapja. Vastag keretű szemüveget viselt, és haját lófarokban fogta össze hátul.
– Biztosan így is változtatott a külsején. Alkatilag milyen volt?
– Magas, vékony.
– Sötét haj, sötét szem, ötven év körüli?
– Igen, igen és igen!
– Ricky Granger volt, ugye? – kérdezte Judy s már majdnem sajnálta Marvint.

– Azt hiszem, igazad van – mondta Marvin a padlót bámulva, mintha csak azt szerette volna, hogy azonnal nyíljon meg alatta, és nyelje el minél mélyebbre.

– Szeretném, ha segítenél egy újabb fantomkép összeállításában.

– Természetesen, segítek – bólogatott Hayes, de még mindig nem nézett Judyra.

– És mi a helyzet ezzel a Florence Shoeburyvel?

– Teljesen lefegyverzett bennünket. És különben is, milyen terrorista az, aki ilyen helyekre magával visz egy kislányt?

– Olyan, akiben nincs semmi könyörület. Hogy nézett ki a gyerek?

– Tizenkét év körüli, fehér bőrű. Sötét haj, sötét szem, vékony, csinoska.

– Jó lesz, ha róla is készíttetsz egy fantomképet! Gondolod, hogy valóban az ő lánya lehet?

– Persze. Mindketten úgy viselkedtek. A kislány semmi jelét nem adta annak, hogy erőszaknak engedelmeskedik, ha erre gondolsz.

– Igen. Oké. Egyelőre tegyük fel, hogy apáról és lányáról van szó. Induljunk! – fordult oda Judy Carlhoz.

– Ez igen! Ennek valóban letépted a tökeit – szólalt meg a fiú már kint a folyosón.

– Van most már egy másik, megfogható személy is a látókörünkben. A kislány – szólalt meg Judy diadalmasan.

– Igen. Abban viszont bízom, hogy engem nem kapsz rajta hibázáson.

– Nem ez volt a hiba, Carl – torpant meg Judy egy pillanatra. – Mindenki elnézhet dolgokat. Ő viszont hajlandó lett volna még a nyomozást is hátráltatni, hogy eltussolja az esetet. Ez volt a hiba! Így derült ki róla, hogy mekkora seggfej. Ha hibát követsz el, akkor ismerd be!

– Igen – bólogatott Carl. – Mindenesetre jobb lesz, ha én is keresztbe téve tartom a lábamat.

Késő este volt már, amikor Judy megkapta a San Francisco Chronicle első kiadását, mely közölte a Florence Shoeburyről és a magát Peter Shoeburynek kiadó Ricky Grangerről készült két új fantomképet. Korábban csak futó pillantást vetett a képekre, mielőtt megkérte volna Madge Kellyt, hogy juttassa el a lapokhoz és tévéállomásokhoz. Az asztali lámpa fényénél most alaposabban megnézve Judyt magát is meglepte, milyen nagy a hasonlóság Granger és Florence között. Apa és lánya, annak kell lenniük! Vajon mi lesz a kislánnyal, ha börtönbe juttatom az apját?

Nagyot ásított, és megdörzsölte a szemét. Eszébe jutott Bo tanácsa. „Tarts szünetet, ebédelj, aludd ki magad!” Ideje volt elindulni haza. Már az éjszakai váltás is megérkezett.

Útban hazafelé átgondolta, hogy milyen eredményeket hozott az elmúlt nap. A piros lámpánál várakozva a Geary Boulevard két oldalán sorakozó utcai lámpák végtelenben összefutó fényeit bámulva eszébe jutott, hogy az ígéret ellenére sem kapta meg Michaeltől azoknak a helyeknek a listáját, ahol legnagyobb valószínűséggel földrengést lehet előidézni.

Kocsitelefonján feltárcsázta a számát, de senki sem vette fel a kagylót. Valamiért nem tetszett neki a helyzet. A következő piros lámpánál megismételte a hívást, de a szám most foglalt volt. Felhívta az FBI központi számát, s kérte, hogy a Pacific Bell Társaságnál ellenőrizzék, hogy valóban beszélnek-e a vonalon. A telefonközpontos néhány pillanat elteltével visszahívta, s közölte, hogy a megadott vonalon nem folytatnak beszélgetést. A telefonkagylót tehát mellétették.

Tehát otthon van, csak nem veszi fel a kagylót.

Délután, amikor felhívta és lemondta a ma esti találkozót, nagyon furcsa volt a hangja. Olyan típus tehát, aki tud egyszer kedves és elbűvölő lenni, aztán hirtelen megváltozik és zsémbessé, arrogánssá válik. De miért tette vajon a készülék mellé a kagylót? Judynak kellemetlen érzései támadtak.

Rápillantott a műszerfalon lévő órára. Néhány perc múlva tizenegy.

Két nap van hátra.

Nincs időm szórakozni!

Hirtelen megfordult, és Berkeley felé vette az irányt.

Negyed tizenkettőkor ért az utcába. Michael lakásának ablakából világosság szűrődött ki. A ház előtt egy régi, narancssárga Subaru parkolt. Már korábban is látta ezt a kocsit, csak azt nem tudta, hogy kié. Leparkolt mögéje, és felcsengetett Michael lakásába.

Nem érkezett válasz.

Judy most már komolyan kezdett aggódni. Michael nagyon fontos információ birtokában van. Ma, amikor feltett neki egy kulcsfontosságú kérdést, hirtelen és váratlanul lemondta a találkozót, majd egyszerűen nem lehetett elérni.

Gyanúsnak találta a helyzetet.

Azon tanakodott, hogy most mitévő legyen. Talán kérjen rendőri támogatást, és törjék be az ajtaját? Akár megkötözve vagy holtan is heverhet a lakásában.

Visszatért a kocsijához, s bekapcsolta az adóvevőjét, de aztán ismét elbizonytalanodott. Ha egy férfi éjszaka tizenegykor a készülék mellé teszi a kagylót, annak számos oka lehet. Könnyen meglehet, hogy szeretné kialudni magát. Az is lehetséges, hogy valami partnere akadt, bár Judynak is úgy tűnt, hogy Michael őszintén érdeklődik iránta ahhoz, hogy csak a bolondját járassa vele... különben sem olyan típus, gondolta, aki minden este másik nővel bújik az ágyba.

Ilyen gondolatok kergették egymást az agyában, amikor észrevette, hogy egy aktatáskás, fiatal nő tart az épület felé. Úgy nézett ki, mint egy tanársegéd, aki éppen egy késő esti laboratóriumi foglalkozásról érkezik haza. Megállt a bejárati ajtónál, s táskájában kulcsai után kezdett kotorászni.

Judy ösztönösen kiugrott kocsijából, s a pázsiton keresztül, gyors léptekkel a bejárathoz sietett.

– Jó estét! – köszöntötte a nőt, s felmutatta jelvényét. – Judy Maddox, az FBI különleges ügynöke vagyok. Be kell jutnom a házba!

– Valami baj van? – nyugtalankodott a nő.

– Remélem, nincs. Ha egyenesen bemegy a lakásába, és bezárja maga mögött az ajtót, akkor semmi bántódása nem eshet.

Együtt léptek be az épületbe. A fiatal nő azonnal be is ment az egyik földszinti lakásba, Judy pedig elindult felfelé a lépcsőn. Öklével erőteljesen bekopogtatott Michael lakásának ajtaján.

Válasz nem érkezett.

Ez vajon mit jelent? Biztosan bent van a lakásban! A csengetést és a kopogtatást hallania kellett. Azt is tudnia kell, hogy egy alkalmi látogató éjnek idején nem lett volna ennyire kitartó. Biztosra vette, hogy valami nincs rendjén.

Újra bekopogott, most már keményebben, és ezt háromszor is megismételte. Fülét az ajtóra tapasztotta s hallgatózott.

Elfojtott sikolyt hallott bentről.

Ennyi elég is volt. Egy lépést hátrált, majd teljes erővel belerúgott az ajtóba. Papucscipőt viselt, s a rúgástól megfájdult a talpa, de az ajtó a zár körül szilánkokra szakadt. Szerencsére nem acélbetétes ajtóval akadt dolga. Újabb rúgás következett. A zár körül az ajtót már alig tartotta valami. Ismét hátralépett, s most már vállával ment neki, s az ajtó azonnal kitárult előtte.

– FBI! – kiáltotta, s előrántotta fegyverét. – Dobják el fegyvereiket, és emeljék magasba a kezüket!

Újabb sikoly hallatszott. Mintha női hangot hallott volna, de most nem volt ideje ennek jelentőségét mérlegelni. Belépett az előszobába.

Michael hálószobájának ajtaja tárvanyitva volt. Féltérdre ereszkedett, s fegyvere csövét a bejáratra szegezte.

A látványtól a lélegzete is elállt.

Michael meztelenül és izzadtan feküdt az ágyon, alatta egy vörös hajú, vékony nő zihálva kapkodott levegő után. A felesége, jött rá Judy azonnal.

Szeretkeztek.

Mindketten félelemmel vegyes döbbenettel bámultak Judyra, s mintha nem akartak volna hinni a szemüknek.

– Judy! Mi az ördög... – szólalt meg végre Michael, amikor felismerte.

Judy behunyta a szemét. Még életében nem érezte ilyen hülyének magát.

– Óh, a francba! – mondta. – A francba!

14

Szerdán hajnalban Priest a Silver River partján álldogálva a folyó állandóan változó, enyhén fodrozódó felszínén a kora reggeli égbolt visszatükröződését bámulta, s csodálta a fehér és a kék szín szeszélyes, hajnali játékát. Még mindenki aludt. Kutyája békésen feküdt mellette, s várta, hogy történjen valami.

Csend és nyugalom honolt a tájon, csak Priest lelke nem tudott békére találni.

Az általa szabott határidőtől már csak két nap választotta el, és Robson kormányzó még mindig hallgatott.

Őrjítő volt ez a várakozás. Nem szeretett volna újabb földrengést okozni. Ennek ráadásul már látványosabbnak is kell majd lennie; utak és hidak semmisülnek meg, felhőkarcolók omlanak össze. Emberek pusztulnak el.

Melanie-val ellentétben Priest nem akart bosszút állni az egész világon. Ő csupán azt szerette volna, ha békén hagyják. Kész volt mindent megtenni a kommuna megmentése érdekében, de azzal is tisztában volt, hogy ha lehetősége van rá, akkor sokkal okosabb a gyilkosságot elkerülni. Miután minden befejeződött a völgyben, s lefújják a gátépítést, ő és a kommuna továbbra is békében szeretett volna ott élni. Ez volt az egésznek az értelme. Az esélyük is megsokszorozódik, hogy továbbra is zavartalanul itt maradjanak, ha nem pusztítanak el ártatlan embereket. Az eddig történtek hamar a feledés homályába merülhetnek. A hírekben sem foglalkoznak a

kérdéssel, és senki sem törődik azzal, hogy mi történt azokkal az őrültekkel, akik földrengéssel fenyegetőztek.

Ezen elmélkedett, amikor Star jelent meg mellette. Ledobta magáról lila köpenyét, belegázolt a hideg folyóba. Priest éhes tekintettel bámulta ismerős, de még így is kívánatos, érzéki testét. Az elmúlt éjszaka nem osztotta meg ágyát senkivel. Éjszakáit Star továbbra is Bonesszal töltötte, Melanie pedig a férjénél volt Berkeleyben. A nagy kakas tehát egyedül alszik.

– Menjünk el valahova újságot venni! – szólt oda Priest az éppen törülköző Starnak. – Kíváncsi vagyok, hogy Robson kormányzó mondott-e valamit tegnap este.

Felöltöztek, s kocsival elmentek a legközelebbi benzinkútig. Priest feltankolta a Cudát, Star pedig vett egy San Francisco Chronicle-ot.

– Ezt nézd meg! – mutatta Priestnek mindjárt a címoldalt.

A lap első oldalán szereplő kép egy ismerős arcú kislányt ábrázolt. A következő pillanatban elborzadva már maga is rájött, hogy Flower szerepel a képen.

Döbbenten vette át Startol az újságot.

Flower képe mellett ott volt az övé is.

Mindkét képet számítógépes eljárással készítették. Priestet lófarokba kötött hajjal, vastag keretű szemüveggel úgy ábrázolta, ahogy Peter Shoeburyként a sajtókonferencián megjelent. Nem tartotta valószínűnek, hogy ennek alapján valaki is felismerhette volna.

Flower nem változtatta el a külsejét. A számítógép készítette kép olyan volt, mint egy gyengén sikerült portré... nem Ő volt, de nagyon hasonlított rá. Priest megborzongott. Nem szokott hozzá a félelemhez. Vakmerő volt, és élvezte a kockázatot. Most viszont nem róla volt szó. Veszélyt hozott a lánya fejére.

– Mi a francnak kellett elmennetek arra a sajtókonferenciára? – érkezett Startol azonnal a dühös szemrehányás.

– Tudnom kellett, hogy milyen irányba indultak el.

– Ostoba lépés volt.

– Mindig is hirtelen természetű voltam.

– Tudom. Ha gyáva lettél volna, akkor soha nem szerettelek volna meg – lágyult meg egyszerre az asszony hangja.

Egy hónappal ezelőtt az ügynek nem lett volna semmi jelentősége: a kommunán kívül senki nem ismerte Flowert, ott pedig senki sem olvasott

újságot. A kislány viszont titokban eljárogatott Silver Citybe, hogy fiúkkal találkozzon, ellopott egy plakátot az egyik üzletből, letartóztatták, egy éjszakát őrizetben töltött. Vajon emlékeznek még rá azok, akikkel találkozott? Ha igen, akkor a képről vajon felismerik-e? A rendőr, aki szabadlábra helyezte, esetleg emlékezhet rá, de ő most a Bahamákon a szabadságát tölti, s nem valószínű, hogy ott kezébe akad a San Francisco Chronicle. És az a nő, akinél Flower éjszakázott? Egy tanárnő, aki egyben a seriff testvére, emlékezett vissza Priest. Már a neve is eszébe jutott: Mrs. Waterlow. Feltételezhetően naponta százával találkozik gyerekekkel, de az arcok azért megragadhatnak benne. Talán nem is olyan jó az emlékezőtehetsége? Lehet, hogy ő is a szabadságát tölti valahol. Az is lehet, hogy nem olvassa a mai Chronicle-ot.

És lehet, hogy őt is elérte a végzete.

Semmit sem tudott ellene tenni. Ha a tanárnő meglátja a képet, felismeri Flowert, és felhívja az FBI-t, akkor egyszerre száz ügynök lepi el a kommunát, és mindennek vége.

Míg Star a cikket olvasta, Priest egyfolytában csak a képet bámulta.

– Ha különben nem ismernéd Flowert, akkor ennek alapján felismernéd? – kérdezte Priest.

– Nem hinném – rázta meg a fejét Star.

– Én sem. Bárcsak igazunk lenne!

– Nem is gondoltam, hogy ezek a szövetségiek ilyen átkozottul okosak – jegyezte meg Star.

– Vannak köztük okosak is, buták is. Engem az az ázsiai kinézetű nő idegesít, judy Maddox – emlékezett vissza Priest a tévében látott képre, amint a karcsú, kecses nő finom arcvonásain egy bulldog elszántságával verekszi magát keresztül az ellenséges tömegen. – Rossz érzéseim vannak ezzel a nővel kapcsolatban – morfondírozott tovább. – Nagyon rossz érzéseim. Mindig újabb nyomokra bukkan... először a szeizmikus vibrátor, aztán rólam az a kép, amilyen Silohban voltam, most pedig itt van Flower! Robson kormányzó talán ezért is hallgat olyan mélyen. A nő azzal biztathatja, hogy sikerül elfognia bennünket. Az újságban nem nyilatkozik a kormányzó?

– Nem. A cikk szerint sokan azt mondják, hogy Robsonnak engednie és tárgyalnia kellene az Éden Kalapácsával, de ő elzárkózik minden nyilatkozattól.

– Ez rossz hír – csóválta a fejét Priest. – Meg kell találnom a módját, hogy beszéljek vele.

Mikor judy felébredt, először nem tudta volna megmondani, hogy miért érzi olyan rosszul magát. Aztán pokoli gyorsasággal ismét lejátszódott előtte a tegnap esti, hátborzongató jelenet.

Zavarában szinte megbénult. Motyogott valami bocsánatkérés félét Michaelnek, aztán szégyentől égő arccal kirohant az épületből. A megaláztatást reggelre más érzés váltotta fel. Most már csak szomorú volt. Korábban úgy gondolta, hogy Michael talán részévé válik az életének. Várta, hogy jobban megismerhesse, megkedvelje és szeretkezzen is vele. Már azt is elképzelte, hogy a férfi hogyan fogja becézgetni. Az induló kapcsolat pedig most egy csapásra romba dőlt és hamuvá égett.

Csak ült az ágya szélén, és a fiókos szekrénye fölötti polcon sorakozó, édesanyjától örökölt, vietnámi vízibábu-gyűjteményét bámulta. Még soha nem volt bábszínházban – Vietnamban sem járt soha –, de az édesanyja elmesélte neki, hogy náluk, otthon a bábművészek derékig vízben állva, egy háttérképpel maguk előtt mozgatják a bábukat, s a víztükör alkotja a színpadot. Évszázadokon keresztül ezeket a festett fabábukat használták fel a bölcs és mulatságos történet elmesélésére. A bábuk mindig édesanyja nyugalmát juttatták eszébe. Szinte most is hallotta halk, nyugalmat sugárzó szavait. „A hiba, az hiba! Ha egy újabb hibát követünk el, abban sincs semmi kivetnivaló, de ugyanazt a hibát kétszer elkövetni ostobaság.”

Az elmúlt éjszaka hibát követett el. Michael is hiba volt! Ezeken túl kell tennie magát. Két napja van egy földrengés megakadályozására. Ez volt most a fontos igazán.

A tévéhíradóban az emberek azon vitatkoztak, hogy az Éden Kalapácsa valóban képes-e földrengést okozni. Akik hittek ebben, már létre is hoztak egy kis csoportot, s nyomást akartak gyakorolni Robson kormányzóra, hogy tegyen engedményt, s tárgyaljon a terroristákkal. Öltözködés közben gondolatai minduntalan visszatértek Michaelhez. Jó lett volna, ha most édesanyjával megbeszélhette volna ezt a helyzetet. Odakint már hallotta Bo motoszkálását, de ez nem olyan dolog volt, amit el lehetett volna neki mondani. Reggelikészítés helyett felhívta barátnőjét, Virginiát.

– Beszélgetnem kell valakivel – közölte vele. – Reggeliztél már?

A Presidio közelében, egy kis kávézóban találkoztak. A kis szőke Ginny vidám, nyíltszívű és becsületes teremtés volt. Ha Judyval beszélgetett, mindig pontosan azt mondta, amit gondolt. Judy, hogy kicsit jobban érezze

magát, rendelt két csokoládés croissant-t, és elmesélte az elmúlt éjszaka történetét.

Mikor elbeszélésének ahhoz a részéhez érkezett, hogy fegyverrel a kezében betört a lakásba, és meglátta, hogy Michaelék éppen dugnak, akkor a nevetéstől Ginny kis híján lefordult a székről.

– Ne haragudj – mondta kicsit magához térve, és megpróbálta felköhögni a torkán akadt pirítóst.

– Most már én is humorosnak tartom – mondta Judy –, de meg kell mondjam, hogy tegnap este egyáltalán nem tűnt ilyen nevetségesnek a helyzet.

– Igazán nem akartalak megbántani – nyelt egy nagyot Ginny, s úgy tűnt, hogy most már ő is kezd magához térni. – Elhiszem, hogy nem lehetett valami szívderítő jelenet. Azért disznóság tőle, hogy veled randevúzgat és összefekszik a feleségével.

– Azt gondoltam, hogy még nincs túl a múltján – vonta meg a vállát Judy. – Még nem készült fel egy újabb kapcsolatra.

– Ezt azért így nem hiszem el – válaszolta Ginny őszinte kétségekkel az arcán.

– Gondolod, hogy csak egy búcsúölelés lehetett a régi szép idők emlékére?

– Talán ennél is egyszerűbb. Tudod, a férfiak szinte soha nem mondanak nemet, ha felajánlják nekik. Különben is úgy tűnt, hogy szerzetesi életet él, mióta a nő elhagyta. Hormonjai biztosan pokoli problémákat okoztak neki. Azt mondtad, hogy csinos a felesége?

– Nagyon szexinek tűnik.

– Lehet, hogy a nő egyszerűen csak felvett egy szűk pulóvert, felkereste, közeledni kezdett hozzá, neki pedig akaratlanul is felállt a szerszáma. Ha pedig ez bekövetkezik, akkor a férfi agya kikapcsol, és a farkában lévő robotpilóta veszi át az irányítást.

– Gondolod?

– Figyelj, én soha nem láttam ezt a Michaelt, de sok férfit ismertem, jót is, rosszat is. Én mindenesetre így tudom elképzelni az eseményeket.

– Mit tennél a helyemben?

– Beszélnék vele. Megkérdezném tőle, hogy mi volt ez. Megvárnám, hogy mit válaszol. Átgondolnám, hogy hihető-e a válasza vagy sem. Ha minden lószart összehordana, akkor egy életre elfelejteném. Ha

tisztességesen megmagyarázza, akkor megpróbálnám én is ésszel felfogni a helyzetet.

– Úgyis fel kell hívnom – vonta meg a vállát Judy. – Még nem kaptam meg tőle a listát.

– Hívd fel! Kérd el tőle azt a listát. Aztán kérdezd meg, hogyan képzeli ezt a kettőtök dolgát. Most zavarban érzed magad, de neki is van miért bocsánatot kérni.

– Azt hiszem, igazad van.

Még nem volt nyolc óra, s mindketten siettek munkába. Judy kifizette a számlát, s elindultak a kocsijaik felé.

– Jézusom – szólalt meg Judy menet közben. – Már nem is látom olyan sötéten a helyzetet. Köszönöm, Ginny!

– Mire való egy barátnő? – mosolyodott el a lány. – Majd mondd el, mi történt!

Judy beszállt a kocsijába, és azonnal tárcsázta Michael számát. Attól tartott, hogy még ágyban van, s úgy fog vele beszélni, hogy a felesége is ott fekszik mellette. Michael hangja viszont olyan ébernek tűnt, mintha már régóta fent lenne.

– Ne haragudj az ajtód miatt – kezdte Judy a mentegetőzést.

– Miért tetted ezt? – kérdezte, s hangjában több volt a kíváncsiság, mint a szemrehányás.

– Nem értettem, hogy miért nem veszed fel a telefont, miért nem szólsz bele a kaputelefonba, és miért nem nyitsz ajtót. Aztán mintha sikolyt hallottam volna. Azt hittem, bajba kerültél.

– Mi szél hozott oda olyan későn?

– Nem küldted el nekem a rengésveszélyes helyek listáját.

– Óh, igazad van. Itt van az asztalomon. Teljesen megfeledkeztem róla. Máris küldöm faxon.

– Köszönöm – válaszolta Judy, s megadta az operatív központ faxának a számát. – Michael, szeretnék még valamit kérdezni – szólt bele a kagylóba egy mély lélegzet után. Nehezebb volt kérdezni, mint ahogy gondolta. Egyáltalán nem volt mimózalélek, de olyan nyílt és rámenős sem, mint Ginny. – Nekem az volt a benyomásom, hogy egyre jobban megkedvelsz – bökte ki végül, és nyelt egy nagyot. – Hogyhogy összejöttél mégis a feleségeddel? – Kész. Végre csak sikerült feltennie a kérdést.

A vonal túlsó végén hosszú hallgatás volt a válasz.

– Azt hiszem, hogy most nem alkalmas az idő arra, hogy ezt megbeszéljük – hangzott el végül a válasz.
– Oké – válaszolta Judy, s megpróbálta palástolni csalódottságát.
– Azonnal küldöm a listát.
– Kösz.
A tisztiklubba érve Michael faxa már ott hevert az asztalán. Megmutatta Carl Theobaldnak.
– Ezekre a helyekre megfigyelőcsoportokat kell állítanunk, hogy figyeljék a szeizmikus vibrátor feltűnését. Bíztam benne, hogy a rendőrség segítségét is igénybe vehetjük, de aztán meggondoltam a dolgot. Valaki fecseghet közülük. Ha a helyi lakosság megtudja, hogy célpontként szerepel, akkor kitör a pánik. Az FBI állományára kell hagyatkoznunk.
– Oké – válaszolta Carl, s összehunyorított szemmel nézegette a listát. – De hiszen ezek a helyszínek rettentően nagyok! Egy kis csoport nem tud több négyzetkilométert megfigyelés alatt tartani. Több csoportot küldjünk a helyszínekre, vagy a szeizmológus le tudja szűkíteni a kört?
– Megkérdezem tőle – emelte fel Judy a telefont, s újra Michael számát tárcsázta. – Köszönöm a faxot – mondta, s röviden elmagyarázta a problémát.
– Látnom kellene a helyszíneket – mondta Michael. – A korábbi földrengésekre utaló jelek, kiszáradt folyómedrek, esetleg a törésvonal felszínre került darabjai már hozzásegítenének a pontosabb helymeghatározáshoz.
– Meg tudnád ezt ma tenni? – kérdezett rá azonnal Judy. – Az FBI helikopterével el tudlak vinni ezekre a helyekre.
– Hmm, igen... azt hiszem – válaszolta Michael, majd kisvártatva már határozottabban szólalt meg. – Igen, természetesen megteszem.
– Életeket menthetsz meg vele.
– Pontosan.
– Eltalálsz a Presidióban lévő tisztiklubhoz?
– Persze.
– Mire ide érsz, a helikopter is itt lesz.
– Oké!
– Nagyon köszönöm, Michael.
– Nem tesz semmit.
Azt azért még mindig szeretném tudni, hogy miért feküdtél le ismét a feleségeddel!

Judy helyére tette a telefonkagylót.

Ez a nap is hosszúra sikerült. Judy, Michael és Carl Theobald több mint 1500 kilométert tettek meg helikopterrel. Az est leszálltával a Michael listája alapján meghatározott öt helyre már meg is érkeztek a megfigyelőcsoportok.

Visszatértek a Presidióba. A helikopter azon a téren szállt le, ahol valamikor a díszszemléket rendezték. A támaszpont úgy festett, mint egy kísértetváros; málladozó hivatali épületek, lakatlan házak.

Judynak még be kellett mennie az operatív központba, hogy jelentést tegyen az FBI washingtoni főhadiszállásáról érkezett egyik nagyfejűnek, aki már reggel kilenckor megjelent, s minden mozdulata azt sugározta, hogy mostantól kezdve ő itt a főnök. Először viszont Michaelt kísérte el a kocsijáig.

– Mi lesz, ha kijátsszák a megfigyelőket? – aggodalmaskodott Judy.

– Azt hittem, hogy jók az embereitek.

– A legjobbak. De mi történik, ha mégis? Van mód arra, hogy gyorsan értesítést kapjak, ha valahol Kalifornia területén rengés tapasztalható?

– Persze, hogy van – válaszolta Michael. – Be tudok szerelni ide a parancsnoki állásodra egy állandóan bekapcsolva lévő szeizmográfot. Csak egy számítógépre és egy telefonvonalra van szükségem.

– Ez nem probléma? Holnap megcsinálod?

– Oké. Így azonnal megtudod, hogyha valahol működésbe lép a szeizmikus vibrátor, még akkor is, ha az a hely nem szerepel a listán.

– Ez is lehetséges?

– Nem hinném. Ha a szeizmológusuk jó szakember, akkor ugyanazokat a helyeket jelöli ki, mint én. Ha pedig nem érti a szakmáját, akkor nagy valószínűséggel nem lesznek képesek földrengést kelteni.

– Nagyszerű – bólogatott Judy. – Nagyszerű! Ezt érdemes megjegyezni, így beszámolhat a Washingtonból érkezett nagyfejűnek, hogy teljesen ellenőrzése alatt tartja a helyzetet, és kezelni tudja a válságot.

– Miért feküdtél le újra a feleségeddel? – kérdezte Michael borús arcába nézve.

– Én is egész nap ezen gondolkodtam.

– Én is.

– Azt hiszem, hogy magyarázattal tartozom.

– Én is úgy gondolom.

– Egészen a tegnapi napig az volt a meggyőződésem, hogy vége. Aztán tegnap este olyan dolgokra emlékeztetett, melyek szépek voltak a házasságunkban. Szép, vidám, kedves és szexi volt. És, ami a legfontosabb, elfeledtette velem azt a sok rosszat, ami kettőnk között történt.

– Például?

– Azt hiszem Melanie ösztönösen vonzódik a parancsoló típusú, tekintélyes figurákhoz. Én a professzora voltam. Akkor érzi magát biztonságban, ha megmondják neki, hogy mit kell tennie. Én egyenrangú társra vágytam, akivel megoszthatom a döntéshozatalt, és hajlandó felelősséget is vállalni a tetteiért. Neki ez nem tetszett.

– Kezdem érteni.

– És még valami! Valahol a lelke legmélyén gyűlöli az egész világot. Többnyire ezt sikerül palástolnia, de ha valami nem sikerül neki, akkor felrobban és kiszámíthatatlanná válik. Tárgyakat dobál, egyszer még az is előfordult, hogy egy tűzálló edényt vágott hozzám. Sérülést soha nem tudott okozni, mert ahhoz nem elég erős, de ha fegyver lett volna a házban, akkor néha valóban féltem volna tőle. Nehéz élni ilyen ellenséges légkörben.

– És tegnap este?...

– Mindenről megfeledkeztem. Úgy tűnt, mintha újra akarná kezdeni, én pedig arra gondoltam, hogy Dusty érdekében talán meg kellene próbálni. Plusz...

– Plusz... micsoda? – kérdezte Judy, és nagyon sajnálta, hogy a sötétben nem tud olvasni Michael arckifejezéséből.

– És be kell vallanom az igazat is neked, Judy, bár biztosan nem fog jól esni. Be kell ismernem, hogy nem voltam én annyira racionális és tisztességes, mint ahogy most magamat feltüntettem. A történtekhez az is hozzátartozik, hogy Melanie nagyon szép nő, és nagyon le akartam vele feküdni. No, végre ezt is kimondtam!

judy elmosolyodott a sötétben. Ginnynek félig mégis igaza volt.

– Tudtam – szólalt meg Judy. – Mindenesetre örülök, hogy elmondtad. Jó éjszakát! – köszönt el Michaeltől, majd sarkon fordult, s elindult visszafelé.

– Jó éjszakát! – válaszolta tanácstalanul Michael. Néhány pillanatig szótlanul állt a kocsija mellett.

– Haragszol rám? – szólt Judy után.

– Nem – válaszolta a lány menet közben félig visszafordulva. – Már nem.

Priest délutánra várta Melanie visszaérkezését a kommunába. Mikor eljött a vacsoraidő, és még mindig nem érkezett meg, akkor már

nyugtalankodni kezdett.

Éjszaka viszont már az őrület kerülgette. Mi történhetett vele? Úgy döntött, hogy visszamegy a férjéhez? Bevallott neki mindent? Lehet, hogy éppen most tálalja ki a részleteket Judy Maddox ügynöknek San Franciscóban, a Szövetségi Épület egyik kihallgató szobájában?

Nem tudott nyugodtan megmaradni se a főzőházban, se az ágyában. Fogott egy viharlámpát, és elindult a szőlőkön keresztül, az erdőn át a parkolóba, s ott várakozott. Figyelte az öreg Subaru motorzúgását... vagy esetleg az FBI helikopterének kelepelését, ami egyben mindennek a végét is jelentené.

Spirit hallotta meg először. Füleit hegyezte, teste megfeszült, majd csaholva rohanni kezdett a földúton. Priest is felállt, s megpróbált minden kis neszt észrevenni. A Subaru közeledett. Szétáradt testében a megkönnyebbülés. Figyelte a reflektor fák között villódzó fényeit. Kezdett megfájdulni a feje, pedig már évek óta nem történt ez meg vele.

Melanie találomra beparkolt valahova, kiszállt a kocsiból, és becsapta maga után az ajtót.

– Gyűlöllek – közölte Priesttel, mikor közelebb ért. – Gyűlöllek, amiért ilyesmire kényszerítettél!

– Igazam volt? – kérdezte Priest. – Ugye Michael listát készít az FBI-nak?

– Baszd meg!

Priest közben rájött, hogy melléfogott. Megértőnek és együttérzőnek kellett volna lennie. Egy pillanatra hagyta, hogy a nyugtalanság elhomályosítsa az ítélőképességét. Most aztán időt kell áldoznia arra, hogy kibeszélje Melanie-ból a sérelmeket.

– Azért kértelek rá, mert szeretlek, hát nem tudod?

– Nem, semmit sem tudok – fonta össze Melanie karjait a mellén, s hátat fordítva Priestnek csak az erdő sötétjét bámulta. – Csak azt tudom, hogy úgy érzem magam, mint egy prostituált.

Priest már égett a vágytól, hogy megtudja, mit sikerült Melanie-nak kideríteni, de nyugalomra intette magát.

– Merre voltál ilyen sokáig? – kérdezte.

– Csak autóztam. Megálltam egy italra is. Egy ideig Priest is csak hallgatott.

– A prostituált ezt pénzért csinálja – szólalt meg újra –, a kapott pénzt pedig ostoba dolgokra, ruhákra és narkóra költi. Te a gyerekedért tetted!

Tudom, hogy most rosszul érzed magad, de te nem vagy rossz. Éppen ellenkezőleg! Nagyon is jó vagy!

Melanie végre könnyekkel a szemében Priest felé fordult.

– Nem csak arról van szó, hogy lefeküdtem vele – mondta. – Ennél sokkal rosszabb. Még jól is esett. Ezért szégyellem magam. Élveztem! Valóban élveztem. Még sikoltoztam is!

Priestet elöntötték a féltékenység forró hullámai, s erőt kellett venni magán, hogy le tudja küzdeni érzéseit. Majd gondoskodik arról, hogy Michael Quercus megemlegesse még ezt a napot. Most viszont még nem volt itt az ideje, hogy erről említést tegyen. Hagyni kell, hogy kicsit lecsillapodjanak a kedélyek.

– Valóban? Rendben van. Megértem. Néha furcsa dolgok is előfordulnak az emberrel – ölelte át Melanie-t, és szorosan magához vonta.

– Nem haragszol? – kérdezte az asszony. – Nem gyűlölsz érte?

– Egy cseppet sem – hazudta Priest, Melanie haját simogatva. Gyerünk már, gyerünk!

– A listával kapcsolatban pedig igazad volt – közölte az asszony. Na, végre!

– Az a nő az FBI-tól megkérte Michaelt, hogy határozza meg azokat a helyeket, ahol a legnagyobb valószínűséggel földrengést lehet előidézni. Pontosan úgy történt, ahogy azt elképzelted.

Persze, hogy megkérte. Én viszont átkozottul okos vagyok!

– Ott ült a számítógépe előtt, amikor megérkeztem. Éppen akkor végzett a munkával – folytatta Melanie.

– És akkor mi történt?

– Vacsorát készítettem neki meg ilyesmi.

Priest már maga előtt látta a képet. Melanie úgy döntött, hogy csábító lesz, és valóban ellenállhatatlannak bizonyult. Akkor volt a leginkább elbűvölő, ha el akart érni valamit. Biztosan megfürdött, felvett egy köpenyt, s finom virágillatot árasztva körbesétált néhányszor a lakásban, öntött egy pohár bort, kávét főzött, néha hagyta, hogy köpenye szétnyíljon, s elővillanjanak alóla bámulatosan formás, hosszú lábai és telt mellei. Kérdéseket tett fel Michaelnek, figyelmesen hallgatta a válaszokat, s néha mosolyával azt sugallta, hogy nagyon kedvellek, és mindent megtehetsz velem, amit csak akarsz.

– Mikor csengett a telefon, kértem, hogy ne vegye fel, aztán mellé tettem a kagylót. Az az átkozott nő ennek ellenére odajött, s amikor Michael nem

válaszolt a kopogtatására, akkor egyszerűen betörte az ajtót. Láttad volna az arcán azt a döbbenetet! – kacagott fel Melanie, és Priest azonnal megértette, hogy az asszonynak mindezt ki kell adnia magából, ezért nem is siettette. – Majd meghalt zavarában.

– Michael átadta neki a listát?

– Akkor nem. Azt hiszem, a nő túlságosan is zavarban volt ahhoz, hogy elkérje tőle. Ma reggel viszont felhívta, s faxon átküldte neki.

– És te meg tudtad szerezni?

– Amíg zuhanyozott, addig beültem a számítógépe mellé, és kinyomtattam egy másik példányt belőle.

Akkor hol a pokolban van?

Melanie belenyúlt a farzsebébe, s előhúzott egy négyrét hajtott papírlapot, s átadta Priestnek.

Priest széthajtogatta, s a lámpa fényénél megnézte. A nyomtatott betűk és számok sokasága semmit sem mondott neki.

– Tehát azt mondta a nőnek, hogy ezeket a helyeket figyeljék?

– Igen. Ezekre a helyekre őrséget állítanak, és ahogy mondtad, a szeizmikus vibrátort fogják figyelni.

Judy Maddox okosan gondolkodott. Az FBI-őrség nagyon megnehezíti a szeizmikus vibrátor működtetését, különösen akkor, ha ugyanúgy, mint Owens Valleyben, több helyszínen is próbálkozniuk kell.

Ő viszont még Judynál is okosabb volt. Számított erre a lépésére. Már a megoldást is kitalálta.

– Tudod, milyen alapon jelölte ki Michael ezeket a helyeket? – kérdezte Melanie-tól.

– Persze, hogy tudom. A törésvonalban ezeken a helyeken halmozódott fel a legnagyobb feszültség.

– Ezt akkor te is meg tudod határozni, nem igaz?

– Már meg is tettem. Ugyanazokat a helyeket jelöltem ki, mint Michael.

Priest összehajtogatta a papírlapot, s visszaadta Melanie-nak.

– Most pedig jól figyelj! Nagyon fontos, amit mondok. Át tudnád nézni ismét az adatokat, és meg tudnád határozni a következő öt leginkább megfelelő helyet?

– Igen.

– Ezek egyikén képesek leszünk földrengést kelteni?

– Valószínűleg igen. Annyira biztosra nem mehetünk, mint az előző öt helyen, de jók az esélyeink.

– Akkor ezt fogjuk tenni. Holnap új helyszín után nézünk. Közvetlenül utána beszélek Mr. Honeymoonnal.

15

Hajnali ötkor a Los Alamos kapujában álló őr nagyot ásított.

Azonnal megélénkült, amikor Melanie és Priest a Cudával megállt előtte. Priest kiszállt a kocsiból.

– Mi újság, testvér? – kérdezte, és belépett a kapun. Az őr felkapta fegyverét, s mogorva képet vágott.

– Kik vagytok, és mit akartok?

Priest teljes erővel az arcába vágott, és összetörte az orrát. Vér spriccelt fel belőle. Az őr felkiáltott, s az arcához kapott.

– Au! – szisszent fel Priest is, sajgó öklét dörzsölgetve. Már rég volt, amikor utoljára megütött valakit.

Ösztönei most is felülkerekedtek a fájdalmán. Egy erőteljes mozdulattal kirúgta az őr alól a lábát. A férfi hanyatt esett, fegyvere lerepült a válláról. Priest háromszor vagy négyszer gyorsan és keményen a bordái közé rúgott, megpróbált csontot törni. Utána az őr arcát és fejét kezdte rugdosni. A férfi gombóccá húzta össze magát, s a fájdalomtól és félelemtől zokogni kezdett.

Priest abbahagyta a rugdosást. Kapkodva szedte a levegőt. A régi izgalmak emléke szinte hullámként öntötte el. Volt olyan idő, amikor ilyesmit naponta megcsinált. Könnyű az emberekre ráijeszteni, ha valaki ismeri a módját.

Az őr mellé térdelt, és kihúzta övéből a fegyverét. Pontosan ezt akarta megszerezni.

Megvető pillantást vetett a fegyverre. Annak a hosszú csövű, 44-es kaliberű Remington revolvernek a másolata volt, melyet még a Vadnyugaton használtak. Nehézkes és kényelmetlen fegyver volt. Ilyesmit ma már csak a gyűjtők tartottak az előszobáikban lévő, filccel bevont, üvegtetejű tárolóikban. Ma már nem arra szolgált, hogy emberi életeket oltsanak ki vele.

Kibillentette a tölténytárat. Töltve volt.

Csupán ez érdekelte.

Visszament a kocsihoz, s beszállt a kormánynál ülő Melanie mellé. Az asszony sápadt volt, szeme csillogott, szaporán kapkodta a levegőt, mintha

csak éppen most nyomott volna magába egy adag kokaint. Priestnek meggyőződése volt, hogy még soha nem látott komolyabb verekedést.

– Nem lesz semmi baja? – kérdezte izgatottan.

Priest visszanézett az őrre. Arcát eltakarva még mindig a földön vergődött.

– Biztosan nem – válaszolta Melanie kérdésére.

– Remek.

– Induljunk Sacramentóba! Melanie beletaposott a gázba.

– Gondolod, hogy meg tudod majd győzni ezt a Honeymoon nevű fickót? – kérdezte rövid hallgatás után.

– Észhez kell térnie – jelentette ki Priest sokkal magabiztosabban, mint amilyennek valójában érezte magát. – Nézd meg magad is, hogy milyen lehetőségei vannak. Vagy egy sok millió dollár kárt okozó földrengés, vagy helyt ad egy értelmes javaslatnak, mellyel csökkenti a környezetszennyeződést is. Ráadásul, ha mégis az első változat mellett dönt, akkor két nappal később ugyanilyen választás elé fog kerülni... A könnyebb utat kell választania.

– Én is azt hiszem – bólogatott Melanie.

Nem sokkal hét óra előtt értek be Sacramentóba. Az állam fővárosa ilyenkor még csendes volt. Az utakon csak néhány személy-és teherautó gördült el kényelmes tempóban a széles, kihalt sugárutakon. Melanie a Capitolium épülete közelében állította le a kocsit. Priest előhúzott valahonnan egy baseballsapkát, s hosszú haját begyűrte alá. Feltette napszemüvegét is.

– Pontosan ezen a helyen várj meg – figyelmeztette Melanie-t. – Lehet, hogy több órán keresztül távol leszek.

Priest megkerülte a Capitolium épülettömbjét. Remélte, hogy talál valahol az utca szintjén lévő parkolót, de csalódnia kellett. Az épületet csodálatos fákkal tarkított, nagyszerű park vette körül. Két oldalán egy-egy lejáró a mélygarázsba vezetett. Mindkét lejárót egy bódéban ücsörgő őrszem vigyázta.

Priest elindult az egyik széles, impozáns bejárati ajtó felé. Az épület nyitva állt, a bejáratnál pedig nem volt semmiféle biztonsági ellenőrzés. Besétált a színes mozaiklapokkal burkolt központi aulába.

Napszemüvegét levette, hogy azzal se keltsen gyanút az épületben. Egy lépcsősort követve az alagsorba jutott. Egy kis kávézót pillantott meg, ahol néhány korán kelő alkalmazott éppen a napi koffeinadagját vette magához.

Úgy viselkedett, mintha ő is ide tartozna, elment mellettük, s befordult egy folyosóra, melyről feltételezte, hogy a parkoló-garázsba vezet. Már majdnem a folyosó végéhez ért, amikor nyílt a szemben lévő ajtó, és egy kék blézert viselő férfi lépett be rajta. A férfi mögött Priest kocsikat pillantott meg.

Ez az!

Besurrant a garázsba, és körbenézett. Majdnem teljesen üres volt. Csak néhány autó parkolt odalent, látott valami nagy teljesítményű sportkocsit, és a seriff hivatalából érkezett rendőrautó is ott állt a kijelölt helyen. Senkit nem látott a környéken. Megbújt a sportkocsi mögött. Egy Dodge Durango volt. A jármű ablakain keresztül jól megfigyelhette a garázs bejáratát és az épületbe vezető ajtót. A Durango két oldalán parkoló autók eltakarták az újonnan érkezők tekintete elől.

Berendezkedett a várakozásra. Ez az utolsó esélyük. Még mindig van lehetőség a tárgyalásra, és el lehet kerülni a katasztrófát. Ha viszont ez sem vezet eredményre, akkor... bumm!

Al Honeymoon biztosan a munka megszállottja, gondolta Priest. Korán szokott érkezni. Nagyon sok egyéb tényező volt viszont, ami esetleg meghiúsíthatja terveit. Könnyen meglehet, hogy Honeymoon ezt a napját éppen a kormányzó rezidenciáján tölti. Lehet, hogy megbetegedett. Talán el kellett utaznia Washingtonba; talán Európába repült; a felesége is szülhet.

Priest nem feltételezte, hogy testőr kíséretében jár. Nem volt választott tisztségviselő, csak egyszerű kormányhivatalnok. Lehet-e sofőrje? Priestnek fogalma sem volt róla. Ezek az apróságok keresztülhúzhatták a számítását.

A garázsba percenként begördült egy kocsi. Rejtekhelyéről Priest a vezetőiket vette szemügyre. Nem kellett sokáig várakoznia. Fél nyolckor egy elegáns, sötét Lincoln Continental érkezett. A volán mögött egy fehér inget és nyakkendőt viselő, fekete férfi ült. Honeymoon volt. Az újságokban megjelent fényképei alapján Priest azonnal felismerte.

A Lincoln a Durangótól nem messze lévő parkolóhelyre állt be. Priest feltette szemüvegét, gyors léptekkel átsietett a garázson, kinyitotta a Lincoln ajtaját, és mielőtt Honeymoon kikapcsolhatta volna a biztonsági övét, máris becsúszott mellé az ülésre. Előhúzta fegyverét.

– Hajtson ki a garázsból! – adta ki az utasítást.

– Ki a franc maga? – bámult rá Honeymoon csodálkozva.

Te, csíkos öltönyös, nyakkendőtűs szarházi! Itt én teszem fel azokat a rohadt kérdéseket!

– Egy őrült vagyok, aki azonnal golyót ereszt a gyomrába, ha nem teszi azt, amit mondok – húzta fel a fegyvert Priest. – Indulás!

– Bassza meg! – káromkodta el magát nagy átérzéssel Honeymoon. – Bassza meg – mondta még egyszer, majd újraindította a motort, s kigördült a garázsból.

– Mosolyogjon szépen a biztonsági őrre, és lassan vezessen. Ha egyetlen szót is szól neki, akkor az őr meghal! – szólalt meg ismét Priest.

Honeymoon nem válaszolt. Az őrbódé felé közeledve lassítani kezdett. Egy pillanatig Priest arra gondolt, hogy túsza talán próbálkozni akar valamivel. Aztán megpillantotta a középkorú, teljesen ősz, fekete bőrű őrt a bejáratnál.

Honeymoon csendesen ismét elkáromkodta magát, és tovább vezetett.

– Menjünk ki a városból, a Capitol Mail bevásárlóközpontba! Honeymoon megkerülte a Capitolium épülettömbjét, majd nyugatnak fordulva rátért a Sacramento Riverhez vezető széles sugárútra.

– Mit akar? – kérdezte, s nem félelem, hanem inkább türelmetlenség látszott rajta.

Priest legjobban szerette volna agyonlőni. Ez a seggfej szorgalmazta a gát felépítését. Mindent megtett, hogy tönkretegye az életét. Nem érzett volna miatta egy szemernyi sajnálatot sem. Nem is érdekelte. Egy golyó aligha lehetett volna méltó büntetés a számára.

– Emberek életét szeretném megmenteni – fékezte meg hirtelen támadt indulatait Priest.

– Ugye maga az a fickó az Éden Kalapácsától? – kérdezett rá Honeymoon.

Priest nem válaszolt. Honeymoon a képébe bámult. Priest arra gondolt, hogy talán az arcvonásait akarja megjegyezni. Alattomos seggfej!

– Az utat nézze! – szólt rá határozottan. Honeymoon előreszegezte tekintetét.

– Térjen rá az I-80-as autópályára San Francisco felé! – parancsolt rá Priest a hídon átérve.

– Hova megyünk?

– Maga nem megy sehova. Honeymoon rátért az autópályára.

– Nyolcvannal haladjon a lassú sávban. Miért nem adja meg nekem azt, amit kértem? – tette fel Priest a kérdést, és noha meg akarta őrizni hidegvérét, Honeymoon arrogáns nyugalma felbőszítette. – Valóban azt akarja, hogy újra valami nyavalyás földrengés legyen?

– A kormányzó nem engedhet a zsarolásnak, ezt magának is tudni kell – közölte Honeymoon rendíthetetlen nyugalommal.
– Meg lehet kerülni a problémát – próbált érvelni Priest. – Mondják azt, hogy különben is le akarták állítani az építkezéseket!
– Senki nem hinné el. Ez politikai öngyilkosság lenne a kormányzó számára.
– Egy nagy szart lenne az! Be tudnák csapni a közvéleményt. Mire valók a politikusok?
– Közülük is én vagyok a legjobb, de csodákra én sem vagyok képes. Már túlságosan nagy nyilvánosságot kapott a kérdés. Nem kellett volna John Truth-t belekeverni az ügybe!
– Senki sem figyelt ránk, amíg John Truth bele nem avatkozott az eseményekbe! – csattant fel Priest dühösen.
– Bárhogy is történt, ez az ügy most már a közvélemény figyelmének középpontjába került, és a kormányzó nem hátrálhat meg. Ha ezt megtenné, akkor Kalifornia államot egy szál puskával a kezében megzsarolhatná minden idióta, aki felfújja a seggét valami hülyeség miatt. Maga viszont még visszaléphet!
Ez a szarházi engem akar meggyőzni!
– Térjen le az első kijárónál, és forduljon vissza a város felé! – adta ki Priest a következő utasítást.
Honeymoon kitette jobbra az irányjelzőt és tovább folytatta a mondókáját.
– Senki sem tudja, hogy maguk kicsodák, és hol lehet magukat megtalálni. Ha most abbahagyják, akkor esetleg megúszhatják. Tényleges kárt még nem okoztak. Ha viszont még egy földrengést idéznek elő, akkor az Egyesült Államok összes bűnüldöző szerve a nyomukban lesz egészen addig, míg meg nem találja magukat. Senki sem bújhat el örökre.
– Engem ne fenyegessen! – ordította Priest. – Ez a kibaszott fegyver még az én kezemben van.
– Nem felejtettem el, csak azt szeretném elérni, hogy egyikünknek se szaporodjanak meg a problémái.
Honeymoon valahogy átvette a beszélgetés irányítását. Priestet a hányinger kerülgette a csalódottságtól.
– Figyeljen! Én csupán egyetlen kiutat látok ebből a helyzetből – szólalt meg ismét Priest. – Ma este tegyenek közzé egy nyilatkozatot, hogy nem építenek több erőművet Kaliforniában!

– Ez lehetetlen!
– Álljon meg a kocsival!
– Autópályán vagyunk.
– Álljon már meg, a francba! Honeymoon lassított, s megállt az út szélénél.
Priestben nagy volt a csábítás, hogy lelője, de fékezte magát.
– Szálljon ki a kocsiból! – szólt rá Honeymoonra. Priest átcsúszott a vezetőülésre.
– Éjfélig van ideje, hogy jobb belátásra térjen – szólt vissza Honeymoonnak, majd sebességbe kapcsolt és elindult.
A visszapillantó tükörben még látta, hogy Honeymoon megpróbál leinteni egy elhaladó autót. Az megállás nélkül továbbhajtott. Újra megpróbálta. Az sem állt meg neki.
A méregdrága, elegáns ruhát, fényes cipőt viselő, autóstoppra kényszerített nagyember látványa a poros útszélen némi elégtétellel szolgált Priest számára, és valamit enyhített a kínzó érzésen, hogy bár ő tartott fegyvert a kezében, mégis Honeymoon került ki győztesen az összecsapásból.
Közben Honeymoon is feladta a hiábavaló próbálkozást, és gyalog elindult a város felé.
Priest elmosolyodott, és ő is a város felé vette az irányt.
Melanie ott várt rá, ahol elváltak egymástól. Priest leparkolt a Lincolnnal, benne hagyta a kulcsot, és átült a Cudába.
– Nos, mi történt? – kérdezte izgatottan Melanie. Priest elkeseredetten csóválta meg a fejét.
– Semmi – közölte dühösen. – Csak az időt pazaroltuk. Menjünk! Melanie beindította a motort, s elindultak.
Az első hely, ahova Melanie elvitte, nem tetszett Priestnek.
San Franciscótól 80 kilométernyire északra, egy kis, tengerparti városka volt az első alkalmasnak látszó hely. Egy sziklás magaslaton álltak meg, ahol a tenger felől érkező légáramlat megbillegtette a fáradt rugókon álló öreg Cudát. Priest lehúzta az ablakot, hogy magába szívja a tenger illatát. Szerette volna lerúgni magáról a csizmát, s mezítláb sétálva, lábujjai között érezni a nedves homokot, de erre most nem volt idő.
Nagyon nyíltnak, szembetűnőnek találta ezt a helyet. A teherautó biztosan gyanút keltene. Távol esett az autópályától is, tehát a helyszínt sem lehetett volna gyorsan elhagyni. A döntő szempont mégis az volt, hogy nem

sok értéket látott a környéken, amit érdemes lett volna elpusztítani... a kikötő körül elszórtan csupán néhány épület emelkedett ki a tájból.

– A földrengések a legnagyobb kárt néha az epicentrumtól sok-sok kilométeres távolságban okozzák – magyarázta Melanie.

– De ebben nem lehetünk biztosak.

– Ez igaz. Az ember semmiben sem lehet biztos.

– Egy felhőkarcoló romba döntésére mégis az a legbiztosabb módszer, ha alatta idézünk elő földrengést. Igazam van?

– Azonos feltételek esetén igen.

A Marin körzet zöld erdőkkel borított dombjai között dél felé haladtak. Átkeltek a Golden Gate Bridge-en. A Melanie által kiválasztott második helyszín pontosan a város szívében volt. A Presidión és a Golden Gate Parkon keresztül az 1. számú főútvonalon haladtak, s nem messze San Franciscótól, a Kaliforniai Állami Egyetem környékén álltak meg.

– Ez már sokkal jobb – állapította meg Priest már az első pillantásra. Körben mindenfelé házakat, hivatali épületeket, üzleteket és éttermeket látott.

– Ha egy rengésnek itt van az epicentruma, akkor a legnagyobb kár a kikötőben keletkezik – jegyezte meg Melanie.

– Hogy lehet az? A kikötő több kilométerrel távolabb van?

– Az ott már a tengertől elhódított terület. Az alatta lévő üledékes talaj vízzel van átitatva. Ez fokozza a rengés erejét. Itt, ahol most állunk, valószínű, hogy szilárd kőzet van alattunk. Ezek az épületek is erősnek látszanak. Az épületek többsége átvészeli a földrengéseket. Rendszerint azok omlanak össze, melyeknek nem erősítették meg a szerkezetét – ez főként a szegényebb negyedekre jellemző –, vagy pedig az olyanok, melyek ugyan betonalapon nyugszanak, de hiányzik a betonból a vasalás, vagy a betonvasat nem hegesztették össze.

Mindez ostobaság, döntötte el Priest a kérdést. Melanie egyszerűen ideges. Egy földrengés az így is, úgy is egy rohadt földrengés! Senki sem tudja megmondani előre, hogy mi fog összeomlani. Nem is érdekel, csak omoljon össze valami!

– Nézzünk egy másik helyet! – mondta. Melanie a 280-as főútvonal felé irányította.

– Egyenesen a Felicitasnak nevezett kisvároshoz megyünk, ahol a Szent András-törésvonal keresztezi a 101-es utat – magyarázta Priestnek.

Már vagy húsz perce autózhattak, amikor majdnem túlhaladtak a Felicitast jelző kijáraton.

– Itt, itt! – kiáltott fel Melanie. – Nem láttad a feliratot?

– Nem figyeltem – rántotta félre Priest a kormányt, és rátért a városba vezető útra.

A kijárat egy kiszögeléshez vezetett, mely egyenesen a városra nézett. Priest megállt, s kiszállt a kocsiból. Felicitas erről a helyről pontosan olyan volt, mintha valami légi felvétel elevenedett volna meg előtte. A városka alacsony házakkal, üzletekkel és hivatali épületekkel övezett főutcája jobbról balra, keresztbe szelte át a látómezőt. Az épületek elé ferdén felfestett parkolóhelyeken kocsik álltak. Egy kis, fából épült, harangtornyos templom is volt a főutca közelében. A városka tengelyétől északi és déli irányban a szépen rendezett, fákkal szegélyezett, párhuzamosan futó utcákon földszintes házak sorakoztak egymás mellett. A városka mindkét vége az autópályára vezető utak mentén kifejezetten falusias jelleget viselt, és lassan beolvadt a környező szántóföldekbe. A várostól északra eső tájat egy sok ágra szakadt folyócska tette változatosabbá; a kép leginkább egy összerepedezett üvegtáblára emlékeztetett. A távolban olyan egyenes vasútvonal vezetett keleti és nyugati irányba, mintha vonalzóval jelölték volna ki a pályáját. Priest mögött az út egy betonból készült, boltíves alagútban tűnt el.

A magaslatról hat, világoskékre festett, hatalmas csővezeték futott le a város felé. A csövek eltűntek az autópálya alatt, majd a város felé eső másik oldalon ismét a felszínre bukkanva nyugati irányba a semmibe vesztek a látóhatáron. Olyan volt, mintha egy xilofon futott volna a végtelenbe.

– Ez mi az ördög lehet? – csodálkozott rá Priest.

– Azt hiszem, hogy valami gázvezeték – válaszolta Melanie rövid gondolkodás után.

– Tökéletes helyszín! – sóhajtott fel Priest elégedetten.

Aznap még egyszer megálltak.

A földrengés után Priestnek el is kellett rejteni valahova a szeizmikus vibrátort. Ez volt az egyetlen fegyvere, hogy további földrengésekkel tudjon fenyegetni. El kell hitetnie Honeymoonnal és Robson kormányzóval, hogy ezt képes újra és újra megismételni, egészen addig, amíg be nem adják a derekukat. Létfontosságú volt tehát, hogy rejtve tartsák a járművet.

A vibrátor szállítása a közutakon egyre veszélyesebbé vált, ezért ott kellett elrejteni, ahol erre éppen lehetőség kínálkozott, de célszerű ezt olyan

helyen megtenni, ahol hosszabb út megtétele nélkül a harmadik földrengést is elő tudja idézni.

Melanie a hatalmas természetes kikötőt alkotó, San Franciscó-i öböl partvonalával párhuzamosan futó Harmadik utcára irányította Priestet. Az utca és a partvonal között egy elhagyatott ipartelep húzódott. Rég nem használt vasútvonalak haladtak a kikátyúsodott utak mentén; mindenfelé néptelen, rozsdamarta gyárépületek, üres, törött ablakú raktárak, raklapokkal, elhasznált gumiabroncsokkal és autóroncsokkal beterített udvarok tették kietlenné a környéket.

– Ez pontosan megfelel – jelentette ki Priest. – Csak félórányira van Felicitástól, és olyan környék, ahol senki sem érdeklődik túlságosan a szomszédai iránt.

Határtalan derűlátást bizonyítva néhány helyen tábla hirdette a bérbeadó cég nevét és telefonszámát. Melanie, Priest titkárnőjének adva ki magát, felhívta a hirdetéseken szereplő telefonszámot, s érdeklődött, hogy van-e kiadó raktárépületük. Olcsón, valóban nagyon olcsón szeretnének egy 150 négyzetméteres területet kivenni.

Alig egy óra elteltével egy lelkes, fiatal üzletkötő érkezett a helyszínre. Egy málladozó, lyukas tetejű, salakbetonból épült raktárhoz vezette őket. – Öröknaptárak – olvasta hangosan Melanie a bejárat fölötti feliratot. Bőségesen volt hely, ahova el lehetett helyezni a szeizmikus vibrátort. A raktárban volt még egy működőképes fürdőszoba is, valamint egy előző bérlőtől hátrahagyott villanyrezsóval és egy öreg Zenith tévével felszerelt kis irodahelyiség is.

Priest közölte az üzletkötővel, hogy körülbelül egy hónapig hordókat szeretne tárolni az épületben. A fiatalembert szemmel láthatóan egyáltalán nem érdekelte, hogy Priest mit akar kezdeni a raktárral. Boldog volt, hogy valami bérleti díjat szedhet be a szinte teljesen értéktelen épületért. Megígérte, hogy másnapra a vizet és az elektromos áramot is bekapcsolják. Priest az öreg gitárban tartalékolt összegből négy hétre előre kifizette neki a bérleti díjat.

Az üzletkötő olyan arccal vette át a pénzt, mintha kincset talált volna. Átadta Melanie-nek a kulcsokat, kezet fogtak, és gyorsan elviharzott, mielőtt még Priest meggondolta volna magát.

Priest és Melanie ezután visszaautózott a Silver River Valleybe.

Csütörtökön este Judy Maddox engedett magának egy kád vizet. A forró fürdőben elpilledve eszébe jutott, hogy első osztályos korában mennyire

megrémült a földrengéstől. Az emlékek olyan erővel törtek rá, mintha mindaz csak tegnap történt volna. Borzalmasabbat el sem tudott képzelni, mint amikor valaki érzi, hogy lába alatt a talaj nem szilárd, hanem bizonytalan, és halálos veszélyt hordoz magában. Néha, csendes pillanataiban, tömegével egymásnak rohanó autók, összeomló hidak és épületek, árvizek és tűzvészek rémálmai törtek rá, de egyik sem volt számára annyira félelmetes, mint saját, hatéves korában átélt élménye.

Hajat mosott, és a borzalmas élmény emlékeit visszatuszkolta tudata mélyére. Összekészítette holmiját, és este tízkor már újra bent volt a tisztiklubban.

A központ csendes volt, de a feszültséget szinte tapintani lehetett. Még mindig senki sem tudta volna biztosra megmondani, hogy valóban képes-e az Éden Kalapácsa megrengetni a földet. Az viszont, hogy Ricky Granger fegyverrel a kezében elrabolta Al Honeymoont a Capitolium garázsából, majd kitette valahol az I-80-as út mentén, már mindenkit meggyőzött arról, hogy a terroristák halálosan komolyan gondolják a fenyegetést.

A régi bálteremben már több mint száz ember dolgozott. A parancsnokságot Stuart Cleever, a Washingtonból érkezett nagyfejű vette át. Honeymoon kifejezett kérése ellenére az iroda nem engedélyezte, hogy ekkora ügyet egy Judyhoz hasonló, alacsony beosztású ügynök irányítson. Judy nem is akarta, hogy minden az ő kezében fusson össze, ezért nem is tiltakozott a döntés ellen. Azt viszont sikerült elérnie, hogy se Brian Kincaid, se Marvin Hayes ne folyhasson bele közvetlenül az eseményekbe.

Judy a nyomozás operatív irányítója beosztást kapta, s ez éppen elegendő hatáskört is biztosított a számára. Szorosan együttműködött Charlie Marshsel, a vészhelyzetben végrehajtandó akciók irányítójával, aki egyben a szomszédos helyiségekben állandóan készenlétben álló, különleges fegyverekkel felszerelt és különleges taktikai megoldásokkal dolgozó csoport parancsnoka is volt. A rövidre vágott, deresedő hajat viselő, negyvenöt év körüli Charlie valamikor a hadseregben teljesített szolgálatot, megszállottan őrizte erőnlétét és szenvedélyesen gyűjtötte a fegyvereket. Judy normális körülmények között nem kifejezetten kedvelte ezt a típust, de Charlie egyenes és megbízható volt, így nem esett nehezére együtt dolgoznia vele.

A központ és a nyomozó csoport asztalai között egy fiatal szeizmológus társaságában ott ült Michael Quarcus is; számítógépeik képernyőjén mindketten a földkéreg aktivitását figyelték. Judyhoz hasonlóan Michael is

csak néhány órára ment haza. Frissen vasalt, khakiszínű vászonnadrágban, fekete pólóban és egy sportszatyorral a kezében érkezett vissza; látszott rajta, hogy hosszabb távra rendezkedett be.

A nap folyamán olyan gyakorlati kérdéseket beszéltek meg, mint hogy hova lehet elhelyezni a műszereit, aztán bemutatta segítőtársát is. Először kicsit feszélyezetten érezték magukat mindketten, de Judy úgy látta, hogy Michael hamar túlteszi magát a kedd esti kellemetlen helyzet okozta felháborodáson és bűntudaton. Úgy érezte, hogy neki legalább egy-két napot duzzogni kellene, de ahhoz most túlságosan is el volt foglalva. Az egész ügyet a szőnyeg alá söpörte tudatában, s rájött, hogy továbbra is milyen szívesen van Michael társaságában.

Éppen valami ürügyet keresett, hogy odamehessen az asztalához, amikor asztalán megcsörrent a telefon.

– Judy Maddox – kapta fel azonnal a kagylót.

– Hívásod van Ricky Grangertől – közölte a telefonközpontos.

– Azonosítani! – csattant azonnal Judy hangja. A telefonközpontos másodperceken belül fel tudta venni a kapcsolatot a Pacific Bell Telefontársaság huszonnégy órán keresztül, folyamatosan működő biztonsági szolgálatával. Judy odaintett Cleever és Marsh felé, hogy ők is figyeljék a beszélgetést.

– Megtörtént – jelentette a telefonközpontos. – Kapcsoljalak, vagy tartsam a vonalat?

– Kapcsold, és rögzítsd a hívást! – kattanás hallatszott. – Itt Judy Maddox – szólt bele a kagylóba.

– Maga nagyon ügyes, Maddox ügynök. Kíváncsi vagyok, elég okos-e ahhoz, hogy józan gondolkodásra bírja a kormányzót.

Ingerült, csalódott volt a hang. Judy már maga előtt is látta az ötven év körüli, vékony, rosszul öltözött férfit, aki megszokta, hogy odafigyelnek a szavára. Most kezdett kicsúszni kezéből a helyzet irányítása, sértődött volt, és az esélyeit mérlegelte.

– Ricky Grangerrel beszélek? – kérdezett rá Judy.

– Pontosan tudja, hogy kivel beszél. Miért kényszerít arra, hogy újabb földrengést okozzak?

– Kényszerítem? Azzal akarja becsapni magát, hogy mindez valaki másnak a hibájából történik?

– Nem én használok évről évre egyre több elektromos energiát – hangzott az egyre dühösebb válasz. – Nem akarom, hogy több erőmű épüljön! És én

nem használok elektromos áramot!

– Nem? Valóban nem? Talán gőzgép működteti a telefonját? Olyan szekta mely nem használ elektromos áramot. Ez is egy fontos nyom lehet. Gúnyolódás közben megpróbálta végiggondolni, hogy ez mit jelenthet. Vajon hol lehetnek?

– Engem ne baszogasson, Judy! Maga van bajban!

Judy közvetlen közelében, Charlie asztalán felcsengett a telefon. Azonnal felkapta, s nagy betűkkel felírta egy jegyzettömbre: „Nyilvános telefonfülke Oaklandban, az I-980-as és az I-580-as autópályák kereszteződésénél lévő Texaco kútnál.”

– Mindnyájan bajban vagyunk, Ricky – próbált meg Judy nyugodtan érvelni, s látta, hogy Charlie már a térképet tanulmányozza. Azt is hallotta, amikor kimondja a szót: „Útelzárás!”

– Megváltozott a hangja – szólalt meg ismét Granger gyanakvóan. – Mi történt?

Judy kezdte magát bizonytalanul érezni. Nem volt speciális képzettsége a terroristákkal folytatott tárgyaláshoz. Csak annyit tudott, hogy hívóját vonalban kell tartania.

– Hirtelen arra gondoltam, hogy mekkora katasztrófa származik abból, ha nem sikerül magával valami egyezségre jutnom – mondta, mivel más nem jutott eszébe.

Közben hallotta, ahogy Charlie halkan kiadja a sürgős parancsot: „Hívjátok az oaklandi rendőrséget, az alamedai seriff hivatalát és a kaliforniai közlekedésrendészetet.”

– Maga csak etetni próbál! – szólalt meg ismét Granger. – Már sikerült azonosítani a hívást? Jé, ez gyorsan ment. A különleges egység megérkezéséig megpróbál vonalban tartani? Felejtkezzen el róla! Százötven módja van annak, hogy eltűnjek innen.

– Annak viszont csak egyetlen módja van, hogy kikerüljön a csávából.

– Éjfél elmúlt – közölte Granger – Lejárt a határidő. Újabb földrengést fogok okozni, és semmivel sem tudnak megállítani! – fejezte be a beszélgetést, és már meg is szakította a vonalat.

Judy is lecsapta a kagylót.

– Indulás, Charlie! – szólt oda szomszédjának, majd kifelé rohanva letépte Granger fantomképét a hirdetőtábláról. A helikopter forgó lapátokkal már ott várt rájuk a dísztéren. Charlie-val együtt beugrottak a gépbe.

Felszállás után Charlie feltette a mikrofonos fülhallgatókat, s intett neki, hogy ő is kövesse példáját.

– Húsz percbe telik, míg le tudják zárni a környék útjait – közölte Charlie. – Feltételezzük, hogy százzal megy, mert nem akarja, hogy gyorshajtás miatt leállítsák, akkor mire elkészülünk, már harminc kilométerrel is eltávolodhatott attól a ponttól, ahonnan telefonált. Ezért adtam ki az utasítást, hogy negyven kilométer sugarú körben zárják le az autópályákat.

– És mi a helyzet a mellékutakkal?

– Csak abban reménykedhetünk, hogy hosszú utat kell megtennie. Ha letér az autópályáról, akkor szem elől tévesztjük. Ez itt Kalifornia legsűrűbb és legforgalmasabb úthálózata. Még az Egyesült Államok hadserege sem tudná teljesen lezárni.

Az I-80-as autópályára kanyarodva Priest helikopterzúgást hallott a magasban. Felnézett, s látta, hogy a fölöttük elhúzó gép San Francisco felől érkezik, és az öblön keresztül Oakland felé tart.

– A francba! – csattant fel dühösen. – Ugye nem lehet, hogy már bennünket keressenek?

– Mondtam neked! Ezeket a telefonhívásokat pillanatok alatt tudják azonosítani – szólalt meg szemrehányóan Melanie.

– Mit kezdenek vele? Azt sem tudják, hogy a töltőállomásról merre indultunk.

– Azt hiszem, hogy az autópályákat is lezárhatják.

– Melyiket? A 89-t, a 88-t, a 85-t vagy a 80-t? Déli vagy északi irányban?

– Lehet, hogy mindegyiket. Ismered a zsarukat. Azt csinálnak, amit akarnak.

– Az anyjukba velük! – lépett rá Priest a gázra.

– Nehogy megállítsanak gyorshajtás miatt!

– Oké, oké – csökkentette le Priest a sebességet.

– Nem térhetnénk le az autópályáról?

– Csak ezen juthatunk haza – rázta meg a fejét Priest. – Vannak ugyan mellékutak, de azok nem keresztezik a folyót. Annyit tehetünk, hogy meghúzzuk magunkat valahol Berkeleyben, és a kocsiban éjszakázunk. Időnk viszont nincs. Haza kell mennünk a szeizmikus vibrátorért. Nincs más választásunk, érte kell mennünk!

Oaklandot és Berkeleyt elhagyva már a forgalom is gyérülni kezdett. Priest feszülten meresztette tekintetét a sötétbe; rendőrlámpák villódzó fényei után kutatott. A Carquinez Bridge-hez érkezve kis megkönnyebbülést érzett. Ha átérnek a folyón, akkor már használhatják a mellékutakat is. Így fél éjszakájuk rámehet, míg hazaérnek, de a veszély már elmúlik a fejük fölül.

Lassan közelítette meg a fizetőkapukat, s továbbra is rendőrök után kutatott. Már csak egy pénztár volt nyitva, de éjfél elmúltával ebben nem talált semmi rendkívülit. Se kék fény, se járőrkocsi, se rendőr. A kapuhoz gurulva aprópénz után kezdett kutatni a zsebében.

Mikor felnézett, a közlekedésrendészet egyik rendőrét pillantotta meg maga előtt.

Úgy érezte, menten eláll a szívverése.

A rendőr bent állt a pénztáros mögött a fülkében, s meglepett arccal nézett Priestre.

A pénztáros elvette a pénzt, de nem adott zöld utat nekik.

A rendőr gyorsan kilépett a fülkéből.

– A francba! Most mi lesz? – szisszent fel Melanie.

Priest a menekülést fontolgatta, de aztán mégis másképpen döntött. Akkor kezdetét venné a hajtóvadászat. Öreg batárja nem tudná felvenni a versenyt a rendőrautókkal.

– Jó estét, uram! – üdvözölte az ötven év körüli, testes, egyenruhája fölött golyóálló mellényt viselő rendőr. – Kérem, álljon félre!

Priest engedelmeskedett a felszólításnak. Ott már állt egy rendőrautó, mely rejtve maradt előlük, amikor a kapukhoz gördültek.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte suttogva Melanie.

– Próbálj nyugodt maradni! – szólt rá Priest.

A várakozó rendőrautóban egy másik rendőr ült. Mikor észrevette, hogy Priest az út széle felé közeledik, kiszállt a kocsiból. Ő is golyóálló mellényt viselt. Közben a pénztárbódé felől a másik rendőr is megérkezett.

Priest kinyitotta a kesztyűtartót, és előhúzta a reggel, a Los Alamostól ellopott revolvert.

Kiszállt a kocsiból.

Judy néhány perc múlva már ott is volt annál a Texaco kútnál, ahonnan a telefonhívás érkezett. Az oaklandi rendőrség nem késlekedett. A parkoló egyik sarkában, orral a tér felé fordulva, villódzó kék lámpákkal már négy

járőrkocsi várakozott, és reflektoraikkal megvilágították a kiürített, rögtönzött leszállópályát. A helikopter leereszkedett a betonra.

Judy azonnal kiugrott a gépből. Egy rendőrőrmester üdvözölte.

– Mutassa meg, hol van a telefon! – szólalt meg Judy azonnal.

A rendőr bevezette az épületbe. A nyilvános telefon a mosdók melletti sarokban volt elhelyezve. A pult mögött ketten álltak, egy középkorú, fekete nő és egy fülbevalót viselő, fehér fiatalember. Mindketten ijedtnek látszottak.

– Kihallgatta már őket? – kérdezte meg Judy az őrmestertől.

– Nem – válaszolta a rendőr. – Csak annyit mondtam nekik, hogy rutinellenőrzésről van szó.

Négy járőrkocsi és az FBI helikopterének megérkezése után bolondok lennének, ha elhinnék, gondolta Judy.

– Úgy tizenöt perccel ezelőtt használta valaki ezt a telefont? – tette fel a kérdést az eladóknak azonnal a bemutatkozás után.

– Sokan használják a telefont – felelte a fekete nő, s Judynak menten olyan érzése támadt, hogy nagyon utálhatja a rendőröket.

– Egy ötven év körüli, magas, sötéthajú férfi – nézett rá Judy a fiatalemberre.

– Volt itt egy hasonló fickó – válaszolta a fiú, s a fekete nő felé fordult. – Nem láttad? Úgy nézett ki, mint valami öreg hippi.

– Nem láttam ilyesfélét – makacskodott a nő.

– Lehetséges, hogy ő volt? – vette elő Judy a fantomképet.

– Nem volt szemüvege – bizonytalanodott el a fiatalember. – És a haja is hosszú volt. Ezért is gondoltam, hogy biztosan hippi lehet – mondta, majd alaposabban ismét megnézte a képet. – Ennek ellenére lehetett ő is.

A fekete nő is vizsgálgatni kezdte a képet.

– Most már emlékszem – mondta. – Azt hiszem, ő volt az. Egy sovány, farmernadrágos fickó.

– Köszönöm, ez valóban nagy segítség – mosolygott rá Judy. – A következő kérdés is nagyon fontos lenne. Milyen kocsija volt?

– Nem figyeltem – felelte a fiatal férfi. – Tudja, hány kocsi megfordul itt naponta? Különben is már sötét volt.

Judy a nőre nézett, aki csak szomorkás mosollyal csóválta meg a fejét.

– Rossztól kérdezi, drága. Én még egy Cadillacet és egy Fordot sem tudok megkülönböztetni egymástól.

– Az ördögbe! – robbant ki Judyból, mert már képtelen volt eltitkolni csalódottságát. Igyekezett kicsit összeszedni magát. – Mindenesetre nagyon köszönöm a segítségüket – mondta búcsúzóul, s már kint is volt az ajtón.

– Van még más tanú is rajtuk kívül? – kérdezte az őrmestertől.

– Nincs. Lehetett ugyan több vevő is az üzletben, de azok már régen elmentek. Csak azok vannak, akik itt dolgoznak.

Charlie Marsh érkezett mobiltelefonnal a fülén.

– Grangert megtalálták – közölte azonnal Judyval. – Két közlekedési járőr tartóztatta fel a Carquinez Bridgenél, a fizetőkapuknál.

– Hihetetlen! – álmélkodott Judy, de aztán Charlie arcán észrevett valamit, s olyan érzése támadt, hogy talán mégsem olyan jó hírrel érkezett. – Őrizetbe vették? – kérdezte.

– Nem – válaszolta Charlie. – Agyonlőtte őket. Golyóálló mellényt viseltek ugyan, de mindkettőt a fején érte a találat. Megszökött.

– Tudjuk, milyen kocsival menekül?

– Nem. A pénztáros nem figyelte.

– Akkor csak simán elhajtott? – kérdezte Judy érezhető elkeseredettséggel a hangjában.

– Igen.

– És a két rendőrjárőr?

– Mindketten halottak.

– Isten legyen könyörületes hozzájuk! – suttogta falfehér arccal az őrmester.

– És az Isten segítsen hozzá bennünket, hogy elfogjuk Ricky Grangert – fordult félre Judy, s hányingert érzett az undortól –, mielőtt még másokat is megölne!

16

Oaktree eközben nagyszerű munkát végzett, és a szeizmikus vibrátorból a megbeszéltek szerint vásári forgóhintát varázsolt.

A „Sárkánytorok” vidám piros és sárga színekkel telerajzolt paneljei teljesen eltakarták a masszív acéltáblát és a nagy teljesítményű, vibrációt biztosító motort, valamint a gép működtetéséhez szükséges, tartályokból és szelepekből álló bonyolult szerkezetet. Pénteken délután, amikor Priest a Sierra Nevada lábaitól a Sacramento völgyén keresztül a partvidéki sávig átszelte az állam területét, a többi teherautó vezetője vidám tülköléssel üdvözölte, a mellette elhaladó kocsik hátsó ablakaiból gyerekek integettek feléje.

A rendőrjárőrök nem is vesztegették rá az idejüket.

Priest mellett Melanie ült. Star és Oaktree az öreg Cudával követte őket. A kora esti órákban érkeztek meg Felicitasba. A szeizmikus ablak néhány perccel hét óra után nyílik. Az időpont is tökéletesen megfelelőnek ígérkezett; Priestnek a késő alkonyi órákban kell menedéket találnia. Ráadásul az FBI emberei és a rendőrök már 18 órája riadókészültségben vannak... biztosan egyre jobban fáradnak és lassul a reakciókészségük. Talán már abban reménykednek, hogy nem is lesz földrengés.

Lekanyarodott az autópályáról, és leparkolt a kocsival. A kijáratnál lévő benzinkútnál egy éttermet látott, ahol több család is éppen a vacsoráját fogyasztotta. A gyerekek az ablakon keresztül a forgóhintát bámulták. Az étterem melletti füves térségen öt vagy hat ló békésen legelészett, azon túl pedig már alacsony, üvegfalú irodaépületek álltak. A városba vezető út mindkét oldalán lakóházak sorakoztak; Priest látott egy iskolát és egy baptista imaházra emlékeztető, alacsony, fából készült épületet is.

– A törésvonal pontosan keresztezi a főutcát – mondta Melanie.

– Ezt honnan állapítottad meg?

– Nézd meg az út menti fákat – mutatott az asszony az utca túloldalán sorakozó magas, öreg fenyőfákra. – Az utca nyugati végén a fasor legalább másfél méterrel hátrább kezdődik, mint a keleti végén.

Priest valóban látta, hogy valahol az utca közepén az egyenes fasor határozottan megtörik. A törésponttól nyugati irányban a fasor már nem közvetlenül a járda mellett, hanem a mellette futó füves sáv közepén húzódott.

Priest bekapcsolta a rádiót. John Truth műsora éppen akkor kezdődött.

– Nagyszerű! – dörzsölte elégedetten a kezét.

– „Mike Robson kormányzó kabinetfőnökét – kezdte a hírolvasó bemondó –, tegnap bizarr körülmények között elrabolták. Az emberrabló a Capitolium garázsában lepte meg Al Honeymoon kabinetfőnököt, kényszerítette, hogy elhagyja a várost, majd az I-80-as autópálya szélén kitette."

– Észrevetted, hogy említést sem tettek az Éden Kalapácsáról? – kérdezte Priest. – Pontosan tudják, hogy én voltam ott Sacramentóban, de próbálják úgy feltüntetni, mintha semmi közünk nem lenne az esethez. Gondolják, hogy így elejét vehetik a pániknak. Csak az idejüket fecsérlik. Húsz perc múlva akkora pánik lesz egész Kaliforniában, mint még soha.

– Rendben – mondta Melanie. Feszült volt, eluralkodott rajta az izgalom, arca kipirult, szeme reménytől és félelemtől csillogott.

Priest titokban tele volt kétségekkel. Vajon ezúttal is sikerül?

Ezt csak egyetlen módon lehet kideríteni!

Sebességbe tette a járművet, és a lejtős úton lassan gurulni kezdett lefelé.

Az autópályáról lekanyarodó út egy hurokkal csatlakozott a kelet felől városba haladó régi országúthoz. Priest rákanyarodott a főutcára. Pontosan a törésvonal fölött egy kávézó állt. Priest beállt a kis üzlet parkolójába. A Cuda is becsúszott melléje.

– Menj be, vegyél néhány fánkot! – szólt oda Priest Melanie-nak. – Próbálj természetesen viselkedni!

Az asszony kiugrott a vezetőfülkéből, és elindult a kávézó felé. Priest behúzta az összes féket, s a kapcsoló felé nyúlt, mellyel az acéltáblát lehetett leengedni.

Egy egyenruhás rendőr lépett ki a kávézóból.

– A francba! – káromkodta el magát Priest.

Barna papírzacskóval a kezében a rendőr céltudatosan feléjük indult. Priest úgy gondolta, hogy biztosan csak társának és magának ugrott be egy kávéért. De hol lehet a járőrkocsi? Priest gyorsan körbehordozta tekintetét a környéken, s már észre is vett egy mikrobusztól félig eltakart kocsit kék és fehér lámpákkal a tetején. Mikor behajtott, nem vette észre. Átkozta magát figyelmetlenségéért.

A bánat késeinek bizonyult. A rendőr észrevette a teherautót, és irányt változtatva egyenesen odalépett Priest lehúzott ablaka mellé.

– Hello! Mi újság? – üdvözölte barátságos képpel a magas, vékony, a húszas éveinek elején járó, rövidre vágott, szőke hajú rendőr.

– Nincs semmi, köszönöm – válaszolta Priest. Kisvárosi rendörök, úgy viselkednek mindenkivel, mintha a szomszédjuk lenne.

– Ugye tudja, hogy a forgóhintát csak engedéllyel működtetheti?

– Mindenütt kell engedély – felelte Priest. – Éppen Pismo Beach felé igyekszünk. Mi is megálltunk egy kávéra.

– Oké. További jó utat!

– Magának is.

A rendőr már ott sem volt, s Priest maga is csodálkozva csóválta meg a fejét. Ha tudnád, ki vagyok, testvér, akkor a csokoládés fánk biztosan torkodon akadna!

A hátsó ablakon kinézve ellenőrizte a vibrációs mechanizmus műszereit. Mindegyik zöld fénnyel világított.

– Ülj be az autóba a többiekhez – szólt oda az időközben visszaérkező Melanie-nak. – Én is azonnal ott leszek.

Távirányításra kapcsolta át a gépezetet, majd a motort továbbra is működésben hagyva kiugrott a vezetőfülkéből.

Melanie és Star a Cuda hátsó ülésén húzta meg magát, olyan távol egymástól, amilyen távol csak lehetett; udvariasak voltak egymással, de egyiküknek sem sikerült palástolnia a másik iránt érzett gyűlöletét. Oaktree ült a volánnál. Priest beugrott melléje.

– Menjünk vissza a dombtetőre, ahol az előbb megálltunk – mondta Priest.

Oaktree lassan kigördült a parkolóból.

Priest bekapcsolta a rádiót, és megkereste John Truth műsorát.

– „Pénteken este 7 óra 25 perc van – hallatszott a műsorvezető hangja – és hála Istennek, a földrengéssel fenyegetőző terroristáknak nem sikerült beváltaniuk ígéretüket. Mi volt életük legfélelmetesebb élménye? Hívják John Truth műsorát, és mondják el mindenkinek! Az sem baj, ha olyan ostobaságról van szó, mint egy egér a hűtőszekrényben, de elmondhatják azt is, ha rablás áldozataivá váltak. John Truth élő műsorában osszák meg élményeiket a nagyvilággal!”

– Hívd fel a mobilodon! – szólt oda Priest Melanie-nak.

– Mi lesz, ha azonosítják a hívást?

– Ez egy rádióállomás, és nem az a rohadt FBI! Ezek nem tudják a hívásokat azonosítani. Tedd, amit mondtam!

– Oké – válaszolta Melanie, és már be is billentyűzte a John Truth által többször elismételt telefonszámot. – Foglalt – közölte Priesttel.

– Próbálkozz tovább!

– A készülék automatikusan megismétli a hívást.

Oaktree leállította a kocsit a dombtetőn, s mindnyájan lenéztek az alattuk elterülő városra. Priest nyugtalanul pásztázta végig tekintetével a kávézó előtti parkolót. A rendőrök még mindig ott lebzseltek. Míg ennyire közel voltak, nem akarta elindítani a vibrátort... valamelyikük eléggéésznél lehet ahhoz, hogy beugorjon a vezetőfülkébe és leállítsa a motort.

– Ezek az átkozott zsaruk! – mormogta dühösen. – Miért nem mennek inkább a bűnözők után!

– Ne mondj ilyet! Még ide találnak jönni – tréfálkozott Oaktree.

– Mi nem vagyunk bűnözők – tiltakozott határozottan Star. – A hazánkat akarjuk megvédeni.

– Ez az igazság – mondta Priest, s öklével nagyot csapott a levegőbe.

– És ezt komolyan is gondolom – folytatta Star. – Ha száz év múlva az emberek visszatekintenek, akkor azt mondják majd, hogy nekünk volt igazunk, és a kormányzat volt az őrült, amiért hagyta, hogy Amerikát tönkretegye a környezetszennyezés. Olyanok vagyunk, mint az I. világháború idején a katonaszökevények... akkor megvetették őket, de ma már mindenki azt mondja, hogy csak azoknak maradt meg a józan eszük, akik annak idején elfutottak.

– Ez az igazság – bólogatott Oaktree.

A rendőrjárőr közben kigördült a parkolóból.

– Kicseng – szólalt meg Melanie. – Kicseng... Halló? Igen, tartom a vonalat... Azt mondja, hogy kapcsoljuk ki a rádiónkat...

Priest azonnal eleget tett a kérésnek.

– Egy földrengésről akarok beszélni... – folytatta Melanie nyilvánvalóan egy kérdésre válaszolva. – Itt... itt Melinda beszél... Óh! Azonnal kapcsolják. Bassza meg! Majdnem bemondtam a nevemet!

– Semmit sem számított volna – mondta Priest – Rajtad kívül még millió Melanie létezik. Add ide a telefont!

Melanie átadta Priestnek a készüléket, aki a fülére téve végighallgatta a San Jose-i Lexus Autókereskedés hirdetését. Úgy tűnt, hogy a műsorban szerepelni kívánókat rendszeresen megvárakoztatják. A hirdetés közben figyelte, ahogy a járőrkocsi feléjük indul felfelé a dombon. Elhaladt mellettük, rátért az autópályára, és eltűnt szem elől.

– És most Melinda szeretne valamit mondani nekünk a földrengésről – hangzott fel hirtelen a műsorvezető hangja a telefonban. – Hello, Melinda! John Truth élő műsorában, vonalban van, elkezdheti!

– Hello John! Itt nem Melinda, hanem az Éden Kalapácsa beszél. Rövid szünet következett. Mikor Truth ismét megszólalt, hangja vészjóslóan csengett, mint amikor valami nagy horderejű dolgot akar közölni a hallgatósággal.

– Öregem, jobb lesz, ha ezzel nem viccelődik, mert ha tovább folytatja, akkor könnyen börtönbe kerülhet. Remélem, ezzel tisztában van?

– Azt hiszem, akkor mennék börtönbe, ha nem viccelnék – válaszolta Priest.

John Truth nem találta humorosnak a választ.

– Miért hívott? – kérdezte.

– Csak abban szerettünk volna biztosak lenni, hogy ezúttal már mindenki megbizonyosodik arról, hogy a földrengést mi okoztuk.

– Mikor fog megtörténni?

– Néhány percen belül.

– Hol?

– Ezt nem mondhatom meg, mert az FBI lecsapna ránk, ezért elégedjen meg annyival, hogy ezt a helyet senki sem gyanítja. Valahol a 101-es út mentén fog bekövetkezni.

Raja Khan felpattant a parancsnoki állás közepén lévő asztala mellől.

– Hallgasson el mindenki és figyeljen! – ordította. Mindenki észrevette hangjában a rémületet, s azonnal síri csend telepedett a bálteremre. – John Truth élő műsorában egy fickó azt állítja, hogy az Éden Kalapácsa nevében beszél.

A termet ismét zaj töltötte be, mindenki kérdezett valamit. Judy is felállt a helyéről.

– Csendet mindenkinek! – kiáltotta el magát. – Raja, mit mondott a telefonáló? A táskarádiója hangszórójához egészen közel hajoló Carl Theobald válaszolt a kérdésre.

– Közölte, hogy a következő földrengés néhány percen belül valahol a 101-es út mellett lesz.

– Jól van Carl! Hangosítsd fel a készüléket! – mondta Judy, s megpördült a sarka körül. – Michael... egybeesik valamelyik megfigyelés alá vont területtel?

– Nem! A francba, rosszul számoltam.

– Akkor számolj ismét! Próbáld kideríteni, merre lehetnek ezek az emberek!

– Rendben van, csak ne kiabálj! – ült vissza Michael a helyére, és rátette kezét az egérre.

– Most következik – mondta a hang a rádióban. Michael számítógépén megszólalt a vészjelzés.

– Mi volt az? Rengés? – kérdezte Judy.

– Várj! Most jelenik meg a képernyőn... Nem, nem rengés... Ez csak a szeizmikus vibrátor.

Judy Michael válla fölött a képernyőre pillantott, és pontosan olyan mintázatot látott rajta, mint amilyet vasárnap mutatott neki.

– Hol vannak? Határozd meg a helyet!

– Éppen azt csinálom! – csattant fel Michael. – A gép attól még nem végzi el gyorsabban a háromszögelést, ha ordibálsz velem!

Hogy lehet ilyen átkozottul érzékeny ebben a helyzetben!

– Miért nem következett be földrengés? Talán nem működik a módszerük?

– Owens Valleyben sem sikerült nekik első alkalommal.

– Ezt nem is tudtam.

– Oké. Itt vannak a koordinátáik!

Judy és Charlie Marsh odalépett a nagy falitérképhez. Michael ismét bemondta a koordinátákat.

– Itt vannak! – kiáltott fel Judy diadalmasan. – San Franciscótól délre, pontosan a 101-es út mellett. Felicitasnak hívják a várost. Carl, azonnal hívd fel a helyi rendőrséget! Raja, értesítsd a sztrádarendőrséget! Mi együtt megyünk helikopterrel!

– A meghatározás egy kicsit pontatlan is lehet – figyelmeztette Michael. A vibrátor a megadott koordinátáktól másfél kilométeres körzetben bárhol lehet.

– Hogy lehetne a kört leszűkíteni?

– Ha látnám a környéket, akkor meg tudnám mondani, hogy hol húzódik a törésvonal.

– Gyere te is velünk a helikopterrel! Kapj magadra egy golyóálló mellényt! Indulás!

– Nem működik – közölte Priest, s megpróbálta megőrizni nyugalmát.

– Első alkalommal Owens Valleyben sem működött, nem emlékszel? – szólalt meg Melanie bosszankodva. – Arrább kell állnunk a kocsival, és

meg kell újra próbálni.

– A francba! Remélem, lesz rá időnk – mondta Priest. – Indulás, Oaktree! Vissza a géphez!

Oaktree sebességbe tette az öreg batárt, és száguldani kezdett lefelé a lejtőn.

– Mit gondolsz, hova kellene leállítani? – harsogta túl a motorzajt Priest Melanie felé fordulva.

– Ott van egy utca, majdnem szemben a kávézóval... Oda kellene vagy négyszáz méternyit bemenni. Ott húzódik a törésvonal.

– Oké.

Oaktree a kávézó előtt állt meg. Priest kiugrott a kocsiból. Egy kövér, középkorú nő állt meg előtte.

– Hallotta ezt a zajt? – kérdezte. – Mintha a maga kocsijából jött volna. Meg lehetett tőle süketülni!

– Állj félre az útból, vagy szétbaszom az agyadat! – ordított rá Priest, s máris beugrott a teherautó vezetőfülkéjébe. Felemelte az acéltáblát, sebességbe kapcsolt, s máris elindult. Egy nagy, ócska kombi előtt kanyarodott ki az útra. A kombi vezetője csikorogva fékezett, vezetője pedig dühösen nyomkodta a dudát. Priest befordult a mellékutcába.

Négyszáz méter után egy takarosan rendben tartott, drótkerítéssel körbevett, földszintes családi ház előtt állt meg. A kerítésen túlról egy apró, fehér kutya veszettül csaholni kezdett. Priest lázas sietséggel eresztette le az acéltáblát, majd ellenőrizte a műszereket. Távirányításra kapcsolta a gépet, kiugrott a vezetőfülkéből s máris bent volt a Cudában.

– Oaktree csikorgó kerekekkel megfordult, s az ellenkező irányba hajtott el. A főutcán végighajtva Priest észrevette, hogy mozgásukkal kezdenek feltűnést kelteni. Alaposan megbámulta őket egy bevásárlózacskókat cipelő házaspár, két mountain bike-os gyerek és három pocakos férfi, akik a közeli bárból léptek ki, hogy megnézzék, mi folyik a környéken.

Elértek a főutca végére, és felkanyarodtak a dombtetőre.

– Itt jó lesz. Elég messze vagyunk – mondta Priest. Oaktree megállította a kocsit, Priest pedig bekapcsolta a távirányítót.

A hat háztömbnyire lévő vibrátor hangja tisztán idehallatszott.

– Itt biztonságban vagyunk? – kérdezte Star remegő hangon. Senki sem válaszolt neki, feszülten várakoztak, várták a földrengést.

A vibráció 30 másodpercig tartott, majd a környék ismét elcsendesedett.

– Túlságosan is biztonságban – válaszolta Priest.

– Nem működik ez a kibaszott szerkezet, Priest! – szólalt meg Oaktree.

– Előző alkalommal is ez történt – felelte Priest, de ő is kétségek között vergődött. – Működni fog!

– Tudod mire gondoltam? – szólalt meg Melanie. – Itt túlságosan laza a talaj. A város közel van a folyóhoz. A laza, nedves talaj elnyeli a rezgéseket.

– Tegnap még azt mondtad, hogy a földrengés nagyobb károkat okoz a nedves talajon – fordult feléje szemrehányóan Priest.

– Azt mondtam, hogy a nedves talajon álló épületekben esik nagyobb kár, mert alattuk a talaj jobban elmozdul. A lökéshullámok törésvonalhoz történő továbbítására viszont a sziklás talaj az alkalmasabb.

– Hagyd abba ezt a nyomorult kiselőadást! – szólt rá Priest. – Hol próbálkozzunk ismét?

– Ott, ahol lekanyarodtunk az autópályáról – mutatott fel Melanie a dombtetőre. – Az ugyan nem esik egybe a törésvonallal, de ott biztosan sziklás az altalaj.

Oaktree kérdően Priestre pillantott.

– Vissza a teherautóhoz! Indulás! – adta ki Priest az utasítást. Ismét végigszáguldottak a főutcán, s most már egyre többen bámulták őket. Oaktree csikorgó kerekekkel bekanyarodott a mellékutcába, s megállt a szeizmikus vibrátor mellett. Priest beugrott a vezetőfülkébe, felemelte az acéltáblát, és padlógázzal ő is elindult.

A teherautó kínos lassúsággal haladt át a városon, s lódult neki erőlködve a lejtőnek.

Félúton járhattak, amikor a korábban látott rendőrautó villogó fényekkel és bekapcsolt szirénával a város felé tartva elszáguldott mellettük.

A teherautó végre felért arra a helyre, ahonnan Priest először lenézett a városra, és tökéletesnek találta a helyet. Az étteremmel szemben, az út közepére állította le a teherautót. Harmadjára is leengedte a vibrátor acéltábláját.

A Cuda most is szorosan a nyomában volt. A lejtőn ismét megjelent a rendőrségi járőrkocsi. Felpillantva egy helikoptert látott a távoli égbolton.

Arra már nem volt ideje, hogy kiszálljon a kocsiból és bekapcsolja a távirányítót. A vezetőülésen ülve kell elindítania a szeizmikus vibrátort.

A műszerfal felé nyúlt, s rövid tétovázás után meghúzta az indítókart.

Fentről nézve Felicitas olyan volt, mint egy alvó város.

Derült és tiszta volt az este. Judy jól látta a főutcát és a mellékutcák hálózatát, a kerteket, a kocsifelhajtókon parkoló autókat, de semmi mozgást nem tapasztalt a környéken. Egy virágot öntöző férfi is olyan mozdulatlannak tűnt, mintha szoborrá merevedett volna. A járdán egy hatalmas szalmakalapot viselő nő ácsorgott; az utcasarkon álló három tizenéves kislány lába is mintha földbe gyökerezett volna. Két fiú az utca közepén állt meg kerékpárjával.

A város mellett elegáns viadukton áthaladó autópályán normális volt a forgalom. Az autók és teherautók között, másfél-két kilométer távolságban két, nagy sebességgel a város felé száguldó rendőrautót fedezett fel; nyilvánvalóan az ő hívására érkeznek a helyszínre.

A város viszont továbbra is mozdulatlanul terült el alattuk.

Néhány pillanat elteltével már meg is értette, hogy mi zajlik odalent.

Mindenki hallgatózott.

A helikopter zúgása meggátolta abban, hogy ő is hallja, mit figyelnek odalent, de sejtette, hogy a szeizmikus vibrátor dübörgését hallgatják.

Vajon hol lehet?

A helikopter olyan alacsonyan repült, hogy a főutcán parkoló kocsik márkáját is meg tudta állapítani, de sehol sem látott akkora járművet, ami elég nagy lett volna ahhoz, hogy a szeizmikus vibrátort magába rejtse. A mellékutcákon lévő fák egyike sem volt olyan terebélyes, hogy elrejthetett volna szeme elől egy nagyméretű teherautót.

– Látod a törésvonalat? – kérdezte Michaeltől a mikrofonon keresztül.

– Igen – válaszolta a térképet és az alattuk húzódó tájat tanulmányozó és összehasonlító Michael. – Keresztezi a vasutat, a folyót, az autópályát és a gázvezetéket. Mindenható Isten! Itt aztán valóban nagy kárra lehet számítani!

– De hol lehet a vibrátor?

– Mi az ott a domboldalon?

Judy követte tekintetével a mutatóujj irányát. A város fölött, közel az autópályához egy kisebb épületegyüttest látott; valami gyorsétkezde lehetett, közelében egy üvegfalú irodaépület és valami fából emelt építmény, minden bizonnyal kápolna állt. Az étterem közelében az úton egy barnás színű kupé parkolt. A hetvenes évek elejéről származó, nagy országúti cirkálónak látszott. Egy járőrkocsi közeledett feléje. A nagy batár előtt egy jókora teherautó állt, oldalán rikító vörössel és sárgával festett sárkányok díszelegtek.

– Sárkánytorok – betűzte ki Judy rajta a feliratot. – Forgóhinta – állapította meg.

– Vagy csak annak álcázzák – jegyezte meg Michael. – Méreteit tekintve meg is felelne egy szeizmikus vibrátornak.

– Jézusom, azt hiszem igazad van! – szólalt meg döbbenten Judy. – Charlie, hallod miről van szó?

Charlie Marsh a pilóta mellett foglalt helyet. A tömzsi, MP-5-ös géppisztolyokkal felszerelt különleges egység hatfős csoportja Michael és Judy háta mögött ült. A csoport többi tagja az operatív irányító központul szolgáló páncélautóval száguldott az autópályán.

– Figyelek – szólt vissza Charlie. – Pilóta! Le tud bennünket tenni a dombon lévő mutatványos kocsi mellé?

– Elég kényelmetlennek látszik a hely – válaszolta a helikopter vezetője. – A domboldal nagyon meredek, és az út is összeszűkül. Inkább az étterem előtti parkolóban tenném le a gépet.

– Tegye, ahogy gondolja! – válaszolta Charlie.

– Ugye nem lesz földrengés? – kérdezte a pilóta. A kérdésre senki sem válaszolt.

Ahogy a helikopter a parkoló fölé ért, egy alak ugrott ki a teherautó vezetőfülkéjéből. Judy alaposan megnézte. Magas, vékony, hosszú, sötét hajú férfit látott, s azonnal megérezte, hogy őaz ellenség. A férfi felnézett a helikopterre, s Judy úgy érezte, mintha egyenesen őt bámulná. Ahhoz túlságosan is messze volt, hogy világosan ki tudja venni arcvonásait, de biztos volt benne, hogy Granger áll előtte.

Maradj ott te szarházi, jövök, hogy elkapjalak!

A helikopter már közvetlenül a parkoló fölött lebegett, s ereszkedni kezdett lefelé.

Judy tisztában volt vele, hogy az elkövetkező néhány másodpercben mindnyájan meghalhatnak.

Mikor a helikopter földet ért, olyan zajt halott, mintha az ítélet napja köszöntött volna rájuk.

A mennydörgésszerű robaj elnyomta a szeizmikus vibrátor és a helikopter motorjának a zúgását is.

Priest talpa alatt a talaj megemelkedett, s úgy érezte, mintha ökölcsapás érte volna. Látta, amint a helikopter leereszkedik az étterem előtti parkolóba, s már arra gondolt, hogy a vibrátor feleslegesen püföli még mindig a földet, hiszen terve meghiúsult, Őt letartóztatják és börtönbe

zárják. A következő pillanatban már arccal a betonon hevert, s olyan érzése volt, mintha Mike Tyson öklébe szaladt volna bele.

Fektében megfordult, levegő után kapkodott, s látta, hogy a közelben álló fák úgy hajladoznak és csavarodnak, mintha hurrikán tépázná őket.

A következő pillanatban már magához is tért, és tudta, hogy terve sikerült. Földrengést okozott!

Igen!

És őáll az események középpontjában!

Hirtelen elfogta a halálfélelem.

Az iszonyatos zajtól a levegő egyfolytában remegett; olyan volt, mintha egy óriási tepsiben hatalmas sziklatömböket ráztak volna.

Minden erejét összeszedve térdre emelkedett, de alatta továbbra sem volt szilárd a talaj, s amikor megpróbált talpra állni, akkor ismét a földre zuhant.

A francba, ezt én is megkaptam!

Fektében megfordult, és valahogy sikerült felülnie. Olyan hangot hallott, mintha ablakok százai törtek volna be. Jobbra pillantva már pontosan látta is, mi történt. Az irodaépület üvegfalai egyszerre mállottak porrá. Az üvegszilánkok vízesésként hullottak alá az épületről.

Igen!

Úgy látta, mintha a baptista imaház az oldalára dőlt volna. Gyengécske faépítmény volt, s vékony falai hatalmas porfelleget kavarva terültek szét a földön. Csak az épület közepén álló, nehéz tölgyfából faragott pulpitus maradt épen a romhalmaz közepén.

Sikerült! Megcsináltam! Megcsináltam!

Az étterem ablakai csörömpölve hullottak szét, s gyerekek rémült kiáltozása hallatszott. A tető egyik széle megbillent, s öt-hat tizenéves gyereket asztalaikkal és vacsorájukkal együtt maga alá temetett. Amikor a megmaradt tetőszerkezet is csúszni kezdett lefelé, a vendégek felugráltak helyeikről, s a most már üveg nélkül tátongó ablakok felé vetették magukat.

Mindenfelé átható benzinszag terjengett. A földrengés kettészakította a benzinkút föld alatti tartályait, gondolta Priest. Felemelte tekintetét, és látta, hogy a benzinkút környékét üzemanyagtenger árasztja el. Egy irányíthatatlanná vált motorkerékpár az út egyik oldaláról a másikra csapódva száguldott lefelé, míg utasa le nem zuhant róla, s a motor önálló életre kelve végigcsúszott az úttesten, s szikrákat keltett a betonon. A kiömlött üzemanyag hatalmas lobbanással tüzet fogott, és egy másodperc elteltével az egész tér lángokban állt.

Jézus Krisztus!

A tűz vészesen közeledett a Cudához. Látta Oaktree rémült arcát, ahogy a kocsi ide-oda himbálózott az úton.

Oaktree-t eddig még soha nem látta félni.

Az étterem melletti mezőn legelésző lovak a ledőlt kerítésen keresztül teljes erővel a tátott szájjal bámuló, rémült Priest felé vágtattak az úton. Már ahhoz sem volt ideje, hogy félrehúzódjon az útjukból. Fejét karjai alá rejtette. A lovak kétoldalt elvágtattak mellette.

Odalent a városban őrülten kongtak a harangok.

A helikopter egy másodperccel földet érése után ismét elszakadt a földtől. Judy látta, hogy alattuk a talaj úgy remeg, mint egy szelet gyümölcskocsonya. Ahogy a helikopter magasabbra emelkedett, már ez is elhalványult tekintete előtt. Lélegzete is elállt, amikor látta, hogy az irodaépület falai mintha tajtékot vetettek volna, majd az egész egyetlen hatalmas hullámban a földre zuhant. Látta, amint a motoros elvágódik a benzinkút előtt, s felkiáltott a döbbenettől, amikor annak is tanúja volt, ahogy a motoros testét elborítják a lángok.

A helikopter oldalra billent, s a tájkép is megváltozott. Szétnézett az alant elterülő síkságon. A távolban egy tehervonat haladt. Judy először azt hitte, hogy nem esett kár benne, majd látta, hogy a szerelvény lecsúszott a vágányokról és erősen lassul. Elszörnyedve figyelte, ahogy a mozdony a sínek mellett szántja a földet. A megrakott vagonok kígyózni kezdtek, s feltorlódtak a mozdonyra. A helikopter ismét irányt változtatott és továbbra is emelkedett.

Judy most már a várost látta maga alatt. Döbbenetes kép tárult elé. Kétségbeesett emberek rohantak pánikszerűen az utcákra, s csak tátott szájukról látta, hogy torkuk szakadtából ordítozva próbáltak menekülni összeomló otthonaikból. A házak falai megnyíltak, az ablakok szinte kirobbantak keretükből, a tetők először fenyegetően megcsúsztak, majd a szépen ápolt kertekre és a kocsifelhajtón parkoló járművekre zuhantak. A főutcát szinte egyszerre borították el a lángok, és öntötte el a víz. Az utcákon autók rohantak egymásnak. Villámlásszerű felvillanások látszottak; Judy sejtette, hogy az elektromos kábelek szakadtak el.

Mikor a helikopter elérte a repülési magasságot, akkor az autópálya került a látómezejébe. Judy elborzadva kapta szája elé a kezét, amikor észrevette, hogy a viadukt egyik íve megcsavarodik és összeroppan. Az úttest kettétört, és egyik vége hatalmas, kinyújtott nyelvként a mélység fölé

merevedett. A középen tátongó nyílás mindkét oldalán legalább tucatnyi autó zsúfolódott össze, néhány közülük már lángokban állt. A mészárlás ezzel még korántsem ért véget. Látta, ahogy egy öreg, fecskefarkú Chevrolet fenékkel a mélység felé csúszik, s oldalára fordul, amikor vezetője hiábavaló kísérletet tett a megállítására. Judy saját kiáltását hallotta, amikor a kocsi az alatta lévő mélységbe zuhant. Még a gépkocsivezető rémülettől eltorzult arcát is megfigyelhette, ahogy a fiatal férfi látta az elkerülhetetlenül közeledő halált. A kocsi kísérteties lassúsággal forogva hullott alá a magasból, és zuhant az egyik ház tetejére. Lángnyelv csapott fel belőle, s a következő pillanatban már a ház is lángokban állt.

Judy a tenyerébe temette az arcát. A borzalmas látványt már nem tudta elviselni. Aztán eszébe jutott, hogy azért mégis FBI-ügynök. és erőszakot véve magán tovább nézte a borzalmakat. Figyelte, ahogy az autópályán haladó járművek lelassítanak, mielőtt egymásba rohantak volna. A sztrádarendőrség és a különleges egység járművei az autópálya felől most már nem tudták megközelíteni Felicitast.

Egy hirtelen támadt szélroham a benzinkút fölül elkergette a fekete füstfelleget, s Judy ismét megpillantotta azt a férfit, akiről feltételezte, hogy ő Ricky Granger.

Te tetted ezt! Te gyilkoltad le ezeket az embereket. Te szarzsák! Úgy is börtönbe záratlak, ha ez lesz életem utolsó cselekedete is!

Granger nagy nehezen feltápászkodott, talpra állt, és a barna kupéban ülők felé ordítozva, gesztikulálva rohanni kezdett.

A járőrkocsi ott állt a kupé mögött, de a rendőrök késlekedtek.

Judy rájött, hogy a terroristák szökni készülnek.

Charlie is ugyanerre a következtetésre juthatott.

– Leszállás, pilóta! – ordított bele a mikrofonba.

– Meg van maga őrülve!? – kiáltotta vissza a pilóta.

– Ezek követték el mindezt a borzalmat! – ordította most már Judy is a pilóta válla fölött előre mutatva. – Ők rendezték ezt a mészárszéket, és most megszöknek!

– A francba! – szisszent fel a pilóta, s a helikopter máris rohamosan közeledett a föld felé.

– Tűnés innen! – ordította Priest Oaktree-nek a Cuda nyitott ablakán keresztül.

– Oké! Melyik irányba?

– Ezen az úton menjünk – mutatott Priest a város felé vezető országútra –, de ne fordulj rá balra a főutcára, hanem jobbra térj le a régi mellékútra. Az egyenesen visszavisz San Franciscóba. Ezt már ellenőriztem.

– Oké.

Priest látta, hogy a két helyi zsaru kezd kikászálódni a kocsiból. Beugrott a teherautóba, felemelte az acéltáblát, s a kormánykerékbe kapaszkodva máris nekilódult. A Cuda is gyorsan megfordult tengelye körül, és elindult lefelé a lejtőn. A nehéz járművel Priest már óvatosabban fordult.

Az egyik rendőr az út közepén állva fegyvert szegezett a teherautóra. Az a fiatal rendőr volt, aki az étteremnél jó utat kívánt Priestnek.

– Rendőrség! Állj! – ordította. Priest egyenesen feléje hajtott.

A rendőr vaktában a levegőbe lőtt, majd félreugrott a teherautó útjából.

Az előttük haladó út kelet felől megkerülte a várost, és nem sérült olyan komolyan, mint a városban lévő utak. Priestnek az üvegből készült és megsemmisült irodaépület környékén meg kellett kerülnie néhány autóroncsot, de ezután az út már tisztának látszott. Fokozta a sebességet.

Úgy látszik sikerülni fog!

Aztán vagy 400 méternyire előtte az FBI helikoptere ereszkedett le az úttestre.

A francba!

Priest látta, hogy a Cuda kerekei is füstölnek a fékezéstől.

Oké, seggfejek, ti kerestétek magatoknak!

Priest padlóig nyomta a gázpedált.

A különleges egység egyenruhájába öltözött, állig felfegyverzett ügynökök ugráltak ki a helikopterből, s egymás után fedezékbe vonultak az út szélén.

Priest egyre gyorsuló tempóban száguldott lefelé a lejtőn, s már elhaladt a lefékezett Cuda mellett is.

– Kövessetek! – motyogta Priest magában, s abban bízott, hogy Oaktree is megérti, mit kell tennie.

Látta, hogy Judy Maddox is kiugrik a helikopterből. Golyóálló mellény takarta el kecses alakját, s kezében sörétes fegyvert szorongatott. Egy távíróoszlop mögé guggolt. Az utána botladozó férfiben Priest Melanie férjét, Michaelt ismerte fel.

Priest az oldalsó visszapillantó tükörbe nézett. Oaktree szorosan nyomában volt a Cudával, így nagyon bizonytalan célpontot nyújtott. Még nem felejtette el, amit a tengerészgyalogságnál tanult.

Százméternyire a Cuda mögött egyre nagyobb sebességgel és villódzó kék fénnyel a rendőrség járőrkocsija közeledett.

Priest teherautója már alig húszméternyire lehetett a helikoptertől, és egyenesen feléje tartott.

Az FBI-ügynökök az út szélén felegyenesedtek, és géppisztolyaikat a teherautóra szegezték. Jézusom, remélem, hogy a szövetségieknek nincs gránátvetőjük! A helikopter sietve felemelkedett a földről.

Judy csendesen elkáromkodta magát. A parancsot rosszul teljesítő pilóta túlságosan közel szállt le a közeledő járműhöz. Alig volt idő arra is, hogy a különleges egység tagjai és a többi ügynök kiugráljon, s fedezékbe vonuljon a mutatványosautó megérkezéséig.

Michael az út szélén botladozott.

– Feküdj! – kiáltott rá Judy, s látta a teherautó sofőrjének arcát a szélvédő üveg mögött, amikor az egyik ügynök tüzet nyitott géppisztolyával. A szélvédő azonnal betejesedett, lyukak jelentek meg a lökhárítón és a motorháztetőn, de a teherautó továbbszáguldott. Judy felkiáltott dühében.

Gyorsan célzásra emelte M870-es, ötlövetű sörétesét, és tüzet nyitott a jármű kerekére, de egyensúlyát vesztette, s a lövések célt tévesztettek.

A teherautó akkor már ott is volt mellette. A tüzelés abbamaradt, az ügynökök attól tartottak, hogy egymásban tesznek kárt.

A helikopter is felemelkedett az útról, de Judy látta, hogy a pilóta a másodperc tört részével elkésett. A teherautó vezetőfülkéjének teteje a helikopter kerekének csapódott. A jármű megbillent a levegőben.

Judy vaktában lövöldözni kezdett a távolodó járművek után.

Hagytuk, hogy lelépjenek!

Ahogy a pilóta megpróbálta egyensúlyba hozni a gépét, a helikopter billegni látszott a levegőben. Aztán az egyik lapát a földet érintette.

– Óh, nem! – kiáltott fel Judy. – Istenem, ne!

A helikopter farka megpördült és felcsapódott. Judy jól látta, ahogy a pilóta rémült arccal próbálja visszanyerni uralmát a gép fölött. Aztán hirtelen a helikopter orral az úttestre zuhant. Az összegyűrődő vaslemezek éles reccsenése, majd közvetlenül utána üvegcsörömpölés hallatszott. A helikopter néhány pillanatig mozdulatlanul állt az orrán, majd oldalára dőlt.

A szökevényeket üldöző, legalább százhatvannal közeledő járőrkocsi vezetője kétségbeesetten fékezett, ide-oda csúszkált az úton, majd a lezuhant helikopterbe vágódott.

Fülsiketítő robbanás hallatszott, s mindkét járműből lángok törtek a magasba.

Priest az oldalsó visszapillantó tükrében látta a robbanást.és diadalittasan felordított. Az FBI most tehetetlenné vált; nem volt se kocsija, se helikoptere. Az elkövetkező néhány percben minden bizonnyal kétségbeesetten megpróbálják kimenteni a rendőröket és a pilótát a lángoló roncsok közül, ha még egyáltalán életben vannak. Mire egyiküknek sikerül valami kocsit szerezni a szomszédos házak egyikéből, akkor ő már kilométerekkel távolabb lesz a helyszíntől.

Anélkül hogy lassított volna, kiverte maga előtt a golyóütésektől betejesedett szélvédőt.

Istenem! Azt hiszem sikerült!

Mögötte a Cuda furcsa módon, egyik oldalról a másikra billegett. Egy perc elteltével rájött, hogy biztosan defektet kaphatott. Még mindig követte, tehát valamelyik hátsó kerék lyukadhatott ki. Oaktree két vagy három kilométert elautózhat így vele.

Útkereszteződéshez értek. Ott három kocsi futott össze hirtelenjében: egy Toyota mikrobusz gyereküléssel a hátuljában, egy viharvert Dodge kisteherautó és egy régi, fehér Cadillac Coupe de Ville. Priest alaposan megnézte mindhármat. Egyik sem sérült komolyabban, és a mikrobusznak még mindig járt a motorja. Embereket nem látott a közelben. Biztosan telefont keresnek valahol.

Megkerülte az összefutott járműveket, és a várossal ellenkező irányba fordult. Elment egészen az első kanyarig. Most már legalább két kilométernyire lehettek az FBI-különítménytől. Úgy érezte, hogy egykét percre most biztonságban van. Kiugrott a vezetőfülkéből.

A Cuda is megállt mögötte, s Oaktree is kiszállt a volán mögül.

– A küldetés sikeresen végrehajtva, tábornok! – mosolyodott el szélesen. – Még annál az átkozott katonaságnál sem láttam ilyesmit!

Priest is mosolyogva viszonozta az üdvözlést.

– Most pedig gyorsan el kell hagynunk a csatateret! – figyelmeztette Oaktree-t.

Star és Melanie is kiszállt a kocsiból. Melanie arca egészen kipirult az izgalomtól, mintha csak valami szexuális kalandban lett volna része.

– Istenem, megcsináltuk, megcsináltuk! – ujjongott lelkesen.

Star félrefordult, és elhányta magát az útszélen.

Charlie Marsh a mobiltelefonján beszélt.

– A pilóta meghalt, a két helyi rendőr szintén. A 101-esen nagy karambolok vannak, az utat le kell zárni. Itt, Felicitasban mindenfelé összetört autó, tűz, csőtörés, gázvezeték-szakadás van, és egy vonat is kisiklott. Nem vitás, azonnal fel kell hívni a Kormányzói Hivatal Válságkezelő Központját.

judy feléje intett, hogy adja át neki is a telefont. Charlie bólintott, s még beleszólt a készülékbe:

– Hívjátok Judy valamelyik emberét a telefonhoz! – nyújtotta át a készüléket.

– Halló! Itt Judy. Kivel beszélek?

– Itt Carl. Veled mi van?

– Én jól vagyok, csak majd megőrülök a méregtől, hogy elszalasztottuk a gyanúsítottakat. Adj ki körözést azonnal két járműre! Az egyik egy piros és sárga színű sárkányokkal díszített, forgóhintának álcázott teherautó, a másik pedig egy huszonöt-harminc éves, barna Plymouth Cuda. Küldj ki egy helikoptert is, hogy figyelje a Felicitasból kivezető utakat! – adta ki Judy sorra az utasításokat, s közben felnézett a magasba. – Már majdnem teljesen besötétedett, de akkor is cselekedni kellett. – A megadott leírásnak megfelelő járműveket azonnal fel kell tartóztatni, vezetőiket és utasaikat ki kell hallgatni.

– És ha valamelyikükre illik Granger személyleírása?

– Akkor szögezzétek a padlóhoz, amíg oda nem érek!

– Most mit akarsz tenni?

– Azt hiszem, autókat szerzünk valahonnan, és visszamegyek a helyemre. Valahogy... – akadt el hirtelen a kimerültségtől és az elkeseredéstől a hangja – valahogy meg kell akadályoznunk, hogy ez még egyszer megtörténhessen.

– Még nincs vége! – figyelmeztetett Priest. – Egy órán belül Kalifornia minden rendőre a Sárkánytorok nevet viselő forgóhintát fogja keresni. Milyen gyorsan tudnád leszedni róla a paneleket? – fordult oda Oaktree-hez.

– Egypár jó kalapáccsal néhány perc alatt.

– A teherautóban találsz szerszámkészletet.

A két férfi szaporán dolgozva valóban percek alatt leszedte a festett paneleket a teherautóról, és az utat szegélyező kerítésen átdobta a környező szántóföldre. Ha szerencséjük van, akkor a földrengés okozta zűrzavarban egy-két nap is beletelik, amíg valaki közelebbről megnézi őket.

– Mi az ördögöt fogunk Bonesnak mondani? – kérdezte Oaktree munka közben.

– Addig majd kitalálok valamit!

Melanie is segédkezett a panelek lebontásában, de Star háttal feléjük, a Cudának támaszkodva sírdogált. Priest tudta, hogy még biztosan baj lesz vele, de most nem volt idő vigasztalgatni.

A munkát befejezték, s az erőfeszítéstől mindketten lihegve támaszkodtak neki a teherautónak.

– Ez az átkozott szerkentyű megint úgy néz ki, mint egy szeizmikus vibrátor! – aggodalmaskodott Oaktree.

– Tisztában vagyok vele – válaszolta Priest –, de nem tehetek ellene semmit. Már sötétedik, és nem kell messzire mennem. Különben is, száz kilométeres körzetben az összes rendőr a mentési munkával van elfoglalva. Remélem, hogy szerencsém lesz! Most pedig tűnjünk innen. Vidd magaddal Start!

– Először kereket kell cserélnem... defektem van.

– Ne foglalkozz vele! – mondta Priest. – A Cudától amúgy is meg kell szabadulnunk. Az FBI már ismeri, és biztosan keresni fogják. – Három kocsit is láttam az előbb – mutatott az útkereszteződés felé. – Szerezz magadnak egy újabb járművet!

Oaktree azonnal elsietett.

– Nem tudom elhinni, hogy ezt mi követtük el! – nézett Star szemrehányó tekintettel Priestre. – Hány embert öltünk meg?

– Nem volt más választásunk! – csattant fel dühösen Priest. – Éppen te mondtad, hogy mindent megtennél a kommuna megmentése érdekében! Nem emlékszel?

– De te mindezt olyan nyugodtan fogadod! A meggyilkolt, megsérült emberekért, az otthonaikat elvesztett családokért nem fáj a szíved?

– Dehogynem!

– És az övé? – biccentett Star Melanie felé. – Nézz rá az arcára! Mennyire fel van dobva! Istenem, azt hiszem, hogy még tetszik is neki!

– Star, erről majd később beszélünk, oké?

– Huszonöt évet eltöltöttem veled, de soha nem ismertelek igazán.

– csóválta meg az asszony a fejét.

Közben Oaktree is megérkezett a Toyotával.

– Semmi baja sincs, csak egy kicsit meggyűrődött – újságolta.

– Menj vele! – szólt oda Priest Starnak.

Az asszony néhány pillanatot habozni látszott, majd beült a kocsiba.

Oaktree elindult, és pillanatok alatt eltűnt.

– Szállj be a fülkébe! – mondta Priest Melanie-nak, majd ő is beült a volán mögé, s visszakanyarodott a szeizmikus vibrátorral az útkereszteződéshez. Mindketten kiszálltak, s megnézték az egymásba futott kocsikat. Priestnek tetszett a régi Cadillac. Csomagtartója behorpadt, de eleje teljesen épen maradt. Az indítókulcs is benne volt.

– Gyere utánam a Caddyvel! – mondta Melanie-nak.

Melanie beszállt a kocsiba, elfordította a slusszkulcsot, s a motor azonnal járni kezdett.

– Merre megyünk? – kérdezte.

– A raktárba.

– Oké.

– Add ide a telefonodat!

– Kit akarsz felhívni? Csak nem az FBI-t?

– Nem, csak a rádióállomást. Melanie átadta neki a telefont.

Már éppen indulni készültek, amikor a távolból hatalmas robbanás hallatszott. Priest Felicitas felé pillantott, ahol lángnyelvek törtek az ég felé.

– Hű, mi volt az? – kérdezte Melanie.

A lángnyelvek visszahúzódtak, csak az esti égbolt világosodott ki a város fölött.

– Azt hiszem, hogy most fogott tüzet a gázvezeték – mondta Priest.

– Ezt nevezem tűzijátéknak!

Michael Quercus döbbenten és tanácstalanul egy útszéli fűcsomón üldögélt.

– Kelj fel! – lépett melléje Judy. – Szedd magad össze! – Minden nap halnak meg emberek.

– Tudom – válaszolta Michael. – Nem is a halálról van szó, bár ma abból is éppen elég kijutott. Teljesen más a probléma.

– Micsoda?

– Láttad, hogy kik ültek a kocsiban?

– A Cudában? Egy fekete fickó vezette.

– De a hátsó ülésen.

– Mást nem vettem észre.

– Én viszont igen. Egy nőt.

– Felismerted?

– Teljes biztonsággal – válaszolta Michael. – A feleségem volt.

Melanie telefonja húsz percen keresztül folytatta az újrahívást, mire végül sikerült kapcsolatot teremteni John Truth műsorával. Mikor a telefon kicsengett, már elérték San Francisco külvárosát.

A műsor éppen folytatódott, s mikor Priest közölte, hogy az Éden Kalapácsától beszél, akkor azonnal kapcsolták.

– Borzalmas dolgot követett el – mondta John Truth mélységes szemrehányással hangjában, de Priest azonnal megállapította, hogy az ünnepélyes hangvétel mögött a műsorvezető lelke ujjongott a boldogságtól. A földrengésnek gyakorlatilag az ő műsora adta meg a keretet. Ettől egy csapásra Amerika leghíresebb rádiós személyiségévé válik.

– Téved – válaszolta Priest. – Azok az emberek követnek el borzalmas dolgot, akik Kaliforniát mérgezett sivataggá változtatják. Én csak próbálom megállítani őket.

– Ártatlan emberek meggyilkolásával?

– A környezetszennyezés is ártatlan embereket pusztít. A gépkocsik is ártatlan embereket gázolnak. Hívja fel a maga műsorában is hirdető Lexus Autókereskedést, és közölje velük, hogy borzalmas dolgot követnek el, amikor naponta öt kocsit eladnak!

Egy pillanatra csend állt be a vonal mindkét oldalán. Priest elmosolyodott. Truth nem tudta, hogy mit válaszoljon. Most nem vitathatta meg támogatói magatartásának etikusságát. Gyorsan témát is váltott.

– Talán közölni szeretne valamit? – kérdezte.

– Egyetlen dolgot szeretnék közölni magával és Kalifornia népével – mondta Priest. – Robson kormányzónak az egész állam területén le kell állítani az erőműépítéseket, különben újabb földrengés következik!

– Újra képes lenne megtenni? – kérdezte Truth őszinte döbbenettel a hangjában.

– Eltalálta! Képes leszek! És...

– Hogy állíthatja... – próbálta Truth félbeszakítani.

– ...a következő földrengés még ennél is súlyosabb lesz! – fejezte be Priest a mondatot, és nem hagyta magát zavartatni a közbeszólástól.

– Hol fog bekövetkezni?

– Ezt nem mondhatom meg.

– És azt megmondja, hogy mikor?

– Óh, persze, hogy meg! Ha a kormányzó nem gondolja meg magát, akkor a következő földrengésre két nap múlva kerül sor – mondta, s a drámai hatás kedvéért egy kis szünetet is tartott. – Pontosan két nap múlva!

Ezzel már meg is szakította a vonalat.

– Nos, tisztelt kormányzó úr – szólalt meg hangosan. – Most mondja meg a népnek, hogy ne essenek pánikba!

HARMADIK RÉSZ

17

Negyvennyolc óra

Judy és Michael éjfél előtt néhány perccel ért vissza az operatív központba.

Judy már 48 órája talpon volt, de nem érzett fáradtságot. A földrengés borzalmai még mindig kísértették. Lelki szemei előtt minden percben megjelent valamelyik kísérteties jelenete annak a néhány másodpercnek: a vonat kisiklása, a rémülten ordítozó emberek arckifejezése, a lángokban álló helikopter, a levegőben bucskázó öreg Chevy. Riadt és nyugtalan volt, amikor belépett a régi tisztiklubba.

Michael felfedezése újabb reményekkel töltötte el. Döbbenten vette tudomásul, hogy Michael felesége a terroristák egyike, de ez egyben reményteljes szálat is jelentett. Ha meg tudja találni Melanie-t, akkor megtalálta az Éden Kalapácsát is.

Ha ezt két napon belül képes megoldani, akkor elejét veheti a következő földrengésnek.

Belépett a parancsnoki harcálláspontul szolgáló régi bálterembe. Stuart Cleever, a Washingtonból érkezett, és a parancsnokságot átvevő nagyfejű éppen a vezetési ponton tartózkodott. Ápolt, rendszerető fickónak tűnt, aki szürke öltönyében, fehér ingében és csíkos nyakkendőjével most is makulátlanul elegáns volt.

Brian Kincaid állt mellette.

Csak visszacsúszott ez a szarházi az ügy közelébe. Biztosan jó akar lenni a Washingtonból érkezett főnök szemében.

Brian már felkészülten várta.

– Mi az ördögöt rontottatok el? – szegezte neki a kérdést, ahogy belépett az ajtón.

– Néhány másodpercet késtünk – felelte Judy elcsigázottan.

– Azt jelentetted, hogy minden helyszín ellenőrzés alatt áll! – csattant fel Kincaid dühösen.

– A legvalószínűbb helyszíneket tartottuk ellenőrzés alatt. Erről viszont tudomást szereztek, ezért egy másik helyet szemeltek ki. Kockázatos volt számukra is, nagyobb esélye volt a sikertelenségnek, de megérte a kockázat.

Kincaid csak megvonta a vállát, s olyan képpel fordult Cleever felé, mintha csak azt akarná mondani, hogy ha ezt elhiszi, akkor mindent el kell hinnie!

– Ahogy elkészítette a részletes jelentését – szólalt meg Cleever –, szeretném, ha hazamenne és pihenne egy kicsit. Brian átveszi a csoport parancsnokságát.

Tudtam! Brian ellenem fordította Cleevert! Ideje tiszta vizet önteni a pohárba!

– Valóban jól esne egy kis pihenés, de nem most – jelentette ki Judy határozottan. – Azt hiszem, hogy 12 órán belül le tudom tartóztatni a terroristákat.

Brian meglepetten felhorkant.

– Hogyan? – kérdezte Cleever.

– Újabb nyomra bukkantam. Most már tudom, hogy ki a szeizmológusuk.

– Ki az?

– Melanie Quercusnak hívják. A nekünk segítő Michaelnek a felesége. A házaspár külön él. A férjétől szerezte meg az adatokat, hogy hol halmozódott fel a legnagyobb feszültség a törésvonalban... ellopta a számítógépéből. Gyanítom, hogy a megfigyelés alatt álló helyekről összeállított listát is sikerült megszereznie.

– Quercust szintén gyanúsítottként kell kezelni! – jelentette ki Kincaid. – Bűnszövetségben lehet a feleségével.

Judy már erre is számított.

– Meggyőződésem, hogy nem így van – állította határozottan. – Éppen most veti magát alá hazugságvizsgálatnak, hogy teljesen biztosak legyünk a dolgunkban.

– Rendben van – bólogatott Cleever. – Meg tudja találni a feleségét?

– Azt mondta Michaelnek, hogy a Del Norte körzetben, az egyik kommunában él. A csoportom máris hozzálátott, hogy kigyűjtse az adatbázisunkból az ott megtelepedett kommunákat. Van egy néhány főből álló kihelyezett részlegünk a környéken, egy Eureka nevű városkában, s már szóltam is nekik, hogy vegyék fel a kapcsolatot a helyi rendőrséggel.

Cleever elismerően bólogatott.

– Mit szándékszik tenni? – kérdezte, s látszott rajta, hogy mérlegeli a helyzetet.

– Most azonnal oda akarok menni. Útközben alszom majd egy keveset. Mire odaérek, a helyiek már tudni fogják a környék kommunáinak a címét. Mindegyiknél megszervezem a hajnali rajtaütést.

– Nincs elég bizonyítékod a házkutatás elrendeléséhez – szólalt meg ismét Brian.

Igaza volt, hiszen önmagában az a tény, hogy Melanie – saját elmondása szerint – egy Del Norte körzetben megtelepedett kommunában él, még nem alapozza meg az akció jogszerűségét. Judy viszont Briannél sokkal járatosabb volt a jogban.

– Azt hiszem, hogy két földrengés után kimondhatjuk, hogy szükséghelyzettel állunk szemben, nem igaz?

Ezzel azt akarta érzékeltetni, hogy emberi életek forognak veszélyben.

Brian tanácstalanul nézett körül, de Cleever azonnal megértette miről van szó.

– A jogi osztály megoldja a kérdést. Ezért vannak – mondta, majd kis szünet után folytatta. – Tetszik a terve. Azt hiszem, érdemes lesz végrehajtani. Brian, neked van valami egyéb megjegyzésed?

– Nagyon ajánlom Judynak, hogy igaza legyen!

Judy egy ismeretlen női ügynök vezette kocsival indult el északra. A nő is az FBI sacramentói vagy Los Angeles-i kirendeltségétől érkezett, hogy részt vegyen az akcióban.

Michael a hátsó ülésen, Judy mellett ült. Könyörgött, hogy ő is eljöhessen. Dusty miatt szinte rosszul volt az aggodalomtól. Ha Melanie a földrengést okozó terroristákhoz tartozik, akkor milyen veszélybe sodorhatja a fiát? Azzal érvelve, hogy Melanie letartóztatása után valakinek gondoskodni kell a gyerekről, Judynak sikerült megszereznie Cleever engedélyét Michael utazásához.

Carl Theobald nem sokkal azután hívta, hogy átkeltek a Golden Gate-en. Michael megmondta neki, hogy az ötszáz amerikai mobiltelefontársaság közül melyikhez tartozik Melanie telefonja. Carl ellenőrizte Melanie összes hívását. A telefontársaság csak megközelítő pontossággal, a tarifaszabályoknak megfelelően tudta meghatározni a hívások helyét.

Judy abban bízott, hogy a hívások túlnyomó többsége Del Norte körzetből érkezett, de csalódnia kellett.

– Semmi szabályosságot nem lehet a hívásokban felfedezni – közölte Carl fáradtságtól kicsit rekedtes hangon. – Telefonált az Owens Valleyből, San Franciscóból, Felicitasból és a közbeeső helyekről is. Ebből csak azt a következtetést szűrhetjük le, hogy ide-oda utazgat az állam területén, de ezt már eddig is tudtuk. Az államnak abból a részéből, ahova éppen tart, nem érkezett hívás.

– Ez arra enged következtetni, hogy ott nyilván a vezetékes telefont használta.

– Vagy pedig nagyon óvatos.

– Kösz, Carl! Mindenesetre érdemes volt megpróbálni. Most menj, és aludj egy keveset!

– Gondolod, hogy ez nem ér fel egy rémálommal? A francba! Judy elnevette magát, és letette a kagylót.

A kocsit vezető ügynök valami könnyűzenei adóra kapcsolt, ahol éppen Nat King Colé énekelte a Legyen szerelem című dalt. Száguldottak tovább az éjszakában. Judy és Michael csendesen beszélgethettek, nem hallotta őket senki.

– Az a borzalmas – szólalt meg Michael elgondolkodva –, hogy egyáltalán nem vagyok meglepve. Azt hiszem, mindig is tisztában voltam vele, hogy Melanie nem teljesen normális. Nem lett volna szabad engednem, hogy Dustyt magával vigye... de tudod, mégis csak az anyja...

– Te megtettél minden tőled telhetőt – nyúlt Judy a férfi keze után a sötétben.

– Csak abban reménykedem, hogy nincs semmi baja – szorította meg Michael hálásan Judy kezét.

– Igen.

Lassan álomba merülve Judy továbbra is Michael kezét fogta.

Mindnyájan hajnali ötkor találkoztak az FBI eurekai kirendeltségén. A helyi ügynökökön kívül ott nyüzsögtek a városi rendőrség és a seriff hivatalának képviselői is. Az FBI mindig is nagy előszeretettel vonta be a helyi bűnüldöző szerveket is egy-egy akciójába, ez is kitűnő módszer volt arra, hogy szorosabb kapcsolatuk alakuljon ki azokkal az emberekkel, akiknek segítségét gyakran igénybe kellett venniük.

A Del Norte körzet közösségeiről szóló hivatalos kézikönyvben négy kommuna szerepelt. Az FBI adatbázisa ezeken kívül még egy ötödiket is nyilvántartott, a helyi hatóságoknak is tudomásuk volt még kettőről.

Az egyik FBI-ügynök jelentette, hogy a Phoenix Village néven ismert kommuna csupán tizenkét kilométernyire telepedett meg egy tervezett atomerőmű építési területétől. Judy pulzusa azonnal felgyorsult, és maga vezette a rajtaütést a phoenixi kommunán.

Minden fáradtsága egy csapásra elmúlt, amikor a négy autóból álló konvoj élén a Del Norte körzet seriffjének kocsijával a helyszín felé közeledett. Ismét ébernek és energikusnak érezte magát. Nem sikerült megakadályozni Felicitasban a földrengést, de gondoskodik róla, hogy az ne ismétlődjön meg.

Phoenix felé egy mellékútvonalról kellett letérni, s egy lángokból életre kelő madarat ábrázoló, ízlésesen festett jel mutatta a kommunához vezető utat. A bejáratot senki sem őrizte. A kocsik egy gondosan karbantartott úton száguldottak be a település közepén kialakított körforgalmú terecskére. Az ügynökök kiugráltak a kocsikból, és szétszóródtak a házak között. Mindegyiküknél ott volt a Michael íróasztalán lévő, Melanie-ról és Dustyról készült kép másolata.

Valahol itt kell lennie. Biztosan Granger ágyában piheni ki a tegnapi nap fáradalmait. Remélem, rémálmok gyötrik őket!

A hajnali fényekben a település békésnek látszott. A házakon kívül néhány pajtaszerű épület és egy geodéziai mérőállomás is volt a környéken. Az ügynökök megszállták az épületek fő-és mellékbejáratait, mielőtt kopogtattak volna az ajtókon. A körforgalomnál Judy egy táblát pillantott meg, mely a település házainak és melléképületeinek elhelyezkedését mutatta. Volt ott kis üzlet, masszázsközpont, apró kis postahivatal és egy gépkocsijavító műhely is. A település 15 lakóházán kívül még a legelők, almáskertek, játszóterek és a sporttelep is fel volt tüntetve.

Itt északon hűvösek voltak a hajnalok, s Judy már bánta, hogy könnyű vászonból készült nadrágkosztümjén kívül nem hozott magával semmi melegebb holmit.

Várta, hogy mikor és honnan hangzik fel az örömteli kiáltás, ami azt is jelezte volna számára, hogy egyik ügynökének sikerült Melanie-t azonosítani. Michael le s föl járkált a körforgalom szélén, és egész lényéből áradt a feszültség. Mekkora döbbenet lehetett számára, amikor megtudta, hogy feleségéből terrorista lett, akit egy rendőr akármikor lelőhet, és ezt ráadásul mindenki csak örömmel üdvözölné. Nem csoda, hogy ennyire feszült. Az a csoda, hogy nem kezdi fejét a falba verni.

A település térképe mellett egy hirdetőtábla állt. Judy el is olvasta az egyik kis kifüggesztett plakátot, mely szerint a népi tánccsoport jótékony célú műsoros estet szervez a Terjedő Fény Tűzhelye Alapítvány javára. Judynak máris az volt a benyomása, hogy nagy valószínűséggel itt, ebben a kommunában ártalmatlan, békés társaság éli napjait.

Az ügynökök bementek minden házba, átkutattak minden szobát. Néhány perc elteltével az egyik nagyobb épületből egy férfi lépett ki, és elindult a körforgalom felé. Ötven év körül lehetett, középen elválasztotta a haját és szakállát, házi készítésű szandált és durva szövésű takarót viselt a vállán.

– Ön itt a parancsnok? – lépett oda Michaelhez.

– Én vagyok a parancsnok – lépett elő Judy.

– Lenne kedves megmondani, hogy mi folyik itt? – kérdezte a férfi most már Judyhoz intézve szavait.

– Örömmel – válaszolta Judy hűvösen. – Ezt a nőt keressük – mutatta meg a fényképet a férfinek.

– Ezt már láttam – közölte a férfi, s nem is nyúlt a kép után. – Nem hozzánk tartozik.

Judynak az a nyomasztó érzése támadt, hogy a férfi az igazat mondja.

– Ez egy vallási közösség – magyarázta a férfi növekvő felháborodással. – Törvénytisztelő állampolgárok vagyunk. Kábítószerrel nem élünk. Rendesen fizetjük az adónkat, és alávetjük magunkat a helyi hatóságok rendelkezéseinek. Nem szolgáltunk rá, hogy úgy bánjanak velünk, mint a bűnözőkkel!

– Csak arról szeretnénk meggyőződni, hogy ez a nő nem rejtőzik-e itt valahol.

– Egyáltalán kiről van szó, és miért gondolja, hogy itt bújik meg? Vagy úgy véli talán, hogy aki kommunában él az eleve gyanús?

– Nem, ilyesmit nem feltételezünk – válaszolta Judy, s nagy volt a csábítás benne, hogy leordítsa ezt a fickót, de aztán emlékeztette magát, hogy ő volt az, aki hajnali hatkor felverte álmából az egész települést. – Ez a nő egy terroristacsoporthoz tartozik. Külön élő férjének elmondta, hogy Del Norte körzetben, egy kommunában él. Sajnáljuk, hogy kénytelenek voltunk a körzet minden kommunájának lakóit ilyen korán felébreszteni, de bízom benne, hogy megérti, nagyon fontos ügyről van szó. Ha nem lenne az, akkor nem zavartuk volna önöket, és őszintén bevallva, magunknak sem okoztunk volna ennyi gondot. A férfi figyelmesen végighallgatta, majd bólintott, s érezhetően megenyhült.

– Oké – mondta. – Hiszek önnek. Tudok valamiben segíteni, amivel megkönnyíthetném a munkájukat?
– A kommuna minden épülete szerepel ezen a térképen? – kérdezte Judy rövid gondolkodás után.
– Nem – válaszolta a férfi. – Három újabb ház is épült a nyugati szélen, az almáskert mögött. Kérem, próbáljanak csendesen odamenni... egyikben újszülött csecsemő alszik.
– Oké.
– Azt hiszem minden házat átfésültünk – lépett oda Judyhoz Sally Dobro ügynök, egy középkorú asszony. – Semmi jelét nem találtuk, hogy a gyanúsítottaink itt lennének.
– Az almáskerttől nyugatra van még három ház. Azokat is ellenőriztétek? – kérdezte Judy.
– Nem – válaszolta Sally. – Elnézést! Azonnal pótoljuk.
– Csendesen menjetek – szólt utána Judy. – Csecsemő alszik az egyikben.
– Rendben – mondta Sally, s máris elindult az almáskert felé. A vállán pokrócot viselő férfi figyelmesen Judy felé biccentett.
Megszólalt Judy mobiltelefonja. Füléhez tartotta a készüléket, s Frederick Tan ügynök hangját hallotta.
– Minden házat ellenőriztünk a Varázshegy kommunában. Semmi.
– Kösz, Freddy!
A következő tíz percben a többi csoport vezetői is bejelentkeztek.
Mindnyájan eredménytelenségről számoltak be.
Melanie Quercusnak mintha nyoma veszett volna.
Judyn egy pillanatra kellemetlen érzések hatalmasodtak el.
– A fenébe – motyogta az orra alatt. – Ez sem sikerült! Michael is ugyan ilyen csalódott volt.
– Nem hagytuk ki véletlenül valamelyik kommunát? – kérdezte bosszúsan.
– Vagy erről lehet szó, vagy Melanie hazudott a helyet illetően.
– Csak most emlékszem vissza a beszélgetésre – szólalt meg elgondolkodva Michael. – Őt kérdeztem, hogy most hol tartózkodik, de a férfi válaszolt a kérdésre.
– Gondolom, hazudott – bólogatott Judy. – Ahhoz nagyon ért.
– Most már a nevére is emlékszem – csillant fel Michael szeme. – Melanie Priestnek nevezte.

18

Szombaton reggel Dale és Poem felállt a főzőházban lévő reggeliző-asztaltól, és pillanatnyi figyelmet kért mindenkitől.

– Szeretnénk bejelenteni valamit – szólalt meg Poem.

Priest arra gondolt, hogy minden bizonnyal újra teherbe esett. Már fel is készült az örvendezésre és a tapsra; a rövid üdvözlő beszéddel is készen állt, amit ilyen esetekben elvártak tőle. Túláradó öröm töltötte el. Bár még nem sikerült megmentenie a kommunát, de már nagyon közel állt hozzá.

Poem habozni látszott, s a mellette ünnepélyes arccal álló Dale-re pillantott.

– Ma elhagyjuk a kommunát – közölte Dale.

Szavait döbbent csend követte. Priest szinte megbénult a meglepetéstől. A kommunát nem szokták elhagyni, ha csak ő nem akarja, hogy elhagyják. Ezeket az embereket mind a bűvkörében tartotta. Ráadásul Dale kiváló borász volt, és kulcsfontosságú szerepet töltött be a bortermelésben. Nem engedhetik meg maguknak, hogy elveszítsék.

És ráadásul mindez ma történik! Ha Dale hallgatta a híreket – mint ahogy kocsiban ülve Priest is meghallgatta egy órával ezelőtt –, akkor azt is tudnia kellett, hogy egész Kalifornián eluralkodott a pánik.

A repülőtereket tömegek lepték el, az autópályák bedugultak, mindenki menekült a Szent András-törésvonalhoz közel eső városokból és településekről. Robson kormányzó bevetette a Nemzeti Gárdát. Az alelnök repülőgéppel úton volt Kalifornia felé, hogy személyesen is megtekintse a károkat Felicitasban. A kormányzót egyre többen – szenátorokat, képviselőket, polgármestereket, társadalmi vezetőket és újságírókat is beleértve – sürgették, hogy engedjen az Éden Kalapácsa követelésének. Dale minderről semmit sem tudott.

A közlemény nem csak Priestet döbbentette meg. Apple könnyekre fakadt, mire Poem is felzokogott. Melanie jutott először szóhoz.

– De miért, Dale? – kérdezte értetlen arccal.

– Te is tudod, hogy miért – válaszolta Dale. – A völgyet elárasztják.

– Egyáltalán hova akartok menni?

– Rutherfordba. Az is a Napa-völgyben van.

– Állandó munkát vállaltok?

– Igen, egy borgazdaságban – bólintott Dale.

Nem meglepetés, hogy Dale-nek könnyen akadt munkája, gondolta Priest. Tapasztalata és szaktudása minden pénzt megért. Biztosan sokat fog keresni. A meglepő csupán az volt, hogy vissza akar menni a mindennapi emberek világába.

A nők közül már többen is sírva fakadtak.

– Nem tudtok várni és reménykedni ti is, mint ahogy a többiek is teszik? – kérdezte Song.

– Három gyerekünk van – válaszolta könnyek között Dale helyett Poem. – Nincs jogunk, hogy kockáztassuk az életüket. Nem maradhatunk, és nem várhatunk a csodára, amíg a víz elönti a házainkat.

– Ezt a völgyet nem árasztják el – szólalt meg Priest először a reggel folyamán.

– Ezt nem tudhatod – felelte Dale.

A teremben egyszerre csend lett. Szokatlan volt, hogy valaki határozottan ellentmondjon Priestnek.

– Ezt a völgyet nem árasztják el – ismételte meg Priest kijelentését. – Mindnyájan tudjuk, hogy valami történik körülöttünk, Priest – szólalt meg ismét Dale. – Az elmúlt hat hétben többet voltál távol, mint itthon. Tegnap négyen éjfélig elmaradtatok, s ma reggel már egy összetört Cadillac áll a parkolóban. Bármit is tervezel, azt nem osztottad meg velünk. Gyermekeim jövőjét nem tehetem fel a te meggyőződésedre. Shirleynek ugyanez a véleménye.

Poem igazi neve Shirley, emlékezett vissza Priest. Az, hogy Dale most ezt használta, a kommunától való elválását is jelentette.

– Megmondom neked, hogy mi menti meg a völgyet – szólalt meg ismét Priest. Miért nem beszélek nekik a földrengésről, miért? Biztosan örülnének és büszkék is lennének rá! – Az ima ereje. Az imádkozás ment meg bennünket.

– Majd imádkozom érted – válaszolta Dale. – Shirley is imádkozni fog! Mindannyiatokért imádkozunk, de nem maradunk.

– Azt hiszem, hogy ennyiről lett volna szó – törülgette meg szemét Poem a kabátja ujjába. – Nagyon sajnáljuk. Tegnap este már összepakoltunk, nem volt sok holmink. Remélem, hogy Slow elvisz bennünket Silver Citybe a buszmegállóhoz.

Priest felállt a helyéről, és odalépett hozzájuk. Egyik karjával Dale, a másikkal pedig Poem vállát ölelte át.

– Megértem a fájdalmatokat – kezdte halk, meggyőzőnek szánt hangon. – Most menjünk mindnyájan a templomba közös meditációra. Ezután bármilyen döntést hoztok, a döntésetek helyes lesz.

– Nem – jelentette ki határozottan Dale, és kibontakozott Priest öleléséből. – Azok az idők már elmúltak!

Priestet megdöbbentette a válasz. Minden meggyőző erejét latba vetette, és mégis hatástalan maradt. Elhatalmasodtak benne a veszélyesen fékezhetetlen indulatok. Szerette volna ordítva Dale arcába vágni hűtlenségét és hálátlanságát. Ha lehetősége lett volna rá, képes lett volna mindkettejükkel végezni. Tisztában volt viszont azzal is, hogy hiba lenne haragját kimutatni. Meg kell őrizni a nyugalom álarcát.

Arra már képtelen volt, hogy részt vegyen az érzékeny búcsúztatáson. A dühtől és a magára erőltetett önuralomtól megtépázott lélekkel felállt a helyéről, s a tőle telhető legnagyobb méltósággal kivonult a főzőházból.

Bement saját barlangjába.

Két nap, és minden rendben lesz. Egy nap!

Az ágy szélén ülve rágyújtott egy cigarettára. Spirit lábai előtt a padlón hevert, s bánatos képpel nézett rá. Mindkettejüknek csendes, borongós volt a hangulata. Melanie minden bizonnyal percek múlva megérkezik.

Helyette viszont Star lépett be az ajtón.

Azóta még nem beszéltek egymással, hogy tegnap Oaktree-vel együtt elhajtottak Felicitasból a Toyota-mikrobusszal. Tudta, hogy dühös és elkeseredett a földrengés miatt. Még nem volt ideje, hogy lecsillapítsa.

– Megyek a rendőrségre – jelentette be az asszony.

Priest nem tudott hová lenni a csodálkozástól. Star szenvedélyesen gyűlölte a rendőröket. Az, hogy ő rászánja magát arra, hogy bemenjen egy rendőrőrsre olyan volt, mintha Billy Graham a homokosok klubjába látogatott volna.

– Te nem vagy észnél! – mondta, s még mindig nem tudott magához térni.

– Tegnap embereket gyilkoltunk meg – folytatta Star. – Visszafelé az úton, a rádióban hallottam, hogy legalább tizenketten életüket vesztették, és több mint százan kórházba kerültek. Gyerekek is megsérültek. Az emberek elvesztették otthonaikat és mindenüket, amilyük csak volt... a szegény emberek is, nem csak a gazdagok. És mindezt mi tettük velük!

A győzelem küszöbén állok, és minden kezd széthullani körülöttem!

– Azt hiszed, hogy én embereket akartam ölni? – nyúlt Star a keze után.

– Az biztos, hogy nem látszottál szomorúnak, amikor megtörtént! – felelte az asszony, és hátrább lépve elhúzódott Priest érintése elől.

Egy kicsit még össze kell tartanom a társaságot. Muszáj!

– Igen, örültem, hogy a vibrátor mégis működött – ismerte be bűnbánó képpel. – Örültem, hogy képesek voltunk beváltani fenyegetésünket, de nem akartam senkit bántani. Tudtam, hogy kockázatot kell vállalni, és én vállaltam, mert nagyon nagy volt a tét. Gondolom, te is erre a döntésre jutottál volna!

– Igen, erre a döntésre jutottam, de rossz és nyomorult döntés volt! – öntötték el Star szemét a könnyek. – Az isten szerelmére, nem látod, hogy mi történik velünk? Mi voltunk azok a gyerekek, akik valamikor hittek a szeretetben és a békében... most pedig embereket gyilkolunk halomra! Olyan vagy, mint Lyndon Johnson. Bombázta a vietnamiakat, és utána ő is talált mentséget magának. Azt mondtuk, hogy az elnökünk egy szarzsák, és az is volt. Egész életemet annak szenteltem, hogy ne legyek hozzá hasonló!

– Tehát úgy érzed, hogy hibát követtél el – állapította meg Priest. – Ezt megértem. Azt viszont már nehezen tudom megérteni, hogy ezt úgy akarod jóvátenni, hogy ártasz a kommunának és nekem is. El akarsz bennünket árulni a zsaruknak?

– Én nem így látom a helyzetet – hőkölt vissza az asszony. – Senkinek sem akarok ártani.

Priest érezte, hogy most már ő uralja a helyzetet.

– Akkor valójában mit akarsz? – tette fel a kérdést, de nem is hagyott időt Starnak a válaszra. – Azt hiszem, csupán arról akarsz megbizonyosodni, hogy vége ennek az egésznek.

– Azt hiszem, igen.

Priest ismét az asszony keze után nyúlt, és Star ezúttal már nem húzódott el tőle.

– Vége – jelentette ki halkan.

– Nem tudom – csóválta meg Star elbizonytalanodva a fejét.

– Nem lesz több földrengés. A kormányzó engedni fog. Majd meglátod!

San Francisco felé száguldva Judyt telefonon keresztül berendelték a kormányzó hivatalában tartandó megbeszélésre. Így ismét volt ideje háromnégy órai alvásra, s amikor megérkezett a Capitoliumhoz, olyan tettre késznek érezte magát, hogy a világot is képes lett volna felforgatni.

Stuart Cleever és Charlie Marsh is iderepült San Franciscóból. Az FBI sacramentói irodájának vezetője is csatlakozott hozzájuk. Pontosan délben találkoztak a Patkóban lévő tanácsteremben. A megbeszélésen Al Honeymoon elnökölt.

– Az I-80-ason huszonöt kilométeres sorban állnak a kocsik. Az emberek menekülni próbálnak a Szent András-törésvonal közeléből – közölte Honeymoon. – A többi autópályán sem jobb a helyzet.

– Az elnök felhívta az FBI igazgatóját és kérte, hogy biztosítsák a közrendet – jelentette be Cleever, s Judyra pillantott, mintha ő lenne felelős a történtekért.

– Robson kormányzót is felhívta – tette hozzá Al Honeymoon.

– Jelen pillanatban még nincsenek komolyabb problémák a közrenddel – folytatta Cleever. – Jelentettek ugyan egy fosztogatást San Franciscóból és egyet Oaklandből, de ilyesmi csak elvétve fordulhat elő. A kormányzó mozgósította a Nemzeti Gárdát, és őrizteti a fegyverraktárakat, bár erre nincs szükségünk. Ha viszont egy újabb földrengés bekövetkezik...

Judyt ennek hallatára a rosszullét kerülgette.

– Nem lesz újabb földrengés – jelentette ki határozottan. Minden tekintet rászegeződött.

– Van talán valami javaslata? – érdeklődött Honeymoon gúnyosan.

Volt javaslata, ha nem is éppen a legszerencsésebb, de mindenki tanácstalanul állt a kialakult helyzettel szemben.

– Már csak egy dolog van hátra – folytatta Judy. – Csapdát kell a fickónak állítani.

– Hogyan?

– Közölni kell vele, hogy Robson kormányzó személyesen akar vele tárgyalni.

– Nem hiszem, hogy ráharap a csalira – csóválta meg Cleever a fejét.

– Nem tudom – vonta össze Judy a szemöldökét. – Okos, és az adott helyzetben minden okos ember csapdát gyanítana. De pszichopata is egyben, s minden pszichopata szeret másokon uralkodni, felhívni magára a figyelmet, a maga szájíze szerint manipulálni az embereket és alakítani a körülményeket. Nagyon csábító lesz számára, hogy személyesen tárgyalhat Kalifornia állam kormányzójával.

– Azt hiszem, hogy a jelenlévők közül én vagyok az egyetlen, aki személyesen is találkoztam vele – nézett körül Honeymoon az egybegyűlteken.

– Így van – bólogatott Judy. – Én is láttam, beszéltem is vele telefonon keresztül, de ön néhány percet egy kocsiban töltött vele. Mi volt a benyomása?

– Nagyjából jók a meglátásai... egy okos pszichopatával állunk szemben. Szerintem dühös volt rám, mert nem ijedtem meg eléggé. Nem tudom, talán nagyobb hódolattal kellett volna viseltetnem iránta.

Judy alig tudta elfojtani mosolyát. Honeymoon nagyon kevés emberrel szemben tanúsított hódolatot.

– Megértette, hogy milyen politikai nehézségeket vet fel a kérése – folytatta Honeymoon. – Mondtam is neki, hogy a kormányzó nem engedhet a zsarolásnak. Ő már ezen is gondolkozott, és készen állt a válasszal.

– Mit válaszolt?

– Közölte, hogy letagadhatjuk a történteket. Jelentsük be az erőműépítések leállítását, és közöljük, hogy ennek nincs semmi köze a fenyegetéshez.

– Erre is van lehetőség? – kérdezte Judy.

– Igen. Én ugyan nem tennék ilyen javaslatot, de ha a kormányzó ilyen tervvel állna elő, akkor azt mondanám, hogy az elképzelés megvalósítható. A kérdés persze teljesen akadémikus. Jól ismerem Mike Robsont, s ő ilyesmibe soha nem menne bele.

– Színlelni viszont színlelhetné – kockáztatta meg Judy a javaslatot.

– Hogy érti ezt?

– Mondhatnánk azt is Grangernek, hogy a kormányzó hajlandó leállítani az erőművek építését, de csak bizonyos feltételek mellett, mert neki is óvnia kell politikai karrierjét. Ezért személyesen akarja megbeszélni Grangerrel a részleteket.

– A Legfelsőbb Bíróság határozata értelmében a bűnüldöző szervek igénybe vehetik a csalás, a cselszövés és mások becsapásának módszerét is – jelentette ki Cleever. – Egyedül azt tiltotta meg számunkra, hogy a gyanúsított gyermekének elrablásával fenyegetőzzünk. Ezenkívül, ha vádalkut kötünk, akkor azt be is kell tartanunk. Judy javaslata tehát törvénysértés nélkül megvalósítható.

– Oké – bólintott Honeymoon. – Nem tudom, hogy működik-e a dolog, mindenesetre azt hiszem, meg kell próbálnunk. Lássanak hozzá!

Priest és Melanie a karambolos Cadillackel indult el Sacramentóba. A verőfényes vasárnap délután a város utcáit benépesítették az emberek.

Nem sokkal a déli harangszó után Priest John Truth hangját hallotta a rádióban, bár nem akkor volt a szokásos műsorideje.

– Különleges közlemény Peter Shoeburynek, az Eisenhower Altalános Iskolába – kezdte Truth a mondókáját. Shoebury volt az a férfi, akinek személyiségét Priest kölcsönvette az FBI sajtókonferenciájára, az Eisenhower pedig az a képzeletbeli általános iskola, ahová Flower járt. Priest azonnal rájött, hogy az üzenet neki szól. – Kérjük Peter Shoeburyt, hogy jelentkezzen a következő számon – folytatta tovább Truth a közleményt.

– Egyezkedni akarnak – fordult oda Melanie-hoz. – Ez a győzelmünket is jelenti!

– Míg Melanie a belvárosban a gépkocsik százai között autózgatott, Priest a mobiltelefonon felhívta a megadott számot. Ha az FBI ügynökei figyelik is a hívását, gondolta, akkor sem tudják, hogy a nagy forgalomban melyik autóból telefonálnak.

Szíve a torkában dobogott, amikor kicsengett a telefon. Kihúzták a lottószámaimat, és jöttem felvenni a nyereményt!

– Halló – szólt bele a telefonba egy fegyelmezett női hang. Könnyen meglehet, hogy a rádióhírek hatására megszaporodott a naponta telefonáló őrültek száma is.

– Itt Peter Shoebury, az Eisenhower Általános Iskolából.

– Azonnal kapcsolom Al Honeymoont, a kormányzó kabinetfőnökét – hangzott a válasz.

Igen! Ez az!

– Először viszont szeretném a hívását azonosítani. Most következik a trükk!

– És hogyan óhajtja ezt megtenni?

– Megmondaná annak a gyermekriporternek a nevét, aki egy héttel ezelőtt az ön társaságában volt?

Priest még jól emlékezett rá, amikor Flower szemrehányóan azt mondta neki, hogy „soha nem bocsátom meg, amiért Florence-nek neveztél”.

– Florence-nek hívták – válaszolta Priest unottan.

– Máris kapcsolom.

Tehát nem trükkről, hanem elővigyázatosságról van szó!

Priest nyugtalanul pásztázta tekintetével az utcákat, s figyelte, mikor állítja le őket egy járőrkocsi, vagy mikor tör rájuk egy csapatnyi FBI-os. Turistákon és bevásárlásaikat intéző járókelőkön kívül senkit sem sikerült

felfedeznie a környéken. Néhány pillanattal később Honeymoon öblös hangját hallotta.

– Mr. Granger?

– Ezek szerint készek józanul mérlegelni a helyzetet? – tért rá Priest azonnal a lényegre.

– Készek vagyunk tárgyalni.

– Ez mit jelent?

– A kormányzó szeretne ma találkozni magával tárgyalások és a válsághelyzet megoldása céljából.

– Hajlandó a kormányzó eleget tenni követelésünknek és leállítani az újabb erőművek építését? – tette fel a kérdést Priest.

– Igen – válaszolta Honeymoon rövid habozás után és meglehetősen kelletlenül. – De ennek feltételei vannak.

– Milyen feltételei?

– Mikor utoljára a kocsimban beszélgettünk, már akkor elmondtam magának, hogy a kormányzó nem engedhet a zsarolásnak.

– Igen.

– Maga értelmes ember, és biztosan megérti, hogy a kormányzó politikai jövője forog kockán. Az építkezések befagyasztását nagyon óvatosan kell kezelni.

Honeymoon hangnemet változtatott, állapította meg Priest elégedetten. Arroganciája mintha teljesen eltűnt volna. Kezdi tisztelni az ellenfelét. Ez kellemes meglepetés.

– Tehát a kormányzó védeni akarja a mundér becsületét, és biztos akar lenni abban, hogy ebben én partner vagyok.

– Így is lehet nézni a dolgokat.

– És hol találkozunk?

– A kormányzó irodájában, itt a Capitoliumban. Ennek elment az esze!

– Nem lesz itt se a rendőrség, se az FBI – folytatta Honeymoon. – Garantáljuk, hogy a megbeszélés eredményétől függetlenül, szabadon elhagyhatja az épületet.

Igen, persze!

– Hisz maga még a tündérmesékben? – kérdezte Priest.

– Micsoda?

– Tudja, azokról a röpködő kis valamikről van szó, akik csodákat művelnek? Gondolja, hogy ilyenek valóban léteznek?

– Nem, nem hinném.

– Én sem. Tehát nem sétálok bele a csapdájukba.
– A szavamat adom...
– Felejtkezzen el róla! Ne is említse többet, oké? A túloldalról csak csend volt a válasz.
Melanie befordult a sarkon, és éppen a Capitolium tekintélyt parancsoló, klasszikus időket idéző homlokzata előtt haladtak el. Honeymoon az FBI-osok gyűrűjében, valahonnan ebből az épületből beszélt.
– Majd én megmondom, hogy hol találkozunk – nézett fel Priest a kupolás, oszlopcsarnokos épületre. – Jó lenne, ha felírná a részleteket. Készen van?
– Ne nyugtalankodjon! Jegyzetelek.
– Tegyenek ki egy kis kerek asztalt és néhány kerti széket a Capitolium előtti füves térség közepére. Keltsék azt a látszatot, hogy valami fotózásra kerül sor. A kormányzó három órakor üljön az asztalnál!
– Kint, a szabadban?
– Ha le akarnám lőni, akkor ennél könnyebb megoldást választanék.
– Gondolom...
– A kormányzónál legyen egy aláírt nyilatkozat, melyben garantálja a büntetlenségemet.
– Nem tudok mindennel egyetérteni...
– Beszéljen a főnökével, ő egyet fog érteni!
– Beszélek vele.
– Legyen ott fényképész is, és hozzon magával polaroid fényképezőgépet. Azt akarom, hogy bizonyítékul fotózza le, amikor átadja nekem a büntetlenségemet garantáló nyilatkozatot. Világos?
– Világos.
– Szeretném, ha tisztességesen játszanának. Eszükbe se jusson semmiféle trükk! A szeizmikus vibrátorom már készenlétben áll, s bármikor földrengést tud előidézni. Ez már egy nagyvárosban fog bekövetkezni. Nem mondom meg, melyikben, de ezrek életéről van szó.
– Értem.
– Ha a kormányzó nem lesz ott ma három órakor, akkor... bumm! Ezzel már meg is szakította a kapcsolatot.
– Ez igen! – csodálkozott Melanie. – Találkozó a kormányzóval. Gondolod, hogy csapdáról van szó?
– Könnyen meglehet – ráncolta össze Priest a homlokát. – Nem tudom. Egyszerűen nem tudom!

Judy nem hibázhatott a csapda felállításánál. A részleteket Charlie Marsh a sacramentói FBI-jal karöltve dolgozta ki. Legalább harminc ügynök figyelte a füvön, egy napernyő alatt elhelyezett, csinos, fehér, kerti asztalkát, de még Judy se tudott egyet sem felfedezni közülük. Voltak, akik a környező kormányépületek ablakaiból tartották szemmel a környéket. Mások az utcán várakozó vagy parkolóhelyekre beállított gépkocsikban, mikrobuszokban kuporogva figyeltek. Többen a Capitolium kupoláját tartó pillérek árnyékában húzódtak meg.

Judy fényképezőgépekkel és lencsetokokkal a nyakában a fotós szerepét játszotta. Fegyverét a vállára akasztott hordtáskába rejtette. A kormányzóra várakozva a fényképezőgép keresőjén keresztül nézegette az asztalkát és a köréje felállított székeket, mintha csak a legjobb beállítást akarná megtalálni.

Bízott abban, hogy Granger nem fogja felismerni szőke parókájában. Ezt állandóan a kocsijában tartotta. Nagyon sokszor használta már, ha valakit meg kellett figyelnie, különösen akkor, ha napokon keresztül kellett követnie a célszemélyt. Ez jelentősen csökkentette a felismerés veszélyét. Igaz, el kellett viselni az ezzel járó ugratásokat is. Hé, Maddox, küldd át azt a csinos kis szőkét a kocsimba, te pedig maradhatsz a helyeden!

Biztos volt abban, hogy Granger figyelemmel követ minden mozdulatot. Eddig még nem látszott semmi, de egy órával ezelőtt Granger már telefonált, és tiltakozott az ellen, hogy kordonnal vették körül az egész épülettömböt. Azt akarta, hogy a járókelők ugyanúgy közlekedjenek a környéken, a turisták ugyanúgy látogathassák az épületet, mintha mi sem történne.

A korlátokat azonnal el is távolították.

Kerítés sehol nem volt a környéken, a járókelők szabadon közlekedhettek a füvön, a turisták végigjárhatták szokásos útvonalukat a Capitolium épületében és a környező utcák elegáns kormányzati negyedében. A teleobjektív lencséjén keresztül Judy kínos aprólékossággal tanulmányozott minden járókelőt. A felületes külsőségekről igyekezett megfeledkezni, s csak az arcvonásokra összpontosította a figyelmét, melyeket már bonyolultabb megváltoztatni. Hajától, arcától, öltözékétől függetlenül alaposan szemügyre vette minden magas, vékony férfinek a vonásait.

Egy perccel három óra előtt Ricky Grangernek még nyoma sem volt.

Michael Quercus, aki már szemtől szemben is találkozott Grangerrel, szintén figyelőállásba vonult. A sarkon parkoló, sötét üveges mikrobuszból

szemlélte az eseményeket. Látókörön kívül kellett maradnia, mert Granger esetleg felismerné, és az is meghiúsíthatná a találkozót.

– Azt hiszem, hogy Granger csak azután fog mutatkozni, ha a kormányzó megjelenik – szólt bele Judy a blúza alá, a melltartójához erősített miniatűr mikrofonba. A füle mögött elhelyezett apró kis fülhallgató Charlie Marsh válaszára megreccsent.

– Éppen mi is erről beszélgettünk. Jó lett volna mindezt úgy intézni, hogy nem tesszük ki veszélynek a kormányzót.

Már az is szóba került, hogy dublőrt alkalmaznak a kormányzó megszemélyesítésére, de a tervet maga Robson húzta keresztül, nem akarta, hogy helyette másvalaki kockáztassa az életét.

– De ha egyszer nem tudtuk... – szólalt meg ismét Judy.

– Történjen, aminek történnie kell – válaszolta Charlie. Néhány pillanattal később a kormányzó már meg is jelent az épület díszes főbejáratánál.

Judy meglepetten állapította meg, hogy az átlagosnál valamivel alacsonyabb termetű. A televízióban látva mindig is magasnak tűnt. A zakója alatt viselt golyóálló mellénynek köszönhetően alakja is zömökebbnek tűnt a szokásosnál. Laza, magabiztos léptekkel vágott át a füves térségen, majd leült a napernyő alatt álló asztalkához.

Judy készített néhány felvételt róla. A táska állandóan ott himbálózott a vállán, hogy fegyverét bármely pillanatban előkaphassa.

Szeme sarkából valami mozdulatra figyelt fel.

Egy öreg Chevrolet Impala közeledett lassan a Tizedik utca felől. Égszínkék és krémszínű festése már erősen megfakult, keréktárcsája is rozsdásodásnak indult. A gépkocsivezető arca árnyékban maradt.

Judy gyorsan körbepillantott. Egyetlen ügynököt sem látott a közelben, de biztosan mindenki a kocsit figyelte.

A Chevrolet pontosan Robson kormányzóval szemben megállt a járda mellett.

Judy szívverése felgyorsult.

– Azt hiszem ez ő lesz – jegyezte meg a kormányzó feltűnő nyugalommal.

Kinyílt a kocsi ajtaja.

Egy kék farmert, fehér trikója fölött kockás munkásinget és szandált viselő férfi lépett ki belőle. Mikor kiegyenesedett, Judy látta, hogy 180

centi, vagy kicsivel még annál is magasabb lehet, vékony testalkatú, haja sötét és hosszú.

Vastag keretű napszemüveget, homlokán színes hajpántot viselt.

Judy merően figyelte, s nagyon szerette volna látni a szemét.

– Judy! Ő az? – hallatszott a kérdés a fülhallgatójából.

– Nem tudom – válaszolta vissza. – Akár ő is lehet.

A férfi körülnézett. Az asztalkát a széles gyepszőnyeg közepére állították be, s legalább húsz vagy harminc méter választotta el a járdától. A kormányzó felé pillantott.

Judy érezte, hogy most minden tekintet rászegeződik, és a jelet várják tőle. Ő is elindult, hogy állandóan a férfi és a kormányzó között maradhasson. A férfi észrevette a mozdulatait, egy pillanatra megtorpant, majd ismét elindult.

– Nos? – hallatszott ismét Charlie hangja.

– Nem tudom – suttogta vissza Judy, s megpróbált szinte ajakmozgás nélkül válaszolni. – Adjatok még néhány másodpercet!

– Ne húzd az időt!

– Nem hiszem, hogy ő lenne – szólalt meg ismét. Minden eddigi fantomképen keskeny, vékony orr szerepelt, ennek a férfinek pedig széles és lapos volt az orra.

– Biztosan?

– Nem őaz.

A férfi már karnyújtásnyira volt Judytól, és egyenesen a kormányzó felé tartott. Menet közben benyúlt az inge alá.

– Valamit elő akar húzni – hallotta Judy ismét Charlie hangját. Féltérdre ereszkedett, s pisztolya után kezdett kotorászni a hordtáskájában.

A férfi kezdett elővenni valamit az ingéből. Judy sötét színű, fegyvercsőre emlékeztető hengert pillantott meg a kezében.

– Ne mozdulj! FBI! – ordított rá a férfire.

A környéken parkoló kocsikból és mikrobuszokból egymás után ugráltak elő az ügynökök, s rohanva indultak a Capitolium épülete felé.

A férfi megtorpant.

– Nagyon lassan vegye elő, és adja át nekem! – tartotta Judy fegyvere csövét a férfi fejéhez.

– Oké, oké, csak le ne lőjön! – húzta elő a tárgyat az ingéből az ismeretlen. Egy szorosan összecsavart és gumigyűrűvel összefogott folyóiratot tartott a kezében.

Judy átvette tőle. Még mindig a férfire szegezett fegyverrel gyorsan megnézte. Az e heti Time magazin volt. A henger belsejét is teljesen üresnek találta.

– Egy fickó száz dollárt adott, hogy adjam át a kormányzónak – mentegetőzött ijedten a férfi.

Az ügynökök körbevették Mike Robsont, és visszakísérték az épületbe.

Judy ismét körbepásztázta tekintetével a környéket. Granger mindezt végignézte. Itt kell lennie! De hol?

A járókelők is megálltak, s a rohangáló ügynököket bámulták. Idegenvezető kíséretében egy turistacsoport jött ki az épületből, s már a főbejárathoz vezető lépcsősor közepén tartott. Judy éppen a környéket figyelte, amikor egy színes, hawaii inget viselő férfi kivált a csoportból, s elindult az ellenkező irányba. Judy szeme valamiért megakadt rajta.

Összehúzott szemöldökkel figyelte. Magas volt, de a lazán, nadrágján kívül hordott, bő ing miatt azt már nem tudta megállapítani, hogy kövér vagy sovány. Haját baseballsapka takarta.

Judy gyors léptekkel a nyomába szegődött.

A férfinek láthatóan nem volt sietős a dolga. Judy nem is adta le a riadójelzést. Ha most minden ügynök a gyanútlan turistákat kezdi kergetni, akkor az igazi Granger könnyen megléphet. Ösztönei mégis valahogy azt súgták, hogy gyorsítsa meg lépteit. Látni akarta a férfi arcát.

Amikor az épület sarkánál befordult, Judy is futásnak eredt.

– Judy! Mi történt? – hallotta Charlie hangját a fülhallgatón keresztül.

– Valakit alaposabban meg akarok nézni – válaszolta vissza kicsit lihegve az erőfeszítéstől. – Lehet, hogy csak egy turista, de azért küldj utánam két fiút, hátha szükségem lesz fedezetre!

– Rendben.

Közben ő is elért a sarokra, s látta, hogy a hawaii inget viselő férfi egy magas, fából készült oldalajtón belép a Capitolium épületébe. Úgy tűnt, hogy most már ő is megszaporázta lépteit. Judy válla fölött hátra pillantott. Charlie két fiatalembernek mondott valamit, és feléje mutatott.

A füves térségen túl, az egyik mellékutcában parkoló mikrobuszból Michael ugrott ki, és rohanni kezdett feléje. Judy az épület felé mutatott.

– Láttad ezt a fickót? – kérdezte kiáltva.

– Igen. Ő volt az! – ordította vissza Michael.

– Maradj itt! – parancsolt rá Judy keményen. Michael mégiscsak civil volt, s nem szerette volna, ha belekeveredik valamibe. – Tartsd magad távol

mindentől! – tette még hozzá, s ő is berohant a Capitolium épületébe.

Egy díszesen mintázott mozaíkpadlós, hatalmas előcsarnokban találta magát. Hűvös levegő és csend volt mindenfelé. Előtte széles, szőnyeggel borított, díszes korlátú lépcsősor vezetett fel az emeletre. Vajon merre mehetett? Le vagy föl, jobbra vagy balra? Találomra a bal oldali folyosót választotta. A folyosó kisvártatva jobbra bekanyarodott. Elrohant a felvonó mellett, s a rotundában, egy kerek helyiségben, találta magát, melynek közepén valami szobor állt. A terem két emelet magas volt és egy gazdagon díszített kupolában végződöt. Itt újabb választás előtt állt: a férfi vagy egyenesen előre tartott és befordult jobbra a Patkó felé, vagy felment a bal oldali lépcsősoron. Gyorsan körbenézett. Egy turistacsoport tagjai megkövülten bámultak a kezében tartott fegyverre. Felpillantott az első emelet magasságában húzódó galériára, és egy másodperc töredékéig megpillantotta a színes inget.

Azonnal a széles lépcsősor felé vetette magát.

A lépcsősor tetejére érve körbenézett a galérián. A túlsó végén egy tárva-nyitva lévő ajtó már egy teljesen más világba, egy modern, neonfénnyel megvilágított, műanyag padlós folyosóra vezetett. A hawaii ing most a folyosón tűnt fel.

A férfi most már futásnak eredt.

Judy is azonnal megszaporázta lépteit. Futás közben még lihegve beleszólt a melltartójához erősített mikrofonba.

– Ő az, Charlie! Hol a pokolban maradt az erősítés?

– Elvesztettek szem elől! Most hol vagy?

– Az első emeleti irodáknál.

– Oké.

Az irodák ajtajai zárva voltak, és senki nem volt a folyosón. Követte az inget a folyosó fordulójáig, majd a másikig, aztán a harmadikig. Állandóan a szeme előtt volt, de a távolság nem csökkent közöttük.

A szarházi jó kondícióban lehet!

Egy teljes kört tettek meg, s visszaértek a galériához. Most újra elvesztette szem elől, s feltételezte, hogy a férfi feljebb ment ismét egy emelettel.

Erősen lihegve felfutott egy újabb lépcsősoron a második emeletre.

A falon lévő tájékoztató jelek szerint a szenátus ülésterme tőle jobbra, a képviselőházé pedig balra esett. Balra fordult, de az ülésterembe vezető

ajtót zárva találta. Ezek szerint a másikat is biztosan bezárták. Ismét visszatért a lépcsősorhoz. Vajon merre mehetett?

Szeme sarkából egy újabb jelet pillantott meg az egyik ajtón. „Északi lépcső. Tetőkijárat zárva.” Benyitott, és egy szűk, közönséges járólappal és vaskorláttal ellátott szervizfolyosón találta magát. Hallotta, amint az üldözött férfi cipője végigkopog a lépcsőkön, de látni már nem látta.

Futólépésben ismét elindult a hang irányába, és leért a rotunda alsó szintjére. Grangert nem látta, csak Michael álldogált ott tanácstalanul.

– Láttad? – kiáltott feléje.

– Nem.

– Maradj távol!

A rotundából egy márvánnyal burkolt folyosó vezetett a kormányzó hivatali helyiségei felé. A kilátást egy turistacsoport takarta el előle, melynek éppen a Patkóhoz vezető ajtót mutogatták. A hawaii ing mögöttük lehet? Nem volt benne biztos. Végigfutott a márványfolyosón. A falakat az állam körzeteinek címerei díszítették. Baloldalt egy újabb folyosó vezetett az automata, üvegajtós kijárathoz. Látta az inget kilépni az ajtón.

Judy követte. Granger a kocsik között veszélyesen cikázva átvágott az L. Streeten. Az autósok félrekapták a kormányt, hogy el ne gázolják, és dühösen dudáltak. Granger felugrott egy sárga kupé motorházának tetejére, egy kicsit behorpasztotta, majd egy limuzin három sávot is kénytelen volt váltani miatta. Judy már majdnem a járdára ért, amikor egy motoros a belső sávból nagy sebességgel egyenesen feléje tartott. Visszalépett, s a motoros csak centiméterekkel száguldott el az orra előtt.

Granger végigrohant a Tizenegyedik utcán, és eltűnt egy bejáratnál. Judy továbbra is a nyomában volt. A férfi egy parkológarázsba fordult be. Judy is befordult a garázsba, s teljes erőből futott, amikor egy hatalmas ökölcsapás érte az arcát.

Orrába és homlokába belehasított a fájdalom. Néhány pillanatig semmit sem látott. Nagy csattanással hanyatt esett a betonpadlón. A fájdalomtól és a meglepetéstől bénultan feküdt, még gondolkodni is képtelen volt. Másodpercek múlva arra eszmélt, hogy erős kéz nyúl a feje alá, s a távolból Michael hangját hallotta.

– Judy, az isten szerelmére, életben vagy?

Feje kezdett kitisztulni, s visszanyerte látását is. Michael arca lassan élesedni kezdett előtte.

– Szólalj már meg, mondj valamit! – sürgette kétségbeesetten a férfi.

– Nagyon fáj – motyogta Judy alig hallhatóan.
– Hála istennek! – húzott elő Michael egy zsebkendőt, s meglepő gyengédséggel törülgetni kezdte az arcát. – Vérzik az orrod.
– Mi történt? – kérdezte Judy kicsit magához térve, és felült a betonpadlón.
– Csak annyit láttam, hogy rohansz, mint az olajozott villám, aztán a következő pillanatban már a földön feküdtél. Azt hiszem, hogy lesben állhatott, s akkor ütött le, amikor befordultál a sarkon. Ha egyszer kézbe kapom...
Judy ekkor vette észre, hogy a fegyver is kiesett a kezéből.
– A pisztolyom...
Michael körülnézett, megpillantotta, felvette és átadta neki.
– Segíts felállni!
Michael könnyed mozdulattal talpra állította.
Borzalmasan fájt az arca, de látása már teljesen kitisztult, és szilárdan állt a lábán. Megpróbálta összeszedni gondolatait.
Lehet, hogy még mindig nem veszítettem el!
A közelben volt egy felvonó is, de Grangernek arra nem lehetett ideje, hogy használja. Biztosan a kocsifelhajtón indult el. Ismerte a garázst – maga is itt parkolt, amikor Honeymoonnal találkozott –, s emlékezett, hogy szélessége megegyezik a háztömbével, s a Tizedik és a Tizenegyedik utcára is van kijárata. Lehet, hogy ezt Granger is tudta, s a Tizedik utcára vezető kijáraton keresztül már régen meglépett.
Nem volt más választása, mint az, hogy tovább üldözze.
– Megyek utána – szólt oda Michaelnek.
Nekiiramodott a kocsifeljáratnak. Michael követte. Most már nem szólt rá. Eddig kétszer is visszaparancsolta, de most nem pazarolta levegőjét kiabálásra.
Felértek az első szintre. Judy feje lüktetni kezdett, s hirtelen lábai is elgyengültek. Tudta, hogy már nem tudja sokáig tartani az iramot. Átvágtak a parkoló kocsik között.
Hirtelen egy nagy, fekete autó lőtt ki a helyéről, és egyenesen feléjük tartott.
Judy félreugrott, a földre zuhant, majd lázas sietséggel az egyik parkoló kocsi alá gurult.
A fekete kocsi csikorogva suhant el előtte, s úgy száguldott felfelé a kocsifelhajtón, mintha puskából lőtték volna ki.

Judy feltápászkodott, és kétségbeesetten Michaelt kutatta tekintetével. Még azt is hallotta, amikor meglepetésében és a rémülettől felkiáltott. Elgázolta volna?

Néhány lépésnyire pillantotta meg, amint négykézlábra ereszkedve a döbbenettől falfehéren bámul rá.

– Nem történt bajod? – kérdezte.

– Nem, de alaposan rám ijesztett – egyenesedett fel Michael.

Judy még egy pillantást vetett a kocsifelhajtó irányába, a kocsi márkáját szerette volna megállapítani, de az már régen eltűnt a szeme elől.

– A fenébe! – bosszankodott. – Elveszítettem!

19

Judy este hétkor, éppen akkor lépett be a tisztiklubba, amikor Raja Khan onnan kifelé rohant.

– Mi történt veled? – kérdezte a fiatal ügynök, amikor Judyt megpillantotta.

Mi történt velem? Nem tudtam megakadályozni egy földrengést, tévesen feltételeztem, hogy hol rejtőzik Melanie Quercus, és hagytam, hogy Ricky Granger kicsússzon a kezem közül. Mindent elrontottam, holnap újra földrengés lesz, és az én hibámból még több ember fog meghalni.

– Ricky Granger orrba vágott – közölte bekötözött orral. A sacramentói kórházban kapott pirulák ugyan enyhítették a fájdalmát, de megviseltnek és lehangoltnak érezte magát. – Te hová rohansz ennyire?

– Egy régi lemezt keresünk, a Friss százszorszépek özöne, emlékszel?

– Persze! Abban bíztunk, hogy az majd elvezet bennünket ahhoz a nőhöz, aki felhívta John Truth műsorát.

– Találtam belőle egy példányt... és itt a városban. Vinyl Vic's-nek hívják az üzletet.

– Ez megér egy piros pontot – örvendezett Judy, s úgy érezte, hogy visszanyeri energiáját. Talán ez lehet az a hiányzó láncszem, amire szüksége van. Nem volt túlzottan jelentős, de újra remény töltötte el. Talán még van esélye egy újabb földrengés megakadályozására.

– Veled megyek.

Beugrottak Raja halálosan piszkos kis Dodge Coltjába. Padlója is tele volt szórva csokoládés papírokkal. Raja kispriccelt a parkolóból, és Haight-Ashbury felé vette az irányt.

– Egy Vic Plumstead nevű fickóé az üzlet – magyarázta vezetés közben. – Mikor néhány nappal ezelőtt felhívtam, akkor csak a segédje volt bent, aki nem emlékezett rá pontosan, hogy megvan-e nekik a lemez. Megígérte viszont, hogy ha főnöke megérkezik, akkor megkérdezi tőle. Otthagytam a névjegyemet, és Vic éppen öt perccel ezelőtt hívott telefonon.

– Végre egy kis szerencse!

– A lemezt 1969-ben adta ki a Transcendental Tracks nevű cég San Franciscóban. Volt valami gyenge hírverés körülötte, el is adtak belőle néhány darabot az öböl környékén, de igazán nagy siker soha nem lett belőle, és néhány hónap múlva már el is feledkeztek róla.

Judy lelkesedése kezdett lelohadni.

– Ez tehát azt is jelentheti, hogy már nem szerepelhet semmiféle nyilvántartásban, melynek alapján utána tudnánk nézni, hol tartózkodik az a nő most éppen.

– Lehetséges, hogy majd maga a lemez mond valamit.

A Vinil Vic's egy régi lemezekkel zsúfolásig megtömött, apró kis üzletecske volt. A boltocska közepén állt ugyan egy szokásos hanglemezállvány, de az is a mennyezetig feltornyozott gyümölcsösládákkal volt elbarikádozva. Régi, poros könyvtár szaga terjengett mindenfelé. Csupán egy bőrből készült rövidnadrágot viselő, tetovált bőrű, éppen egy Dávid Bowie-albumot tanulmányozó férfi volt az egyetlen vásárló az üzletben. A bolt hátuljában egy alacsony termetű, kék farmernadrágos, trikót viselő férfi ácsorgott a pénztárgép mögött, s kávéját kortyolgatta egy „Törvényesítsd!” feliratot viselő bögréből.

Raja bemutatkozott.

– Ön pedig biztosan Vic, ugye? – kérdezte. – Néhány perccel ezelőtt beszéltünk telefonon.

Vic mindkettejüknek az arcába bámult. Meglepettnek látszott.

– Végre az FBI is felkeresi az üzletemet – szólalt meg nagy nehezen. – És két ázsiai? Mi történt az irodával?

– Tudja, én képviselem a színesbőrűeket, a hölgy pedig a nőket – magyarázta Raja. – Szigorú szabály, hogy minden FBI-kirendeltségen kell lenni egynek-egynek belőlük. Rajtunk kívül az összes ügynök fehér és rövidre vágatja a haját.

– Óh, értem – nézett rájuk Vic még nagyobb döbbenettel. Maga sem tudta, hogy Raja viccel, vagy pedig komolyan beszél.

– Mi van a lemezzel? – szólalt meg Judy türelmetlenül.

– Itt van – fordult meg Vic, s Judy egy lemezjátszót pillantott meg a pénztárgép mögött. Vic máris feltette a lemezt, és leengedte a lejátszófejet. Viharos gitárszóló vezette be a meglepően visszafogott, dzsesszes hangvételű zongoraakkordokat, melyeket bonyolult ritmust diktáló dobok kísértek. Aztán a női hang is megszólalt:

Olvadok,
Érezd, hogy olvadok!
Folyékonyabb,
Lágyabb leszek.

– Nagyon tartalmas szöveg – jegyezte meg Vic.

Judy az egészet szemétnek tartotta, de ennek most nem volt semmi jelentősége. Minden kétséget kizáróan ugyanaz a hang volt, mint amit John Truth műsorában is hallott. Fiatalosabb, tisztább és lágyabb volt, de ugyanaz a mély, szexi hang.

– Megvan a borítója is? – kérdezte Judy.

– Persze – válaszolta Vic, és átnyújtotta a borítót.

Sarkainál kicsit már meggyűrődött, és a fólia is már félig lehámlott a fényes, színes papírról. Elejét valami sokszínű minta díszítette, mely már az első pillanatban kifejezetten szemrontónak látszott. A „Friss százszorszépek özöne” felirat már csak nehezen volt kibetűzhető rajta. Judy megfordította a borítót. A hátulja rücskös felületű volt, és bal felső sarkában egy kávéscsésze nyoma látszott.

„A zene kitárja előttünk a párhuzamos világegyetemekbe vezető kapukat...” – olvasta Judy a szöveget.

Judy nem is bajlódott tovább a szöveggel, inkább a borító alján sorakozó öt, fekete-fehér fénykép kötötte le a figyelmét. Négy férfi és egy nő szerepelt rajta. Elolvasta a névaláírásokat.

Dave Rolands, zongora, Ian Kerry, gitár Ross Muller, basszusgitár Jerry Jones, dob Stella Higgins, vers – Stella Higgins! – szólalt meg Judy izgatottan, és összevonta szemöldökét. – Azt hiszem, hogy már korábban is hallottam ezt a nevet! – Ebben szinte teljesen biztos volt, csak arra nem emlékezett, hogy mikor és hol. Talán csak bebeszéli magának? A képről egy húsz év körüli, mosolygós lány arca nézett vissza rá. Finom vonásait fekete haj keretezte, ajkai kifejezetten érzékinek látszottak, ahogy azt Simon Sparrow is előre megmondta. – Szép lehetett – motyogta Judy magában. A nő vonásaiban az őrültség jelei után kutatott, ami megmagyarázná a földrengéssel való fenyegetést, de ennek nyomát sem

látta. Csak egy életerőtől duzzadó, a jövőbe bizakodással tekintő fiatal nőt látott a képen. Vajon hol siklott félre az életed?

– Kölcsönvehetnénk ezt a lemezt? – kérdezte Judy.

– Nem lemezkölcsönzéssel, hanem eladással foglalkozom – közölte mogorván Vic.

– Mennyi? – kérdezte Judy, s esze ágában sem volt alkudozni.

– Ötven dolcsi.

– Oké.

Vic leállította a lemezjátszót, leemelte róla a lemezt, és visszacsúsztatta a borítójába.

– Köszönjük, Vic – szólalt meg Judy miután kifizette a lemezt. – Igazán hálásak vagyunk a segítségért.

– Stella Higgins, Stella Higgins – morfondírozott Judy visszafelé a kocsiban. – Vajon hol találkoztam ezzel a névvel?

– Nekem nem ugrik be semmi – rázta meg a fejét Raja.

– Nagyíttasd fel a fényképet, és köröztesd a rendőrséggel! – mondta Judy a kocsiból kiszállva. – Add oda a lemezt Simon Sparrow-nak is. Soha nem lehet tudni, hogy mit tud kihozni belőle.

Beléptek az operatív központba. A tágas bálterem a korábbiakhoz képest most már zsúfoltnak tűnt. A vezetési pontra még egy íróasztalt állítottak be. A teremben nyüzsgő tömegben egyre többen voltak, akik egyenesen Washingtonból vagy a városi, állami és szövetségi válságkezelő központokból érkeztek.

Odalépett a nyomozó részleg asztalához. Szinte minden itt dolgozó ügynök a telefonon lógott, az összefutó szálakat próbálták kibogozni.

– Most éppen mivel foglalkozol? – kérdezte Carl Theobaldtól.

– Barna Plymouth Cudákat keresek.

– Van egy kellemesebb feladatom a számodra. Itt van valahol CD-ROM-on Kalifornia összes telefonkönyve. Keresd ki belőle a Stella Higgins neveket!

– És ha kész vagyok vele?

– Hívd fel, és ellenőrizd, hogy olyan-e a hangja, mint annak a nőnek, aki a John Truth-féle szalagon is megszólal!

Judy maga is leült a számítógép elé, és a bűnügyi nyilvántartást kezdte átfésülni. Meg is találta Stella Higginst. A nőnél valamikor marihuánát találtak, aztán felfüggesztett börtönbüntetést is kapott, mert egy tüntetés során megtámadott egy rendőrt. Születési dátuma is nagyjából megegyezett

feltételezett életkorával, és a Haight Streeten volt bejelentett lakása. Az adatok között fénykép nem szerepelt, de minden jel szerint erről a nőről lehetett szó.

Mindkét incidens még 1968-ban történt, azóta nem került a rendőrség látókörébe.

Stella anyaga nagyban hasonlított Ricky Grangeréhez, aki a hetvenes évek elején adott utoljára hírt magáról. Judy kinyomtatta az anyagot, és feltűzte a gyanúsítottak táblájára. Kiküldött egy ügynököt, hogy ellenőrizze a Haight Street-i címet, bár szinte maga is biztos volt abban, hogy harminc év elteltével ott semmiféle Higginst nem találnak.

Egy kéz érintését érezte a vállán. Megfordult, s Bo állt mögötte.

– Kislányom, mi történt az arcoddal? – kérdezte tele aggodalommal, s gyengéden megérintette Judy orrán a kötést.

– Azt hiszem, hogy figyelmetlen voltam – válaszolta a lánya. Bo megpuszilta Judy feje tetejét.

– Ma éjszaka szolgálatban vagyok, de megálltam, hogy megnézzelek – mondta.

– Ki mondta neked, hogy megsérültem?

– Az a nős ember, Michael.

Az a nős ember! Judy elmosolyodott. Ezzel arra akar emlékeztetni, hogy Michael már valaki másé.

– Nem történt semmi komolyabb baj, de azt hiszem, hogy két gyönyörű fekete karika is lesz a szemem körül.

– Pihenned kellene egy keveset. Mikor jössz haza?

– Még nem tudom. Éppen most sikerült valamire rábukkannunk. Foglalj helyet! – mondta Judy, s elmesélte neki a Friss százszorszépek szólistájával kapcsolatos történetet. – Most úgy látom magam előtt, mint a hatvanas években San Franciscóban élő, bemutatókra járó, narkózó, rockbandák körül lebzselő, mutatós fiatal lányt. A hatvanas évek aztán a hetvenesekbe fordultak, a lány elvesztette illúzióit, vagy csak elunta addigi életét, és összeszedett egy karizmatikus fickót, aki éppen az alvilág elől menekült. Ketten aztán valami szektát alapítottak, s a társaságnak bizsukészítéssel vagy bármi mással sikerült három évtizedet túlélnie. Aztán valami baj történt. Egy erőmű felépítésének terve a létüket fenyegeti. Amikor szembenéztek azzal, hogy mindazt fel kell adniuk, amiért annyi évet dolgoztak, akkor valami módszert kerestek arra, hogyan tudnák

megakadályozni az erőmű felépítését. Akkor csatlakozott egy szeizmológus is a csoporthoz, és előállt ezzel az őrült ötlettel.

– Van benne logika – bólogatott Bo –, legalábbis olyan logika, mely megnyeri az ilyen népség tetszését.

– Bűnözői tapasztalatának köszönhetően Grangernek sikerült ellopnia a szeizmikus vibrátort, személyes varázsa pedig hozzásegítette ahhoz, hogy a szekta többi tagját is rávegye a terv támogatására.

– Biztosan nem a saját tulajdonuk, ahol laknak – szólalt meg Bo elgondolkodva.

– Honnan gondolod?

– Képzeld el, hogy valaki olyan helyen lakik, ahova egy atomerőmű felépítését tervezik, és ezért el kell hagynia azt a területet. Ha saját háza, gazdasága vagy bármi tulajdona van, akkor ezért akkora kárpótlást kap, mellyel máshol nyugodtan újra tudja kezdeni az életét. Gondolom, hogy nekik csak valami rövid távra szóló bérleti szerződésük lehet, vagy esetleg illegálisan telepedtek meg valahol.

– Könnyen lehet, hogy igazad van, de ezzel sem megyünk sokra. Az állam területén megkötött földbérleti szerződéseket semmiféle adatbázis nem tartalmazza.

– Három találat a telefonkönyvben! – lépett oda hozzájuk Carl Theobald jegyzetfüzettel a kezében. – Stella Higgins Los Angelesben hetvenéves, és remeg a hangja. A stocktoni Mrs. Higginsnek erős afrikai, talán nigériai akcentusa van, és ez a bizonyos, Diamond Heightson lakó, S. J. Higgins pedig férfi, s a nevében lévő S betű a Sidneyt jelenti.

– A fenébe! – bosszankodott Judy. – Stella Higginsé az a hang a John Truth féle felvételen – magyarázta Bónak –, és biztos vagyok benne, hogy valahol már találkoztam ezzel a névvel.

– Nézd meg a saját anyagaidat! – javasolta Bo.

– Hogy érted ezt?

– Ha a név ismerősnek tűnik, akkor ennek az is oka lehet, hogy egyszer már felmerült valahol a nyomozás során. Nézd csak meg, hátha valahol benne van a számítógépben!

– Nem rossz ötlet!

– Nekem már mennem kell – állt fel Bo a helyéről. – Annyian elmentek San Franciscóból, és olyan sok ház áll üresen, hogy a San Franciscó-i rendőrségnek lesz dolga ezen az éjszakán. Sok szerencsét!... És pihenj is egy kicsit!

– Kösz, Bo! – búcsúzott el Judy is az apjától, majd számítógépén azonnal aktiválta a kereső funkciót és a „Stella Higgins” névvel végigfésülte az egész Éden Kalapácsa anyagot.

Carl a háta mögül figyelte. Jókora anyagmennyiség gyűlt már fel a mappában, és a keresés eltartott egy ideig. Végül a képernyőn megjelent a felirat:

1 címszó megtalálva

Judy hatalmas megkönnyebbülést érzett.

– Jézusom! – kiáltott fel Carl. – A név már benne van a számítógépben!

Óh, drága Istenem, azt hiszem, hogy megtaláltam!

A terjedelmes dokumentum tartalmazta mindazt a feljegyzést is, melyet hat nappal korábban, a Los Alamoson történt sikertelen rajtaütés alkalmával az ügynökök készítettek.

– Mi az ördög? – bámult Judy értetlenkedve a képernyőre. – Los Alamosban volt, és nem figyeltünk fel rá?

– Mi ez a nagy ujjongás? – lépett oda Stuart Cleéver Judy asztalához.

– Megtaláltuk azt a nőt, aki felhívta John Truth-t.

– Hol?

– A Silver River Valleyben.

– Hogy csúszhatott ki a markából?

Nem én, hanem Marvin Hayes szervezte meg a rajtaütést!

– Nem tudom, most dolgozom rajta, kérek még egy perc türelmet! – válaszolta Judy, és újra rákattintott az egérrel a kereső funkcióra, hogy a feljegyzésben is megtalálja a nevet.

– Stella Higgins nem volt ott Los Alamosnál. Ezért nem figyeltek fel rá.

Los Alamostól néhány kilométernyire két ügynök meglátogatott egy borgazdaságot. A területet a szövetségi kormánytól bérelték, és a bérlő neve Stella Higgins volt.

– Az ördögbe! Milyen közel voltunk hozzá! – kiáltott fel Judy bosszankodva. – Már majdnem egy héttel ezelőtt elkaphattuk volna!

– Nyomtassa ki, hogy mindenki lássa! – szólalt meg ismét Cleever. Judy rákattintott a nyomtatóra.

Az ügynökök lelkiismeretesen felírták a borgazdaság összes felnőtt lakójának a nevét és életkorát. Voltak közöttük többgyermekes házaspárok is. Judy azt is észrevette, hogy állandó címükként a borgazdaságot adták meg. Tehát ott is laknak.

Könnyen meglehet, hogy ez volt az a szekta, csak az ügynökök nem vették észre, hogy milyen társasággal van dolguk.

Vagy a szekta tagjai nagyon óvatosak lehettek, és ügyesen eltitkolták a közösség jellegét.

– Megvannak! – sóhajtotta Judy. – Első alkalommal a tökéletes célpontnak látszó Los Alamos elvonta róluk a figyelmet. Amikor aztán kiderült róluk, hogy tiszták az ügyben, akkor azt hittük, hogy rossz szekér után szaladunk. Ezért fordulhatott elő, hogy nem gondoltunk a völgy többi kommunájának az ellenőrzésére. Az igazi bűnösök fölött tehát elsiklottunk. Most viszont megtaláltuk őket!

– Azt hiszem, igaza van – bólogatott Stuart Cleever, és a különleges egység asztalához lépett. – Charlie! Hívd fel a sacramentói kirendeltséget, és közösen szervezzétek meg a rajtaütést! Pirkadatkor indulunk!

– Most kellene lecsapni rájuk. Ha reggelig várunk, addig el is tűnhetnek a környékről.

– Miért tűnnének el éppen most? – rázta meg a fejét Cleever. – Az éjszakai rajtaütés túlságosan is kockázatos. A sötétség leple alatt a gyanúsítottak megléphetnek, különösen egy olyan erdős, hegyes vidéken.

Cleevernek igaza volt, de ösztöne azt súgta Judynak, hogy egy percet sem szabad késlekedni.

– Inkább vállalnám a kockázatot – mondta. – Most már pontosan tudjuk, hogy hol vannak, és csak oda kellene menni összeszedni őket.

– Nem – jelentette ki határozottan Cleever. – Ne is vitatkozzunk tovább, Judy! Hajnalban lesz a rajtaütés.

Judy elbizonytalanodott. Úgy érezte, hogy hibás döntés született, de ahhoz már túl fáradt volt, hogy tovább vitatkozzon.

– Legyen – mondta, s ő is Charlie felé fordult. – Mikor indulunk, Charlie?

– Innen pontosan éjszaka kettőkor – pillantott Charlie Marsh az órájára.

– Akkor talán tudok néhány órát pihenni.

Emlékei szerint kocsijával a dísztéren parkolt le utoljára. Úgy érezte, hogy ez hónapokkal ezelőtt volt, holott csütörtökön este, tehát negyvennyolc órája történt.

Kifelé menet Michaellel találkozott.

– Kimerültnek látszol – nézett rá a férfi aggódva. – Hadd vigyelek haza!

– És hogy jövök vissza?

– Majd én elalszom a díványon, és visszahozlak.

– Szeretném megmondani – torpant meg Judy egy pillanatra, hogy az arcom annyira fáj, hogy még csókolózni sem tudnék, másról nem is beszélve.

– Megelégszem azzal, ha megfogom a kezedet – válaszolta Michael mosolyogva.

Kezdem azt hinni, hogy ez a fickó törődik velem!

– Nos, hogy döntöttél? – kérdezte Michael.

– Ágyba dugsz, és hozol nekem meleg tejet és aszpirint?

– Igen. Megengeded, hogy álmodban nézzelek? Óh, istenem, a világon ezt szeretném a legjobban!

– Úgy hallottam, mintha igent mondtál volna – olvasott Michael a gondolataiban.

– Igen – válaszolta Judy mosolyogva.

Priest őrjöngve tért vissza Sacramentóból. Biztos volt benne, hogy meg tud egyezni a kormányzóval. Úgy érezte, hogy a győzelem küszöbén áll. Már gratulált is magának. Aztán kudarcba fulladt az egész. Robson kormányzónak esze ágában sem volt megállapodást kötni vele. Csapdát állítottak neki. Az FBI úgy képzelte, hogy egy ilyen ostoba csellel elkaphatja, mint valami kisstílű csibészt! A lebecsülés fájt neki a legjobban. Ostoba tökkelütöttnek nézték.

Majd megtudják az igazságot. Drágán megfizetnek ezért a leckéért.

Egy újabb földrengésbe fog nekik kerülni!

A kommunában még senki sem ocsúdott fel a Dale és Poem távozása okozta döbbenetből. Mindenkit emlékeztetett valamire, amit mintha elfelejtettek volna: holnap mindnyájuknak el kell hagyni a völgyet.

Priest elmondta a Rizsevőknek azt is, hogy mekkora nyomást sikerült gyakorolniuk a kormányzóra. Az autópályákon még mindig lehetetlen közlekedni, a kocsik, mikrobuszok tele vannak gyerekekkel és bőröndökkel; mindenki menekülni igyekszik a földrengés elől. A félig kiürült lakónegyedeket fosztogató bandák járják, viszik a mikrohullámú sütőket, CD lejátszókat és számítógépeket.

Azzal is tisztában voltak viszont, hogy a kormányzó jelét sem adja a megegyezési készségnek.

Bár szombat este volt, senkinek sem volt kedve a mulatozáshoz. A vacsora és az esti ima után mindenki visszavonult a házikójába. Melanie bement a gyermekek hálótermébe, és mesét olvasott nekik. Priest leült a háza elé, bámulta a hegygerinc mögül, a völgy fölé emelkedő Holdat, s

lassan kezdett megnyugodni. Kinyitott egy üveg ötéves, saját termésű bort, nagyon kedvelte ennek az évjáratnak kissé fanyar, kesernyés aromáját.

Ez az idegek háborúja, mondta magának, amikor már képes volt nyugodtan gondolkodni. Kinek van több kitartása, neki vagy a kormányzónak? Ki tudja jobban kordában tartani a népét? Térdre kényszeríti-e a kormányzót a földrengés, mielőtt még hegyi barlangjukban az FBI elkaphatná őket?

A holdfénytől hátulról megvilágítva Star jelent meg a közelben. Mezítláb érkezett, és marihuánát szívott. Még egy mélyet szippantott a cigarettából, Priest fölé hajolt, megcsókolta, s kinyitotta a száját. Priest egyenesen az ő tüdejéből szívta magába a mérgező füstöt. Rövid ideig bent tartotta, kifújta és elmosolyodott.

– Emlékszem, amikor először csináltad ezt. Az volt a legszexisebb dolog, ami életemben megtörtént velem.

– Valóban? – csodálkozott az asszony. – Még a szopásnál is szexisebb?

– Sokkal! Emlékszem, hétéves voltam, amikor láttam, hogy az anyám leszopott egy fickót. Megcsókolni soha nem csókolta meg őket. Én voltam az egyetlen, akinek csókot adott. Ezt ő mondta nekem.

– Priest, milyen életed volt neked?

– Ugy beszélsz, mintha már vége lenne – ráncolta össze homlokát Priest.

– Ennek a szakaszának valóban vége. Nem így van?

– Nem.

– Már majdnem éjfél. Kezdesz kifutni a határidőből. A kormányzó továbbra sem enged.

– Engednie kell! – csattant fel Priest. – Ez csak idő kérdése – állt fel a helyéről. – Meg kell hallgatnom a híreket!

Starral együtt sétáltak végig a holdfényben fürdő szőlőskerten, s kapaszkodtak fel az ösvényen a kocsikhoz.

– Menjünk el innen! – szólalt meg az asszony váratlanul. – Csak te, én és Flower. Üljünk be most, azonnal a kocsiba, és menjünk el innen! Nem köszönünk el senkitől, nem csomagolunk össze, még tartalék ruhát sem viszünk magunkkal. Elmegyünk ugyanúgy, ahogy én 1969-ben elmentem San Franciscóból. Oda megyünk, ahova éppen akarunk... Oregonba vagy Las Vegasba, vagy akár New Yorkba is. Mit szólnál Charlestonhoz? Mindig szerettem volna lemenni délre!

Priest válaszra sem méltatta, csak beült a Cadillacba, és bekapcsolta a rádiót. Star mellé ült. Éppen Brenda Lee énekelte az Ugord át a seprűnyelet

című számot.

– Nos, Priest, mit szólsz hozzá?

A híreket kezdték mondani, s Priest felhangosította a rádiót.

„Az Éden Kalapácsa terroristacsoporthoz tartozó Richard Granger gyanúsítottnak ma, Sacramentóban sikerült kicsúszni az FBI markából. Közben a Szent András-törésvonal környékének lakói menekülésükkel hatalmas forgalmi dugókat okoztak a San Franciscó-i öböl körzetében; teljesen leállt a forgalom a 280-as, az 580-as, a 680-as és a 880-as autópályákon. Egy Haigh-Ashburyben lakó, ritka lemezeket árusító üzletember azt állítja, hogy az FBI ügynökei megvásároltak tőle egy albumot, melyen egy másik, gyanúsított terrorista képe szerepel."

– Albumot? – csodálkozott Star. – Mi a franc...

– „Vic Plumstead üzlettulajdonos elmondása szerint az FBI ügynökei azért keresték fel, hogy segítsen nyomára bukkanni egy hatvanas években kiadott albumnak, mely – véleményük szerint – az Éden Kalapácsa egyik gyanúsított terroristájának a hangját őrzi. Elmondása szerint, többnapi utánajárás eredményeként, sikerült is megszereznie a furcsa – Friss százszorszépek özöne – elnevezésű zenekar albumát."

– Jézus Krisztus! Erről magam is szinte teljesen megfeledkeztem!

– Az FBI nem tagadta, de nem is cáfolta, hogy a szólista Stella Higginst keresi.

– A francba! – robbant ki Starból a felháborodás. – Már a nevemet is tudják!

Priest agyában egymást kergették a gondolatok. Mennyire lehet ez veszélyes? A névvel nem sokat tudnak kezdeni. Star már majdnem harminc éve nem is használja. Senki sem tudja, hogy Stella Higgins most hol élhet.

De mégis tudhatják!

Alig tudta megakadályozni, hogy kétségbeesésében fel ne hördüljön. A Stella Higgins név szerepel a bérleti szerződésen is. Ő maga mondta meg annak a két FBI-ügynöknek, aki azon a napon tévedt ide, amikor lerohanták a Los Alamost.

Ez mindent megváltoztat. Az FBI előbb vagy utóbb megtalálja közöttük a kapcsolatot.

Lehetséges, hogy csak a véletlen szerencsének köszönhetően, de az FBI-nak még arra sem sikerült rájönnie, hogy egy Silver City-i rendőr, aki most éppen a Bahamákon tölti a szabadságát, maga írta rá a „Stella Higgins" nevet arra az ügyiratra, mely néhány hét elteltével a bíróságra kerül.

A Silver River Valley már nem lehet titok soha többé.

Ennek még a gondolata is elviselhetetlen fájdalmat jelentett számára.

Most mitévő legyen?

Talán valóban el kellene szöknie Starral? A kulcs benne van a kocsiban. Néhány óra elteltével már Nevadában lehetnek. Holnap délre akár ezer kilométernyire is lehetnek ettől a helytől.

A pokolba! Nem! Még nem szenvedtem vereséget!

Még mindig kezében tartja az események irányítását.

Eredeti terve az volt, hogy a hatóságok soha ne jöjjenek rá, ki is bújik meg az Éden Kalapácsa mögött, és miért követelik az erőmű-építkezések leállítását. Az FBI erre most pillanatok alatt rájön... de talán rájuk lehet kényszeríteni a hallgatást. Ez is része lehet a követelésnek. Ha rá lehet venni őket az építkezések leállítására, akkor biztosan ezt is lenyelik.

Igen, szörnyű... de ez az egész ügy szörnyűség!

Nem szabad az FBI karmaiba futnia!

Kinyitotta a kocsi ajtaját, és kiszállt.

– Menjünk! – szólt oda Starnak. – Még sok a tennivaló! Star lassan kászálódott ki a kocsiból.

– Nem menekülünk együtt? – kérdezte szomorúan.

– A pokolba is, nem! – csapta be Priest maga után a kocsi ajtaját. Star követte a szőlőskerten keresztül vissza a telepre, majd bement a házába anélkül, hogy jó éjszakát mondott volna.

Priest Melanie-t kereste fel. Az asszony már aludt. Priest durván megrázta a vállát, és felkeltette.

– Felkelni! – mondta. – Mennünk kell! Gyorsan!

Judy csak várt, és nézte, ahogy Stella Higgins kisírja a lelkét.

A termetes asszony más körülmények között akár vonzó is lehetett, de most teljesen összetörtnek látszott. Arca eltorzult a fájdalomtól, régimódi szemfestéke végigcsorgott az arcán, telt vállait rázta a zokogás.

Abban a kis házikóban ültek, melyet az otthonának mondott, s ahol mindenfelé gyógyításhoz szükséges eszközök hevertek; dobozszámra a gézpólyák, egy egész karton Aszpirin, Rolaids, Tylenol és Trojans, kisgyerekeknek szélgörcs és köhögés elleni kanalas orvosság, valamint egy csomó jódpárna. A falakat azoknak a gyermekeknek a rajzai díszítették, akiket Star ápolt betegségük idején. Primitív kis házikó volt, nem volt benne se villany, se víz, de valahogy mégis boldog és békés légkört árasztott magából.

Judy odalépett az ajtóhoz, és kinézett, ezzel is adott egy kis időt Starnak, hogy némiképp rendbe hozza magát. A tompa, hajnali fényekben csodálatos volt a környék. Az utolsó, könnyű ködfoltok már eltűnőben voltak a fák koronái között és a meredek domboldalakon; a völgy elágazásánál sziporkázott és csillogott a folyó. Az alacsonyabban fekvő részeken gondosan karókhoz kötözött, ápolt szőlőtőkéket látott. Néhány pillanatra Judy lelkébe is béke költözött, s az volt az érzése, hogy olyan ez a hely, amilyennek lennie kell, és a világ többi része tűnt számára idegennek. Megrázta magát, hogy megszabaduljon ezektől az ijesztő érzésektől.

Michael jelent meg az ajtónál. Judy akarta, hogy itt legyen és vegye pártfogásba Dustyt. Ehhez sikerült Stuart Cleever engedélyét is megszereznie, amikor arra hivatkozott, hogy Michael szakértelmével elengedhetetlenül fontos szerepet játszik a nyomozásban. Most kézen fogva vezette Dustyt.

– Hogy van a kicsi? – érdeklődött Judy.

– Minden rendben – válaszolta Michael.

– Megtaláltátok Melanie-t?

– Nincs itt. Dusty azt mondta, hogy egy Flower nevű nagyobb lány vigyázott rá.

– Van valami ötleted, hogy Melanie merre mehetett?

– Fogalmam sincs. Ő mit mond? – biccentett Star felé.

– Még semmit – válaszolta Judy, majd újra bement a házba, és leült az ágy szélére.

– Meséljen nekem Ricky Grangerról! – mondta Starnak.

– Annyi benne a jó, mint a rossz – kezdte szipogva az asszony. – Mielőtt megismertem, nagy gazember volt, még embereket is ölt, de azóta, hogy együtt vagyunk, több mint huszonöt éve, senkinek sem ártott egészen mostanáig, amíg valakinek az a hülye ötlete nem támadt, hogy gátat épít a völgyben.

– Én csak annyit szeretnék – szólalt meg Judy halkan –, hogy megtaláljam, mielőtt még sok embernek szenvedést okozhat.

– Tudom – bólogatott Star.

– Hová ment? – kérdezte Judy Star szemébe nézve.

– Megmondanám, ha tudnám – felelte. – De nem tudom.

Priest és Melanie a kommuna kisteherautójával indult el San Franciscóba. Priest úgy gondolta, hogy az összetört Cadillac esetleg gyanút keltene, Melanie Subaruját pedig már keresheti a rendőrség.

A forgalom az ellenkező irányba hömpölygött, ezért gyorsan tudtak haladni. Vasárnap hajnalban nem sokkal öt óra után értek be a városba. Kevesen voltak az utcákon; a buszmegállóban egy tizenéves párocska egymást átölelve ácsorgott, két, ideges mozgású narkós éppen egy hosszú kabátot viselő fickótól szerezte be a napi adagját, s egy magatehetetlen részeg botladozott az utca egyik oldaláról a másikra. Az öbölparti környék teljesen kihaltnak tűnt. A lepusztult ipartelep szomorú és kísérteties látványt nyújtott a hajnali fényekben. Megtalálták az Öröknaptárak raktárházát, s Priest kinyitotta az ajtót. Az ingatlanügynök betartotta a szavát: visszakapcsoltatta a villanyáramot, s a mellékhelyiségben is volt víz.

Melanie beállt a kisteherautóval a raktárba, Priest pedig ellenőrizte a szeizmikus vibrátort. Beindította a motort, leengedte, majd ismét felemelte az acéltáblát. Minden működött.

Mindketten lefeküdtek aludni az aprócska irodaépületben lévő heverőre. Priest sokáig nem tudott elaludni, újra és újra a helyzetet mérlegelte. Bármi is legyen a véleménye, de Robson kormányzó részéről az lenne a legokosabb, ha engedne a követelésnek. Priest már azon kapta magát, hogy képzeletben beszédet tart John Truth műsorában a kormányzó ostobaságáról. Egyetlen szavával megakadályozhatta volna a földrengést! Egy óra elteltével maga is rájött, hogy felesleges az álmokat kergetni. Végigment azon a relaxációs gyakorlaton, melyet ima előtt szokott elvégezni. Teste megnyugodott, szívverése lassúbbá és egyenletesebbé vált, agya kiürült, és álomba merült.

Már délelőtt tíz óra volt, mikor felébredt.

Egy kannába vizet tett fel forrni a rezsóra. A kommunából egy doboz kávét és két bögrét is magával hozott. Melanie bekapcsolta a tévét.

– A kommunában hiányoztak a hírek – mondta. – Azokat mindig meg szoktam nézni.

– Normális körülmények között én a híreket is utálom – jegyezte meg Priest. – Azok csak ezernyi olyan dolog miatt idegesítik az embert, amin nem tud változtatni.

Ennek ellenére most ő is együtt nézte Melanie-val a műsort, hátha róla is szót ejtenek benne. A teljes híradó róla szólt.

– „A ma lejáró határidő közeledtével a kaliforniai hatóságok komolyan veszik a földrengéssel történt fenyegetést” – mondta a műsorvezető, majd felvételek következtek, ahogy a városháza alkalmazottai kórházsátrat emelnek a Golden Gate Park közepén.

A látvány ismét feldühítette Priestet.

– Miért nem teljesítik a követelésünket? – vágta oda dühösen a műsorvezetőnek.

A következő képsor már azt mutatta, hogyan csapnak le az FBI ügynökei egy faházakból álló kis telepre a hegyek között.

– Úristen! Ez a mi kommunánk! – kiáltott fel Melanie a következő pillanatban.

Start is mutatták régi, lila selyemköntösében; fájdalmas arccal hagyta, hogy két, golyóálló mellénybe öltözött ügynök kivezesse a házából.

Priest elkáromkodta magát. Az esemény nem jelentett számára meglepetést, hiszen pontosan a rajtaütés lehetősége késztette a gyors éjszakai távozásra, de a látvány akkor is haraggal töltötte el, és fájdalmat okozott neki. Otthonába is betörtek ezek a képmutató szarháziak.

Békén kellett volna hagynotok bennünket! Most már túl késő!

Judy Maddox bánatos arca is feltűnt egy pillanatra. Bíztál benne, hogy belerohanok a hálódba, igaz? Ma már nem volt annyira csinos, mint korábban. Szeme körül fekete monokli, orrán keresztben egy ragtapaszcsík éktelenkedett. Hazudtál, és csapdát állítottál, most megkaptad a magadét!

Szíve mélyén azért meg volt rettenve. Mindvégig lebecsülte az FBI képességeit. Mikor az egészhez hozzákezdett, álmában sem gondolt arra, hogy ügynökök lerohanhatják a völgyben lévő békés kis szigetet, mely annyi éven keresztül rejtve maradt a külvilág elől. Judy Maddox okosabb volt, mint képzelte.

A következő pillanatban Melanie-nak a lélegzete is elakadt. A tévé képernyőjén most férje jelent meg, a gyereket, Dustyt tartva karjaiban.

– Óh, nem! – kiáltott fel kétségbeesetten.

– Dustyt nem fogják letartóztatni – szólt rá Priest türelmetlenül.

– De Michael hová viszi?

– Számít az valamit?

– Számít, ha földrengés lesz!

– Michael mindenkinél jobban tudja, hogy merre húzódnak a törésvonalak. Nem lesznek veszélyes helyen.

– Óh Istenem, remélem is, hogy nem! Különösen, ha Dusty vele van. Priestnek már elege lett a tévéből.

– Menjünk! – emelkedett fel a helyéről. – Hozd magaddal a telefonodat!

Melanie kiállt a kisteherautóval a raktárból, Priest pedig bezárta utána az ajtót.

– Tarts a repülőtér felé! – mondta Priest, amikor beszállt Melanie mellé.

A zsúfolt autópályákat elkerülve jutottak a repülőtér közelébe. Priest arra gondolt, hogy a környéken biztosan ezrek használják a mobilkészüléküket... próbálnak felkerülni egy-egy járatra, hívják a családjukat, és tájékozódnak a közlekedési viszonyokról. Felhívta John Truth műsorát.

John Truth maga vette fel a kagylót. Priest biztosra vette, hogy várta is már ezt a hívást.

– Új követelésem van, tehát hallgassa figyelmesen! – közölte Priest.

– Ne izguljon, magnóra veszem! – hangzott a válasz.

– Ma este megint adásban lesz, igaz John? – kérdezte Priest.

– Remélem, maga pedig a börtönben! – vetette oda Truth szemtelenül.

– Nos, szarok magára is! – mondta, hiszen semmi oka nem volt a fickónak, hogy kötekedjen vele. – Újabb követelésem az, hogy az elnök részesítse kegyelemben az Éden Kalapácsának minden tagját!

– Majd megmondom az elnöknek.

Most megint úgy tűnt, mintha gúnyolódna. Hát még mindig nem fogja fel ennek a jelentőségét?

– Ezenkívül, természetesen, állítsák le az erőművek építését is!

– Várjon egy pillanatra! – szólalt meg ismét Truth. – Most, hogy már mindenki tudja, hogy merre van a kommunájuk, talán nincs is arra szükség, hogy az egész állam területén leállítsák az építkezéseket. Maga csak azt akarja, hogy a völgyüket ne árasszák el, nem igaz? Priest gondolkodóba esett. Ez még nem jutott eszébe, de Truth-nak igaza volt. Mégis úgy döntött, hogy nem alkuszik.

– A pokolba is, nem! – közölte határozottan. – Nekem elveim vannak! Ha azt akarom, hogy unokáim tisztességes környezetben nőjenek fel, Kaliforniának kevesebb és nem több elektromos energiára van szüksége. Tartjuk magunkat eredeti követelésünkhöz. Ha a kormányzó nem teljesíti, akkor újabb földrengés következik.

– Hogy teheti ezt?

– Mit? – csodálkozott Priest, mert a kérdés valóban meglepte.

– Hogy teheti ezt? Hogy tud ennyi szenvedést és nyomorúságot okozni ilyen sok embernek... gyilkolni, másokat megnyomorítani, tulajdonukat tönkretenni, arra kényszeríteni embereket, hogy félelmükben elhagyják otthonaikat... hogy tud egyáltalán nyugodtan aludni?

A kérdés feldühítette Priestet.

– Ne tegyen úgy, mintha maga annyira etikusan viselkedne! – mondta. – Én Kaliforniát szeretném megvédeni.

– Emberek legyilkolásával?

Priest most már végleg elveszítette a türelmét.

– Fogd be azt a rohadt pofádat, és hallgass! A következő földrengésről akarok beszélni! – Melanie szerint a szeizmikus ablak este hat óra negyvenkor nyílik. – Hét óra! – közölte Priest – Hét órakor fog bekövetkezni!

– Meg tudná mondani... Priest megszakította a vonalat.

Egy ideig némán ült a helyén. A beszélgetés után kellemetlenül érezte magát. Truth-nak halálosan rémültnek kellett volna lennie, de mégis úgy tűnt, mintha szándékosan kötekedni akarna. Úgy bánt vele, mintha máris vesztes lenne!

Útkereszteződéshez értek.

– Itt megfordulhatunk és visszamehetünk – szólalt meg Melanie.

– Oké.

Melanie megfordult, s maga is elgondolkozott.

– Visszamegyünk még a völgybe valaha is? – tette fel a kérdést Priestnek. – Az FBI és mindenki tud már róla.

– Igen! – kiáltott fel Priest.

– Ne ordíts!

– Igen, visszamegyünk – erősítette meg most már csendesebben. – Tudom, hogy ez az egész most rosszul néz ki, és egy ideig távol kell tartanunk magunkat ettől a helytől. Az is biztos, hogy az ez évi termés már kárba veszett. A sajtó hetekre megszállja a környéket. Aztán majd elfeledkeznek róla. Jön egy újabb háború vagy választás, esetleg egy szexbotrány, és már nem is szerepelünk a hírekben. Akkor szépen, csendesen visszaszivároghatunk, visszaköltözhetünk otthonainkba, helyrehozhatjuk a szőlőskertet, és újra szüretelhetünk.

– Igen! – sóhajtott fel Melanie mosolyogva.

Ő elhiszi. Én nem biztos, hogy hiszek benne. Nem is gondolok rá. A tétovázás gyengíti az akaratot. Nincs helye a kétségeknek. Cselekedni kell!

– Vissza akarsz menni a raktárba? – kérdezte Melanie.

– Nem – válaszolta Priest. – Megőrülök, ha egész nap abba a lyukba leszek bezárva. Menjünk be a városba, és nézzünk valami éttermet, ahol meg lehet reggelizni. Éhes vagyok.

Judy és Michael Stocktonba, Michael szüleihez vitte Dustyt. Helikopterrel utaztak. Dusty nagyon izgalmasnak találta a kalandot. A gép a kertváros egyik iskolájának futballpályáján szállt le.

Michael apja könyvelőként ment nyugdíjba, s a csinos kis zöldövezeti házuk háttal egy golfpályának épült. Míg Michael Dusty körül rendezkedett, addig Judy a konyhában kávézott.

– Talán ezek a borzalmas események egy kicsit fellendítik Michael vállalkozását is – jegyezte meg Mrs. Quercus aggodalmasan. – Bár az is igaz, hogy ez a kellemetlen széljárás senkinek sem hoz jót.

Judy emlékezett, hogy a szülők Michael vállalkozásába fektették a pénzüket, s fiuk most azon nyugtalankodott, hogyan tudja nekik a kölcsönt visszafizetni. Mrs. Quercusnak viszont abból a szempontból igaza volt, hogy mivel Michael az FBI földrengésszakértőjévé lépett elő, ez biztosan hozzájárul majd tanácsadó cégének sikeréhez is.

Judy gondolatai a szeizmikus vibrátor körül forogtak. Azt nem találták meg a Silver River Valleyben. Pénteken este óta nem is látta senki, bár a mutatványoskocsi paneljeit a Felicitas romjait eltakarító és a helyreállítási munkákkal foglalkozó több száz résztvevő közül valaki egy útszéli mezőn megtalálta.

Judy már azt is tudta, hogy Granger milyen járművel közlekedik. A kommuna lakóinak kikérdezése után ellenőrizték, hogy melyik kocsi hiányzik a parkolóból. Egy kisteherautóval lépett le, melynek leírása már ott volt minden FBI-os és rendőr kezében. Elvileg Kalifornia minden rendőrének ezt kellene keresnie, bár nagyon sokan közülük most a földrengés után kialakult szükséghelyzettel voltak elfoglalva.

Judyt egyfolytában az a gondolat kínozta, hogy elkaphatta volna Grangert, ha keményebben küzdött volna az igazáért, és meg tudta volna győzni Cleevert, hogy ma hajnal helyett még az éjszaka rajta kell ütni a kommunán. Az éjjel viszont túlságosan is fáradt volt ahhoz, hogy vitatkozzon. Ma már kicsit jobban érezte magát. A rajtaütés izgalma adrenalint pumpált ereibe és energiával töltötte fel. Azonban fizikailag és lelkileg is sérült volt az eredménytelenség miatt.

A konyhaszekrényen álló kis tévékészülék be volt kapcsolva, de lehalkították. A hírek következtek, s Judy megkérte Mrs. Quercust, hogy kicsit hangosítsa fel a készüléket. Éppen a John Truth-szal készült interjút sugározták, aki telefonon keresztül beszélt Grangerrel. Le is játszotta a magnóra felvett beszélgetés egy részletét. „Hét óra!” – közölte Granger – „Hét órakor fog bekövetkezni!”

Judy megborzongott. Tudta, hogy Granger ezt komolyan is gondolja. Semmi sajnálat, semmi megbánás sem volt a hangjában, azt sem lehetett észrevenni, hogy egy kicsit habozik, amikor emberek ezreinek életét teszi kockára. Értelmesen beszélt, csak éppen az emberség hiányzott a szavaiból. Mások szenvedése egyáltalán nem érdekelte. Ez is jellemző a pszichopatákra.

Kíváncsi volt, hogy Simon Sparrow mit tudna kezdeni ezzel a hanggal. A pszicholingvisztikai elemzésre viszont már túlságosan is késő volt.

– Michael! – lépett ki Judy a folyosóra. – Indulnunk kell!

– Már készen is vagyok – tért vissza Michael Dusty társaságában. Csengett a telefon, és Mrs. Quercus vette fel a kagylót. Néhány pillanat után Dusty felé nyújtotta.

– Valaki téged keres – mondta. Dusty átvette a kagylót.

– Halló – szólt bele bizonytalanul, de a következő pillanatban már felcsillant a szeme. – Szia, mama!

Judy megtorpant.

Melanie telefonált.

– Mikor reggel felkeltem, te sehol nem voltál – mesélte a kisfiú. – Aztán megérkezett apa.

Melanie és Priest minden bizonnyal a szeizmikus vibrátor közelében vannak. Judy előkapta a mobilkészülékét, és azonnal beütötte a parancsnoki pont számát. Raja vette fel a telefont.

– Azonosítsatok egy számot! – szólt bele nyugodt hangon a készülékbe. – Melanie Quercus most éppen egy stoctoni számmal beszél, mondta, s már diktálta is be a készülékről leolvasott számot. – A beszélgetés egy perccel ezelőtt kezdődött s még mindig tart.

– Már rajta is vagyok! – jelentette Raja. judy megszakította az összeköttetést.

Dusty anyja szavait hallgatva csak időnként bólogatott vagy a fejét rázta, s eszébe sem jutott, hogy telefonon keresztül nem látják mozdulatait.

– Veled akar beszélni – nyújtotta át hirtelen apjának a telefont.

– Az isten szerelmére, tudd meg, hogy merre van! – súgta oda Judy Michaelnek.

A férfi átvette Dustytól a kagylót, a melléhez szorította, s visszasúgott Judynak.

– Vedd fel a másik készüléket!

– Hol van?

– A hallon keresztül, a hálószobában, kedvesem – válaszolta Mrs. Quercus.

Judy átrohant a hallon, rávetette magát a virágmintás takaróval leterített ágyra, és felkapta a telefont. Mikrofonját gondosan eltakarta tenyerével.

– Melanie, hol az ördögben vagy? – hallotta Michael hangját.

– Ne foglalkozz ezzel! – válaszolta Melanie. – Láttalak Dustyval a tévében. Jól van?

Tehát bárhol is van, tévét néz.

– Dusty jól van! Éppen most értünk ide.

– Remélem, ott is maradtok!

Az asszony annyira halkan beszélt, hogy Michael már kénytelen volt rászólni.

– Nem tudsz kicsit hangosabban beszélni?

– Nem – hangzott a válasz. – Figyelj jobban!

Nem akarja, hogy Granger is hallja a beszélgetést. Ez jó jel... arra is utalhat, hogy ellentét van kialakulóban közöttük.

– Oké, oké – válaszolta Michael.

– Ott maradsz Dustyval, igaz?

– Nem – felelte Michael. – Visszamegyek a városba.

– Minek? Az isten szerelmére, Michael, az túl veszélyes lenne!

– Ott lesz a földrengés... San Franciscóban?

– Ezt nem tudom megmondani.

– A félszigeten lesz?

– Igen, a félszigeten. Tartsd onnan távol Dustyt!

Judy telefonja felcsipogott. A hálószobai telefon mikrofonját szorosan eltakarva a füléhez tette a mobiltelefont is.

– Igen – szólt bele a készülékébe.

– A mobilján beszél – közölte Raja. – Valahonnan San Francisco belvárosából. Biztosan nincs lehetősége a városi vonalat használni.

– Küldj ki embereket az utcára, és keressék azt a kisteherautót!

– Rendben.

Judy ezzel meg is szakította az összeköttetést.

– Ha annyira nyugtalankodsz – hallotta ismét Michael hangját –, akkor miért nem mondod meg, hogy hol van a szeizmikus vibrátor?

– Ezt nem tehetem! Te nem vagy észnél! – szisszent fel Melanie.

– Ugyan már! Én nem vagyok az eszemnél? Te okozod a földrengéseket!

– Tovább nem tudok beszélni – hallatszott a telefonban, s az asszony szavait azonnal egy kattanás követte.

Judy visszatette a kagylót a helyére, hanyatt fordult, s agyában cikáztak a gondolatok. Melanie igen sok információval szolgált. Valahol, San Francisco belvárosából telefonált, ami ugyan nem könnyíti meg a felkutatását, mégis kisebb szénakazal volt, mint egész Kalifornia. Azt is elmondta, hogy a földrengést valahol a San Franciscó-i félszigeten akarják előidézni, azon a széles kiszögellésen, ami a Csendes-óceán és a San Franciscó-i öböl között húzódik. A szeizmikus vibrátornak tehát valahol azon a környéken kell lennie. A legérdekesebb Judy számára mégis a Melanie és Granger között kialakuló ellentétre utaló jel volt. Az asszony nyilvánvalóan Granger tudta nélkül telefonált, s attól tartott, hogy a férfi észreveszi. Ezt bíztató jelként értékelte. Talán még hasznot is lehetne húzni ebből az ellentétből!

Lehunyt szemmel koncentrált. Melanie Dusty miatt nyugtalankodik. Ez a gyenge pontja. Hogy lehetne ezt kihasználni ellene?

Lépteket hallott, és kinyitotta a szemét. Michael lépett be a szobába. Furcsa pillantást vetett rá.

– Mi történt? – kérdezte Judy.

– Talán a helyzet nem éppen a legmegfelelőbb, de nagyszerűen nézel ki azon az ágyon.

Judynak csak akkor jutott eszébe, hogy Michael szüleinek a házában van. Azonnal fel is pattant az ágyról. Michael átkarolta. Nagyon jó érzés volt.

– Hogy van az arcod? – kérdezte.

– Ha gyengéden csinálod... – nézett fel rá Judy.

Ha így is meg akar csókolni, amikor ilyen rémesen nézek ki, akkor valóban szerethet!

– Mmm... – mosolyodott el Judy a csók után. – Ha ennek az egésznek vége...

– Igen.

Judy egy pillanatra behunyta a szemét.

Aztán ismét Melanie körül forogtak a gondolatai.

– Michael...
– Még mindig itt vagyok.
– Melanie azért nyugtalankodik, hogy Dusty is a földrengés zónájában lehet – mondta kibontakozva Michael öleléséből.
– Dusty itt marad.
– De ezt nem mondtad neki, nem erősítetted meg. Melanie valóban ezt kérte, mire te azt válaszoltad, hogy mondja meg, hol van a szeizmikus vibrátor. A kérésére tulajdonképpen nem is feleltél.
– Csak utaltam rá... miért is tenném ki veszélynek?
– Én csak annyit mondok, hogy Melanie továbbra is kétségek között vergődik. Bárhol van, mindenesetre a tévét nézi.
– Néha egész nap a híreket bámulja... azt állítja, hogy őt ez pihenteti. Judyba belenyilallt a féltékenység. Milyen jól ismeri!
– Mi lenne, ha egy televíziós riportot készítenének veled a San Franciscó-i operatív központban arról, hogyan segíted az FBI munkáját... és Dusty is ott lenne valahol a háttérben?
– Akkor megtudná, hogy Dusty is San Franciscóban van.
– Mit tenne ebben az esetben?
– Azt hiszem, hogy felhívna és ordítozni kezdene velem.
– És ha nem tudna elérni telefonon...
– Nagyon meg lenne rémülve.
– Megakadályozná Grangert, hogy működésbe hozza a szeizmikus vibrátort?
– Talán. Ha lehetősége lenne rá...
– Érdemes megpróbálni?
– Van más választásunk?
Priestnek tenni vagy meghalni érzése volt. Előfordulhat, hogy a kormányzó vagy az elnök még Felicitas példáján sem okul, és nem hajlandó engedni. Ma este viszont sor kerül a harmadik földrengésre is. Utána majd felhívja John Truth-t s megmondja neki, hogy „Újra megteszem! Legközelebb Los Angelesben vagy San Bernardinóban, vagy akár San Joséban is megtörténhet! Annyiszor megismétlem, ahányszor csak akarom! Addig folytatom, amíg a követeléseimet nem teljesítik! Magukon áll a választás!”
San Francisco belvárosa olyan kihalt volt, mint egy kísértetváros. Csak elvétve akadtak néhányan, akik még bevásárlásaikat intézték, a templomok felé viszont már többen igyekeztek. Az étterem is félig üres volt. Priest

valami tojásételt rendelt, és megivott három Bloody Maryt. Melanie komoran hallgatott, Dusty miatt nyugtalankodott. Priestnek az volt a véleménye, hogy a gyerek jó helyen, az apjánál van.

– Elmondtam már neked, hogy engem miért hívnak Grangernek? – kérdezte Melanie-tól.

– A szüleidet hívták így?

– Anyám „Veronica Nigtingale-nek” nevezte magát. Nekem azt mondta, hogy Stewart Granger az apám. Azt is mondta, hogy hosszú időre elutazott, de majd egy ajándékokkal megrakott limuzinnal fog megérkezni; neki parfümöt és csokoládét, nekem pedig játékokat és egy biciklit hoz. Esős napokon, amikor nem mehettem le az utcára játszani, akkor érkezésére várva órákat ültem az ablak mellett.

Melanie egy pillanatra mintha megfeledkezett volna saját problémáiról.

– Szegény gyerek! – sajnálkozott őszintén.

– Tizenkét éves lehettem, amikor rájöttem, hogy Stewart Granger híres filmszínész volt. Amikor születtem, ő játszotta Allan Quatermaint a Salamon király kincsei című filmben. Azt hiszem, hogy ő csak az anyám fantáziájában létezett igazán. Megmondom őszintén, majd megszakadt a szívem. Mennyit ültem pedig ott, annál az átkozott ablaknál! – mosolyodott el Priest, de látszott rajta, hogy az emlékek még mindig fájdalmasan érintik.

– Ki tudja? – szólalt meg Melanie. – Lehetséges, hogy valóban ő volt az apád. A filmsztárok is felszednek utcanőket.

– Azt hiszem, megkérdezem tőle.

– Ő már nem él.

– Nem? Fogalmam sem volt róla.

– Pedig meghalt. Néhány éve olvastam a People folyóiratban. Priest úgy érezte, hogy valami veszteség érte. Életében Stewart Granger volt az, aki legközelebb állt ahhoz, amit apának lehet nevezni.

– Nos, ezt akkor már soha nem sikerül megtudnom – vonta meg a vállát, és kérte a számlát.

Az étteremből kilépve Priest nem akart visszamenni a raktárba. A kommunában nyugodtan tudott ülni és semmittevéssel foglalkozni, de ott, a lepusztult gyártelepen, abban a kis szobában a bezártság érzete lett úrrá rajta. Huszonöt évet eltöltve a Silver River Valleyben viszolygott a várostól. Melanie-val ezért turistaként végigsétáltak a Fisherman's Wharfon, s élvezték az öböl felől lengedező szellő friss, sós leheletét.

Elővigyázatosságból külsejüket is elváltoztatták. Feltűnő, vörös haját Melanie feltűzte és kalap alá rejtette, s feltett még egy napszemüveget is. Priest beolajozta hosszú haját, s szorosan a fejére fésülte. Háromnapos, sötét szakállával úgy nézett ki, mint egy dél-amerikai selyemfiú, ami teljesen különbözött korábbi, korosodó hippi külsejétől. Senki sem figyelt fel rájuk.

Priest hallgatta a körülöttük megforduló emberek beszélgetését. Mindenkinek volt valami oka, hogy ne hagyja el a várost.

– Én nem izgatom magam, a mi házunk rengésbiztos...

– Az enyém is az, de hétkor azért kimegyek a park közepére.

– Én fatalista vagyok. Vagy rajta vagyok a földrengés listáján, vagy sem...

– Pontosan! Ha az ember elindul Las Vegasba, akkor is érheti autóbaleset...

– Én átépíttettem a házamat...

– Senki sem képes földrengést előidézni, véletlen egybesés az egész...

Néhány perccel négy óra után értek vissza a kocsijukhoz.

Priest csak akkor vette észre a rendőrt, amikor már majdnem késő volt.

A Bloody Maryktől valami furcsa nyugalom szállta meg, szinte sebezhetetlennek érezte magát, ezért nem is nagyon figyelte a rendőrök mozgását. Már csak két vagy három méter választotta el a kisteherautótól, amikor meglátta az egyenruhás San Franciscó-i rendőrt, aki a kocsi rendszámtábláját bámulva rádiótelefonon keresztül beszélt valakivel.

Priest azonnal megtorpant, és megragadta Melanie karját.

A következő pillanatban már rájött, hogy a legokosabb lett volna feltűnés nélkül elmenni a kocsi mellett, de már ezzel is elkésett. A rendőr felpillantott a rendszámtábláról, és elkapta Priest tekintetét.

Priest Melanie-ra nézett. Az asszony nem vette észre a rendőrt. Már majdnem azt mondta neki, hogy ne nézz az autó felé. De azonnal rájött, ezzel csak azt érné el, hogy Melanie azonnal odapillant. Inkább azt tette, ami jobb híján először ötlött az eszébe.

– Nézd meg a tenyeremet! – tartotta Melanie elé a kezét.

– Mit kellene látnom rajta? – emelte rá tekintetét az asszony, miután alaposan szemügyre vette.

– Nézd tovább a tenyeremet, s közben elmagyarázom! Melanie engedelmeskedett.

– Szó nélkül elsétálunk a kocsi mellett. Egy rendőr éppen most írja fel a rendszámát. Bennünket is észrevett; látom a szemem sarkából.

Melanie felpillantott a kezéről az arcára, majd Priest legnagyobb meglepetésére jókora pofont kevert le neki.

Priestet váratlanul és fájdalmasan érte az ütés. A lélegzete is elakadt.

– És most pedig visszamehetsz ahhoz a kis buta szőke libához! – kiáltotta Melanie a képébe.

– Micsoda? – kérdezte dühösen.

Az asszony gyors léptekkel faképnél hagyta. Priest döbbenten figyelte. Melanie már el is haladt a kisteherautó mellett.

– Ne! Várj egy kicsit! – sietett Melanie után.

A rendőr közben újra a rendszámtáblát kezdte vizsgálgatni. Priest utolérte Melanie-t, és mindketten befordultak a sarkon.

– Nagyon ügyes volt – jegyezte meg elismerően. – De azért nem kellett volna olyan erősen megütnöd!

Erős, hordozható reflektor fénye vetődött Michael arcába, sötétzöld pólójának elejére miniatűr mikrofont tűztek. Egy állványra szerelt kis tévékamera előtt ült. A háttérben a magával hozott, fiatal szeizmológusok a számítógépeik képernyőit figyelték. Előtte ült Alex Day, a huszonvalahány éves, divatos, rövid frizurás, fiatal riporter. Terepszínű dzsekit viselt, mellyel Judy szerint kissé túldramatizálta a helyzetet.

Dusty nagy bizalommal, Judy kezét fogva figyelte, ahogy apukájával riportot készítenek.

– Igen, meg tudjuk határozni azokat a pontokat, ahol legkönnyebben lehet földrengést elindítani – magyarázta Michael –, csak sajnos azt nem tudjuk megmondani, hogy ezek közül a terroristák melyiket választották. Erre csak akkor van mód, ha működtetni kezdik a szeizmikus vibrátort.

– És mit tanácsolna a környék lakóinak? – kérdezte Alex Day. – Hogyan védhetik meg magukat, ha a földrengés valóban bekövetkezik?

– Ilyenkor az alapszabály: „lebukni, takarni, várni”! Ez lehet a legjobb tanács – hangzott a válasz. – Lebukni akár az asztal alá, az arcot tenyérrel eltakarva védeni a repülő üvegszilánkoktól, s a rengés végéig nem mozdulni arról a helyről.

– Oké, most menj oda a papádhoz – súgta Judy a kisfiú fülébe. Dusty belépett képbe. Michael térdére emelte a gyereket.

– És a gyerekek számára lenne valami jó tanácsa? – kérdezett rá rögtön Alex Day.

– Már most gyakoroltassák velük a „lebukni, takarni, várni” tennivalókat, hogy pontosan tudják, hogyan viselkedjenek, amikor a rengés elkezdődik. Gondoskodjanak arról is, hogy ne szandált vagy papucsot, hanem erős és zárt cipőt viseljenek, mert sok lesz az üvegszilánk. Tartsák a gyerekeket szorosan maguk mellett, hogy ne kelljen később keresgélni őket.

– És mitől kell különösen óvakodni?

– Ne rohanjanak ki a házból! Földrengések alkalmával a legtöbb sérülést a lezuhanó tégladarabok és törmelékek okozzák.

– Quercus professzor, köszönjük, hogy ma este ellátogatott hozzánk.

Alex Day hosszan rámosolygott Michaelre és Dustyra.

– Nagyszerű volt, vége! – szólalt meg az operatőr.

Mindenki megkönnyebbülten fellélegzett. A tévéstáb már kezdte is gyorsan összepakolni a holmiját.

– Mikor mehetek a nagymamihoz helikopterrel? – érdeklődött Dusty.

– Azonnal indulhatsz – válaszolta Michael.

– Mikor kerül adásba az anyag? – kérdezte Judy.

– Nem valószínű, hogy vágni vagy szerkeszteni kell, tehát azonnal ki lehet adni. Legkésőbb fél órán belül.

Judy az órájára pillantott. Negyed hat volt.

Priest és Melanie még fél órát sétáltak, de nem sikerült taxit fogniuk. Végül Melanie mobiltelefonján próbált egy taxit rendelni. Vártak, de az autó csak nem akart megérkezni.

Priest úgy érezte, hogy menten megbolondul. Mennyi mindenen kellett keresztülmennie, mennyi mindenről kellett gondoskodnia, és most ez a nagyszerű terv csak azért hiúsul meg, mert képtelen egy átkozott taxit találni.

Végre egy poros Chevrolet kanyarodott oda a 39-es mólóhoz. A sofőrnek valami kimondhatatlan közép-európai neve volt, és teljesen el volt bambulva. Angolul csak annyit értett, hogy „jobbra” vagy „balra”, s minden valószínűség szerint ő lehetett az egyetlen ember San Franciscóban, aki nem hallott a földrengésről.

Hat óra húsz perckor értek vissza a raktárba.

Az operatív irányító központban Judy a székébe roskadva a telefont bámulta.

Hat óra huszonöt percet mutatott az óra. Harmincöt perc múlva Granger beindítja a szeizmikus vibrátort. Ha az ugyanolyan jól működik, mint az előző két alkalommal, akkor földrengés fog bekövetkezni. Az eddigiek

közül ez lesz a legszörnyűbb. Ha Melanie igazat mondott, akkor a vibrátornak itt kell lennie valahol a San Franciscó-i félszigeten, s így a földrengés a belvárosban okozza majd a legnagyobb pusztítást.

Amióta pénteken este Granger John Truth műsorában bejelentette, hogy a legközelebbi földrengés San Franciscót érinti, közel kétmillió ember menekült el a városból. Akkor is maradt még több mint egymillió férfi, nő és gyerek, aki vagy nem tudta, vagy nem akarta elhagyni otthonát; itt maradtak a szegények, öregek, betegek, rajtuk kívül a rendőrök, tűzoltók, orvosok, nővérek és a városi alkalmazottak, hogy a földrengés után azonnal hozzáláthassanak a mentési munkálatokhoz. Bo is közéjük tartozott.

A tévé képernyőjén Alex Day a polgármesteri hivatal irányító központjában lévő, vészhelyzetre felállított, rögtönzött stúdióból beszélt. A polgármester a veszélyes munkahelyeken használatos műanyag sisakot és lila mellényt viselt, s maga is magyarázta a városlakóknak a „lebukni, takarni, várni” alapszabályt.

A Michaellel készített interjút minden csatornán többször is bejátszották; a szerkesztőknek megmondták, hogy erre valójában miért van szükség.

Úgy tűnt, hogy Melanie oda se figyel az adásra.

Priest kisteherautóját négy órakor találták meg a Fisherman's Wharfon. Megfigyelés alatt tartották, de Granger nem tért vissza kocsijához. A szeizmikus vibrátor után kutatva éppen most fésülik át a környék összes parkolóházát és garázsát.

A tisztiklub bálterme zsúfolásig megtelt. A központ körül legalább negyvenen nyüzsögtek. Michael és munkatársai a számítógépek előtt ülve vártak a helyzethez nem illő vidám muzsika felcsendülésére, ami azt jelezte, hogy elkezdődött a mindenki által annyira rettegett szeizmikus remegés. Judy csapata még mindig lázas telefonálással volt elfoglalva, hallgatták a városban portyázó megfigyelők jelentéseit, akik olyan emberek nyomába szegődtek, akik egy kicsit is hasonlítottak Grangerre vagy Melanie-ra, de az egyre keserűbb hangú jelentések csak eredménytelenségről számolhattak be. Dusty szerepeltetése a Michaellel készített tévéinterjúban látszott az utolsó lehetőségnek, de úgy tűnt, hogy már ez a kísérlet is kudarcot vallott.

Az operatív irányító központban dolgozó ügynökök többsége is az öböl környékén lakott. Az ő családjaik evakuálását az adminisztratív részleg szervezte meg. Az operatív központ épülete is csak annyira volt biztonságos, mint a többi városi középület, bár a katonák már átalakították

és rengésbiztossá tették. Ők sem menekülhettek sehova. A katonákhoz, a tűzoltókhoz és a rendőrökhöz hasonlóan nekik is a veszély központjában kellett maradniuk. Ez volt a munkájuk. Kint, a dísztéren, járó forgószárnyakkal egész kis helikopterflotta állt készenlétben, hogy Judyt és kollégáit azonnal a földrengés sújtotta zóna közelébe szállítsa.

Priest bement a mosdóba. Kézmosás közben hallotta meg Melanie sikolyát.

Vizes kézzel rohant vissza az irodába.

– Mi történt? – kérdezte a tévé képernyőjét tágra meredt szemmel bámuló asszonytól.

Melanie arca falfehérre sápadt, tenyerét a szájára tapasztotta.

– Dusty! – mutatott a képernyőre.

Priest látta, hogy Melanie férjével készítenek interjút. A gyerek valóban ott ült a térdén. Néhány másodperccel később a kép megváltozott, s egy női műsorvezető jelent meg a képen.

– Alex Day interjúját látták, melyet a világ egyik vezető szeizmológusával, Michael Quercus professzorral készített az FBI által Presidióban felállított operatív irányító központjában.

– Dusty San Franciscóban van! – kiáltott fel Melanie hisztérikusan.

– Nem, nincs ott – jelentette ki Priest. – Lehet, hogy amikor az interjú készült, akkor ott volt, de most már kilométerekre van a várostól.

– Ezt nem tudhatod!

– Természetesen tudom. És te is tudod. Michael vigyázni fog a gyerekre.

– Bárcsak biztos lehetnék benne! – mondta elcsukló hangon Melanie.

– Főzz egy kávét – mondta neki Priest csak azért, hogy elfoglalja valamivel.

– Oké – válaszolta az asszony, s fogta a teáskannát, s kiment a mosdóba vízért.

Judy az órájára nézett. Fél hét volt.

Asztalán felcsengett a telefon.

A teremben egyszerre néma csend támadt.

Felkapta a kagylót, de az kiesett a kezéből. Káromkodott egyet, majd ismét felvette, s a füléhez emelte.

– Igen?

– Melanie Quercus szeretne a férjével beszélni – közölte a telefonközpontos.

Hála istennek!

– Azonosítani! – bökött Judy Raja felé.

Raja már az utasítást megelőzően telefonálni kezdett.

– Kapcsold! – szólt vissza Judy a telefonközpontosnak.

A központban mindenki Judy asztala köré sereglett. Néma Csendben álltak, s feszülten figyeltek.

Talán ez lesz életem legfontosabb telefonhívása.

Kattanás hallatszott, s judy megpróbált nyugalmat erőltetni magára, amikor beleszólt a kagylóba.

– Itt Judy Maddox beszél.

– Hol van Michael?

Melanie hangja annyira ijedtnek és zavartnak tűnt, hogy Judy maga is megszánta. Most már csak egy gyermekéért aggódó, ostoba anya volt és semmi több.

Gondolkodj józanul, Judy. Ez a nő gyilkos!

– Hol van most, Melanie? – kérdezte szívét megkeményítve Judy.

– Kérem – suttogta Melanie. – Csak annyit mondjon meg, hogy hová vitte Dustyt!

– Kössünk egy egyezséget – szólt bele a kagylóba ismét Judy. – Gondoskodom arról, hogy Dustynak ne essen bántódása, ha megmondja nekem, hogy hol van a szeizmikus vibrátor.

– Beszélhetnék a férjemmel?

– Ricky Grangerrel, úgy értem, Priesttel van?

– Igen.

– A szeizmikus vibrátor is ott van, ahol maguk?

– Igen.

Akkor már majdnem el is kaptunk benneteket!

– Melanie, valóban annyi embert le akar gyilkolni?

– Nem, de meg kell tenni...

– Nem fog tudni gondoskodni Dustyról, amíg börtönben lesz. Azt sem fogja látni, ahogy felnő – folytatta Judy, s a vonal túlsó végéről sírást hallott. – Csak üvegfalon keresztül láthatja ezután. Mire szabadul, Dusty már felnőtt ember lesz, és meg sem ismeri magát.

Melanie most már hangosan zokogott.

– Mondja meg, hol van, Melanie!

A nagy bálteremben a légyzümmögést is meg lehetett hallani. Egy moccanás sem volt.

Melanie suttogott valamit, de Judy nem értette.

– Beszéljen hangosabban!
A háttérből egy férfi ordítása hallatszott.
– Ki a szart hívsz telefonon?
– Gyorsan! Gyorsan – sürgette Judy – Mondja meg, hol van!
– Add ide azt az átkozott telefont! – üvöltötte a férfihang.
– Örök... – hallatszott Melanie hangja, majd felsikoltott. Az összeköttetés megszakadt.
– Valahol a parti sávban van, a várostól délre – közölte azonnal Raja.
– Ennyi nem elég! – kiáltott fel Judy.
– Pontosabban nem tudják meghatározni.
– A francba!
– Csendet, mindenkinek! – hallatszott Stuart Cleever hangja. Azonnal visszajátszuk a felvételt. Először is, Judy, mondott valami használhatót?
– A végén mondott valamit. Mintha „örök” lett volna. Carl, nézd meg, hogy van-e ilyen utca!
– A cégeket is meg kell néznünk – jegyezte meg Raja. – Lehet egy garázs vagy egy irodaépület is.
– Csináld!
– Miért tette le a kagylót? – csapott Cleever dühösen az asztalra.
– Azt hiszem, Granger észrevette, hogy telefonál, és elvette tőle a készüléket.
– Most mit akar tenni?
– Felszállok helikopterrel – válaszolta Judy. – Végigrepülünk a partvonalon. Michael velem jön, és megmutatja, hogy hol húzódik a törésvonal. Lehet, hogy a szeizmikus vibrátort is meglátjuk.
– Rendben, induljanak! – bólintott Cleever.
Priest dühösen meredt a mocskos mosdókagyló mellett meglapuló Melanie-ra. Megpróbálta elárulni. Ha fegyver van nála, akkor most menten agyonlövi. A Los Alamos őrétől elvett revolver viszont a szeizmikus vibrátor vezetőülése alatt volt.
Kikapcsolta Melanie telefonját, inge zsebébe csúsztatta, és próbált megnyugodni. Erre még Star tanította meg. Fiatal korában gyakran szabadjára engedte indulatait, mert tudta, hogy azzal meg tud ijeszteni másokat, és a rémült emberekkel mindig könnyebb volt elbánni. Star viszont arra tanította meg, hogy lélegezzen továbbra is szabályosan, lazítsa el magát, s gondolkodjon, mely hosszabb távon sokkal kifizetődőbb az indulatoknál.

Próbálta átgondolni, hogy Melanie mekkora kárt okozott ezzel a telefonálással. A hívás alapján az FBI vajon tudja-e azonosítani a helyüket? Feltételeznie kellett, hogy igen. Ha pedig ez így van, akkor hamarosan megjelennek a környéken, és keresni fogják a szeizmikus vibrátort.

Kifutott az időből. A szeizmikus ablak hat óra negyvenkor nyílik. Az órájára pillantott; hat óra harmincöt percet mutatott. A pokolba azzal a hétórás határidővel! Most, azonnal el kell indítania a földrengést!

Kirohant a mosdóból. A szeizmikus vibrátor ott állt, szemben a bejárattal, az üres raktárépület közepén. Beugrott a vezetőfülkébe és beindította a motort.

Egy-két percbe telik, amíg a nyomás eléri azt a szintet, hogy működésbe tudja hozni a vibrációs mechanizmust. Türelmetlenül nézte a műszereket. Gyerünk már, gyerünk! Végre kigyulladt a készenléti állapotot jelző zöld lámpácska.

Kicsapódott a vezetőfülke másik ajtaja, s Melanie mászott be az ülésre.

– Hagyd abba! – ordította Priest arcába. – Nem tudom, hogy Dusty merre van!

Priest a kar felé nyúlt, mellyel a vibrációs acéltáblát a talajra lehetett engedni.

– Kérlek, ne tedd! – tolta félre Melanie a kezét.

Priest visszakézből szájon vágta az asszonyt. Melanie felsikoltott, s ajkából patakzani kezdett a vér.

– Állj félre az útból! – ordított vissza Priest, majd meghúzta a kart, és az acéltábla lassan leereszkedett.

Melanie átnyúlt eléje, és visszatolta a kart az eredeti helyére. Priest előtt elborult a világ. Újra megütötte. Melanie ismét felkiáltott, de nem tágított.

Priest ismét meghúzta a kart.

– Kérlek! – könyörgött az asszony. – Kérlek, ne!

Mit csináljak ezzel a hülye kurvával? Eszébe jutott a fegyver. Ott lapult az ülése alatt. Lenyúlt érte és felhúzta. Túl nagy, ügyetlen jószág volt egy ilyen szűk helyen.

– Szállj ki a fülkéből! – fordította Melanie felé a revolver csövét. Legnagyobb meglepetésére az asszony ismét átnyúlt előtte, teste a fegyver csövének feszült, és visszatolta a kart.

Priest meghúzta a ravaszt.

A szűk utasteret fülsiketítő dörej töltötte be.

Egy másodperc tört részéig tudatának mélyén bánatot érzett, hogy elrondította a gyönyörű testet, de aztán elhessegette magától ezeket a gondolatokat.

A lövés ereje hátracsapta Melanie-t a fülkében. Az utasfülke ajtaja még mindig nyitva volt, s a tehetetlen test jókora puffanással a raktár betonpadlójára zuhant.

Priest ki sem szállt, hogy megnézze, maradt-e benne élet.

Harmadjára is meghúzta a kart.

Az acéltábla lassan leereszkedett a talajra.

Mikor teljesen leért, Priest beindította a gépezetet.

A négyüléses helikopterben Judy a pilóta mellett foglalt helyet, Michael pedig beült mögéjük. Ahogy a San Franciscó-i öböl partvonala mentén déli irányba repültek, fülhallgatójában Judy hirtelen Michael egyik egyetemista segítőjének hangját hallotta az irányító központból.

– Michael! Itt Paula. Beindította... a szeizmikus vibrátort!

Judyt a félelemtől kiverte a hideg veríték. Azt hittem, hogy több időm van! Ránézett az órájára; háromnegyed hetet mutatott. A Granger szabta határidőből még negyedóra hátra volt. Biztosan Melanie telefonálása késztette arra, hogy korábban indítson.

– A szeizmográf mutat valami rengést? – kérdezte Michael.

– Nem, eddig csak a szeizmikus vibrátor működését látom. Még nincs földrengés! Hála istennek!

– Határozza meg a helyszínt, gyorsan! – kiáltott bele Judy a mikrofonba.

– Várjon egy kicsit, a gép most adja meg a koordinátákat!

Judy ölébe kapta a térképet.

Gyorsan, gyorsan!

Egy hosszú pillanat elteltével Paula már olvasta is be a képernyőjén megjelent adatokat. Judy azonnal meg is találta a helyet a térképen.

– Három kilométert délnek, majd ötszáz métert a szárazföld belseje felé! – szólt oda a pilótának.

Gyomrát a torkában érezte, amikor a pilóta megdöntötte a gépet, s nagyobb sebességre kapcsolt.

A régi kikötői negyedben, elhagyott, lepusztult üzemek, roncstelepek fölött repültek. Egy normális vasárnapon teljes lett volna a csend; ma is kihalt volt a környék. Judy a horizontot pásztázta tekintetével, s egy teherautó formájú valamit keresett, ami a szeizmikus vibrátor is lehetett.

Délről két rendőrautót látott nagy sebességgel közeledni a megadott helyszín felé. Nyugat felől az FBI különleges egységének járművét pillantotta meg. Presidióban már a többi, fegyveres ügynökökkel megrakott helikopter is biztosan a magasba emelkedett. Hamarosan egész Észak-Kalifornia bűnüldöző szervei járműveinek legalább a fele a Paula által megadott koordináták felé száguld.

– Paula! Mit látsz a monitoron? – szólt bele Michael a mikrofonba.

– Semmit!... A vibrátor működik, de eddig hatástalan.

– Hála istennek! – sóhajtott fel Judy.

– Ha a korábbi módszerét követi, akkor négyszáz méterrel arrább áll a kocsival és újra megpróbálja! – mondta Michael.

– Itt vagyunk! Megérkeztünk a megadott koordinátákra – közölte a pilóta, s körözni kezdett a helyszín fölött.

Judy és Michael lenéztek, s lázas tekintettel kutattak a szeizmikus vibrátor után.

A föld felszínén semmi mozgást sem láttak.

Priest nagyot káromkodott.

A vibrációs gépezet működött, de a földrengés csak nem akart bekövetkezni.

Ez az előző két alkalommal is így történt. Melanie is azt mondta, maga sem tudja valójában, hogy egyik helyen miért, a másikon miért nem következik be földrengés. Minden bizonnyal az altalaj minőségében kell keresni a magyarázatot. A szeizmikus vibrátor az előzőkét esetben is a harmadik próbálkozásra indította el a földrengést. Ma viszont Priestnek valóban arra lett volna szüksége, hogy elsőre sikerüljön.

Nem volt ilyen szerencsés.

Fortyogott benne a düh, amikor kikapcsolta a gépezetet, és felemelte az acéltáblát.

Más helyre kell állnia a teherautóval.

Kiugrott a vezetőfülkéből. Átlépett a földön heverőMelanie-n, akinek vére már jókora tócsát alkotott a betonon. A kijárati ajtóhoz rohant. Régi típusú, kettőbe hajtható kapuszárnyak tették lehetővé, hogy nagyobb járművek is behajthassanak a raktárba. Az egyik ajtószárnyon a szokásos méretű, személyforgalomra szabott ajtócska volt. Priest kinyitotta maga előtt.

Egy kisebb raktárépület homlokzatán Judy megpillantotta az „Öröknaptárak” feliratot.

– Ez az a hely! – kiáltott fel. – Szállj le!

A helikopter gyorsan süllyedni kezdett, s ügyesen kikerülte a két oszlop között húzódó villanyvezetéket, majd egy kihalt utca közepén ért földet. Ahogy szilárd talajt érzett a gép alatt, Judy már ki is nyitotta az ajtót.

Priest kinézett. Egy helikopter szállt le az utcán. Látta, hogy valaki kiugrik belőle. Egy ragtapasszal bekötözött arcú nő volt. Felismerte Judy Maddoxot.

Priest káromkodását elnyelte a helikopter motorjának zúgása.

Arra már nem volt ideje, hogy a súlyos ajtók kinyitásával bajlódjon.

Visszarohant a teherautóhoz, beugrott a vezetőfülkébe, és hátramenetbe kapcsolt. Hátratolatott a raktárban, amíg csak a hátsó lökhárító a falba nem ütközött. Egyes fokozatba tette a váltót. Feltúráztatta a motort, s gyorsan felengedte a kuplungot. A teherautó hirtelen előrelendült.

Priest padlóig nyomta a gázpedált. A motor felbőgött, s a nagy teherautó egyre sebesebben száguldott a raktárban, majd nekivágódott a fából készült, régi kapunak.

Judy Maddox fegyverrel a kezében pontosan az ajtó előtt állt. Döbbenet és rémület ült ki arcára, amikor a teherautó szinte keresztülrobbant az ajtón. Priest arcára kegyetlen vigyor ült ki, amikor egyenesen feléje tartott. Judy oldalra vetette magát, s a nehéz jármű centiméterekkel zúgott el mellette. A helikopter az út közepén állt. Egy férfi szállt ki belőle. Priest azonnal felismerte Michael Quercust.

A helikopter felé kormányozta a járművet, sebességet váltott, és felgyorsított.

Judy átfordult a testén, megcélozta a vezetőülés melletti ajtót, és kétszer is meghúzta a ravaszt. Úgy érezte, hogy valamit eltalált, de a teherautót nem tudta megállítani.

A helikopter gyorsan felemelkedett a földről.

Michael az út szélére rohant.

Judy arra gondolt, hogy Granger – ugyanúgy, mint Felicitasban – abban bízott, hogy a vezetőfülke tetejével eltalálja a helikopter kerekeit, de ezúttal a pilóta gyorsabbnak bizonyult, s gépével már a magasban volt, amikor a teherautó elszáguldott alatta.

A pilóta viszont sietségében megfeledkezett az út menti villanyvezetékekről.

A magas póznák között öt vagy hat kábel feszült. A forgószárny lapátja közéjük akadt, s néhányat eltépett közülük. A helikopter motorja kihagyott.

Az egyik oszlop az ütéstől megdőlt, majd felborult. A helikopter forgószárnya újra akadálytalanul pöröghetett, de annyit vesztett a fordulatszámából, hogy a gépet már nem tudta megemelni, s az hatalmas csattanással a talajhoz vágódott.

Priestnek már csak egyetlen esélye maradt.

Ha még el tud menni négyszáz métert, le tudja engedni az acéltáblát, és képes működésbe hozni a vibrátort, akkor elindíthatja a földrengést, mielőtt még az FBI elkapná. A földrengés zűrzavarában aztán leléphet, mint azt az előző alkalommal is tette.

Fordított egyet a kormánykeréken, és elindult lefelé az úton.

Amikor a teherautó eltávolodott a lezuhant helikoptertől, Judy újra lőtt. Bízott benne, hogy Grangert, vagy pedig a motor valamelyik fontos alkatrészét eltalálja, de ezúttal sem volt szerencséje. A jármű tovább pattogott a kátyús úttesten.

A lezuhant helikopterre pillantott. A pilóta nem mozdult. Visszanézett a növekvő sebességgel távolodó szeizmikus vibrátorra.

Bárcsak lenne egy puskám!

– Nem történt bajod? – futott oda hozzá Michael.

– Nincs semmi baj – nyugtatta meg Judy, s már meg is született benne a döntés. – Nézd meg, hogy tudsz-e segíteni a pilótán!... Én Granger után megyek.

– Oké – válaszolta Michael rövid habozás után.

Judy visszacsúsztatta tokjába fegyverét, és a távolodó teherautó nyomába eredt.

A nagy, lomha járműnek időbe telt, amíg felgyorsult. Először rohamosan csökkent is a távolság közöttük, aztán Granger sebességet váltott, s a teherautó ismét gyorsulni kezdett. Judy teljes erejéből futott, szíve olyan sebesen vert, hogy a melle is belefájdult. A teherautó hátuljára hatalmas pótkerék volt felszerelve. A távolság még mindig csökkent közöttük, de már nem olyan rohamosan, mint korábban. Mikor már azt gondolta, hogy soha nem sikerül utolérnie, akkor Granger újra sebességet váltott, s Judy a pillanatnyi lassulást kihasználva, minden erejét összeszedve felugrott a kocsi hátuljára.

Egyik lába a lökhárítón volt, kézzel pedig a pótkerékbe kapaszkodott. Egy borzalmas pillanatra azt hitte, hogy lecsúszik és a földre zuhan. Látta, hogy az úttest egyre gyorsabban fut alatta. Valahogy mégis sikerült megkapaszkodnia. Tartályok és szelepek között felkapaszkodott a platóra.

Tántorogva próbálta megtartani egyensúlyát, majdnem elesett, de aztán sikerült kiegyenesednie.

Fogalma sem volt, hogy Granger észrevette vagy sem.

Míg a kocsi mozgásban volt, Granger nem tudta működtetni a vibrátort, ezért Judy ott maradt, ahol volt, s hevesen dobogó szívvel várta, hogy mikor áll meg a járművel.

Granger észrevette.

Judy üvegcsörömpölést hallott, és látta, hogy a hátsó ablakon keresztül egy fegyvercső mered rá. Ösztönösen lebukott. A következő pillanatban hallotta, hogy egy lövedék jókora robajjal becsapódik a mellette lévő tartályba. Balra húzódott, és így közvetlenül Granger háta mögé került. Meglapult, összehúzta magát, és szíve a torkában dobogott. Újabb lövést hallott, de ez is célt tévesztett. Úgy tűnt, hogy Granger ezzel fel is adta a további próbálkozást.

Nem adta fel!

Teljes erővel beletaposott a fékbe. Judy teste előrelendült, és fejét fájdalmasan egy kiálló csőbe ütötte. Granger hirtelen jobbra kapta a kormányt. Judy oldalra vágódott, s egy rémes pillanatig ismét arra gondolt, hogy halálra zúzza magát az úttesten, de mégis sikerült megkapaszkodnia. Látta, hogy Granger öngyilkos módon egyenesen egy elhagyott gyárépület téglafalát vette célba. Judy megkapaszkodott az egyik tartályban.

Granger az utolsó pillanatban keményen belelépett a fékbe, és elkapta a kormányt, de egy másodperc töredékével elkésett. Elkerülte ugyan a frontális ütközést, de az első lökhárító vége beleszántott a téglafalba. Judy egy pillanatra majdnem megsüketült az összegyűrődő fém zajától és az üvegcsörömpöléstől. Őrült fájdalom nyilallott mellkasába, amikor hozzápréselődött ahhoz a tartályhoz, melyben megkapaszkodott. Aztán érezte, hogy a levegőbe emelkedik.

Egy homályos pillanatig fogalma sem volt arról, hogy hol van. Aztán lezuhant oldalra a földre. Minden levegő kiszorult testéből, ezért fájdalmában még felkiáltani is képtelen volt. Feje az úttesthez csapódott, bal karja mintha megbénult volna, s érezte, hogy pánik kezd elhatalmasodni rajta.

Egy-két másodperc elteltével feje teljesen kitisztult. Sajgott minden tagja, de tudott mozogni. A golyóálló mellény nagyon sokat felfogott a zuhanás erejéből. Fekete kordbársony farmere elszakadt, térde vérzett, de nem volt

vészes. Orrából is patakzott a vér; újra felszakadt a sérülése, melyet Granger tegnap okozott neki.

A teherautó sarkánál, a két hatalmas hátsó keréknél ért földet. Ha Granger hátramenetbe kapcsol, akkor azonnal vége. Oldalra gurult, s a jármű mögött maradva sikerült eltávolodnia a borzalmas kerekek közelségéből. Éles nyilallást érzett a bordáiban, s elkáromkodta magát.

A teherautó nem indult el hátrafelé. Granger nem próbálta elgázolni. Talán azt sem látta, hogy hova esett.

Judy végigpillantott az utcán. Látta, amint négyszáz méterrel távolabb Michael a pilótát próbálja kiszedni a lezuhant helikopter roncsai alól. A másik oldalon nyomát sem látta a különleges egység és a rendőrség levegőből észrevett járműveinek, vagy az FBI többi helikopterének. Biztosan csak másodpercekre lehettek tőle, de egyetlen másodperc vesztegetni való ideje sem maradt.

Térdre emelkedett, és elővette fegyverét. Arra számított, hogy Granger kiugrik a vezetőfülkéből, s rálő, de ez nem történt meg.

Nagy nehezen sikerült talpra állnia.

Ha a vezetőülés felől közelíti meg, akkor a visszapillantó tükörben biztosan észreveszi. Átment a kocsi másik oldalára, s megkockáztatott egy pillantást a kocsi mellett. Oda is jókora visszapillantó tükör volt felszerelve.

Ismét térdre ereszkedett, majd hasra feküdt, s bemászott a teherautó alá.

Kúszni kezdett előre, s már majdnem elért a vezetőfülke alá.

Valami szokatlan zajt hallott a feje fölött, s fogalma sem volt, hogy honnan származik. Felpillantott, és egy hatalmas acéltáblát látott maga fölött.

Ereszkedett lefelé.

Lázas sietséggel oldalra gördült. Egyik lába beakadt a hátsó kerékbe. Egy rémes pillanatig minden erejét össze kellett szednie, hogy kiszabaduljon a kerék rabságából, s elmeneküljön a könyörtelenül ereszkedő acéltábla alól. Úgy zúzta volna össze a lábát, mint egy tojáshéjat. Az utolsó pillanatban sikerült a lábát kirántani a cipőből, és már kívül is volt a veszélyes zónán.

Nem volt semmi fedezéke. Granger bármelyik pillanatban észreveheti. Ha most az utasülés felől, fegyverrel a kézben kihajolna az ablakon, akkor könnyen agyonlőhetné.

Bombarobbanáshoz hasonló dübörgést hallott, s a talaj erősen rázkódni kezdett a talpa alatt. Granger beindította a vibrátort.

Meg kell állítania. Egy pillanatra Bo háza jutott az eszébe. Már maga előtt látta, ahogy szétmállik, majd összeroskad, utána az utca összes háza követi példáját.

Bal tenyerét az oldalához szorította, hogy enyhítsen valamit fájdalmán, és nagy erőfeszítések árán újra talpra állt.

Két lépés után már ott is volt a vezetőfülke ajtaja mellett. Jobb kézzel kellett kinyitnia az ajtaját, ezért a fegyvert átvette a baljába – mindkét kézzel egyformán jól lőtt – és a csövet az ég felé fordította.

Most!

Felugrott a kocsi hágcsójára, megragadta a kilincset, és szélesre tárta az ajtót.

Szemtől szembe állt Richard Grangerrel.

A férfi annyira ijedtnek látszott, mint amennyire ő is meg volt rémülve.

Ráfogta a bal kezében tartott fegyvert.

– Kapcsolja ki! – ordított rá torkaszakadtából. – Kapcsolja ki!

– Oké – vigyorodott el Granger, és benyúlt az ülés alá.

A torz mosoly óvatosságra intette Judyt. Tudta, hogy Granger nem kapcsolja ki a vibrátort. Felkészült arra, hogy lelője.

Eddig még soha nem lőtt le senkit.

Granger revolvert tartó keze mintha csak a vadnyugatot idézte volna.

Mikor a hosszú cső feléje lendült, Judy Granger feje felé fordította pisztolyának csövét, és meghúzta a ravaszt.

A lövedék a férfi orra mellett, az arcába hatolt.

Granger lövése a másodpercnek egy töredékével később dörrent. A kettős lövés villanása és csattanása borzalmasan hatott. Judy égő fájdalmat érzett jobb halántékán.

Ekkor jutottak szerephez az évek során kialakított reflexek. Mindig is arra tanították, hogy kétszer húzza meg a ravaszt, és izmai emlékeztek a leckére. Automatikusan újra tüzelt. A lövedék ezúttal Granger vállába fúródott. Oldalra csapódott, s nekivágódott az ajtónak. Ernyedt ujjai közül a fegyver a padlóra csúszott.

Jézusom, ilyen hát, ha az ember megöl valakit?

Judy érezte, hogy arca jobb felén végigcsorog a vér. Szédülés és hányinger környékezte. A fegyver csövét még mindig Grangerre szegezte.

A vibrátor továbbra is működött.

Judy a rengeteg kapcsolóra és műszerre pillantott. Most lőtte le azt az embert, aki tudta, hogyan kell ezt a szerkezetet kikapcsolni. Ismét a pánik

környékezte. Nagy nehezen sikerült úrrá lenni rajta. Valahol itt kell lenni az indítókulcsnak!

Ott is volt!

Félretolta Ricky Granger tehetetlen testét, és a kulcsot elfordította.

Hirtelen csend állt be.

Végignézett az utcán. Az Öröknaptárak raktárházával szemben, az úton a helikopter lángokban állt.

Michael!

Kinyitotta a vezetőfülke ajtaját, s küzdenie kellett, hogy el ne veszítse eszméletét. Tudta, hogy mielőtt Michael segítségére sietne, még valamit meg kell tennie, valami nagyon fontosat, de sehogy sem jutott eszébe, mi az. Feladta a hiábavaló próbálkozást, és kimászott a fülkéből.

Egy rendőrségi jármű szirénája egyre közelebbről hallatszott, és már látta is a közeledő járőrautót.

– FBI! – intette le elhaló hangon a kocsit. – Vigyen a helikopterhez! – nyitotta ki a kocsi ajtaját, s bezuhant az ülésre.

A rendőr megtette vele a négyszáz métert a raktárépületig, majd az égő helikoptertől biztonságos távolságban megállt. Judy kiszállt a kocsiból. A lángokban álló gép környékén senkit sem látott.

– Michael! – kiáltotta. – Merre vagy?

– Itt – hangzott a válasz a raktárépület szilánkokra zúzott maradványai mögül. Michael éppen a pilóta fölé hajolt. Judy odafutott hozzá.

– A fiúnak orvosi segítségre van szüksége – mondta Michael, s Judy arcára pillantott. – Jézusom, de neked is!

– Nekem nincs semmi bajom – válaszolta Judy. – A segítség útban van – mondta, majd mobiltelefonját elővéve felhívta a parancsnoki pontot. Raja vette fel a kagylót.

– Judy, mi történik ott? – kérdezte aggodalommal a hangjában.

– Az isten szerelmére, te mondd meg, hogy mi történik!

– A vibrátor leállt.

– Tudom, én állítottam le! Rengés?

– Nincs. Nem történt semmi!

Judy szinte összeroskadt a megkönnyebbüléstől. Időben sikerült megállítani a gépezetet. Most már nem lesz földrengés.

Nekitámaszkodott a falnak. Gyengének érezte magát. Nagy erőfeszítésébe tellett, hogy talpon tudjon maradni.

Nem érzett diadalt, nem érezte a győzelem mámorát. Ez talán majd akkor jelentkezik, ha mindnyájan együtt lesznek az Everton bárban Rajával, Carllal meg a többiekkel.

Egy újabb járőrkocsi érkezett, s egy rendőrtiszt szállt ki belőle.

– Forbes hadnagy – mutatkozott be. – Mi történt itt? Hol a tettes? Judy végigmutatott az utcán a szeizmikus vibrátor felé.

– Az utasfülkében fekszik. Meghalt.

– Mindjárt megnézzük – ült vissza a hadnagy a kocsijába, s végigszáguldott az utcán.

Michael közben eltűnt. Judy a keresésére indult, és belépett a raktárépületbe.

Michael ott ült a betonon egy hatalmas vértócsa közepén. Ő sértetlen volt. Melanie-t tartotta karjaiban. Az asszony most még sápadtabb volt, mint rendesen; szűk trikóját teljesen átitatta a mellén lévő sebből még mindig szivárgó vér.

Michael vonásai eltorzultak a fájdalomtól.

Judy odalépett hozzá, és melléje térdelt. Megtapintotta Melanie nyakán a pulzusát. Nem érzett semmit.

– Fogadd részvétemet, Michael – mondta. – Fogadd őszinte részvétemet!

– Szegény Dusty! – nyelt egy nagyot Michael.

– Minden rendben lesz – érintette meg Judy a férfi arcát.

Néhány pillanattal később Forbes hadnagy jelent meg ismét a helyszínen.

– Bocsásson meg, asszonyom – szólalt meg udvariasan. – Azt mondta, hogy egy holttest van a kocsiban?

– Igen – válaszolta Judy. – Én lőttem agyon.

– Nos – vakarta meg a fejét a rendőr –, most már nincs ott.

21

Start tíz év börtönre ítélték.

Kezdetben a börtön kínszenvedés volt számára. A szigorúan szabályozott életmód a pokolt jelentette neki, akinek egész élete a szabadságról szólt. Aztán egy Jane nevű csinoska börtönőrlány beleszeretett, így ellátta kozmetikumokkal, könyvekkel és marihuánával is, tehát az élete is valamivel elviselhetőbbé vált.

Flower nevelőszülőkhöz, egy metodista lelkészhez és feleségéhez került. A melegszívű, jámbor lelkek soha nem tudták felfogni, hogy a kislány

honnan érkezett. Nagyon hiányoztak neki a szülei, rosszul tanult az iskolában, és egyre többször akadt dolga a rendőrséggel. Néhány év elteltével aztán rábukkant nagyanyjára. Veronica Nightingale tizenhárom éves korában adott életet Priestnek, így még csak a hatvanas éveinek közepén járt, amikor Flower megtalálta, Los Angelesben volt egy üzlete, ahol szexjátékokat, fehérneműt és pornófilmeket árult. Szép lakása volt Beverly Hillsen, piros sportkocsival járt, és sokat mesélt Flowernek apukája gyermekkoráról. Flower megszökött a lelkész házaspártól, s odaköltözött a nagyanyjához.

Oaktree nyomtalanul eltűnt. Judy tudta, hogy Felicitasban egy negyedik személy is volt a Cudában, és az ügyben játszott szerepéről is lassan összeállt benne a kép. A kommuna asztalosműhelyében még az ujjlenyomatait is sikerült maradéktalanul összeállítania. Senki sem tudta, hogy hová ment. Ujjlenyomatai viszont évekkel később ismét felbukkantak egy lopott kocsiban, melyet egy Seattle-ben elkövetett fegyveres rablás során használtak. A rendőrség rá egyáltalán nem gyanakodott, mert megbízható alibije volt, de Judyt azért automatikusan értesítették. Mikor a főügyésszel, régi barátjával, Don Rileyvel – aki akkor már nős volt és egy biztosítási ügynököt vett feleségül – átnézték az anyagot, akkor rá kellett jönniük, hogy az Éden Kalapácsában játszott szerepéért csak gyenge lábakon álló vádiratot lehetne ellene összeállítani, ezért úgy döntöttek, hogy hagyják az ügyet a feledés homályába merülni.

Milton Lestrange-ot elvitte a rák. Brian Kincaid nyugdíjba vonult. Marvin Hayes megvált az FBI-tól, és egy áruházi láncnak lett a biztonsági főnöke.

Michael Quercus hírnevet szerzett. Mivel nagyon jóképű volt, és kitűnően tudott magyarázni, ezért gyakran meghívták tévéműsorokba, amikor földrengésekről volt szó. Üzleti vállalkozása is felvirágzott.

Judyt osztályvezetővé léptették elő. Összeköltözött Michaellel és Dustyval. Mikor Michael üzleti vállalkozása már valóban kezdte hozni a pénzt, akkor közösen vettek egy házat, és úgy döntöttek, hogy gyerekük lesz. Egy hónap elteltével Judy teherbe is esett, és összeházasodtak. Bo könnyezett az esküvőn.

Judy arra is rájött, hogyan sikerült Grangernek megszöknie.

Az arcán kapott seb kellemetlen volt, de nem bizonyult súlyosnak. A vállába kapott lövés megsértett egy vénát, és Granger a hirtelen bekövetkező vérveszteségtől veszítette el eszméletét. Judynak meg kellett

volna néznie a pulzusát, mielőtt Michael segítségére sietett, de a vérveszteségtől alig tudott gondolkozni, és sérüléseitől is annyira elgyengült, hogy képtelen volt végrehajtani ezt a rutinfeladatot.

Granger vérnyomása az összecsuklott testhelyzetnek köszönhetően ismét megemelkedett, s Judy távozása után néhány másodperccel már ismét magához tért. Eltántorgott a Harmadik utca sarkáig, ahol szerencséje volt, mert egy kocsi éppen ott várakozott a piros lámpánál. Beszállt a vezető mellé, fegyvert fogott rá, s követelte, hogy vigye be a városba. Útközben Melanie mobiltelefonján felhívta Paul Beale-t, a borpalackozót, aki gyermekkora óta bűntársa volt. Beale megadta neki egy lecsúszott orvos címét, aki ilyen esetekben hajlandó volt segíteni.

Granger elvitette magát a lepusztult lakónegyedbe, s az egyik sarkon kiszállt a kocsiból. (A halálosan megrémült autós egyenesen haza hajtott, felhívta a helyileg illetékes rendőrőrsöt, de a vonal foglalt volt, így az eseményt csak másnap jelentette.)

A diplomájától megfosztott, morfinista sebész összevarrta Grangert, aki éjszakára az orvosnál maradt, majd másnap távozott.

Judy soha nem tudta meg, hogy hová tűnt.

A víz rohamosan emelkedik. Már minden apró faházat elöntött. A bezárt ajtók mögött a házilag készített ágyak és székek a víz színén lebegtek. A főzőház és a templom is víz alá került.

Hetekig várt, míg a víz eléri a szőlőskertet. Ez most be is következett, s a féltő gonddal ápolt, értékes szőlőtőkék most víz alatt fulladoznak.

Remélte, hogy legalább Spiritet itt találja, de kutyája is már rég elkóborolt.

Megiszik egy üveggel kedvenc borából. Az arcán szerzett sérülés miatt az ivás és az evés még mindig nehezére esik, ráadásul a már akkor is benarkózott orvos pocsék munkát végzett. Ennek ellenére sikerül elég italt leönteni a torkán ahhoz, hogy lerészegedjen.

Eldobja az üveget, majd elővesz a zsebéből egy jókora, előre megsodort, marihuánával töltött cigarettát, melyben heroinból is volt éppen elég ahhoz, hogy ledöntse a lábáról. Meggyújtja, mélyet szív belőle, és elindul lefelé a domboldalon. Mikor a víz már a combja közepéig ér. leül.

Vet még egy utolsó pillantást a völgyre. Szinte a felismerhetetlenségig megváltozott. Már nyoma sincs a vidáman csörgedező folyócskának. A házaknak is csak a teteje látszik ki, s valahogy partmenti, sekély vízben

lebegő, felfordult hajóroncsokra emlékeztetnek. A huszonöt évvel ezelőtt telepített szőlőtőkéket már víz borítja.

A völgy megszűnt létezni. Tó keletkezett a helyén, s minden elpusztult, ami a víz alá került.

Mélyet szív az ujjai között tartott cigarettából. A halálhozó füstöt mélyen tüdejébe préseli. Kellemes érzés ömlik el rajta, amikor a narkó bejut a véráramba, s a vegyszerek elárasztják az agyát.

Lassan oldalára dől, és ellepi a víz. Arccal lefelé, tehetetlenül fekszik, agya már nem működik. Egy távolodó lámpa fényéhez hasonlóan tudata is kezd halványulni, végül minden fény kialszik.

Vége

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A mű megírásához nyújtott segítségükért a következőknek szeretnék köszönetet mondani:

Pete Wilson, Kalifornia állam kormányzója; Jonathan R. Wilcox, a kormányzó sajtóirodájának helyettes vezetője; Andrew Poat, a Közlekedésügyi Minisztérium főosztályvezető-helyettese; Mark D. Zoback, a geofizika professzora, a Stanfordi Egyetem Geofizikai Tanszékének vezetője; az FBI San Franciscó-i Területi Kirendeltségén: George E. Grotz, a sajtó-és tájékoztatási osztály vezetője, aki sok ajtót megnyitott előttem; Candice DeLong különleges ügynök, aki összehangolta a munkát s időt, fáradságot nem kímélve nagylelkűen betekintést engedett az ügynökök mindennapi életébe; Bob Walsh, a kirendeltség vezetője; George Vinson, a kirendeltség helyettes vezetője; John Gray különleges ügynök, a válságkezelő részleg osztályvezetője; Don Whaley osztályvezető különleges ügynők; Larry Long különleges ügynök, a technikai osztály vezetője; Tony Maxwell különleges ügynök, a helyszínbiztosítási csoport vezetője; Dominic Gizzi adminisztratív beosztott; az FBI Sacramentói Területi Kirendeltségén: Carole Micozzi különleges ügynök; Mike Ernst különleges ügynök; Pearle Greaves számítógép-szakértő, az FBI Informatikai Központja; Lee Adams Sierra körzet seriffje; Lucien G. Canto a San Franciscó-i Polgármesteri Hivatal válságkezelő részlegének igazgatója; James F. Davis kandidátus, Kalifornia Állami Szeizmológusa; Ms. Sherry Reser, a Természetvédelmi Minisztérium tájékoztatási

részlegének munkatársa; Charles Yanez Dél-Texas, a Western Geophysical cég igazgatója; Janet Loveday a Western Geophysical cég munkatársa; Rhonda G. Boone a tájékoztatási részleg vezetője; Donnie McLendon Western Geophysical, Freer, Texas; Mr. Jesse Rosas buldózervezető; Seth Rosing DeLong; Dr. Keith J. Rosing az Irvine Egészségügyi Központ intenzív részlegének vezetője; Brian Butterworth a neuropszichológia professzora, University College, London.

Az említettek túlnyomó részét Dan Starter, az elnök számára anyaggyűjtéssel foglalkozó New York-i központ munkatársa kutatta fel számomra.

Feljegyzéseimet és félig kész írásaimat ezúttal is gondosan átolvasták és alkotó javaslataikkal hozzájárultak a könyv megjelenéséhez: ügynököm, Al Zuckerman; szerkesztőim, Ann Patty New Yorkban és Suzanne Baboneau Londonban; számos barátom és rokonom, köztük George Brennan, Barbara Follett, Angus James, Jann Turner és Kim Turner.

IMPRESSZUM

Amikor a fenegyereknek tekintett John Truth rádiós élő műsorában hírt ad egy emberi kéz által előidézett földrengéssel fenyegető terroristacsoportról, akkor a veszélyt csak nagyon kevesen veszik komolyan. A fiatal kora ellenére tapasztalt és kemény FBI-ügynökre, Judy Maddoxra osztják ki a feladatot, hogy felvegye a harcot a magát Éden Kalapácsának nevező terroristacsoporttal. Nyomozása során Judy kapcsolatba kerül Michael Quarcusszal, a tudós szeizmológussal, aki rádöbbenti, hogy szándékos emberi beavatkozással is lehetséges földrengést előidézni. Mikor aztán a Kalifornia egyik sivatagában bekövetkezett földrengésről kiderül, hogy azt mesterségesen keltették, akkor Judy már tudja, hogy elborzasztóan valós a terroristák fenyegetése. Judynak Michael segítségével kell meghatároznia a terroristák következő célpontját. Csodálatos, romantikusan drámai kapcsolatuk akkor bontakozik ki, amikor versenyt futnak a terroristák által szabott határidővel, hogy megelőzzenek egy hihetetlenül nagy katasztrófát, hogy megmentsék San Franciscót a romba dőléstől.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A mű megírásához nyújtott segítségükért a következőknek szeretnék köszönetet mondani:

Pete Wilson, Kalifornia állam kormányzója; Jonathan R. Wilcox, a kormányzó sajtóirodájának helyettes vezetője; Andrew Poat, a Közlekedésügyi Minisztérium főosztályvezető-helyettese; Mark D. Zoback, a geofizika professzora, a Stanfordi Egyetem Geofizikai Tanszékének vezetője; az FBI San Franciscó-i Területi Kirendeltségén: George E. Grotz, a sajtó-és tájékoztatási osztály vezetője, aki sok ajtót megnyitott előttem; Candice DeLong különleges ügynök, aki összehangolta a munkát s időt, fáradságot nem kímélve nagylelkűen betekintést engedett az ügynökök mindennapi életébe; Bob Walsh, a kirendeltség vezetője; George Vinson, a kirendeltség helyettes vezetője; John Gray különleges ügynök, a válságkezelő részleg osztályvezetője; Don Whaley osztályvezető különleges ügynők; Larry Long különleges ügynök, a technikai osztály vezetője; Tony Maxwell különleges ügynök, a helyszínbiztosítási csoport vezetője; Dominic Gizzi adminisztratív beosztott; az FBI Sacramentói Területi Kirendeltségén: Carole Micozzi különleges ügynök; Mike Ernst különleges ügynök; Pearle Greaves számítógép-szakértő, az FBI Informatikai Központja; Lee Adams Sierra körzet seriffje; Lucien G. Canto a San Franciscó-i Polgármesteri Hivatal válságkezelő részlegének igazgatója; James F. Davis kandidátus, Kalifornia Állami Szeizmológusa; Ms. Sherry Reser, a Természetvédelmi Minisztérium tájékoztatási részlegének munkatársa; Charles Yanez Dél-Texas, a Western Geophysical cég igazgatója; Janet Loveday a Western Geophysical cég munkatársa; Rhonda G. Boone a tájékoztatási részleg vezetője; Donnie McLendon Western Geophysical, Freer, Texas; Mr. Jesse Rosas buldózervezető; Seth Rosing DeLong; Dr. Keith J. Rosing az Irvine Egészségügyi Központ intenzív részlegének vezetője; Brian Butterworth a neuropszichológia professzora, University College, London.

Az említettek túlnyomó részét Dan Starter, az elnök számára anyaggyűjtéssel foglalkozó New York-i központ munkatársa kutatta fel számomra.

Feljegyzéseimet és félig kész írásaimat ezúttal is gondosan átolvasták és alkotó javaslataikkal hozzájárultak a könyv megjelenéséhez: ügynököm, Al Zuckerman; szerkesztőim, Ann Patty New Yorkban és Suzanne Baboneau Londonban; számos barátom és rokonom, köztük George Brennan, Barbara Follett, Angus James, Jann Turner és Kim Turner.

Tartalomjegyzék

Kiadó: GABO KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Fordító: Fazekas István

Kiadás éve: 2008

ISBN: 978-963-689-204-3